ULUSLARARASI BESTSELLER

**SEVGİ DOLU BİR KOCA MI,
YOKSA KALPSİZ BİR ÇOCUK KATİLİ Mİ?
GERÇEĞİ YALNIZCA O BİLİYOR.**

DUL

"Baş döndürücü bir psikolojik gerilim.
Elimden bırakamadım."
M. J. ARLIDGE

FIONA BARTON

ÇOCUK SAHİBİ OLMAK İÇİN ÇILDIRAN BİR KADIN VE ÇOCUK KATİLİ OLDUĞU İDDİA EDİLEN KOCASININ TÜYLER ÜRPERTEN HİKÂYESİ…

Jean Taylor

Jean Taylor'ın hayatı son derece sakin ve sıradan. Güzel bir ev, iyi bir koca… Kocası Glen onun hayalini kurduğu her şey, tam bir beyaz atlı prens… Fakat dünya tersine dönecek.

Glen Taylor

CANAVAR! Gazeteciler Glen'e bu ismi taktılar. Jean'in kocası Glen'in hayal bile edilemeyecek kadar korkunç bir suç işlediği söyleniyor. Kaçırdığı iddia edilen küçük kıza dair tek bir ize bile rastlanmadan yıllar geçerken karı kocanın hayatı sürekli gazetelerin ön sayfalarını süslüyor.

Dul Jean Taylor

Ama artık Glen öldü, Jean hayatında ilk kez tek başına ve hikâyeyi anlatıp anlatmamakta özgür…

Sırların gün yüzüne çıkma vakti geldi.

"*Kayıp Kız*'ı ve *Trendeki Kız*'ı sevdiyseniz bu kitabı kaçırmak istemezsiniz. Sürükleyici. Şok edici."

Stephen King

Pegasus Yayınları: 1499
Bestseller Roman: 658

Dul

Fiona Barton

Özgün Adı: The Widow

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Tüvana Zararsız
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016
ISBN: 978-605-299-017-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Fiona Barton, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif hakları Ajansı aracılığıyla Madeleine Milburn Ltd'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

FIONA BARTON

DUL

İngilizceden çeviren:
Barış Sever

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili okuyucu,

İnsanları izleyerek çok vakit harcadım. Yalnızca kafelerde ve tren istasyonlarında izlemekle kalmadım, işim gereği izledim onları. Bir gazeteci olarak her zaman profesyonel izleyici olmuşumdur –idmanlı gözlemci de diyoruz aramızda şaka yollu olarak– ve insanların vücut dillerini, sözlü tiklerini, onları diğerlerinden ayırıp ilginç bireyler yapan özelliklerini gözlemledim.

Yıllar boyunca trajedilerin ya da iyi bir talihin türlü şekillerde etkilediği kurbanlarla, suçlularla, ünlü ve sıradan insanlarla röportajlar yaptım. Fakat tuhaf bir biçimde spot ışıklarının altındaki insanlar yerine dışarıdaki insanlar, yani yaşanan dramların figüranları beni takip etmeye devam etmişti.

En korkunç suçların işlendiği ve manşet olmayı başaran büyük davalarda kendimi sanık sandalyesindeki adamın karısının yerine koydum ve o kadınların aslında neler bildiğini ya da kendilerine ne kadarını bilmeye izin verdiklerini merak ettim.

O kadınları da haberlerde görmüşsünüzdür. Hatta belki de mahkeme merdivenlerinde, kocalarının ardında sessizce durdukları da dikkatinizi çekmiştir. Adam davayı protesto ederken yanı başındaki kadın, başını aşağı yukarı sallayıp kocasının koluna girerek onu destekler çünkü kocasının masum olduğuna inanmaktadır.

Peki ya kameralar ortadan kaybolduktan ve dünya onları seyretmeyi bıraktıktan sonra neler oluyor?

Onları herhangi bir çift gibi kendi sokaklarında, konuşmadan etli börek yerken hayal ediyordum. Banliyödeki evlerinin kapısın-

dan sızan şüphelerle mücadele ederken içeriden yalnızca çatal bıçak sesleri geliyordur.

Çünkü herhangi bir şahit ya da onları rahatsız edecek birileri olmadığında maskeler kaçınılmaz olarak düşer.

O kadının, seçtiği adam olan kocasının bir canavar olma ihtimaliyle nasıl başa çıktığını bilmek istedim – bilmem gerekiyordu.

Böylece Jean Taylor çıktı ortaya. Hep mahkeme merdivenlerinde gördüğüm, kocası masumiyeti için kanıtlarını sıralarken ifadesiz bir yüzle duruşunu izlediğim sessiz kadın...

Bu ilk romanımda Jean, bir çocuk ortadan kaybolduktan sonra polisin ve basının kapılarına gelmesiyle beraber tatlı kocasının ve mutlu evliliğinin nasıl tersine döndüğünü özel ve genel yönleriyle anlatıyor.

Umarım kitaptan keyif alırsınız. Ben yazarken çok eğlendim. Kitabımın ilham kaynağı olan Jean Taylor'a ne kadar teşekkür etsem az.

Fiona Barton

Gary'ye, Tom'a ve Lucy'ye...
Onlar olmasaydı hiçbir şeyin anlamı olmazdı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

1. Bölüm

9 Haziran 2010, Çarşamba

Dul Jeanie

Patikada ağır ağır yürürken yüksek topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesleri duyabiliyorum. Neredeyse kapıda ve yüzüne dökülen saçlarını kararsız bir tavırla düzeltiyor. Güzel giyinmiş. Büyük düğmeli ceketinin içinde kaliteli bir elbise var ve gözlüğünü başının üstüne takmış. Ne bir İşçi Partisi üyesi ne de bir Yehova şahidi. Muhabir olmalı ama her zamankilerden değil. Bugün ikinci –bu hafta dördüncü– oldu ve günlerden henüz çarşamba. Bahse girerim, "Böyle zor bir zamanda sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyecek. Suratlarında aptal bir ifadeyle hep aynı şeyi söylerler. Sanki gerçekten umursuyormuş gibi...

Zili iki kere çalıp çalmayacağını görmek için bekleyeceğim. Bu sabah gelen adam öyle yapmadı. Bazılarının denemekten bile sıkıldıkları ortada. Zili çalıp parmaklarını zilden çeker çekmez hızla arabalarına binip geldikleri yoldan gidiyorlar. Sonuçta patronlarına buraya gelip kapıyı çaldıklarını fakat evde kimsenin olmadığını söyleyebilirler. Acınası bir durum.

O kadın iki kere basıyor zile. Ardından da polisler gibi kapıyı tokmağıyla da çalıyor. Hafifçe araladığım perdenin ardından ona baktığımı görüyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

Annemin tabiriyle bir Hollywood gülümsemesi... Ardından kapıyı tekrar çalıyor.

Kapıyı açtığımda bana eşiğe bırakılmış bir şişe sütü uzatıyor. "Dışarıda bırakmak istemezsiniz, yoksa bozulur. İçeri girebilir miyim? Su ısıtıcınız mı çalışıyor?"

Konuşmak bir kenara, nefes bile alamıyorum. Başını yana eğerek bana tekrar gülümsüyor. "Ben Kate," diyor. "*Daily Post* muhabiri Kate Waters."

"Ben de..." diye söze başlarken aslında bana kim olduğumu sormadığını fark ediyorum.

"Kim olduğunuzu biliyorum Bayan Taylor," diyor. Söylemediği sözler âdeta, *mesele zaten sizsiniz,* diyor. "Dışarıda durmasak?.." diye ekliyor ve bir şekilde içeri girmeyi başarıyor.

Ben olanları büyülenmiş gibi izlerken sessizliğimi izin olarak algılayıp elinde süt şişesiyle mutfağa gidiyor ve bana bir fincan çay hazırlıyor. Mutfağım pek de büyük olmadığından birazcık sıkışıyoruz ve o, su ısıtıcısını doldurup dolaplarımı karıştırmaya başlıyor. Fincan ve şeker arıyor. Bense olduğum yerde durup onu izliyorum.

Ev hakkında konuşmaya başlıyor: "Ne kadar da sevimli bir mutfak, keşke benimki de böyle olsaydı. Siz mi döşediniz?"

Kendimi bir arkadaşımla konuşuyormuş gibi hissediyorum. Bir muhabirle konuşmanın böyle bir şey olacağını hayal etmemiştim. Onlarla konuşmanın polis sorgusuna benzeyeceğini hayal etmiştim hep. Kocam Glen bana bunun sorguya çekilmeye benzediğini söylemişti ama nedense öyle değil.

"Evet," diyorum. "Beyaz kapıyı ve kırmızı kapı kulplarını biz seçtik çünkü daha temiz görünüyor." Kendi evimde dikilmiş, bir muhabirle mutfak dolaplarım hakkında konuşuyorum. Glen olsa muhtemelen öfkeden kudururdu.

"Buradan, değil mi?" diyor ve oturma odasının kapısını açıp ona yol gösteriyorum.

Onu burada isteyip istemediğimden emin değilim. Ama karşı çıkmak doğru gelmiyor çünkü kadın elinde çay fincanıyla oturup benimle yalnızca sohbet ediyor. Asıl komik olansa ilgisinin hoşuma gitmesi. Glen öldüğünden beri kendimi bu evin içinde biraz yalnız hissediyorum.

Üstelik Kate bir şeylerle ilgili gibi görünüyor ve birilerinin yeniden benimle ilgilenmesi aslında oldukça keyifli. Her şeyle tek başıma uğraşacağımı düşünüp paniklemeye başlamıştım fakat Kate Waters bana her şeyi kendisinin halledeceğini söylüyor.

Benden tek istediğinin, hayatımı ona anlatmam olduğunu belirtiyor.

Hayatım mı? Aslında benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istemiyor. Jean Taylor'a dair bir şeyler öğrenmek için evime gelmedi. Kocam Glen hakkında gerçekleri bilmek istiyor yalnızca.

Kocam üç hafta önce öldü. Sainsbury's'in önünde bir otobüs çarptı ona. Sadece bir dakika önce hangi mısır gevreğini almam gerektiği konusunda canımı sıkarken bir dakika sonra yolda cansız bir halde yatıyordu. Beynine aldığı darbe yüzünden öldüğünü söylediler. Sonuçta ölmüştü. Olduğum yerde öylece kalıp yerde uzanan kocamı izledim. İnsanlar etrafta koşturup bir battaniye buldular ve üzerini örttüler. Kaldırımın kenarında biraz kan birikmişti. Çok fazla kan yoktu gerçi. Bunu bilseydi muhtemelen mutlu olurdu. Böyle nahoş şeyleri sevmezdi.

Herkes çok nazikti ve kocamın cansız bedenini görmemi engellemeye çalışıyorlardı fakat onlara kocam öldüğü için aslında mutlu olduğumu söyleyemedim. Onun saçmalıklarından kurtulmuştum artık.

2. Bölüm

9 Haziran 2010, Çarşamba

Dul Jeanie

Elbette hastaneye polisler geldi. Hatta Dedektif Bob Sparkes bile gelip acil serviste Glen hakkında konuşmak istedi.

Ne ona ne de bir başkasına bir şey söyledim. Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını ve konuşamayacak kadar üzgün olduğumu belirttim. Birazcık da ağladım.

Dedektif Bob Sparkes uzun zamandır –yaklaşık üç yıldır– hayatımın önemli bir parçası olmuştu fakat sanırım senin gidişinle birlikte o da ortalardan kaybolacaktır Glen.

Bunların hiçbirini Kate Waters'a söylemiyorum. O yalnızca koltukta oturup çayını yudumluyor, bir yandan da ayağını sallıyor.

"Jean," diyor bana. Artık Bayan Taylor diye seslenmediği dikkatimden kaçmıyor. "Geçtiğimiz hafta senin için korkunç olmalı. Özellikle de onca şey yaşadıktan sonra..."

Bir şey söylemeden önüme bakıyorum. Neler yaşadığım konusunda hiçbir fikri yok. Aslında hiç kimse bilmiyor. Bugüne kadar kimseye anlatamadım. Glen bunun en iyisi olduğunu söylemişti.

Sessizce oturmaya devam ediyoruz ve Kate bu defa farklı bir yöntem deniyor. Ayağa kalkıp şömine rafındaki fotoğraflarımızdan birini alıyor. Fotoğrafta Glen ve ben bir şeylere gülüyorduk.

"Çok genç görünüyorsun," diyor. "Evlilik öncesi mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Birbirinizi uzun zamandır tanıyor muydunuz? Yoksa okulda mı tanıştınız?"

"Hayır, okulda değil. Bir otobüs durağında tanışmıştık," diyorum ona. "Çok yakışıklıydı ve beni güldürmüştü. O zamanlar on yedi yaşındaydım ve Greenwich'te bir kuaförde çalışıyordum. O ise bir bankada çalışıyordu. Benden büyüktü ve takım elbise ile kaliteli ayakkabılar giyiyordu. Farklı biriydi."

Bir aşk romanından bahseder gibi konuşuyorum ve Kate Waters söylediklerimi âdeta içer gibi dinliyor. Küçük gözlüğünün üzerinden bana bakıp ara sıra kafasını aşağı yukarı sallarken not defterine bir şeyler yazıyor. Fakat beni kandıramıyor.

Aslında Glen ilk bakışta romantik biri gibi görünmemişti gözüme. Flört zamanlarımız genellikle sinemanın karanlık köşelerinde ya da onun Escort'unun arka koltuğunda geçiyordu ve konuşmaya pek fırsatımız kalmıyordu. Yine de bana, beni sevdiğini ilk kez söylediği zamanı hatırlıyorum. O sözleri her bir hücremde hissetmiş, kısacık yaşamımda ilk defa öyle bir hayat enerjisiyle dolmuştum. Ben de Glen'e onu sevdiğimi söylemiştim ümitsizce. Onu düşünmekten ne yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordum.

Annem evde âdeta inleyerek gezinmemi büyülenmiş olmama bağlamıştı. Büyüyle ne kastettiğini bilmiyordum ama her anımı Glen'le geçirmek istiyordum. Glen de bana aynı şeyi hissettiğini söylemişti. Sanırım annem bunu birazcık kıskanmıştı. Çünkü yalnızca bana bel bağlamıştı.

"Annen senin üzerine çok düşüyor Jeanie," demişti Glen. "Gideceği her yere kızını da götürmesi sağlıklı bir şey değil."

Ona annemin tek başına bir yerlere gitmekten korktuğunu açıklamaya çalışsam da Glen onun bencil olduğu konusunda ısrar etmişti.

Bana karşı oldukça korumacıydı. Bara gittiğimizde benim için bardan uzakta bir koltuk seçerdi ve "Bu kadar gürültü senin için iyi

değil," derdi. Restorana gittiğimizde benim yerime de sipariş verirdi. Böylece yeni şeyler tatma fırsatı bulurdum. "Buna bayılacaksın Jeanie. Bunu mutlaka denemelisin," derdi. Dediğini yapardım ve bana önerdiği yeni şeylerin bazıları gerçekten de güzel olurdu. Beğenmediğim yemeklere de onu kırmamak için ses çıkarmıyordum. Ona karşı çıktığım zamanlarda sessizleşirdi ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissederdim.

Daha önce Glen gibi, hayatta ne istediğini bilen birisiyle hiç çıkmamıştım. Diğer sevgililerim yalnızca birer çocuktu.

Glen iki yıl sonra bana evlenme teklifi ettiğinde dizlerinin üstüne çökmemişti. Bana iyice yaklaşıp şöyle demişti: "Sen bana aitsin, Jeanie; ben de sana. Biz birbirimize aitiz. Evlenelim..."

Annemin kalbini de o zamanlar kazanmıştı. Glen elinde çiçeklerle bize gelmişti. "Hayatımın diğer kadını için küçük bir şey ama..." diyerek çiçeği anneme uzattığında annem kıkırdamıştı. Glen onunla annemin en sevdiği diziler olan *Coronation Street* ve *Royal Family* dizileri hakkında konuşmuştu. Sonra annem bana şanslı bir kız olduğumu söylemişti. Glen beni kabuğumdan çıkardığı ve benim için çabaladığı için şanslıymışım. Onun bana bakacağından emindi ve öyle de olmuştu.

"O zamanlar nasıl birisiydi?" diye soruyor beni cesaretlendirmek için öne doğru eğilen Kate Waters. O zamanlar derken, Glen kötü şeyler yapmadan önceki zamanları kastediyor.

"Ah, çok tatlı bir adamdı. Sevgi doluydu ve bana bir türlü doyamazdı," diyorum. "Hep çiçekler ve türlü türlü hediyeler getirirdi. Aradığı kişinin ben olduğumu söylerdi. Beni âdeta büyülemişti. Henüz on yedi yaşındaydım."

Kate söylediklerime bayılıyor. Sürekli bir şeyler yazıp kafasını kaldırıyor. O komik haline gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendimi biraz histerik hissetmeye başladığımda elini uzatıp koluma dokunuyor.

"Üzülme," diyor. "Her şey bitti artık."

Evet. Artık ne polisler ne de Glen ve onun saçmalıkları var.

Ne zaman böyle demeye başladığımı aslında pek de hatırlayamıyorum. Uzun zaman önce olmalıydı. Charlton House'daki düğünümüzle başlayan evliliğimizi mükemmel bir hale getirmekle çok meşguldüm.

Annem ve babam evlenmek için on dokuz yaşın çok erken olduğunu düşünüyorlardı fakat onları ikna etmiştik. Aslında Glen etmişti. Çok kararlıydı ve sonunda babam, "Evet," dediğinde bu kararı bir şişe Lambrusco'yla kutlamıştık.

Düğünüme bir servet harcamışlardı çünkü ben onların tek çocuğuydum ve zamanımın çoğunu benim evleneceğim büyük günü düşleyen annemle beraber gelin dergilerindeki fotoğraflara bakarak geçiriyorduk. Düğün düşüncesine ne kadar da saplanıp kalmıştım ve hayatımı o düşünceyle doldurmuştum! Glen ise hiçbir şeye karışmamıştı.

"Düğün senin departmanın," deyip gülmüştü.

Sanki ona ait bir departman da varmış gibi konuşmuştu. "Söyleyeceklerimin biraz eski moda olacağını biliyorum Jeanie," demişti. "Fakat sana bakmak istiyorum. Henüz çok gençsin ve önümüzde koca bir hayat var."

Her zaman büyük fikirleri olurdu ve ne zaman onlar hakkında konuşsa heyecanlanırdı. Önce şube müdürü olacak, ardından da kendi işini kurmak için bankadan ayrılacaktı. Kendi işinin patronu olup bir sürü para kazanacaktı. Onu pahalı bir takım elbiseyle, sekreteriyle ve kocaman bir arabayla hayal edebiliyordum. Tabii ki ben de onunla beraber olacaktım. "Hiç değişme Jeanie, olur mu? Ben seni olduğun gibi seviyorum," demişti bana.

Böylece on iki numarayı satın aldık ve düğünden sonra buraya taşındık. Aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ buradayız.

Evimizin ön bahçesi vardı fakat çim biçme derdinden kurtulmak için çakıl taşlarıyla kaplattık. Ben çimenlerden hoşlanırdım ama Glen her şeyin düzenli olmasını isterdi. Buraya ilk taşındığımız zamanlar

pek kolay geçmemişti çünkü ben biraz dağınık biriydim. Eskiden annem bulaşıkları halleder, yatağımın altındaki kirli çorapları bulup yıkardı. Glen bizim evimizde öyle bir şeye rastlasaydı muhtemelen kalpten giderdi.

Evliliğimizin henüz başlarındayken, bir keresinde akşam çayımızdan sonra masanın üzerindeki kırıntıları elimle yere döktüm diye gözlerini kısıp dişlerini sıkarak bana nasıl baktığını dün gibi hatırlarım. Ben ne yaptığımın farkında bile değildim. Aynı şeyi kendi evimde belki yüzlerce defa düşünmeden yapmıştım ama o günden sonra bir daha öyle bir şey yapmadım. Bana evi güzel ve düzenli tutmayı öğretirken iyi davranırdı. Evin düzenli olmasını severdi.

Glen eskiden bana bankadaki işlerinden, kendi sorumluluklarından, müşterilerinin ona ne kadar güvendiğinden, iş arkadaşlarının birbirlerine yaptıkları şakalardan ve patronunun bu duruma katlanamadığından bahsederdi. "Kendini hepimizden üstün görüyor Jeanie," demişti. Arka taraftaki ofiste Joy ve Liz çalışıyordu. Kötü bir cilde sahip olan ve her şeye kızaran Scott, veznelerden birinde görevliydi. Stajyer May ise hatalar yapıp duruyordu. Glen'in bana anlattıklarını ilgiyle dinlerdim. Onun dünyası hakkında bir şeyler duymaktan mutlu olurdum.

Ara sıra ben de ona kendi işimle ilgili bir şeyler anlatırdım ama çabucak onun bankasıyla ilgili konuşmaya devam ederdik.

"Kuaförlük dünyanın en heyecanlı işi değil," demişti. "Ama işini iyi yapıyorsun Jeanie. Seninle gurur duyuyorum."

Beni kendimle ilgili daha iyi hissettirmeye çalıştığını söylerdi ve bunu sahiden başarırdı da. Glen tarafından sevilirken kendimi hep güvende hissederdim.

Kate Waters yine bir şeyler karalarken başını sallamaya devam ediyor. İyi bir insana benzediğini söylemem gerek. Evime almak bir yana, o güne kadar hiçbir gazeteciyle –defolup gitmelerini söylemek dışında– konuşmamıştım bile. Yıllar boyunca onlarcası kapıma gelip

gitmişti ve bugüne kadar hiçbiri içeri girmeyi başaramamıştı. Glen de buna şahitti.

Fakat Glen artık burada değil. Ayrıca Kate Waters diğer gazetecilerden farklı görünüyor. Aramızda gerçek bir bağ hissettiğini söyledi. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissediyormuş. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Ölümü senin için tam bir şok olmalı," diyor kolumu bir kez daha dostça sıkarken. Aptalı oynayıp başımı aşağı yukarı sallıyorum.

Ona sabahları gözümü açtığımda Glen'in ölmüş olmasını dilemeye başladığım zamanları anlatmıyorum. Aslında ölmesini ya da sürünmesini değil de artık yanımda olmamasını istiyordum yalnızca. Bir polis memurunun beni telefonla arayıp onun yok olduğu haberini verişinin hayalini kuruyordum.

"Bayan Taylor," diyordu hayalimdeki ses. "Üzgünüm ama size kötü bir haberim var." Sesindeki anlayışı hayal ederken neredeyse kıkırdıyordum. "Bayan Taylor, maalesef kocanız bir kaza sonucu hayatını kaybetti."

Ardından hıçkırarak telefonu elime alışımı ve Glen'in annesini arayışımı hayal ediyordum: "Mary, maalesef haberler kötü. Glen... Glen ölmüş."

Hattın diğer ucundaki şaşkınlığı hissedebiliyordum. Ailem etrafımda toplanıyor ve arkadaşlarım kaybım içi beni teselli ediyorlardı.

Ben, kederli dul... Güldürmeyin beni.

Aslında Glen öldüğünde olanlar bana gerçek gibi gelmemişti. Aslında annesi de benim gibi rahatlamıştı sanki. Muhtemelen her şey bittiği için telefonu kapattıktan sonra ağlamıştı. Ayrıca hayal ettiğim gibi beni teselli etmeye gelen herhangi bir arkadaşım da olmamıştı. Yalnızca birkaç aile üyesi toplanmıştı etrafımda.

Kate Waters tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor ve birer fincan daha çay yapmak için fincanlarımızı da alıyor. Alt kattaki lavaboyu tarif edip fincanımı ona uzatıyorum. Tuvalete gittiğinde hemen etrafıma bakınıp ortalıkta Glen'e ait herhangi bir şey var mı diye odayı

araştırıyorum ve odada ona dair hiçbir şeyin olmadığından emin oluyorum. Kate'in çalıp yanında götürebileceği hiçbir şey olmamalı. Glen beni bu konuda uyarmış, bana gazetecilerle ilgili böyle hikâyeler anlatmıştı. Tuvalette yankılanan sifon sesini duyuyorum. Az sonra Kate elinde çay tepsisiyle geri dönerken benim ne kadar da sadık ve mükemmel bir kadın olduğumu söylüyor.

Şöminenin üzerindeki duvarda duran düğün fotoğraflarımıza bakmaya devam ediyorum. Çok genciz ve muhtemelen anne ve babalarımızın kıyafetlerini giymişiz. Kate Waters benim duvardaki fotoğraflara baktığımı görüyor.

Yanıma geliyor ve fotoğraflara bakıyoruz. 6 Eylül 1989. O gün evlenmiştik. Sebebini bilmesem de ağlamaya başlıyorum –Glen öldüğünden beri ilk gerçek gözyaşlarım– ve Kate Waters kolunu omzuma atıyor.

3. Bölüm

9 Haziran 2010, Çarşamba

Muhabir

Kate Waters oturduğu koltukta doğruldu. Buraya gelmeden önce o kahveyi içmeyecekti – burada da üstüne çay içince mesanesinden gelen rahatsız edici sinyaller yüzünden Jean Taylor'ı kendi düşünceleriyle baş başa bırakmak zorunda kalacaktı. Oyunun bu aşamasında, özellikle de Jean sessizleşip mesafeli bir biçimde çayını yudumlarken tuvalete gitmek pek de iyi bir fikir değildi. Onunla yaptığı röportaja zarar vermeyi hiç istemiyordu. Hassas bir noktaya gelmişlerdi. Göz temasını bir an bile kaçırmak bütün atmosferi dağıtabilirdi.

Kocası Steve onun işini bir hayvanı gizlice takip etmeye benzetiyordu.

"Giderek yaklaşır ve onları biraz nezaketle, biraz mizahla besler, eğer hikâyeyi duyma şansı doğarsa bazen işin içine bir miktar para da girer... Ta ki ellerine düşene kadar bu böyle devam eder. Tam bir sanat," demişti kocası akşam yemeği için evlerine gelen misafirlerine.

Gelenler kocasının onkoloji departmanından iş arkadaşlarıydı ve Kate orada oturmuş, yüzünde gayet profesyonel bir gülümsemeyle mırıldanıyordu. "Haydi ama sevgilim, sen beni benden daha iyi tanıyorsun," dediğinde konukları sinir bozucu kahkahalar atıp şaraplarını yudumlamışlardı. Sonrasında bulaşıkları yıkarken Kate'in

siniri geçmemişti ve tavayı lavaboya sertçe indirdiği sırada yaklaşan Steve ona sarılmış ve onu barışmak istercesine öpmüştü.

"Sana ne kadar hayran olduğumu biliyorsun, Kate," demişti kocası. "İşinde gerçekten de harikasın."

Kate Waters kocasının öpücüğüne karşılık verirken onun aslında haklı olduğunu düşünüyordu. Yaptığı iş bazen bir oyun ya da kur dansı gibiydi; bir şüpheliyle –veya düşmanla– ve tamamen yabancı olduğu birisiyle anında bağ kurması gerekiyordu ve bunu seviyordu. Tanımadığı insanların kapılarına gidip de zile ilk kez bastığı anda ve içeriden gelen sesleri duyup kapının açılışı sırasında takındığı tavrı ve hissettiği adrenalini gerçekten seviyordu.

Muhabirlerin kapı önlerinde türlü yöntemleri olurdu. Beraber çalıştığı bir arkadaşı, sempatik görünmek için büründükleri halleri "sepetin içinde kalan son yavru köpek" olmaya benzetirdi. Bir diğer meslektaşı onu bir kez daha birisinin kapısına gönderen haber editörünü suçlarken, bir başka meslektaşı karnına bir yastık yerleştirip hamile numarası yapmış ve gittiği evde tuvaleti kullanmak için izin istemişti.

Bu yöntemler Kate'in tarzı değildi. Onun kendi kuralları vardı: her zaman gülümsemek, kapıya asla çok yakın durmamak ve söze özür dileyip sanki hikâyelerinin peşindeymiş gibi başlamamak... Süt şişesi numarasını daha önce de denediği olmuştu fakat artık sütçüler pek kalmadığından bazen işe yaramadığı oluyordu. O kapıdan içeri kolayca girebildiği için çok mutluydu.

Aslında ilk başta buraya gelmek istememişti. Ofise gidip kredi kartı borcunu halletmek ve banka hesabını boşaltmak istemişti. Fakat haber editörünün sabrı yoktu.

"Git ve şu dul kadının kapısını çal, yolunun üzerinde zaten!" diye bağırmıştı telefonda Terry Deacon. "Asla bilemezsin. Belki de bugün şanslı günündür."

Kate iç çekmişti. Terry'nin ne demeye çalıştığını hemen anlamıştı. O hafta herkesin röportaj yapmak istediği tek bir dul vardı ve oranın

trafiğinin yoğun olduğunu biliyordu. Gazeteden üç iş arkadaşı bunu çoktan denemişti ve o kadının kapısını çalan son muhabirin kendisi olması gerektiğinden emindi.

Yani hemen hemen...

Jean Taylor'ın evine giden yola döndüğünde bir arabanın içinde oturan *The Times* muhabiri o adamı ve etraftaki diğer gazetecileri hemen fark etmişti. Ana yolda trafik artarken bir gözünü hasımlarından ayırmadan yola devam etmiş ve bir tur atıp geri döndüğünde adamın oradan ayrılmış olmasını umut etmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldanmıştı sola sinyal verip yan sokaklardan birinde aracı park ederken.

On beş dakika kadar bekledikten sonra emniyet kemerini takıp arabayı yeniden çalıştırmıştı. O sırada cep telefonu çalmış ve çantasının içinden telefonunu bulmuştu. Telefonunu çıkardığı sırada ekranda Bob Sparkes ismini görünce arabanın motorunu tekrar durdurmuştu.

"Merhaba Bob, nasılsın? Ne var ne yok?"

Dedektif Sparkes'ın ne istediği belliydi. Sohbet etmek için arayacak tipte bir adam değildi ve Kate konuşmalarının altmış saniyeden kısa süreceği konusunda bahse girebilirdi.

"Selam Kate. İyiyim, teşekkürler. Oldukça meşgulüm, bizim işleri bilirsin. Elimde birkaç olay var fakat ilginç şeyler olduklarını söyleyemem. Kate, hâlâ Glen Taylor dosyasıyla ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyordum yalnızca."

"Tanrı aşkına Bob, yoksa beni kamerayla mı izliyorsun? Tam da gidip Jean Taylor'ın kapısını çalmak üzereydim."

Sparkes gülmüştü. "Endişelenme, bildiğim kadarıyla takip edilenler listesinde değilsin."

"Onunla görüşmeden önce bilmem gereken bir şeyler var mı?" diye sormuştu Kate. "Glen Taylor öldüğünden beri herhangi bir gelişme yaşandı mı?"

"Hayır, pek sayılmaz." Kate adamın sesindeki hayal kırıklığını hissedebiliyordu. "Ben de sen yeni bir şeyler duydun mu, diye merak etmiştim. Her neyse. Jean yeni şeyler anlatırsa benimle de paylaşırsan sevinirim."

"İşim bittikten sonra seni ararım," demişti Kate. "Fakat muhtemelen kapıyı suratıma kapatacaktır. Diğer muhabirlere hep öyle yapmış."

"Tamam, sonra konuşuruz."

Konuşmaları bir anda kesilmiş, telefonuna bakakalan Kate gülümsemişti. Kırk bir saniye sürmüştü. Yeni bir rekordu bu. Bir dahaki sefere onu gördüğünde bunun şakasını mutlaka yapmalıydı.

Beş dakika sonra Taylor'ın basın görevlilerinden arınmış sokağına girmiş ve eve doğru yürümüştü.

Artık bir hikâyeye ihtiyacı vardı.

Tanrı aşkına, nasıl odaklanabilirim, diye düşünüyor ve rahatlamaya çalışıyordu.

"Pardon Jean, tuvaletini kullanmamda bir sakınca var mı?" demişti gülümseyerek. "Çay hemen etkiliyor insanı, öyle değil mi? Birer fincan daha hazırlayayım."

Jean başını sallamış ve koltuğundan kalkıp ona yolu göstermişti. "Buradan," demişti alt kattaki tuvalete inen merdivenleri işaret ederken.

Ellerini parfümlü misafir sabunuyla yıkayan Kate başını kaldırdı ve aynadan yüz ifadesine baktı. Biraz yorgun göründüğünü düşünmüştü. Dağınık saçlarını düzeltti ve göz altlarındaki torbalara yüz masajını yapan kızın öğrettiği gibi parmağının ucuyla hafifçe dokundu.

Mutfakta su ısıtıcısını beklerken buzdolabına yapıştırılmış notları ve mıknatıslı süsleri inceledi. Alışveriş listesi ve tatil anıları dışında hiçbir şey yoktu. Taylor çiftinin bir sahil restoranında gülümseyip kadehlerini kaldırarak poz verdikleri bir fotoğrafın dışında bir şey yoktu. Tatil sırasında dağılmış saçlarıyla poz veren Glen Taylor gü-

lümsemişti, Jean ise koyu sarı saçlarını güzelce kulaklarının ardında toplamıştı. Yüzünde sıcak sebebiyle hafifçe dağılmış bir makyaj vardı ve yan gözle kocasına bakıyordu.

Ona hayranlığından mı yoksa korkusundan mı öyle bakmıştı? Son yıllarda çekilmiş fotoğraflar, Jean'den birçok şeyin alındığını gösterir gibiydi. Jean cepli bir bol pantolon, beyaz bir tişört ve hırka giymişti, atkuyruğu şeklinde topladığı saçından birkaç tutam fırlamıştı. Steve, Kate'in ince detayları fark etmesiyle hep alay ederdi fakat bu onun işinin bir parçasıydı. "Ben idmanlı bir gözlemciyim," diye şaka yapıp kocasına küçük detayları göstermeye bayılırdı. Jean'in pürüzlü ve yıpranmış ellerini –tıpkı kuaförünün elleri gibi– fark etmişti, tırnaklarının etrafındaki etleri yediği belli oluyordu.

Ayrıca dul kadının gözlerinin etrafındaki çizgiler de hikâyesini anlatır gibiydi.

Kate cep telefonunu çıkarıp tatil fotoğrafının bir fotoğrafını çekti. Mutfaktaki her şeyin ne kadar düzenli ve pırıl pırıl olduğunu da not etmişti. Oğlunun kahvaltıdan kalanları ortada bıraktığı, yarısı dolu fincanların, yarım bırakılmış tostların, kapağı açık reçellerin ve yapış yapış bıçakların kol gezdiği kendi mutfağından oldukça farklı bir yerdi.

Su ısıtıcısının düğmesi atınca düşüncelerinden sıyrıldı ve çayları hazırlayıp fincanları bir tepsiye yerleştirdi.

Jean boşlukta bir noktaya bakarken başparmağının ucunu kemiriyordu.

"Şimdi daha iyiyim," dedi Kate yerine otururken. "Araya girdiğim için üzgünüm. Nerede kalmıştık?"

Biraz endişelenmeye başladığını kabul etmek zorundaydı. Neredeyse bir saat boyunca Jean Taylor'la konuşup onun çocukluğuna ve evliliğinin ilk dönemlerine dair notlar almıştı. Fakat hepsi bu kadardı. Ne zaman esas konuya yaklaşır gibi olsa Jean konuyu başka bir yöne çekiyordu. Çocuk yetiştirmenin zorlukları üzerine uzunca

bir süre konuştuktan sonra ofisten gelen ısrarcı aramalardan birine cevap vermek zorunda kaldı Kate.

Kate'in nerede olduğunu duyan Terry telefonda, "Harika!" diye bağırdı. "Tebrikler. Neler anlatıyor? Ne zaman yazabilirsin?"

Jean Taylor'ın sorgulayan bakışları altında Kate, "Bir dakika Terry," diye mırıldandı. "Buradan iyi çekmiyor." Sonra da arka bahçeye çıktı. Jean onu arkasından izlerken başını iki yana sallıyordu.

"Tanrı aşkına Terry, kadının yanında oturuyordum! Şu anda konuşamam," diye çıkıştı Kate. "Yavaş gidiyoruz ama bana güvenmeye başladığını düşünüyorum. İzin ver de biraz daha ileri gitmeye çalışayım."

"Ona sözleşme verdin mi?" diye sordu Terry. "Derhâl sözleşme ver. O zaman işe tam olarak girişebiliriz."

"Onu şu anda böyle şeylerle korkutmak istemiyorum Terry. Elimden geleni yapacağım. Sonra konuşuruz."

Kate telefonu kapatırken sıradaki hamlesini düşünüyordu. Belki de ona doğruca paradan söz etmeliydi. Ona çay yapmış, anlayışla ve şefkatle yaklaşmıştı. Kur dansını bırakmalıydı artık.

Kocası öldüğü için Jean'in eli darda olabilirdi.

Ne de olsa adam artık hayatta değildi ve karısı için para kazanamaz ya da konuşmasına engel olamazdı.

4. Bölüm

9 Haziran 2010, Çarşamba

Dul Jeanie

Aradan bir saat geçmesine rağmen hâlâ burada. Önceden olsa ona çoktan gitmesini söylemiştim. Kapımı çalan gazetecileri kovmakta daha önce hiç zorluk yaşamamıştım. O kadar kaba olduklarında kolay oluyordu onlara gitmelerini söylemek. "Merhaba," derlerdi önce ve hemen sorularına geçerlerdi. Korkunç, yılışık sorular... Kate Waters ise bir şey sormadı. Şimdilik.

Glen'le burayı satın almamız, evi döşememiz, boya maliyeti, mahalle, benim nerede yetiştiğim ve hangi okula gittiğim gibi çeşitli konular hakkında konuştuk. Söylediğim her şey nedense ona da uyuyordu. "Ah, ben de öyle bir okula gitmiştim. Öğretmenlerimden nefret ederdim, ya sen?" Böyle diyaloglar geçiyor aramızda. Kendimi bir arkadaşımla sohbet ediyormuş gibi hissediyorum. O da benim gibi biri. Akıllı davrandığını söyleyebilirim. Belki de bütün röportajlarında böyle davranıyordur.

Aslında kötü biri değil. Sanırım ondan hoşlanabilirdim bile. Eğlenceli ve nazik bir kadına benziyor fakat rol yapıyor da olabilir. Bana kocasından ve geç kalması durumunda onu arayıp durumdan haberdar etmesi gerektiğinden bahsediyor. Neden gecikeceğini bilmiyorum –henüz öğle yemeği vakti bile gelmedi ve evi buraya

yarım saat mesafede bile değil– ama yine de ona hemen aramazsa kocasının sonradan endişelenebileceğini söylüyorum. Glen olsaydı kesinlikle endişelenirdi. Ona söylemeden eve geç döndüğüm zamanlarda hayatı bana zindan ederdi. "Bana haksızlık ediyorsun," derdi. Fakat bundan Kate'e bahsetmiyorum.

Kate gülerek kocasının aslında bu duruma alışkın olduğunu fakat çocuklarla ilgilenmek zorunda kalacağı için şikâyet ettiğini söylüyor. Jake ve Freddie isimlerinde, ergenlik çağında, saygısız ve haylaz iki çocuğunun olduğundan bahsediyor.

"Akşam yemeğini o halletmek zorunda kalacak," diyor. "Pizza sipariş edeceğine bahse girerim."

Görünüşe bakılırsa oğulları, anne ve babalarını odalarını toplamayarak deli ediyorlarmış.

"Domuz ağılında yaşıyorlar Jean," diyor. "Jake'in odasında kaç tane mısır gevreği kâsesi bulduğuma inanamazsın. Özellikle de akşam yemeklerinde. Bir de her hafta kaybettikleri çoraplar var tabii. Evimiz çoraplar için Bermuda Şeytan Üçgeni gibi," deyip bir kez daha gülüyor çünkü her ne kadar domuz gibi pis olsalar da çocuklarını seviyor.

Bense Jake ve Freddie'nin ne kadar sevimli isimler olduğunu düşünüyorum. Neler hissettiğini anlıyormuş gibi başımı aşağı yukarı sallıyorum. Aslında anlamıyorum, değil mi? Kendi çocuklarım olsaydı, ergen ya da haylaz olmalarına rağmen onlar yüzünden söylenmeyi bile severdim. Kate'in bana bahsettiği sorunları bile sevmiştim.

"Evi o halde bıraksaydım Glen'le işler zorlaşırdı," derken buluyorum kendimi. Benim de kendimce problemlerim olduğunu ve onun gibi olduğumu göstermek istedim sanırım. Gerçekten çok aptalca. Ben nasıl onun gibi ya da bir başkası gibi olabilirim ki?

Glen her zaman farklı olduğumu söylerdi. Ne zaman dışarı çıksak arkadaşlarına benim ne kadar özel olduğumdan bahsederdi. Ne demek istediğini tam olarak anlayamazdım doğrusu. Sahibi Lesley'nin sürekli küçük şakalar yaptığı Hair Today isimli bir kuaförde çalışı-

yor, zamanımın çoğunu menopoz dönemindeki kadınların saçlarını şampuanlayıp onlara kahve yapmakla geçiriyordum. Bir zamanlar kuaförlüğün eğlenceli bir iş olacağını düşünmüştüm ve kadınların saçlarını kesip yeni modeller yaratacağımı hayal etmiştim fakat on yedi yaşındaydım ve işe en alt basamaktan başlamıştım.

"Jean!" diye seslenirdi Lesley. "Hanımefendinin saçlarını şampuanlayıp yerleri süpürür müsün?" Ne bir lütfen ekler ne de bana bir teşekkür ederdi.

Ama müşteriler iyi insanlardı. Bana kendileriyle ilgili hikâyeleri ya da sorunlarını anlatmaktan hoşlanırlardı çünkü onları sessizce dinlerdim ve Lesley gibi tavsiyelerde bulunmamak için kendimi tutardım. Onlar bana torunlarının yaramazlıklarını, komşularının köpeklerinin kakalarını çitin ardından onların bahçelerine attıklarını falan anlatırken ben başımı sallayıp gülümser ve kendi hayallerime dalardım. Günlerim anlattıklarını dinlemek ve tatil planlarına, "Ne güzel..." gibi yorumlar yapıp sohbete devam etmelerini sağlamakla geçiyordu. Kurslara gidip saç kesmeyi ve boyamayı öğrendim, böylece kendi müşterilerim olmaya başladı. İyi para kazandığım söylenemezdi fakat başka herhangi bir şeye de yeteneğim yoktu. Okulda iyi değildim. Annem okuma sorunum olduğunu söylerdi ama asıl gerçek, okulu sevmiyor ve sıkıntıya gelmekten hoşlanmıyor olmamdı.

Derken Glen ortaya çıkmıştı ve özel biri oluvermiştim.

İşyerimde pek bir şey değişmemişti. Mesai arkadaşlarım olan diğer üç kızla fazla samimi olmuyordum çünkü Glen benim kendi başıma dışarı çıkmamdan hoşlanmıyordu. Diğer kızların bekâr olduklarını ve içip seks yapmak için dışarı çıktıklarını söylerdi. Muhtemelen haklıydı da. Pazartesi sabahları dönen hikâyelerin konuları, onun haklı olduğunu gösteriyordu. Ben onlarla dışarı çıkmamak için sürekli bahaneler uydurmaya başlayınca bir süre sonra gelip gelmeyeceğimi sormaktan da vazgeçmişlerdi.

Eskiden yaptığım işi severdim çünkü çalışırken kafamı boşaltırdım ve stressiz bir işti. Kimyasalların kokusuyla, su sesiyle ve saç

kurutma makinelerinin uğultusuyla dolup taşan, neler olacağını her an tahmin edebildiğim o ortamda kendimi güvende hissederdim. Kalın kalemlerle doldurulmuş randevu defteri günümü belirlerdi.

Her şeye önceden karar verilmişti – kot pantolon giymek zorunda olduğumuz cumartesi günleri haricinde giyeceğimiz üniforma bile belliydi. "Senin tecrübene sahip bir kadın kendini alçaltmamalı," demişti Glen sonradan.

İş arkadaşlarımın hepsi Glen'i severdi. Cumartesi günleri beni işten almaya geldiğinde masaya eğilip Lesley'yle sohbet ederdi. Benim Glen'im çok şey bilirdi. Özellikle de iş yönetimiyle ilgili... Ciddi şeyler hakkında konuşurken bile insanları güldürmeyi başarırdı.

"Kocan çok zeki bir adam," derdi Lesley. "Çok da yakışıklı. Şanslı bir kızsın Jean."

Glen'in beni seçmiş olmasına inanamadığını bilirdim. Çünkü bazen ben bile inanamazdım. Bunu Glen'e ne zaman söylesem güler ve beni kendine doğru çekerdi. "İstediğim her şey sende var," derdi. Bana anlamadığım şeyleri çözmemde hep yardımcı olurdu. Sanırım bir yetişkin olmama çok katkısı olmuştu.

Evlendiğimiz zaman ev ve para yönetimi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu yüzden Glen bana evde yapılacak işler ve bir defter vermişti. O deftere her hafta yaptıklarımı ve harcadığım parayı yazardım. Haftanın sonunda oturup rakamları karşılaştırırdık. Ondan çok şey öğrenmiştim.

Kate tekrar konuşmaya başlıyor ama konuşmasının başını kaçırıyorum. Sanırım düzenleme hakkında bir şeyler söylüyor ve para hakkında konuşuyor.

"Affedersin," diyorum. "Dalmışım."

Sabırla gülümsüyor ve yeniden bana doğru eğiliyor. "Durumunun ne kadar zor olduğunu biliyorum Jean. Basın gece gündüz kapında bekliyor. Dürüst olmak gerekirse onları başından savmanın tek yolu bir röportaj vermek. O zaman ilgileri kesilecek ve seni rahat bırakacaklar."

Onu dinlediğimi göstermek ister gibi kafamı aşağı yukarı sallıyorum ama o şimdiden heyecanlanıyor. "Bir dakika," diyorum panikle. "Henüz evet ya da hayır demiyorum. Düşünmem lazım."

"Bize ayırdığın zamanı telafi etmesi ve bu zor günlerinde sana destek de olması umuduyla bir ödeme yapmak istiyoruz," diye ekliyor çabucak. Süslü laflarla göz boyamaları ne kadar da eğlenceli, değil mi? Telafi etmekmiş! İncileri dökmem için ödeme yapacaklarını söylemiyor fakat beni gücendirme riskini de almak istemiyor.

Bugüne kadar kapımın altından zarflarla fırlatılmış bir sürü teklif aldım. İnsanın suratını kıpkırmızı edecek kadar yanlış tekliflerdi. Yine de kapı altından gönderilen nefret mektuplarından iyiydi.

İnsanlar bazen gazetelerden kestikleri Glen'le ilgili haberleri yırtıp üzerine kocaman harflerle "CANAVAR" yazıyorlar, bazen de kelimelerin altlarını kalemleriyle kâğıdı yırtacak kadar bastırarak çiziyorlardı.

Muhabirler bunun tam tersini yapsalar da gerçekten mide bulandırıcılar.

"Sevgili Bayan Taylor" diye, bazen de doğruca "Jean" diye söze başlarlardı mektuplarında. "Bu zor günlerinizde size yazdığım için kusuruma bakmıyorsunuzdur umarım falan filan... Hakkınızda çok şey yazıldı fakat biz size olanları kendi açınızdan anlatma şansı vermek istiyoruz. Falan filan falan filan..."

Glen sesine komik bir ton vererek mektupları okurdu ve gülerdik. Ardından da çekmeceye, diğer mektupların yanına koyardık. Fakat o zamanlar Glen hayattaydı. Artık bu teklifleri paylaşacak kimse yok.

Başımı eğip çayıma bakıyorum. Soğumuş ve üzerinde kaymak birikmiş. Glen tam yağlı sütte ısrar ettiği için hep böyle olurdu. Artık yağsız süt alabilirim. Gülümsüyorum.

Kate, gazetesinin ne kadar hassas ve düşünceli olduğunu anlatmaya devam ederken Tanrı bilir o gülümsemesinin ardından daha neler gelecek... Beni bütün bu muhabirlerden kurtarmak için birkaç

günlüğüne bir otele yerleştirmeyi öneriyor. "Hem biraz ara vermiş olursun Jean," diyor.

Aslında bir molaya ihtiyaç duyduğumu düşünüyorum.

O sırada ön kapının zili çalıyor. Kate perdeyi aralayıp fısıldıyor: "Lanet olsun. Jean, dışarıda yerel televizyondan bir adam var. Ses çıkarmazsan gidecektir."

Dediğini yapıyorum. Glen'in kaldığı yerden Kate devam ediyor. Beni dışarıdaki gazetecilerden koruyor. Tabii kendisinin de bir gazeteci olduğu gerçeği hariç... Aman Tanrım, kendi evimde düşmanımla birlikteyim.

Ben tam bir şeyler söylemek üzereyken tekrar zil çalıyor ve mektup gözünü açıp içeriye sesleniyorlar. "Bayan Taylor," diyor kapıdaki adam boş koridora doğru. "Bayan Taylor? Ben Jim Walson, Capital TV'den. Yalnızca bir dakikanızı alacağım. Orada mısınız?"

Kate ve ben oturduğumuz yerden birbirimize bakıyoruz. Kate oldukça gergin. Benim günde iki ya da üç kere hissettiğim gerginliği bir başkasının da hissettiğini görmek ilginç. Ona sessiz kalmayı öğrendiğimi söylemek istiyorum. Bazen içeride yaşayan birinin olduğunu anlamasınlar diye nefesimi bile tutuyorum. Fakat Kate yerinde duramıyor ve cep telefonunu çıkarıyor.

"Bir arkadaşını mı arayacaksın?" diye sorup tansiyonu düşürmeye çalışıyorum fakat dışarıdaki adamın sesi bir kez daha yükseliyor.

"Bayan Taylor, orada olduğunuzu biliyorum. Lütfen kapıya gelin. Sadece bir dakikanızı alacağıma söz veriyorum. Sizinle konuşmam lazım. Size bir platform..."

Kate aniden, "Siktir git!" diye bağırınca dönüp ona bakıyorum. Glen bir kadının bu evde bu şekilde konuşmasına asla izin vermezdi. Kate bana dönüp, "Üzgünüm," diyor ve işaret parmağını dudaklarının üzerine götürüp bana sessiz olmamı işaret ediyor. Televizyoncu adam sahiden de gidiyor.

"Gerçekten işe yaradı," diyorum.

Kate, "Üzgünüm ama onların anladığı tek dil bu," diyor ve gülüyor. Gülüşü güzel ve samimi. "Başka bir muhabir daha gelmeden şu otel işini ayarlayalım."

Ben yalnızca başımı aşağı yukarı sallıyorum. En son kaldığım otel, Glen'le birkaç yıl önce, 2004 yılında Whitstable'da geçirdiğimiz o hafta sonunda kaldığımız oteldi. Oraya on beşinci evlilik yıl dönümümüz için gitmiştik.

"Bir kilometre taşı bu Jeanie," demişti.

Whitstable evimize yalnızca bir saat mesafedeydi ve şirin bir yerde kalıp güzel bir balık ve patates kızartması yemiş, taşlı sahilde yürüyüşe çıkmıştık. Sahilde yassı taşları seçip Glen'e vermiştim, Glen de onları denize fırlatmıştı. Kaç kere sektiklerini beraber saymıştık. Denizde küçük botların yarattığı dalgalar vardı ve rüzgâr saçımı mahvetmişti ama yine de o gün gerçekten mutluydum. Glen pek fazla konuşmamıştı. Yalnızca yürümeyi tercih etmişti ama ben onun ilgisini üzerimde hissettiğim için mutluydum.

Glen hayatımdan giderek uzaklaşıyordu. Yanımda olduğunda bile başka bir yerde gibiydi. Bilgisayarıyla benimle olduğundan daha yakındı. Bilgisayarında insanların onu, onun da başkalarını görmesini sağlayan bir kamera vardı. Onu o saçmalıkla baş başa bırakmıştım.

"Bütün akşam onunla ne yapıyorsun?" diye sorduğumda omuz silkerdi ve "Sadece arkadaşlarla konuşuyorum. Pek bir şey yapmıyorum," derdi ama bilgisayarın başından saatlerce kalkmazdı.

Bazen geceleri uyandığımda yanımda olmadığını fark ederdim. Diğer odadan mırıltılar halinde gelen sesini duyardım ama onu rahatsız etmemem gerektiğini çok iyi bilirdim. Bilgisayarının başındayken yanına gitmemden hoşlanmazdı. Eskiden ona kahve götürdüğüm zamanlarda bile kapıyı çalmak zorundaydım. Odaya aniden girdiğimde bana onu korkuttuğumu söylemişti. Bu yüzden içeri girmeden önce kapıyı çalardım, o da ekranı kapatıp fincanı elimden alırdı.

"Teşekkürler," derdi.

"Bilgisayarda ilginç bir şeyler var mı?" diye sorardım.

"Hayır," diye karşılık verirdi. "Her zamanki şeyler işte." Böylece konuşmamızın sonlandığını anlardım.

O bilgisayarı hiç kullanmadım. Zaten Glen'e aitti.

Fakat o bilgisayarla hep bir şeyler çevirdiğini hissederdim. Bu yüzden onun bilgisayar işlerine "saçmalık" demeye başlamıştım. Böyle dememden hoşlanmazdı ama zararsız bir sözcük olduğu için pek bir şey söyleyemezdi de. Fakat yaptığı şeyler zararlıydı ve pisti. Kimsenin görmemesi ve göz atmaması gereken şeylerdi.

Glen, polis onun bilgisayarında bazı şeyler bulduğunda kendisinin hiçbir şey yapmadığını söylemişti.

"Bilgisayarımın belleğine indirilmiş korkunç şeyler buldular – başka işlerle uğraşırken bilgisayara bulaşan kötü şeylerden bahsediyorum," demişti bana. İnternet ya da bilgisayar belleğinden anlamazdım. Böyle şeyler sonuçta insanın başına gelebilirdi. Öyle değil mi?

"Bu yüzden bir sürü adamı boş yere suçladılar Jeanie," demişti. "Her hafta gazetelerde böyle şeyler yazıyor. İnsanlar başkalarının kredi kartlarını çalıp onlarla bir şeyler satın alırlar. Ben sonuçta böyle bir şey yapmadığımı polise söyledim."

Benim bir şey söylemediğimi görünce devam etmişti: "Hiçbir şey yapmadığın halde böyle bir şeyle suçlanmanın ne demek olduğunu bilemezsin. İnsan paramparça oluyor."

Uzanıp kolunu tutmuştum ve elimi sevgiyle okşamıştı.

"Haydi, birer kahve içelim Jeanie," deyince mutfağa gidip ısıtıcıya su koymuştuk.

Buzdolabından süt çıkaracağım sırada gözüm buzdolabındaki fotoğraflara takılmıştı. Yeni yılda süslediğimiz salonda, tatilde ve festivallerde çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Biz bir takımdık.

"Endişelenme, ben buradayım Jeanie," demişti kötü bir gün sonrasında eve döndüğüm bir akşam. "Biz bir takımız." Gerçekten de öyleydik. Ayrılmamız halinde riske girecek çok şey vardı.

Artık kaçabileceğimden çok daha derinlerdeydik. Onun için yalan söylemiştim.

İlk kez değildi. Gitmek istemediği bazı zamanlarda onun adına bankayı arayıp hasta olduğunu ve gelemeyeceğini söylemiştim. Hatta finansal sıkıntılarımızı, kredi kartımızı kaybettiğimizi söyleyerek sakladığımız ve bankanın bazı harcamaların üstünü çizmesini sağladığımız da olmuştu.

"Kimseye zarar vermiyoruz Jeanie," demişti. "Devam et, sadece bu seferlik."

Elbette bir seferlik değildi.

Kate Waters'ın duymak istediği şeylerin bunlar olduğunu zannediyorum.

Koridorda benim ismimi söyleyerek birileriyle konuştuğunu duyunca bakmak için kalkıyorum ve gelip bizi kurtarmalarını söylediğini duyuyorum.

Glen bana bazen "prenses" derdi fakat bugün gelecek olanın beni kurtaracak beyaz atlı prens olmadığından eminim.

Geri dönüp yeniden koltuğuma oturuyorum ve olacakları bekliyorum.

5. Bölüm

2 Ekim 2006, Pazartesi

Dedektif

Bob Sparkes, Bella Elliott'ın ismini duyduğunda ilk kez gülümsemişti. Bir sürü teyzesinin arasında en sevdiği teyzesinin ismi de Bella'ydı. Haftalar sonra ilk kez gülümsemişti.

999 numaralı polis imdat hattına saat 15.38'de gelmişti çağrı. Kadının nefes nefese kalmış sesi telaşlı ve üzgündü.

"Onu kaçırdılar," demişti. "Sadece iki yaşında. Birileri onu aldı..."

Sonraki günlerde Sparkes o ses kaydını defalarca dinlemiş, erkek operatörün rahatlatıcı alto sesi ile arayan kadının cırtlak sopranosu arasındaki düeti birçok defa duymuştu.

"Kızının ismi nedir?"

"Bella. İsmi Bella."

"Peki, ben kiminle görüşüyorum?"

"Annesiyim. Dawn Elliott. Evimizin ön bahçesindeydi. 44a, Manor Yolu, Westland. Lütfen bana yardım edin."

"Edeceğiz Dawn. Şu an zor geldiğini biliyorum ama sana Bella'yı bulmamıza yardımcı olacak birkaç şey daha sormak zorundayız. Onu en son ne zaman gördün? Bahçede tek başına mıydı?"

"Bahçede kediyle oynuyordu. Tek başınaydı. Öğle uykusundan sonra gördüm onu. Sadece beş dakika olmuştu dışarı çıkalı. Saat üç

buçuk gibi onu almaya bahçeye çıktığımda yoktu. Her yere baktık. Onu bulmama yardım edin lütfen."

"Tamam. Şimdi söylediklerimi yanıtla lütfen Dawn. Bella'yı tarif eder misin? Üzerinde ne vardı?"

"Sarı saçlı bir kız. Saçlarını bugün atkuyruğu şeklinde toplamıştım. Çok küçük. Daha bebek... Üstünde ne vardı, hatırlayamıyorum. Sanırım bir tişört ve pantolon vardı. Tanrım, düşünemiyorum bile şu anda. Gözlüğünü takmıştı. Küçük, pembe, yuvarlak çerçeveli bir gözlük; onu göz tembelliği olduğu için takıyordu. Lütfen onu bulun. Lütfen."

Hampshire'dan iki polis, Dawn Elliott'ın hikâyesini onaylayıp evi aradıktan yaklaşık yarım saat sonra Bella'nın ismi Dedektif Sparkes'ın dikkatini çekmişti.

"İki yaşında bir çocuk kayıp Bob," diyerek odasına paldır küldür dalan yardımcısı vermişti haberi. "Bella Elliott. Yaklaşık iki saattir kayıp. Ön bahçede oyun oynuyormuş ve kaybolmuş. Southampton eteklerinde bir toplu konut evi. Annesi perişan halde, şu anda yanında doktor var."

Yardımcı Dedektif Ian Matthews, masasının üzerine kapağına siyah kalemle Bella Elliott ismi yazılmış ve üstüne ataşla küçük bir kız çocuğunun fotoğrafı iliştirilmiş bir dosya bırakmıştı.

Sparkes dosyayı açmadan önce parmaklarını fotoğrafın üzerinde tıkırdatmıştı. "Ne yapıyoruz biz böyle? Nereye bakıyoruz? Hem babası nerede?"

Ian Matthews kendini sandalyenin üzerine bırakmıştı. "Şu ana kadar eve, tavan arasına ve bahçeye baktık. Bir sonuç çıkmadı. Kızın izine rastlamadık. Kızın babası Midlandsli ve Bella doğmadan önce Dawn'ı terk etmiş. Adamı bulmaya çalışıyoruz ama kızın annesi bize yardımcı olmuyor. Dediğine bakılırsa babasının olanları bilmesine gerek yokmuş."

"Ya kendisi? Nasıl bir kadın? İki yaşındaki kızı dışarıda oyun oynarken o ne yapıyormuş?" diye sormuştu Sparkes.

"O sırada Bella'ya çay hazırladığını söyledi. Mutfak arka bahçeye baktığı için kızını görememiş. Ön bahçeyi sokaktan sadece alçak, çıplak bir duvar ayırıyormuş."

"O yaştaki bir çocuğu tek başına bırakmak biraz sorumsuzluk olmuyor mu?" demişti Sparkes kendi iki çocuğunun o yaşlardaki halini düşünürken. James otuz yaşındaydı ve muhasebeciydi. Yakın zamanda nişanlanan kızı Samantha ise yirmi altı yaşındaydı. O ve karısı Eileen kendi çocuklarını o kadar küçüklerken bahçede yalnız bırakıyorlar mıydı? Dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyordu. O zamanlar sürekli işte olduğundan bundan emin değildi. Eve döndüğünde Eileen'e sorardı, tabii o akşam eve gidebilirse.

Dedektif Sparkes arkasındaki askıya asılı paltosunu almış ve cebinden araba anahtarlarını çıkarmıştı. "Oraya gidip bir baksam iyi olur Matthews. Hem atmosferi koklamış hem de anneyle konuşmuş olurum. Sen burada kalıp işleri organize et ve ihtiyaç olursa diye bir sorgu odasını hazır tut. Saat yediden önce ararım seni."

Westland'e arabasıyla giderken radyoyu açmış ve yerel radyodan haberleri dinlemişti. Bella ilk haberdi fakat radyonun muhabiri, Sparkes'ın bildiklerinden daha fazlasını bulamamıştı.

Sparkes bunun için Tanrı'ya şükretmişti. Yerel basına karşı karmaşık duygular içindeydi.

En son bir çocuğun kaybolması olayında yerel basın kendi araştırmalarına girişmiş ve bütün kanıtların üzerine basmıştı. Beş yaşındaki Gosportlu Laura Simpson korku içinde, üvey amcasının evindeki bir yüklüğün içine saklanmış halde bulunmuştu. "Bütün Tom'ların, Dick'lerin ve Harry'lerin akrabadan sayıldığı ailelerdendi," demişti Sparkes, Eileen'e.

Muhabirlerden biri maalesef annenin dairesinden aile albümünü almıştı. Bu yüzden polisler daha önceden de cinsel şiddet suçların-

dan kaydı bulunan Jim amcanın fotoğrafını görememiş, dolayısıyla da o küçük çocukla aralarındaki bağı ilk elden fark edememişlerdi.

Adam çocukla cinsel ilişkiye girmeye çalışmış fakat başaramamıştı. Sparkes eğer çemberi daraltmasalardı adamın çocuğu öldüreceğinden emindi. Dedektiflerin kızın alıkonulduğu yerin beş dakika uzaklığında dolaştığı bile olmuştu. Eğer kızın akrabalarından biri sarhoş olup kendi adıyla aramasaydı belki de kız ölmüştü. Laura vücudunda bir sürü şişlikle ve dehşet içinde kaçmıştı. Yüklüğün kapısını açtığında kızın gözlerindeki ifadede tek kelimeyle dehşet okunuyordu. Sparkes'tan da Jim amcasından korktuğu gibi korkmuştu. Bu yüzden Sparkes, kadın dedektiflerden birini çağırıp ona Laura'yı kucağına almasını söylemişti. Laura hariç herkesin gözleri yaşlarla dolmuştu. Laura âdeta donup kalmıştı.

Nedense o küçük kızı hep hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Aradaki bağlantıyı daha önce keşfedebilirdi. Farklı sorular sorabilirdi ve onu daha çabuk bulabilirdi. Patronu ve medya onun bulunmasına bir zafer gibi yaklaşmış ve onu tebrik etmişlerdi fakat o kendisini tebrik edememişti. Özellikle de kızın gözlerindeki dehşeti gördükten sonra...

Acaba şu anda neredeydi? Jim amcasının da nerede olduğunu merak ediyordu.

Manor Yolu şimdiden muhabirler, meraklı komşular ve hepsini birden sırayla sorgulayan polis memurlarıyla dolmuştu.

Sparkes insan kalabalığının arasından 44a numaralı eve doğru sıyrılırken tanıdığı gazetecilere başını sallayarak selam veriyordu.

"Bob!" diye seslendi tanıdık bir kadın sesi. Kate Waters yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Selam. Yeni bir haber var mı?" diye sordu. Sparkes onu en son New Forest'ta işlenen vahşi cinayet vakasında görmüş ve beraber bir şeyler içip son dedikoduları paylaşmışlardı.

Her olayda yolları kesişiyordu ve kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Gerçi ilişkilerinin arkadaşlık seviyesinde olmadığını düşü-

nüyordu Sparkes. Kesinlikle işle ilgiliydi ama yine de Kate'i severdi. Kate en son ona bir olayda tesadüfen elde ettiği ve Sparkes'ın işine yarayacak bir bilgiyi vermişti. Bu yüzden Sparkes ona borçluydu.

"Merhaba Kate. Yeni geldim sayılır. Bir şeyler duyarsam sonra konuşuruz," dedi ve üniformalı polislerin arasından eve girdi.

Evin ön kısmındaki odaya sigara ve kedi kokusu sinmişti. Dawn Elliott kanepenin üstünde oturuyordu ve titreyen ellerinde bir cep telefonu, bir de oyuncak bebek vardı. Yanaklarına dökülen, yarım atkuyruğu şeklinde toplanmış saçları onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Başını kaldırıp içeri giren uzun boylu, ciddi görünümlü adama bakarken yüzü âdeta paramparçaydı.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu güçlükle.

"Bayan Elliott, ben Dedektif Bob Sparkes. Bella'yı bulabilmemiz için sana yardım etmeye geldim ama senin de bana yardım etmene ihtiyacım var."

Dawn ona baktı. "Ama ben polise her şeyi anlattım. Aynı soruları tekrar tekrar sormanın ne anlamı var? Bulun işte onu! Bebeğimi bulun!" diye acı içinde bağırdı.

Sparkes başını salladı ve yanına oturdu. "Haydi ama Dawn, bu işi beraber halledelim," dedi nazikçe. "Belki hatırlamadığın bazı şeyler vardır."

Kadın ara sıra hıçkırıklarıyla bölünen hikâyesine başladı. Bella, Dawn Elliott'ın gece kulübünde tanıştığı evli bir adamla yaşadığı tek gecelik ilişkinin sonucunda doğmuştu. Disney videolarını seyredip dans etmeyi çok seven, sevimli bir kız çocuğuydu. Dawn'ın komşularıyla pek ilişkisi yoktu. Dawn Elliott komşularıyla ilişkisini, "Bekâr annelere verilen sosyal yardımları aldığım için beni otlakçı olarak görüyor ve bana yukarıdan bakıyorlar," diye tarif etmişti.

Onlar konuştuğu sırada Sparkes'ın ekibi ve birçoğunun üstünde hâlâ iş kıyafetleri olan mahalledeki gönüllüler bahçeleri, çöp konteynırlarını, çitleri, kömürlükleri, bodrumları, sığınakları, arabaları, köpek kulübelerini ve site etrafındaki gübre yığınlarını bile

araştırmışlardı. "Bella! Bella! Neredesin tatlım?" Hava kararmaya başladığı sırada sokaktan gelen sesle Dawn aniden ayağa fırladı ve camdan dışarı baktı.

"Dawn, gel ve otur," dedi Sparkes. "Bella bugün yaramazlık yaptı mı?"

Kadın başını iki yana salladı.

"Bugün herhangi bir şey için birbirinize darıldınız mı?" diye devam etti Sparkes. "Küçük çocuklar bazen sorun olabiliyorlar, değil mi? Ona bugün hafifçe de olsa vurmak zorunda kaldın mı?"

Sorunun ardındaki niyeti sezen genç kadın titreyen bir sesle konuştu.

"Tabii ki hayır. Ona vurmam. Yani en azından sık sık yaptığım bir şey değildir. Yalnızca çok yaramazlık yaptığı zamanlarda dokunmuşumdur. Onun canını asla yakmam. Onu birileri aldı..."

Sparkes, kadının eline dostça dokundu ve aile irtibat memurundan bir fincan çay daha hazırlamasını istedi.

Genç bir devriye polisi başını odaya doğru uzattı ve amiriyle konuşması gereken bir şeyler olduğunu işaret etti.

"Birileri öğlene doğru bir adamın etrafta dolaştığını görmüş," dedi Sparkes'a. "Komşulardan birisi görmüş. Adamı tanımıyormuş."

"Dış görünüşünü tarif etti mi?"

"Kendi başına dolaşan bir adammış. Uzun saçlı, sert görünümlüymüş. Arabalara bakıyormuş."

Sparkes telefonunu cebinden çıkardı ve yardımcısını aradı. "Çocuğa dair hiçbir iz yok. Etrafta dolaşan şüpheli bir karaktere dair bir tanımlama aldık, detaylar gelecek. Ekibi hazırla. Ben tanıkla konuşacağım. Ayrıca bölgedeki bütün cinsel istismar suçlularının kapısını çalsınlar," diye ekledi ve Westland Belediye Konutları civarında en az yirmi iki kayıtlı cinsel istismar hükümlüsünün yaşadığını düşünüp yutkundu.

Hampshire Polis Teşkilatı kayıtlarında kimi halka açık alanda cinsel organını gösteren, kimi etek altı görüntüleri çeken, kimi pedofili

suçlusu, kimi tecavüz suçundan hüküm giymiş ve sessiz, dost canlısı mahallelerde gizlenmiş neredeyse üç yüz kişilik bir suçlu listesi vardı.

Stan Spencer yolun karşısındaki muntazam ahşap evinin penceresinde kıdemli dedektifi bekliyordu. Birkaç yıl önce Volvo'sunu her zaman park ettiği noktanın gelip geçen yolcular tarafından alındığını gören adamın geçici bir mahalle izleme eylemi başlattığını anlatmışlardı Sparkes'a. Görünüşe bakılırsa emeklilik onun ve karısı Susan'ın birkaç aktiviteyi yapmasına engel olmuştu ve Spencer bir pano ile gece devriyesinin verdiği gücün tadına varmıştı.

Sparkes adamın elini sıktı ve beraber mutfak masasına geçtiler.

Adam notlarını kastederek konuştu: "Bunlar eş zamanlı notlardır Dedektif." Sparkes gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Susan'ın öğle yemeğinden sonra alışverişten dönmesini beklerken bir adamın yolun bu tarafında yürüdüğünü gördüm. Sert bir görünüşü vardı, yani kılıksız bir tipti. Bu yüzden komşuların arabalarından birini çalabileceğini düşündüm. Her zaman dikkatli olmak gerekir. Peter Tredwell'in minibüsünün yanından geçiyordu."

Sparkes kaşlarını kaldırdı.

"Pardon Dedektif. Bay Tredwell yolun aşağısında oturan tesisatçıdır ve minibüsünü birçok defa çalmaya kalkıştılar. En son hırsızlık girişimini ben durdurdum. Bu yüzden dışarı çıkıp adamın hareketlerini izlemeye başladım fakat yolun çok aşağısındaydı. Maalesef adamı sadece arkadan görebiliyordum. Uzun saçları kirliydi ve üzerinde kot pantolon ile şu parkalardan vardı. O sırada evimden telefonumun çaldığını duyup içeri gittim ve geri döndüğümde adam yoktu."

Sparkes onun anlattıklarını not alırken Bay Spencer kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Eve dönerken Bella'yı gördünüz mü?"

Spencer bir anlığına kararsız kalsa da kafasını iki yana salladı. "Görmedim. Son birkaç gündür görmemiştim. Zavallı küçük şey..."

Sparkes yaklaşık beş dakika sonra Dawn Elliott'ın koridorundaki sandalyeye oturup tekrar kadının yanına dönmeden önce yapacağı basın açıklamasını hazırladı.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu kadın.

"Şu anda yok ama basından kızını bulabilmemiz için yardım isteyeceğim. Ve..."

"Ve ne?" diye sordu Dawn.

"Ve bugün öğlen Manor Yolu'ndan ve bölgeden yaya olarak ya da araçla geçen herkesin izini sürmek istiyoruz. Öğle saatlerinde yoldan geçen bir adam gördün mü Dawn?" diye sordu Sparkes. "Bay Spencer uzun saçlı, koyu renk parkalı, yabancı bir adam gördüğünü söyledi. Belki de alakasız birisidir ama...".

Dawn Elliott başını iki yana sallarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Yoksa bebeğimi o mu götürdü?" diye sordu. "Bebeğimi o mu aldı?"

6. Bölüm

9 Haziran 2010, Çarşamba

Dul Jeanie

Çakıl taşlarının üzerinde daha fazla ayak var. Bu defa Kate'in telefonu iki kez çalıyor ve susuyor. Bu bir işaret olmalı çünkü hemen gidip kapıyı açıyor ve omzuna kocaman bir çanta asılı adam içeri giriyor.

"Bu Mick," diyor bana Kate. "Fotoğrafçım."

Mick bana bakıp gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Merhaba Bayan Taylor." Bizi otele götürecekmiş. "Sevimli ve güzel bir yer," diyor ve ben karşı çıkmaya başlıyorum. Her şey çok hızlı ilerliyor.

"Bir dakika," diyorum ama kimse beni dinlemiyor.

Kate ve Mick, kapıda toplanan muhabirlerden nasıl kurtulacağımızı konuşuyorlar. Televizyoncu adam benim evde olduğumu diğerlerine de söylemiş olmalı ki hepsi sırayla gelip kapımdan bana sesleniyor. Korkunç bir kâbus gibi. Tıpkı her şeyin başladığı zamanlara benziyor.

O zamanlar Glen'e bağırıp suçlamaları sıralarlardı.

"Neler yaptınız Bay Taylor?" diye bağırmıştı birisi.

Glen çöpü çıkarmak için dışarı çıktığında, "Elinde kan var mı, seni sapık?" demişti *Sun* gazetesinden bir muhabir. Hatta içlerinden birisinin kaldırıma tükürdüğünü söylemişti Glen.

İçeri geri döndüğünde titriyordu.

Zavallı Glen'im... Fakat o zamanlar ona yardım edecek biri, yani ben vardım yanında. Elini tutup ona kimseye aldırmamasını söylerdim. Fakat şimdi ben tek başıma kaldım ve olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Korkunç bir ses, kapının ardından bağırıyor: "İçeride olduğunuzu biliyorum Bayan Taylor. Konuşmak için ücret aldınız mı? O kanlı parayı kabul ettiğiniz için insanlar ne düşünecek?"

Beynimden vurulmuş gibi hissediyorum. Kate bana dönüp elimi tutuyor ve onlara aldırmamamı, hepsinden kurtulacağımı söylüyor. Ona güvenmek istiyorum ama şu anda düzgün düşünebilmek mümkün değil. Onlardan kurtulmak da ne demek oluyor? Glen'e kalırsa onlardan kurtulmanın tek yolu saklanmaktı.

"Beklemeliyiz," derdi.

Fakat Kate tam tersi bir yol izliyor. Ayağa kalkıp benim adıma onlara bağırıyor. Ben de onların çenelerini kapatmak isterdim ama öyle yaparsam bütün ilgiyi üzerime çekmiş olurum. Bu düşünceyle ürperip yerimden bile kıpırdamıyorum.

"Haydi Jeanie," diyor hâlâ oturduğumu gören Kate en sonunda. "Bunu beraber halledebiliriz. Adım adım. Beş dakikada halledeceğiz ve artık kimse seni bulamayacak."

Kendisi hariç tabii...

Dışarıdaki hayvan ruhlu yaratıkların saldırılarına daha fazla dayanamayacağım. Uslu olup söz dinleyerek ayağa kalkıyorum ve eşyalarımı toparlıyorum. El çantamı alıp mutfaktaki kurutma makinesinden birkaç iç çamaşırı çıkarıyorum. Üst kata çıkıp diş fırçamı alıyorum. Anahtarlarım neredeydi?

"Sadece gerekli şeyleri al," diyor Kate. Oraya gittiğimizde ihtiyacım olan şeyleri alacakmış. "Nereye?" diye sormak istiyorum ama Kate bir kez daha yanımdan ayrılıyor. Ofisle yaptığı telefon konuşmalarıyla çok meşgul.

Ofisle konuşurkenki ses tonu oldukça farklı ve gergin geliyor.

"Tamam Terry," diyor. "Hayır, Jean bizimle... Seni sonra arayacağım." Benim önümde konuşmak istemiyor. Ofisten ne istediklerini merak ediyorum. Kaç para verecekler? Fotoğraflarda nasıl çıkacağım?

Telefonda, "Biraz perişan görünüyor ama onu toparlayabiliriz," demek istediğine bahse girebilirim. Bir anda panikleyip ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek istiyorum ama her şey çok hızlı ilerliyor.

Bana dışarı çıkıp diğer gazetecileri oyalayacağını söylüyor. Ön kapıdan çıkıp arabayı hazırlıyormuş gibi yapacak, o sırada Mick ve ben arka bahçeye sıvışıp çitin üzerinden geçeceğiz. Bunu yaptığıma inanamıyorum. "Bekleyin," diyorum ama Kate beni arka kapıya doğru götürüyor.

O dışarı çıkarken biz bekliyoruz. Kapımın önünden bir kuş sürüsü kalkmış gibi ani bir ses yükselip kayboluyor.

"Paparaziler," diyor Mick, sanırım fotoğrafçıları kastediyor. Ardından ceketini başımın üzerine atıp koluma giriyor ve beni arkasına alıyor. Arka kapıdan bahçeye çıkıyoruz ama kafamdaki ceket yüzünden pek bir şey göremiyorum. Ayağıma şu aptal ayakkabıları giymişim. Ayaklarımdan kayıyorlar fakat yine de koşmayı deniyorum. Bu çok aptalca. Ceket kaymaya başlıyor. Tanrım, yan komşum Lisa'yı evinin üst kat penceresinden bakarken görüyorum. Ağzı açık bir halde olanları izliyor. Nedense ona cansız bir şekilde el sallıyorum. Çok uzun zamandır konuşmamıştık.

Arka çitlerin orada Mick bana yardım ediyor. Çitler gerçekten de yüksek. Güvenlik sağlamaktan ziyade gövde gösterisi yapmak için varlar aslında. Üzerimde pantolon var ama yine de zorlanıyorum. Mick arabasını köşeye park ettiğini söylüyor ve arka tarafta da muhabir olma ihtimaline karşı çiti geçer geçmez sürünerek ilerliyoruz. Birdenbire ağlamak geliyor içimden. Hiç tanımadığım insanlarla bir arabaya binip kim bilir nereye gideceğim. Muhtemelen hayatımın en büyük çılgınlığı...

Glen olsaydı bir kılıfını uydururdu. Bütün bu polis işleri başımıza gelmeden önce bile işleri gizli tutmayı severdi. Evlilik hayatımız bo-

yunca, uzun yıllar bu evde yaşamıştık fakat komşuların da memnun olduğu üzere hep yalnız kalmıştık. Bir cinayet ya da korkunç bir suç işlendiğinde komşular sanıklarla ilgili olarak onların hep kendi hallerinde insanlar olduklarını söylemezler miydi? Fakat bizim durumumuz da tam olarak böyleydi. Komşulardan biri –sanırım Bay Grange– muhabirin birine Glen'in şeytani bakışları olduğunu söylemişti. Aslında Glen'in gözleri güzeldi. Uzun kirpikli, mavi gözleri vardı. Onun o çocuksu gözlerine baktığımda içime bir sıcaklık akardı.

Her zaman, "Biz başkalarına değil, kendi işimize bakalım," derdi ve bizim işimiz başkalarını da ilgilendirir hale geldiğinde bu yüzden çok katı davranmıştı.

Fotoğrafçı Mick'in minibüsü leş gibi. Yere atılmış hamburger çöplerinden, cips paketlerinden ve eski gazetelerden zemin bile gözükmüyor. Çakmaklığa bir tıraş makinesi takılı ve ayak altında bir kola şişesi yuvarlanıyor.

"Dağınıklık için kusura bakma," diyor. "Aslında bu minibüste yaşadığımı söyleyebilirim."

Her neyse, zaten önde oturmayacağım. Mick benimle birlikte minibüsün arka kısmına gelip arka kapıları açıyor. Koluma girip binmeme yardım ederken, "İşte burası," diyor. Kafamı vurmamam için başımı tutuyor ve "Ben işaret verene kadar kafanı kaldırma," diyor.

"Ama..." diye bir şeyler gevelemeye çalışıyorum ancak kapıyı kapatıyor ve tozlu ekipman kılıfları ile kamera çantasının arasında, karanlıkta oturuyorum.

7. Bölüm

5 Ekim 2006, Perşembe

Dedektif

Bob Sparkes ofis sandalyesinde gerinip kollarını başının üstüne doğru kaldırarak gürültülü bir şekilde esnedi. Masasının üzerindeki saate bakmamaya çalışıyordu ama sonunda yenilmişti. Saat sabaha karşı ikiydi. Bella için başlattıkları sürek avında üçüncü gündeydiler ve henüz hiçbir yere varamamışlardı.

Uzun saçlı, dağınık görünümlü adama dair düzinelerce asılsız ihbar almışlardı ve cinayet mahallinden itibaren giderek genişleyen çemberde kılı kırk yararak sürdürdükleri çalışmalar ağır ilerliyordu.

Bella Elliott'ın başına neler geleceği ya da çoktan geldiği hakkında düşünmemeye çalışıyordu. Onu bulmak zorundaydı.

"Neredesin Bella?" diye sordu masasının üzerindeki fotoğrafa bakarak. Çocuğun yüzü kutsal bir ikona misali sorgu odasının her yerine asılmıştı ve fotoğrafların üzerinde "Bella Bebek" yazıyordu.

Sparkes elini başının giderek kelleşen kısmının üzerinde gezdirdi. "Haydi ama düşün!" dedi kendi kendine ve bilgisayar ekranına doğru eğildi. Bir kere daha her birinin bireysel hikâyesinden bir yerlere varabilme umuduyla bölgedeki cinsel istismar suçlularının ifadelerini ve raporları okudu fakat eline bir şey geçmedi.

O hastalıklı karakterlerin profillerinin birçoğunu bir kere daha taradı. Kendi fantezi dünyalarından şanslarını denemek için ara sıra gerçek dünyaya çıkan, çirkin dişli, yalnız adamlar!

Bir de sürekli suçlular vardı. Yıllar boyunca çocuklarını istismar eden ve cezasını çeken Paul Silver'ın evine polis göndermişti –fakat karısı? *Üçüncü karısı mıydı, yoksa hâlâ Diane'miydi*, diye merak etti– ve gönderdiği polisler yaşlı adamın hırsızlık suçundan beş yıllık cezasını çekmek için içeride olduğunu yorgun bir halde bildirmişlerdi. "İşleri çeşitlendirmiş demek," demişti yardımcısına Bob Sparkes.

Doğal olarak ilk kırk sekiz saat içinde Bella'nın ülkenin her yanında görüldüğüne dair bir sürü ihbar gelmişti. Bütün polisler ihbar gelen bölgeleri hızla kontrol etmiş ve bazı ihbarlar Bob Sparkes'ı heyecan içinde bırakmıştı.

Newark'ın dış kesimlerinden bir kadın arayıp yeni bir komşusunun bahçede bir çocukla oynadığını söylemişti. "Sarışın, küçük bir çocuk. O bahçede daha önce hiç çocuk görmemiştim. Çocukları yok sanıyordum," demişti. Sparkes yerel birimlerden polisler gönderip masasının başında onlardan gelecek telefonu beklemişti.

"Çocuk, kadının komşularının İskoçya'dan gelen yeğenleriymiş," demişti en az onun kadar hayal kırıklığına uğramış, yerel birimden bir dedektif. "Üzgünüm. Belki bir dahaki sefere..."

Belki de öyle olacaktı. Fakat asıl sorun, şansını deneyen ya da bu dramın bir parçası olmak için yanıp tutuşan ilgi manyaklarının aramalarıydı.

Bella'yı annesi Dawn hariç son gören kişi, yolun sonundaki gazete bayisinin sahibi olmuştu. Bayinin geveze sahibi, anne ile kızın saat on bir buçuk civarlarında dükkânına geldiklerini hatırlıyordu. Sürekli müşterileriydiler. Dawn çoğu zaman olduğu gibi son sefer de sigara almak için oraya gitmiş ve görüntüleri dükkânın ucuz güvenlik kamerası tarafından donuk bir şekilde de olsa kaydedilmişti.

Görüntülerde küçük Bella, tezgâhın yanında duran annesinin elini tutuyordu ve elinde bir kese kâğıdı vardı. Hemen arkasındaki dükkân kapısının kapanmasına engel oluyordu.

Dawn'ın annesi kayıtlara göre saat 14.17'de öğle yemeğinden sonra evi aramıştı. Dawn kızını da büyükannesiyle konuşması için çağırsa da kızı çoktan bir oyuncağın peşine düşmüştü bile.

Sonraki altmış sekiz dakika Dawn'a aitti. Ne yaptığı belirsizdi fakat ev işleriyle uğraştığını söylüyordu. Dedektifler ondan yaptığı işleri, nasıl yemek yaptığını, ardından Bella'nın çamaşırlarını kurutucudan alıp katlayışını ve dakikalar ilerlerken bahçede oynayan küçük kızını saat üçü biraz geçerken görüşünü yeniden canlandırmasını istemişlerdi.

Yan taraftaki evde yaşayan Margaret Emerson saat 15.25'te arabasından bir şeyler almaya çıkmıştı ve o sırada Dawn'ın bahçesinin boş olduğundan emindi. "Bella bana hep 'Peepo' diye seslenirdi. O küçük şey için bu bir çeşit oyun olmalıydı. İlgi çekmeyi severdi. Annesi onun ne yaptığıyla her zaman ilgilenmezdi," demişti Bayan Emerson. "Bella eskiden sık sık kendi başına oyun oynar, bebek arabasını sürer ve kedisi Timmy'yi kovalardı."

"Bella sık sık ağlar mıydı?" diye sormuştu Sparkes.

Bu soru üzerine bir süre düşünen Bayan Emerson başını iki yana sallamıştı. "Hayır. Mutlu ve sevimli bir çocuktu..."

Aile doktoru ve eve gelen sağlık görevlisi de bu konuda hemfikirdiler. "Sevimli, küçücük bir şey," demişlerdi koro halinde. "Annesinin kendi sorunları vardı. Bir çocuğu tek başına yetiştirmek yeterince zordur, değil mi?" demişti doktor ve Sparkes onunla aynı fikirdeymiş gibi başını sallamıştı. Bütün bu ifadeler ve giderek kalınlaşan dosya, Sparkes ve adamlarının ne kadar çabaladığını gösteriyordu fakat yüzeysel ilerlemelerden başka bir yere varamadıklarının farkındaydı. Gerçek bir ilerleme kaydedememişlerdi.

Beş saatlik bir uyku için dosyaları masasının üzerine dikkatlice bırakıp bilgisayarını kapatmadan önce uzun saçlı adam silüetinin asıl kritik faktör olduğu sonucuna vardı.

Eve vardığındaysa uykulu karısına, "Belki onu yarın buluruz," diye fısıldadı.

Bir hafta sonra elinde yeni bir haber olmayan Kate Waters telefondaydı.

"Selam Bob. Editörümüz, Bella'nın bulunması için doğru ihbarı yapan kişiye para ödülü verilmesine karar verdi. Yirmi bine kadar çıkacak. Daha fazlasını vereceğini sanmam."

Sparkes içten içe homurdanmıştı. "Lanet ödüller," diye hayıflanmıştı Matthews'a sonraları. "Gazeteler ülkenin her tarafında kapışılacak diye dört bir yandan yağacak sahte ihbar telefonlarıyla uğraşacağız."

"Bu oldukça cömertçe Kate," demişti. "Peki, bunun doğru zaman olduğunu düşünüyor musunuz? Şu anda bir sürü şey üzerinde çalışıyoruz..."

"Yarın birinci sayfada olacak Bob," diye araya girmişti Kate. "Polislerin ödül fikrinden hoşlanmadıklarını biliyorum ama insanlar yirmi bini görünce duydukları ya da gördükleri şeylere dikkat edip telefon edeceklerdir."

Bob Sparkes iç çekmişti. "Gidip Dawn'la konuşacağım. Onu buna hazırlamam lazım."

"Peki," demişti Kate. "Dawn'la oturup biraz konuşma şansım var mı Bob? Zavallı kadın basın toplantısında güçlükle konuşabilmişti. Belki bu defa Bella hakkında adamakıllı konuşma fırsatı bulur. Ona çok nazik davranacağımdan emin olabilirsin. Ne düşünüyorsun?"

Keşke telefona cevap vermeseydim, diye düşünüyordu Sparkes. Kate'i severdi ve diğer muhabirler için aynı şeyi söyleyemezdi. Fakat Kate bir şeylerin peşine düştü mü insana yapışırdı. Sparkes, Dawn'ın ve kendisinin böylesi bir sorgulamaya hazır olduğundan emin değildi.

Dawn'ın durumu hâlâ belirsizdi. Tam anlamıyla duygusal bir pelteye dönüşmüştü ve yaşadığı trajediye karşı aldığı sakinleştiriciler yüzünden bir şeye otuz saniyeden fazla odaklanmakta zorluk çekiyordu. Bob Sparkes onunla saatler geçirmesine rağmen yalnızca yüzeysel bilgiler edinebilmişti. Onu gerçekten de Kate Waters'ın ellerine mi bırakmalıydı?

"Polis olmayan biriyle konuşmak ona iyi gelebilir Bob. Belki bazı önemli detayları hatırlamasına yardımcı olur..."

"Ona sorarım Kate ama gönlü olur mu, bilemem. Sürekli yatıştırıcı hapların etkisinde ve bir şeylere odaklanmakta çok zorlanıyor."

"Harika! Teşekkürler Bob." Bob, Kate'in sesinden onun gülümsediğini anlayabiliyordu.

"Bir dakika, henüz bir anlaşmaya varmadık. Onunla sabah konuşurum ve duruma göre seni ararım."

Eve vardığında Dawn'ı tam da bıraktığı koltuğun üzerinde, aynı yerde otururken buldu. Bella'nın oyuncaklarının, önündeki boş sigara paketlerinin, gazetelerden yırtılmış kupürlerin ve iyi niyet dilekleri içeren kartların arasında tek başına oturuyordu.

"Hiç uyumadın mı tatlım?" diye sordu Sparkes.

Genç bir irtibat ofisi görevlisi olan Sue Blackman başını sessizce iki yana salladı ve kaşlarını kaldırdı.

Sparkes, Memur Blackman'i de yanına alıp koridora çıktı ve "Biraz dinlenmezse hastaneye düşecek," diye fısıldadı.

"Biliyorum efendim. Bütün gün o kanepenin üzerinde uyukluyor ama akşamları dayanamıyor. Bella'nın karanlıktan korktuğunu söylüyor."

8. Bölüm

11 Ekim 2006, Çarşamba

Muhabir

Kate Waters yanında bir fotoğrafçı ve süpermarketten alınmış gösterişli zambaklarla öğle yemeği vaktinde eve vardı. Dikkat çekmemek için arabasını kalabalıktan biraz uzak bir yere park etmişti. Orada olduğunu haber vermek için Bob Sparkes'ı aradı ve ellerinde dizüstü bilgisayarlarıyla arabalarında oturan diğer gazetecilerin arasından sıyrıldı. İçeri girdiği sırada diğerleri de arabalarından fırlamışlardı. Birkaçının bağırarak küfür ettiklerini duymuştu ve olacaklarla ilgili birbirlerini uyarıyorlardı.

Bob Sparkes onu içeri alırken Kate içerideki keder ve havasızlık karışımı ağır atmosferi hemen hissetmişti. Koridordaki korkuluğa Bella'nın mavi kürklü hırkası ve ayıcıklı çantası asılıydı. Kapının hemen yanında parlak kırmızı lastik çizmeleri duruyordu.

Ön odaya doğru ilerlerken, "Şunların birer fotoğrafını çek Mick," diye fısıldamıştı onu takip eden fotoğrafçısına. Her yanda oyuncaklar ve bebek fotoğrafları vardı. Karşısına çıkan manzara, Kate'i ilk kez anne olduğu ve anne olmanın zorluklarını yaşadığı o günlere götürmüştü. Jake'le hastaneden döndükleri günün ertesinde oturup ağlamış ve hemen ardından yaşadığı ani bir hormon saldırısıyla birlikte sorumluluk duygusuyla yüklenmişti. Oğlunun doğduğu sabah,

bebek sanki hastaneye aitmiş gibi hemşireden gelip onu almasını istediğini hatırlamıştı.

Ağlamaktan yüzü şişmiş ve olduğundan daha yaşlı görünen genç kadın başını kaldırıp Kate'e baktı. Kate gülümsedi ve elini ona uzattı. Kadının elini sıkıp onunla tokalaşmak istese de elini hafifçe sıkmakla yetindi.

"Merhaba Dawn," dedi. "Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Ne kadar zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Umarım Bella'yı bulurlar."

Dawn ağır çekimdeymiş gibi başını salladı.

Kate, Bob'un şaka yapmadığını anlamıştı.

Koltuğun üzerindeki Teletabi oyuncağını aldı ve "Bu Po mu?" diye sordu. "Oğlum Power Rangers tercih ediyor."

Dawn'ın ilgisini çekmeyi başarmıştı. "Bella, Po'yu çok sever," dedi hüzünlü kadın. "Baloncuk yapıp arkalarından koşmayı da sever."

Kate masanın üstünde tam da Dawn'ın anlattığı şeyi yapan bir kız çocuğunun fotoğrafını görmüştü. "İşte," dedi Dawn ve uzanıp çerçeveyi Kate'e verdi. "Çok güzel bir çocuk," dedi Kate. "Ara sıra yaramazlık yaptığına da bahse girerim."

Dawn hüzünle gülümsedi. İki kadın ortak bir nokta bulmuştu: annelik. Üstelik Dawn, çocuğu hakkında konuşmaya başlamıştı.

Kadının Bella'dan ilk kez bir kurbandan değil de normal bir çocuktan bahseder gibi bahsettiğini fark etmişti Bob.

"Kate işini iyi yapıyor. Bunu kabul etmem lazım. Karşısındaki insanın aklına benim polislerimden bile daha çabuk giriyor," demişti Bob Sparkes karısına daha sonra. Eileen yalnızca omuz silkip bulmacasına geri dönmüştü. Polis işleri ona göre bambaşka bir gezegene aitti.

Kate önüne daha fazla oyuncak ve fotoğraf koydukça Dawn her birinin hikâyesini soru sormaya gerek duymadan anlatmaya başladı. Kate küçük bir ses kayıt cihazını da her bir kelimeyi kaydetmesi için yastıkların arasına koymuştu. Böyle durumlarda not defteri kullan-

mak pek iyi bir fikir olmazdı – polis gibi görünmek, en son istediği şeydi. O yalnızca Dawn'la konuşmak istiyordu. Her gün yaşadıklarını ve anne olmanın zorlukları hakkında anlatacaklarını duymaktı niyeti. Bella'yı anaokulu için hazırlamak, banyo zamanı oyunları, yeni botlarını seçerken çocukların gözlerindeki sevinç gibi şeyler...

"Hayvanları çok sever. Bir keresinde hayvanat bahçesine gittiğimizde orada kalıp maymunları izlemek istemişti. Sürekli gülmüştü," dedi Dawn kızıyla anılarını anlatırken.

Bella ve Dawn'ın hayatından kesitleri dinlerken Kate de okuyucuya genç annenin çektiği acılara nasıl dayandığını aktaracağını kafasında tasarlıyordu.

Bir çift minicik, kırmızı lastik çizme, Dawn Elliott'ın koridorunda duruyor. İki hafta önce onları seçen Bella henüz giyecek fırsatı bile bulamamış...

İnsanlar çaylarının yanında kızarmış ekmeklerini yerken böyle hikâyeler okuyup içlenerek eşlerine, "Bizim de başımıza gelebilirdi," diyebilmek isterlerdi.

Editörü de buna bayılırdı. "Harika," deyip haberi ön sayfadan verdikten sonra asıl röportajı gazetenin iç sayfalarına dağıtırdı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Dawn yorulmaya başlamıştı. İlaçların etkisi azalıyor ve yaşadığı dehşetin etkisi artıyordu. Kate, Mick'le göz göze gelince Mick fotoğraf makinesiyle ayağa kalkıp nazikçe, "Elinde Bella'nın baloncuk peşinde koşarkenki fotoğrafıyla bir fotoğrafını çekeyim Dawn," dedi.

Dawn bu teklife çocuk gibi razı oldu.

"Kendimi asla affetmeyeceğim," dedi Dawn, Mick deklanşöre bastığı sırada. "Tek başına dışarıda oynamasına asla izin vermemeliydim. Ama onun çayını hazırlıyordum sadece. Onu bir dakikalığına yalnız bırakmıştım. Zamanı geri alabilmek için her şeyi yapardım."

Derken ağlamaya başladı. Elinde titreyen çerçeveyle hıçkırıklara boğulurken Kate yanına gidip onun elini tuttu.

Röportajların gücü karşısında hep büyülendiğini hissederdi. "İnsanların egolarından arınmış gerçek halleriyle karşı karşıya kaldığında, aranızda diğer herkesin ve her şeyin yok olduğu ve geriye yalnızca derin bir yakınlaşmanın kaldığı bir duygusal yoğunluğa maruz kalırsın," demişti bir keresinde birisine. Kime söylemişti bu sözleri? Muhtemelen etkilemek istediği birileri olmalıydı fakat yaptığı her bir röportajın ona aynı şekilde dokunduğunu hatırlıyordu.

"Çok cesur davrandın Dawn," dedi ve kadının elini dostça sıktı. "Benimle konuşmaya zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim. Röportaj yayınlanacağı zaman Dedektif Bob Sparkes'la görüşeceğim. Ayrıca sana kartımı da bırakıyorum. Ne zaman konuşmak istersen beni arayabilirsin."

Kate eşyalarını hızlıca toparlayıp kayıt cihazını çantasına attı ve Dawn'ın hemen yanındaki yerini, aile irtibat memuruna bıraktı.

Sparkes, Kate ve Mick'le beraber kapıya kadar gitti.

"Harikaydı. Teşekkürler Bob," dedi Kate fısıldayarak. "Yazma işi bittiğinde seni ararım." Kate bahçeye çıkıp öfkeli meslektaşları arasından ilerlemeye başladığında Bob Sparkes başını salladı.

Kate Waters arabaya döndüğünde aklındaki detay ve alıntıları hatırlayıp hikâyeyi toparlamaya çalıştı. Açıkçası maruz kaldığı yoğun duygular karşısında o da biraz sarsılmıştı. *Keşke sigara içiyor olsaydım,* diye düşündü fakat onun yerine Steve'i aradı. Arama doğruca telesekretere yönlendirilmişti – Steve nöbette olmalıydı. Bunun üzerine ona bir mesaj bıraktı. "Gerçekten de çok iyi geçti," dedi. "Zavallı kız... Bununla asla başa çıkamayacak. Dondurucudan lazanya çıkarmıştım. Sonra konuşuruz."

Sesinin yankısından titrediğini fark etti.

"Tanrı aşkına, kendine gel Kate. Sadece iş," dedi kendi kendine ve arabasını çalıştırıp aklındakileri yazıya dökebileceği sessiz bir otopark aradı. "Sanırım yaşlandıkça zayıf düşmeye başlıyorum."

Dawn Elliott, röportaj yayınlandıktan sonraki gün Kate Waters'ı aramıştı. Onu Sue Blackman'den uzakta, banyodan cep telefonuyla arıyordu. Onu neden gizlice aradığını kendisi de bilmiyordu ama görüşmesinin özel kalmasını istemişti. Bütün hayatı polisler tarafından didik didik edilmişken artık normal bir şeyler yapmak istiyordu; normal bir sohbet...

Kate telefon karşısında heyecanlanmıştı; olayların ortasındaki anneden bir telefon almayı içten içe ümit ettiyse de çantada keklik olarak görmemişti. Ne soruşturmayla ne de gazetede yazılanlarla ilgili sorular vardı konuşmalarında. Onu korkutmaya niyetli değildi Kate. Dawn'la bir arkadaşıymış gibi konuşmuş ve kendi gündelik hayatı, sıkışık trafik, oğulları, yeni dedikodular ve ünlüler hakkında sohbet etmişlerdi. Dawn, Kate'e güvenmeye başlamış ve onunla polislerin devam eden soruşturmasıyla ilgili detayları da paylaşmıştı.

"Yurt dışından bir telefon aldılar. Sanırım Malaga yakınlarından gelmiş çağrı. Orada tatil yapan biri, parkın birinde Bella olduğunu düşündüğü bir kız çocuğu görmüş," demişti Kate'e. "Sence o olabilir mi?"

Kate, Dawn'ın anlattıklarını not ederken bir şeyler mırıldanmış ve aynı anda suç birimi muhabirine bir mesaj yazmıştı. Adam, Kate'ten gelen bilgiden ötürü ona son derecede minnettardı ve editörü arayıp İspanya'ya bir uçak bileti ayarlamasını söylemişti.

Malaga'daki kız çocuğu Bella çıkmamıştı fakat tatilcilerle yapılan birkaç duygusal röportaj, Bella'nın fotoğraflarını yeniden ortaya sermek için harika bir bahane olmuştu.

"Buna değdi," demişti haber editörü, Kate'in yanından geçerken. "Tebrikler Kate. Gerçekten de harika bir iş çıkarıyorsun."

İçeriden haberler aldığı doğruydu ama dikkatli olmak zorundaydı. Bob Sparkes'ın onun Dawn'la gizlice sohbet ettiğini öğrenmesi pek de hoş olmazdı.

Sparkes'ı severdi. Birkaç olayda birbirlerine yardım etmişlerdi. Bob Sparkes ona yazacağı hikâyeler için birkaç püf noktasını akta-

rırken, Kate de onunla soruşturmasında işine yarayabilecek bazı bilgiler paylaşmıştı. İkisinin de faydalandığı bir çeşit arkadaşlık gibiydi aralarındaki ilişki ve iyi anlaşıyorlardı. Fakat bunun ötesinde değildi. Doksanlı yıllarda ilk tanıştıklarında Bob'dan hoşlandığını ve okullu kızlar gibi yüzünün kızardığını hatırlıyordu. Onu birkaç kez bir şeyler içmeye davet ettiğinde Bob Sparkes'ın kahverengi gözlerindeki sessizlikten hoşlandığını fark etmişti.

Daha önce çalıştığı gazetedeki suç bölümünden arkadaşı, Kate'in Sparkes'la arasındaki yakın ilişkiyle alay etmişti ama her ikisi de dedektifin bazı meslektaşlarından oldukça farklı biri olduğunu biliyordu. Sparkes asla kaçamak yapmıyor olmasıyla meşhurdu, zaten Kate'in de evlilik dışı ilişkilerle uğraşacak zamanı yoktu.

Kate'in iş arkadaşlarından biri, Sparkes'la ilgili olarak, "İçi dışı birdir," demişti. "Türünün son örneklerinden..."

Kate, Dawn'la perde arkasından yaptığı konuşmaların Bob Sparkes gibi kıymetli bir ilişkiye mal olma ihtimalinin farkındaydı ama olayların orta yerinden aldığı detaylar buna değerdi. Bu seferki belki de hayatının haberi olacaktı.

İşe giderken Bob'la bu konuda konuşmaları halinde sıralayacağı savunmaların provasını yapıyordu: "Burası özgür bir ülke ve Dawn kiminle isterse onunla konuşabilir Bob... Bana telefon açmasını engelleyemem... Üstelik onu arayan ben değildim... Ona soruşturmayla ilgili hiçbir şey sormuyorum. Bana kendisi anlatıyor." Sparkes'ın bu yanıtlarla tatmin olmayacağını biliyordu. Onu zaten Dawn'la kendisi tanıştırmıştı.

"Ah, adil bir durum işte," dedi kendi kendine ve polisin işine yarayacak bir bilgi elde eder etmez onu Bob'la paylaşacağına söz verdi. Tabii aynı anda işaret parmağını orta parmağının üzerine koymaktan da geri durmamıştı.

Sparkes'tan beklediği telefonun gelmesi uzun sürmedi.

Çalan telefonunu alıp koridorun sonuna, sakince konuşabileceği bir yere gitti.

"Merhaba Bob, nasılsın?"

Dedektif biraz gergin olduğunu söylemişti. Dawn'ın banyoda yaptığı son konuşmasına irtibat polisi kulak misafiri olmuştu ve Sparkes da bu konuyla ilgili olarak hayal kırıklığına uğramıştı. Bazen hayal kırıklığı ifadesi, kızgınlıktan bile daha kötü olabiliyordu.

"Bir dakika Bob. Dawn Elliott yetişkin bir kadın; kiminle isterse onunla konuşabilir. Beni o aradı."

"Eminim öyledir. Kate, anlaşmamız böyle değildi. Seni onunla yapılacak ilk röportaj için oraya ben kendi ellerimle götürdüm ama sen arkamdan iş çeviriyorsun. Bunun soruşturmayı ne kadar etkileyebileceğini anlamıyor musun?"

"Bak Bob, beni soruşturmayla ilgili değil, sohbet etmek için aradı. Bazen birkaç dakikalığına da olsa yalnız kalmak istiyor."

"Ve senin de hikâyeye ihtiyacın var. Bana sosyal hizmetler görevlisini oynama Kate. Seni senden iyi tanırım."

Kate utanmıştı. Demek onu kendisinden daha iyi tanıyordu.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim Bob. Neden buluşup bir şeyler içmiyoruz? Hem olanları daha iyi konuşuruz?"

"Şu anda çok meşgulüm ama haftaya olabilir. Kate..."

"Tamam, tamam. Ona beni aramamasını söylediğini biliyorum ve benim de aramalarını görmezlikten gelmediğimin farkındayım."

"Yapman gereken neyse onu yap Kate. Umarım Dawn bunu anlayacaktır. Birilerinin sorumluluk sahibi yetişkinler gibi davranması gerek."

"Bob, ben kendi işimi yapıyorum, sen de kendi işini yapıyorsun. Soruşturmana zarar verme niyetinde değilim. Aksine gazetede konuya yer vererek olayın canlı kalmasını sağlıyorum."

"Umarım sen haklısındır Kate. Şimdi kapatmak zorundayım."

Kate koridorda duvara yaslanırken kafasında tasarladığı bambaşka bir konuşmayı düşünüyordu. Ama kendi versiyonunda konuşmanın sonunda Bob Sparkes ayaklarına kapanıyordu.

Bob'un sakinleşince kendine geleceğini düşündü ve Dawn'a bir mesaj gönderip herhangi bir soruna sebep olması ihtimaline karşın ondan özür diledi.

Mesajına anında cevap gelmişti. "Sonra konuşuruz," demişti Dawn. Demek ki ilişkileri hâlâ devam ediyordu. Gülümsedi ve zaferini bir duble espressoyla ödüllendirmeye karar verdi.

"Hayatın küçük zaferlerine!" dedi kantinde fincanını yukarı kaldırırken. Ertesi gün Southampton'a gidip Dawn'la bir alışveriş merkezinde buluşacaktı.

9. Bölüm

9 Haziran 2010, Çarşamba

Dul Jeanie

Kate birkaç kilometre sonra bir süpermarketin otoparkından Mick'in minibüsüne biniyor. Diğer gazetecilerin benim içeride olup olmadığımı anlamak için kapıya üşüştüklerini söyleyip, "Aptallar," diyor. "Numarayı yuttular."

Ön taraftaki koltuğunda arkasına dönünce yüz yüze geliyoruz. "İyi misin Jean?" diye soruyor. Sesinde yine o nazik ve ilgili ton var. Fakat bunu yutmuyorum. Aslında benimle ilgilendiği falan yok. Yalnızca hikâyemle ilgileniyor. Başımı aşağı yukarı sallayıp sessizliğimi sürdürüyorum.

Yolda ilerlerken Mick ve Kate ofis hakkında bir şeyler konuşuyorlar. Anladığım kadarıyla patronları insanlara bağırıp küfür etmekten çekinmeyen bir zorba.

"Kaltak kelimesini o kadar çok kullanıyor ki sabah haberleri toplantısına artık *Vajina Monologları* ismini taktılar," diyor bana Kate ve her ikisi de gülüyor. Neden bahsettiğini anlamıyorum ama sorgulamıyorum da.

Mick ve Kate ayrı bir dünyada gibiler. Kate ona haber editörünün ne kadar mutlu olduğunu söylüyor – bu, telefonda Terry diye

hitap ettiği kişi olmalı. Sanırım beni, yani dul kadını aldıkları için mutlu olmalı.

"Bütün gün ofiste bir ileri bir geri gezecek, zavallı herif. En azından diğer muhabirleri azarlayamayacak. Aslında bir barda tanışsan eğlenceli ve hayat dolu biri olduğunu düşünürsün ama ofiste on iki saat boyunca masasında oturup bilgisayar ekranına bakıyor. Yalnızca birilerini paylamak için başını kaldırıyor. Yaşayan bir ölü gibi."

Mick gülüyor.

Uyku tulumuna uzanıyorum. Kirli görünse de görüntüsü kadar kötü kokmuyor. Sesleri yavaş yavaş siliniyor ve dalıyorum. Uyandığımda gideceğimiz yere vardığımızı görüyorum.

Büyük ve pahalı bir otel; lobisini kocaman ağaçların süslediği, resepsiyon masasında gerçek elmaların olduğu türden. O ağaçlar gerçek mi, bilmiyorum ama elmalar gerçek. İstersen alıp yiyebiliyorsun.

Kate devreye giriyor.

"Selam, Murray adına bizim için üç oda ayrılmıştı," diyor resepsiyondaki görevliye. Görevli kadın gülümseyip önündeki ekrana bakıyor. "Sadece birkaç saat önce rezervasyon yaptırmıştık," diyor Kate sabırsızca.

"İşte, buldum," diyor görevli en sonunda. Murray, Mick'in soyadı olmalı. Mick kredi kartını görevliye uzattığı sırada kadının gözü bana takılıyor.

O anda kim bilir nasıl göründüğümü fark ediyorum. Kafama ceket geçirildikten ve minibüsteki uyku tulumunda yattıktan sonra saçım ne halde acaba? Kıyafetlerim böyle lüks bir otel bir kenara, markete gidebilmek için bile uygun değil. Beni Elizabeth Turner ismiyle kaydediyorlar. Dönüp Kate'e bakıyorum.

Gülümseyip fısıldıyor: "Böylesi daha iyi, kimse seni bulamayacak. Bizi aramaya başlamışlardır bile." Elizabeth Turner'ın aslında kim olduğunu ve o anda neler yaptığını merak ediyorum. Muhtemelen alışverişe çıkmıştır ve basından kaçmadığına da bahse girerim.

"Bavulunuz var mı?" diye soruyor görevli kadın ve Kate eşyalarımızın arabada olduğunu, onları sonra alacağımızı söylüyor. Asansörde ona bakıp kaşlarımı merakla kaldırıyorum. Bana gülümseyerek karşılık veriyor. Kapı görevlisi de yanımızda olduğu için konuşmuyoruz. Aslında yanımızda eşya yok ama bize odamızı gösterme konusunda ısrar ediyor. Sanırım bahşiş bekliyor. Kate'in 144 numaralı odasının hemen yanındaki 142 numara benim odam. Kapı görevlisi kapıyı açıp bizi bir törene davet eder gibi içeri alıyor. Odaya girip etrafıma bakıyorum. Her şey çok güzel. Kocaman, parlak avizeler asılı ve içeride bir kanepe, kahve sehpası, bir masa lambası ve daha fazla elma var. Her tarafta bu kadar meyve bulundurmak için Sainsbury's marketleriyle bir anlaşma yapmış olmalılar.

"Burası iyi mi?" diye soruyor Kate.

"Evet," dedikten sonra kanepeye oturup etrafıma bir kez daha bakıyorum.

Balayımızda kaldığımız otel bunun kadar havalı değildi. İspanya'da bir aile tarafından işletilen sıradan bir oteldi. Yine de sevimli bir yerdi. Çok eğlenmiştik. Oraya gittiğimizde saçlarımda hâlâ konfeti vardı ve otel görevlileri gelişimizi büyük bir olay haline getirmişlerdi. Bizi bir şişe şampanya bekliyordu ve bütün otel çalışanları gelip tebrik etmişlerdi.

Günlerimizi havuz kenarında uzanıp birbirimize bakarak geçirmiştik. Âşıktık. Bu o kadar uzun zaman önceydi ki...

Kate burada da havuz olduğunu söylüyor. Bir de spa varmış. Yanımda mayom yok. Bana kaç beden giydiğimi soruyor ve bir şeyler ayarlayacağını ekliyor.

"Merak etme, masrafları gazete ödeyecek," diyor.

Dışarı çıkıp benim için bir masaj seansı ayarlıyor.

"Rahatlaman için," diyor. "İyi gelecek. Yasemin, lavanta yağı gibi yağlar kullanıyorlar. Üstelik masaj sırasında uyuyabilirsin. Birazcık şımartılmaya ihtiyacın var Jean."

Bundan emin değilim ama itiraz etmiyorum. Onlara beni burada ne kadar tutacaklarını sormadım. Daha doğrusu laf bir türlü oraya gelmedi ama sanırım hafta sonunu burada geçireceğim.

Bir saat kadar sonra loş bir ışıkla aydınlanan otel odamın yatağında oldukça rahatladığımı hissediyorum. Glen olsaydı "bir kadının özel odası" gibi koktuğumu söylerdi. Bu kokuyu seviyorum. Pahalı kokuyorum. Kate kapımı çalıp içeri girdiğinde yeniden gerçeğe dönüyorum.

Kapıdan içeri bir sürü poşetle giriyor.

"İşte," diyor. "Üzerine olup olmayacaklarını görmek için bunları bir denersin Jean."

Bana sanki hemşiremmiş gibi ismimle hitap etmesi komik geliyor. Ya da bir dolandırıcı...

Güzel kıyafetler seçmiş doğrusu. Satın almaya asla gücümün yetmeyeceği, açık mavi, kaşmir bir kazak, beyaz bir gömlek, uçuş uçuş bir etek, terzi işi gri bir pantolon, iç çamaşırlar, ayakkabılar, bir mayo, lüks duş jelleri ve güzel, mavi bir pijama takımı var poşetlerde. Kıyafetleri çıkarışımı izliyor.

"Bu renk çok güzel, sence de öyle değil mi Jean?" diyor açık mavi kazağı alıp incelerken.

Benim de hoşuma gittiğinin farkında olduğunu bildiğim için fazla belli etmemeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bütün bunlara gerçekten gerek yoktu. Zaten bir geceliğine buradayım. Belki de bazılarını geri götürmelisin."

Bana cevap vermek yerine boş ambalajları toplayıp gülümsüyor.

Vakit öğle yemeği vaktini çoktan geçtiğinden Kate'in odasına yiyecek bir şeyler söylüyorlar. Ben yalnızca bir sandviç istesem de Mick biftek ve bir şişe şarap istiyor. Şarabın otuz iki sterlin olduğunu görünce süpermarketten aynı paraya sekiz şişe Chardonnay alınabileceğini düşünüyorum. Mick sürekli argo kelimeler kullansa da o sırada bütün dikkati benim üzerimde olan Kate bunu fark etmiyor.

Yemekler bittikten sonra görevliler alsın diye tabakları kapının önüne bırakıyoruz ve Mick odasına gidip fotoğraf makinelerini ayarlıyor. Kate koltuğunda arkasına iyice yaslanıyor ve sohbet etmeye başlıyoruz. Kendimi saçlarını yıkadığım bir müşterimle sohbet ediyormuş gibi hissediyorum.

"Glen öldükten sonra çok zorlanıyor olmalısın," diye konuşmaya başlıyor Kate.

Başımı sallayıp öyleymiş gibi yapıyorum. Aksini söyleyemem zaten. Ama işin aslı oldukça rahatladım.

"Bununla nasıl başa çıkabildin Jean?"

"Çok korkunçtu," diyorum ve sesimde ilk evlendiğim günlerdeki, Jeanie olduğum zamanlardaki gibi bir ton olduğunu fark ediyorum.

Jeanie beni kurtarmıştı. Çay yapmış, müşterilerin saçlarını yıkamış, yerleri silmiş ve yatağı hazırlamıştı. Glen'in polisin bir tuzağı sonucunda suçlandığını biliyordu. Evlendiği adamın arkasında durmuştu.

Önceleri Jeanie karakteri yalnızca aile üyeleri ya da polisler soru sorduğunda ortaya çıkıyordu fakat kapı altından kötülükler içeri sızmaya başladıkça Jeanie karakteri eve de sirayet etmiş ve Glen'le ancak bu şekilde yaşanacağı ortaya çıkmıştı.

"Korkunç bir şoktu," diyorum Kate'e. "Önümde otobüsün altında kaldı. Onu uyarmak için bağıramadım bile. Her yandan insanlar gelip işleri bir nevi kontrol altına aldılar. O kadar şaşkındım ki yerimden bile kımıldayamıyordum. İyi olup olmadığımı anlamak için beni hastaneye götürdüler. Herkes çok nazikti."

Tabii ölen adamın kim olduğunu öğrenene kadar...

Anlayacağınız polis, Bella'yı Glen'in kaçırdığını söylemişti.

O ismi söylediklerinde ve evimize geldiklerinde düşünebildiğim tek şey o minik suratlı, yuvarlak gözlüklü ve bir gözü yara bandıyla kapalı küçük kızın fotoğrafı olmuştu. Bebek korsan gibi görünüyordu. O kadar tatlıydı ki onu yiyebilirdim. İşyerimde, otobüs duraklarında,

marketlerde herkes aylarca onun hakkında konuşmuştu. Southampton'daki evinin bahçesinde oynarken birileri onu alıp gitmişti.

Bana kalsaydı kendi çocuğumun tek başına dışarıda durmasına izin vermezdim. Tanrı aşkına, daha iki buçuk yaşındaydı. Annesi ona daha iyi göz kulak olmalıydı. O sırada televizyonun karşısında oturup Jeremy Kyle'ı ya da başka bir saçmalığı izlediğine bahse girebilirim. Glen hep öyle umursamaz insanların başına bir şeyler geldiğini söylerdi.

Üstelik bir de onu Glen'in kaçırıp öldürdüğünü söylemişlerdi. Polis bunları söylediğinde nefesimin kesildiğini hissetmiştim. Önce onlar, sonra diğerleri aynı şeyi söylemişlerdi.

Koridorumuzun önünde ağızlarımız açık halde kalmıştık. Biz diyorum ama Glen o sırada yalnızca afallamıştı. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. Artık benim tanıdığım Glen gibi görünmüyordu.

Polisler geldiklerinde sessizdiler. Televizyondaki gibi kapıyı kırarcasına çalmamışlardı. Glen kısa bir süre önce arabayı temizletip dönmüştü. Kapıyı o açtı ve ben kafamı mutfaktan uzatıp kimin geldiğine baktım. Kapıda iki adam vardı ve içeri girmek istiyorlardı. Adamlardan birisi okuldaki coğrafya öğretmenim Bay Harris'e benziyordu. Üzerinde aynı yünlü ceketten vardı.

"Bay Glen Taylor siz misiniz?" diye sormuştu sakince.

"Evet," demişti Glen ve onlara bir şeyler mi sattıklarını sormuştu. En başta ne konuştuklarını duyamamıştım ama içeri girmişlerdi. Adamlar polisti. Dedektif Bob Sparkes ve yardımcısı olduklarını söylediler.

"Bay Taylor, sizinle Bella Elliott'ın kaybolmasıyla ilgili konuşmak istiyoruz," demişti Dedektif Sparkes. Polislere böyle bir şeyin lafını bile etmemelerini söylemek için ağzımı açtım ama konuşamadım. Glen'in yüzü bembeyaz olmuştu.

Bana daha önce hiç öyle bakmamıştı. Daha sonraları bir şok yaşadığını söylemişti. Glen ve polisler konuşmaya başladılar fakat ne konuştuklarını duyamıyordum. Dudaklarını okumaya çalıştıysam da

başarılı olamadım. Glen'in Bella'yla ne ilgisi vardı ki? O bir çocuğun saçının teline bile zarar veremezdi. Çocuklara bayılırdı.

Derken Glen ve polis gittiler. Glen bana veda edip endişelenmememi, yakında düzelteceği saçma bir karışıklığın söz konusu olduğunu söylemişti. Fakat bunu hatırlamıyorum. Diğer polis evde kalıp bana hayatımızla ilgili sorular sormaya başladığında beynimde düşünceler bir o yana bir bu yana savruluyordu. Yüzüne bakıp düşündüm ve bir anlığına onu tanıyamadım.

Glen bana daha sonradan Bella'nın kaybolduğu yerin yakınlarına bir teslimat yaptığını ama bunun basit bir tesadüften ibaret olduğunu, bu yüzden hiçbir anlamı olmadığını söylemişti. O gün o bölgeden yüzlerce insan geçmiş olmalıydı.

Zaten teslimat yaptığı yerin suç mahalline çok uzak olduğunu söylemişti. Fakat polis yakınlardan geçen herkesi sorguluyordu.

Bankadaki işinden uzaklaştırıldıktan sonra teslimat görevlisi olarak çalışmaya başlamıştı. İnsanlara işyerinde eleman fazlalığı olduğunu, zaten kendisinin de bir değişiklik için can attığını söylemişti. Hep kendi işinin patronu olmayı hayal etmişti.

Ancak gerçek sebebi bir çarşamba günü keşfetmiştim. Aerobikten geliyordum ve akşam yemeğini geç yemiştik. Bana neden her zamankinden geç geldiğimi sorarak bağırıp çağırmış ve ağzından tükürür gibi saçtığı korkunç, çirkin kelimeler çıkmıştı. Normalde hiç öyle kelimeler kullanmazdı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Suçlamaları ve öfkesiyle mutfağı doldurmuştu. Bana, beni sanki hiç tanımıyormuş gibi cansız gözlerle bakıyordu. Bana vuracağını düşünmüştüm. Elimde spatulayla olduğum yerde donup kalmıştım ve sıkıp gevşettiği yumruklarını izliyordum.

Eskiden olsaydı, *benim mutfağım, benim kurallarım*, diye şaka yapardık ama o çarşamba yapmamıştık. O çarşamba ıstırap doluydu.

Kavgamız onun yatmaya gidip kapıyı çarpmasıyla son bulmuştu – benden uzaklaşıp ayrı bir odada uyumuştu. Merdivenlerin başında

donup kaldığımı hatırlıyorum. Bu da neydi böyle? Neler oluyordu? Bizim için ne anlam ifade ettiğini düşünmek istemiyordum.

"Kes şunu," dedim kendi kendime. "Her şey düzelecek. Kötü bir gün geçirmiş olmalı. Bırak da biraz uyusun."

Sonra etrafı toparlamaya başladım. Paltosunu ve atkısını alıp kapının yanındaki askıya astım. Paltonun cebinde bir hışırtı hissetmiştim. İçinde beyaz bir zarf vardı. Zarfın üzerinde de onun adı ve bizim ev adresimiz yazılıydı. Mektuptaki sözcükler oldukça resmîydi: "Soruşturma... profesyonellik dışı davranış... uygunsuz... son verme... derhâl." Resmî sözcükler arasında kaybolmuştum fakat yine de bunun bir utanç olduğunu anlıyordum. Hayallerimizin ve geleceğimizin sonu... Elimde mektupla merdivenden yukarı çıktım ve misafir odasının lambasını açtım. Yukarı geldiğimi duymuş olmalıydı. Uyuma numarası yapıyordu. "Bu da ne demek oluyor?" diye sorarken bulmuştum kendimi.

Başını kaldırıp bana bir hiçmişim gibi baktı. "Kovuldum," dedi ve uyuma numarası yapmaya devam etti.

Glen ertesi sabah elinde benim en sevdiğim fincana doldurduğu çayla yatak odasına girmişti. Hiç uyumamışa benziyordu. Üzgün olduğunu söylemişti. Yatağın kenarına oturup son zamanlarda işyerinde üzerinde çok fazla baskı olduğunu ve her şeyin bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu, zaten patronuyla hiç geçinemediğini söylemişti. Ona tuzak kurmuşlar ve onu bir şeyler için suçlamışlar. "Bir hata," demişti. Ona kalırsa herhangi bir yanlış yapmamıştı. Patronu onu kıskanıyordu. Glen'in büyük planları vardı ve ben arkasında durmadığım sürece bunların bir anlamı olmadığını söylüyordu.

"Sen benim dünyamın merkezisin Jeanie," deyip beni kendine yaklaştırınca korkularımı bir kenara bırakıp ben de ona sarılmıştım.

İnternetten tanıştığı Mike adında bir arkadaşı ona şoförlük işinden bahsetmişti. "Hangi işi yapacağıma karar verene kadar Jeanie..." demişti Glen. O işe darda olduğumuz için başlamıştı fakat daha sonra kalıcı bir işe dönüştü. Artık kendi işinin patronu olmaktan söz etmiyordu.

Üzerinde şirketin logosu olan açık mavi bir tişört ve cepli pantolon giymek zorundaydı. Glen üniformaları sevmezdi. "Bunları giymek zorunlu Jeanie, tıpkı okullu çocuklar gibi," diye şikâyet etse de zamanla alışmıştı ve halinden memnun görünüyordu. Sabahları yola düşüp minibüsü almak için arabasına bindikten sonra bana el sallar ve yolculuğa çıkacağını söylerdi.

Onunla yalnızca bir kere gitmiştim. Sanırım tutuklanmasından önceki Noel'di ve patronu için özel bir iş yapıyordu. Zaten Canterbury'ye kadar gideceği için ben de onunla gitmek istemiştim. Yol boyunca hiç konuşmamıştık. Bakışlarım torpido gözüne kaydığında şekerle dolu olduğunu görmüştüm. Kendime bir tane alıp bir tane de belki neşesi yerine gelir diye Glen'e ikram etmiştim. İstemememiş ve şekeri yerine koymamı söylemişti.

Minibüsün içi temiz ve güzeldi. Tek bir leke bile yoktu. İçini daha önce hiç görmemiştim. Depoda duran minibüsü almak için arabasıyla giderdi sabahları. "Güzel minibüs," demiştim ama o yalnızca bir şeyler homurdanmıştı.

"Arkada ne var?" diye sormuştum.

"Bir şey yok," demişti radyoyu kapatarak.

Doğru söylemişti. Müşteriyle konuştuğu sırada arkaya şöyle bir göz atmıştım. Arkası da tertemiz ve boştu. Yani hemen hemen... Üzeri keçeyle kaplı zeminin ucu hafifçe kalkmıştı. Uzanıp onu tırnağımla kaldırmış ve altındaki şeyi çıkarıp paltomun cebine koymuştum.

Bu o kadar uzun zaman önceydi ki... Normal insanlar gibi devam ediyorduk yolculuğumuza.

"Glen Taylor," diyor hemşire bana ve beni düşüncelerimden uyandırıp onun ismini bir forma yazıyor. Kim olduğunu hatırlamaya çalışıyor. Kaçınılmaz sonu bekliyorum.

Sonunda jeton düşüyor.

"Glen Taylor mı? Minik Bella'yı kaçırmakla suçlanan adam mı?" diyor sessizce adli tıp memurlarından birine ve ben onu duymamış

gibi yapıyorum. Bana döndüğünde yüz ifadesi sertleşiyor. "Anlıyorum," diyor ve uzaklaşıyor. Bir yerlere telefon açmış olmalı çünkü yarım saat içinde hasta numarası yapan gazeteciler içeri giriyor. Onları bir kilometre uzaktan bile tanırım.

Başımı eğiyorum ve hiçbiriyle konuşmayı kabul etmiyorum. Ne tür canavarlar bunlar böyle? Kocasını henüz kaybetmiş bir kadının etrafını sarmaktan utanmıyorlar mı?

Polisler de burada fakat kaza yüzünden buradalar. Her zaman gördüğümüz polisler değiller. Rutin işlerini yapıp şahitlerin, benim ve otobüs şoförünün ifadesini alıyorlar. O da orada. Sanırım Glen'in yola adım attığını görmeyip son anda frene asıldığında kafasını sertçe vurmuş olmalı.

Muhtemelen Glen'i görmemişti çünkü hızlıydı.

Derken Dedektif Sparkes ortaya çıkıyor. Zaten geleceğinden adım gibi emindim. Southampton'dan buraya bu kadar hızlı gelmek için arabayı şimşek gibi kullanmış olmalı. Yüzünde üzgün bir ifadeyle bana baş sağlığı diliyor fakat aslında kendisi için daha üzgün olduğunu biliyorum. Glen'in ölmesini kesinlikle istemezdi. Zavallı Bob... Glen'in ölümü dosyanın hiçbir zaman bir sonuca varmayarak kapanması anlamına gelecek ve Bob hayatı boyunca bunun acısını hissedecek.

Yanımdaki plastik sandalyeye oturuyor ve elimi tutuyor. O kadar büyük bir utanç duyuyorum ki ona izin veriyorum. Bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı. Elimi tutup yumuşak bir sesle sorular soruyor. Neler söylediğini biliyorum ama onu duymuyorum. Bana güzellikle Glen'in Bella'ya ne yaptığını soruyor. Artık sırrımı paylaşabileceğimi söylüyor. Artık her şey söylenebilir. Bana benim de Bella gibi bir kurban olduğumu söylüyor.

"Bella'yla ilgili hiçbir şey bilmiyorum Bob. Glen de bilmiyordu," diyorum ve elimi çekip gözyaşlarımı siler gibi yapıyorum. Sonradan hastane tuvaletinde kusuyorum. Yüzümü temizleyip klozete oturuyorum ve başımı duvardaki serin fayanslara dayıyorum.

10. Bölüm

12 Ekim 2006, Perşembe

Dedektif

Dedektif Sparkes toplantı odasındaydı ve ortaya çıkan yeni bağlantılar ile oluşan durumları tablolardan inceliyordu. Gözlüğünü çıkarıp sanki daha iyi odaklanmak bir şeyleri değiştirecekmiş gibi gözlerini kısarak baktı.

Elliottların bahçesinde yıkıcı bir gücün izlerini taşıyan bir dizi aktivitenin işareti vardı fakat asıl can alıcı nokta olan Bella'nın izleri kayıp parçaydı.

Bütün bu bilgilere rağmen Bella'ya dair bir iz yok, diye düşündü. *O da buralarda bir yerlerde ama bir şeyleri kaçırıyoruz...*

Olay yeri inceleme ekipleri bahçenin her bir köşesini ve duvarlar ile metal kapının her santimini araştırıp kızın elbiselerinden lifleri, saç tellerini, oyuncaklarından parçaları ve şekerleme ambalajını bulmuşlardı. Fakat onu kaçıran kişiye dair herhangi bir iz yoktu.

"O piç kurusu duvarın ardından uzanıp kızı almış ve aracına koymuş olmalı," dedi Sparkes. "Birkaç saniyelik bir iş. Minik kız oradaydı ve bir saniye sonra yok olmuştu."

Araştırma ekibi duvarın iç tarafında yarısı yenmiş kırmızı bir şekerleme bulmuştu. "Belki de duvarın öteki tarafına çekilirken ağzından düştü," dedi Sparkes. "Smartie marka şekerleme mi?"

"Smartie şekerlemeleri uzmanı sayılmam patron ama kontrol ederim," dedi yardımcısı Matthews.

Adli tıptan geri getirilen ve Skittle marka olduğu anlaşılan şekerdeki tükürük, Bella'nın önceki gece emdiği emzikteki tükürükle eşleşmişti.

"Daha önce hiç Skittle şekerlemelerinden yemedi," demişti Dawn.

Küçük kızı kaçıran kişi muhtemelen onu susturmak için ona şeker verdi, diye düşündü Sparkes. Ne kadar da eski bir numaraydı. Annesinin ona, "Yabancılardan sakın bir şey alma," dediğini hatırlıyordu.

Kanıt listesini incelerken enerjisinin azaldığını hissetmeye başladı. Bu iyi değildi. Caddeye bakan güvenlik kameraları yoktu ve ellerinde iyi kalpli Bay Spencer'ın o sert görünümlü adam hakkında verdiği bilgiler dışında herhangi bir görüntü yoktu.

"Belki de sadece şanslıydı," dedi Sparkes.

"Şeytan şansı diyelim."

"Telefon edip *Crimewatch*'a ne zaman çıkabiliriz öğren Matthews ve onlara durumun acil olduğunu söyle."

Henüz sekizinci gündü ama yine de televizyon canlandırmalarına başlamaları çok uzun sürmüştü. Bella'ya benzeyen bir kızın başka bir kasabadan bulunması gerekmişti çünkü Westland'deki site yakınlarında yaşayan hiçbir anne ve baba, çocuklarının böyle bir canlandırmanın bir parçası olmasına izin vermezdi.

"Onları suçlayamam doğrusu," dedi Sparkes kızgın yönetmene. "Çocuklarını rol icabı bile olsa kaçırılan bir kurban olarak görmek istemiyorlar."

Manor Yolu'nun sonunda hazırlıklarını yapan çekim ekibiyle birlikte, onunla konuşacakları sırada Sparkes'ın ne söyleyeceğini tartışıyorlardı.

"Stüdyoda canlı yayın olacak Bob," dedi yönetmen. "Konuşmadan önce söyleyeceklerini kafanda hazırlasan iyi edersin. Hangi soruların geleceğini sana önceden bildireceğiz."

Sparkes bütün bunların bir parçası olmaktan rahatsızlık duyuyordu. Kızı canlandıracak oyuncu geldiği sırada Dawn Elliott'ı annesine götürecek bir polis arabasına bindirdi.

"Tıpkı bana benziyor," diye fısıldadı Dawn. Bella'yı oynayan çocuğu izlemeye dayanamamıştı. Sahnelenecek canlandırma için kızının kıyafetlerini, yedek gözlüğünü ve saç bandını koltuğun üstüne bırakırken her seferinde Bella'nın ismini söylemişti. Sparkes onun koluna girip ayağa kalkmasına yardım etmiş ve onu arabaya kadar götürmüştü. Zavallı kadın arabada Sue Blackman'in yanına oturmuş ve bir daha da arkasına bakmamıştı.

Cadde artık tıpkı olay günü olduğu gibi sessiz ve ıssızdı. Sparkes canlandırmanın sahnelenmesini izlemeye başladı. Yönetmen, Bella'yı oynayacak kıza nazik bir şekilde bahçedeki gri kedinin peşinden gitmesini söyledi. Kızın annesi de kamera arkasında onu ikna etmek için her an elinde tuttuğu rüşvet çikolatalarıyla gülümserken ağlamamaya çalışıyordu.

Bayan Emerson kendi bahçesinde arabasına doğru yürüyüp yan bahçedeki küçük arkadaşına baktığı ve bir süre sonra komşusunun yardım çığlıklarına koştuğu rolünde kendini canlandırmayı kabul etmişti. Yolun karşı tarafındaki Bay Spencer'ın şüphelendiği adamın arkasından baktığı sahneyi, Fransız kadife çiçeklerinin arasında duran kameraman kaydetmişti.

Kaçırma olayı gerçekte yalnızca birkaç dakika sürmüş olsa da yönetmenin çekimden tatmin olması ve ekibin film kamyonundaki monitörün arkasında toplanıp çekimin sona erdiğini görmeleri üç saat sürdü. Bella'yı canlandıran kızın bahçede oyun oynama sahnesini izlerken Bay Spencer dışında kimsenin ağzını bıçak açmadı.

Çekim sonrasında kıdemli polislerden biri Sparkes'ın yanına geldi. "Bay Spencer'ın soruşturma ekibinin etrafında sürekli dolandığını ve bütün muhabirlere röportaj verdiğini fark ettin mi? Herkese kızı kaçıran adamı gördüğünü söylüyor. Bence tamamen şan şöhret peşinde."

Sparkes anlayışla gülümsedi. "Her zaman böyle bir tip olmaz mı zaten? Muhtemelen yalnız bir adam ve canı sıkılıyor. Matthews'a gözünün onun üzerinde olmasını söylerim."

Bella kaçırıldıktan yirmi üç gün sonra yayına verilen canlandırmayla birlikte stüdyoya yüzlerce telefon geldi; film, halkın duygularını yeniden tetiklemişti. Programın internet sitesine, "Kalbim paramparça..." ve "Neden, Tanrım, neden?.." gibi mesajlar geliyordu. Arayanların neredeyse bir düzinesi Bella'yı bir kafede, otobüste ya da oyun parkında gördüklerini iddia ediyordu. Her telefonla birlikte hemen harekete geçtiyseler de stüdyonun arka tarafında çağrılara yanıt verirken Sparkes'ın umutları azalmaya başlamıştı.

Ertesi hafta Sparkes koridorda yürürken toplantı odasından bir uğultu yükseldiğini duydu.

"Elliott'ın evine yirmi beş dakika mesafedeki çocuk bahçesinde bir teşhirci yakaladık efendim," dedi nöbetçi polis.

"Kimmiş? Tanıyor muyuz?"

Lee Chambers karısından boşanmış, orta yaşlı bir taksi şoförüydü ve yaklaşık altı ay önce iki kadın yolcuya vücudunu teşhir edecek hareketlerde bulunduğu için sorgulanmıştı. Adamın dediğine göre aniden çişini yapması gerekmişti ve fermuarını çektiği sırada onu görmüşlerdi. Bunun tamamen tesadüf olduğunu dile getirmişti. Kadınlar da işi uzatıp dikkat çekmek istemeyince polisler adamı bırakmak zorunda kalmışlardı.

Ama o gün çocukların yakınlarda oyun oynadığı Royal Park'ta, salıncakların arkasındaki çalılıkların arasında görülmüştü.

"Sadece hızlıca ihtiyacımı gideriyordum," demişti adam korkuya kapılan annelerden birinin çağırdığı polise.

"Tuvaletinizi yaparken hep ereksiyon olur musunuz acaba? Bu oldukça zahmetli olmalı," diyen polis de onu ekip arabasına götürmüştü.

Southampton Polis Merkezi'ne getirilen Chambers şimdi sorgu odasındaydı.

Sertleştirilmiş cam panelden yapılmış kapıdan içeri bakan Sparkes, eşofman altı üzerine Southampton FC tişörtü giymiş, uzun ve yağlı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış zayıf bir adam gördü.

"Dağınık, uzun saçlar," dedi Matthews.

Yoksa Bella'yı o mu kaçırdı, diye düşündü otomatik olarak Sparkes. *Onu bir yerlere mi götürdü?*

Matthews ve Sparkes'ın içeri girdiğini gören şüpheli, sabırsız gözlerle onlara baktı.

"Hata yapıyorsunuz," dedi.

"Diyelim ki öyle..." diye mırıldandı Matthews. "O halde bize nerede hata yaptığımızı söyler misin?" Sandalyelerine yerleşip onları masaya yaklaştırdılar.

Chambers yalanlarını sıraladı ve onu araya girmeden dinlediler. Sadece çabucak tuvaletini yapması gerekmişti. Oyun parkını özellikle seçmemişti. Çocukları ne görmüş ne de onlarla konuşmuştu. Tamamen masumane bir tesadüftü.

"O zaman bana 2 Ekim Pazartesi günü nerede olduğunu söyler misin Bay Chambers?" diye sordu Sparkes.

"Tanrım, bilmiyorum. Muhtemelen çalışıyordum. Pazartesi benim çalışma günlerimden biridir. Taksi koordinatörü bunu bilir. Neden ona sormuyorsunuz?"

Soru havada asılı kalırken Chambers'ın aklına jeton bir anda düşmüştü. Sparkes jetonun düşerken çıkardığı sesi neredeyse duymuştu.

"Şu küçük kız o gün kaybolmuştu, değil mi? Umarım benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuzdur. Tanrım, düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Onu telaş içinde bırakıp adamın liman yakınlarında yer alan eski, Victoria tarzı evindeki odasını araştıran meslektaşlarının yanına gittiler.

Chambers'ın yatağının yanındaki porno içerikli dergilere şöyle bir göz atan Matthews iç çekti. "Bunun derdi kadınlardan nefret

ediyor olması ve anladığım kadarıyla çocuklarla beraber olmakla ilgilenmiyor. Sen bir şey buldun mu?"

Sparkes sessizdi. Dawn ve Bella'nın gazeteden kesilmiş fotoğrafları şeffaf bir dosyanın içinde, adamın gardırobunun zemininde duruyordu.

Taksi koordinatörü ellili yaşlarında, ısıtılmamış ofisinin soğuğuyla yün hırkası ve parmaksız eldivenleri sayesinde baş etmeye çalışan, sıkıcı görünümlü bir kadındı.

"Lee Chambers mı? Ne olmuş ona? Yoksa yine kazayla bir yerlerini mi göstermiş?" deyip güldükten sonra Red Bull'undan bir yudum aldı. "Çılgın bir adam," dedi kayıtları incelerken. "Herkes onun çatlağın teki olduğunu düşünüyor fakat patronun arkadaşlarından birisinin tanıdığı."

Küçük hoparlörlerden yükselen cızırtılı ve robotik bir ses araya girip bir şeyler sorunca kadın ona istediği adresi verdi ve konuşmaya devam etti: "Nerede kalmıştık? 2 Ekim Pazartesi günüydü, evet. Lee o gün erken saatlerde Fareham'daydı ve sürekli müşterilerimiz için hastane servisi yapıyordu. Öğlene kadar ondan ses çıkmamıştı, sonrasında da Eastleigh'deki havaalanından bir çifti alıp Portsmouth'a götürmüştü. Öğleden sonra saat iki civarı onları bıraktıktan sonra işi bitmişti."

Detayları yazıcıdan çıkardıktan sonra tekrar mikrofona döndüğünde polisler ona veda etmeden çıktılar.

"Bu firmaya gece kulüplerinde Tecavüz Taksi diyorlarmış," dedi Matthews. "Kızlarıma bu firmayı asla kullanmamalarını söyledim."

Ekip tamamen Chambers'ın hayatına odaklanmıştı. Adamın eski karısı, Sparkes ve Matthews'la konuşmak için bekliyordu ve diğer polisler adamın ev sahibini de sorgulamışlardı.

Adamın sert yüzlü eski karısı Donna Chambers her ne kadar eski kocasından nefret etse de onun bir çocuğa zarar vereceğini

düşünmüyordu. "Aletini pantolonunun içinde tutmayı beceremeyen otuzbircinin teki sadece," dedi.

İki dedektif de göz göze gelmeye cesaret edemedi. "O halde biraz çapkın olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Eski karısı, Lee Chambers'ın uzun –hatta etkileyici sayılabilecek– listesini çıkardığında adamın, eski karısının arkadaşlarına, iş arkadaşlarına, kuaförüne bile asıldığı ortaya çıkmıştı.

"Bana her seferinde bir daha aynı şeyi tekrarlamayacağını söylerdi," dedi ona zamanında inanmakla hata eden kadın. "Cinsel dürtülerinin yüksek olduğunu söylerdi. Sonunda onu terk ettiğimde bana çok kızmış ve beni görüşeceğim erkeklerin peşine düşmekle tehdit etmişti ama hiçbir şey yapmadı. Sadece konuşur işte. Doğuştan yalancıdır. Asla doğruyu söylemez."

"Peki ya şu edepsiz teşhirleri nereden çıktı? Yeni bir şey mi?"

Bayan Chambers omuz silkti. "Biz evliyken böyle şeyler yapmazdı. Belki de artık ağına kadın düşüremiyordur. Ne kadar da ümitsiz... Korkunç bir şey ama zaten kendisi de korkunç bir adam, değil mi?"

Ev sahibiyse kiracısı hakkında çok az şey biliyordu. Chambers kirasını hep zamanında ödemiş ve ne gürültü yapmış ne de etrafa çöp atmıştı. Mükemmel bir kiracıydı. Fakat taksi durağındaki diğer şoförlerin anlatacak şeyleri vardı. İçlerinden biri dedektiflere Lee Chambers'ın sattığı videolardan bahsetmişti.

"Eskiden kamyon şoförlerinden ve o tarz şeylerden hoşlanan herifler için otoban istasyonlarında tezgâh açardı. Bilirsiniz... tecavüz, şiddet içeren seks ve kaçırma fotoğrafları gibi şeyler işte... Bu işten iyi para kazandığını söylemişti."

Sparkes, yardımcısına ümitsiz bir halde, "Korkunç bir adam olduğu konusunda herkes hemfikir ama bu onun çocuk kaçırdığı anlamına gelmez," dedi.

Chambers'la o gün öğleden sonraki ikinci sorgularında adam onlara Dawn Elliott'tan hoşlandığı için gazeteden fotoğrafını kestiğini söylemişti.

"Hoşuma giden kadınların fotoğraflarını gazetelerden her zaman keserim. Dergilerden daha ucuza gelir. Cinsel dürtülerim biraz güçlüdür."

"Portsmouth'ta işin bittikten sonra nereye gittin?"

"Eve," dedi adam özellikle vurgulayarak.

"Eve gittiğini gören biri var mı?"

"Hayır, herkes işine gücüne gitmişti ve yalnızdım. Vardiyam bittiğinde bir dahaki çağrıya kadar televizyon izlerim."

"Bella Elliott'ın bahçesinde oynadığı evin sokağında uzun saçlı bir adam görülmüş."

"Ben değildim. Evdeydim," dedi Chambers atkuyruğu şeklinde topladığı saçına endişeli bir tavırla dokunarak.

Sparkes sorgu odasından çıktığında iğrendiğini hissediyordu.

"Sadece nefes aldığı için bile içeri atılmayı hak ediyor," dedi koridorda patronuna katılan Matthews da.

"Yolcularla konuştuk, onlara bavulları için yardım ettiğini söylediler. Ardından ona soğuk bir şeyler ikram etmeyi önerdiklerinde Chambers reddedip doğruca yanlarından ayrılmış. Oradan sonra nereye gittiğini söyleyebilecek kimse yok."

Onlar aralarında konuşurlarken Chambers yanında bir polis memuruyla ayaklarını sürüyerek yanlarından geçti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sparkes aniden.

"Bok yoluna. Ne zaman bırakacaksınız beni?"

"Kapa çeneni ve odaya geri dön."

İki adam içeri geri dönmeden önce koridorda bir süre bekledi.

"Bakalım kameralara görüntüsü yansımış mı hiç? Ayrıca yol kenarlarındaki garaj satışı ilişkilerini de bulmamız lazım. Otobandan buralara gelen sapıklar... Kim onlar Matthews? Belki de adamımızı ekim ayının ikisinde görmüşlerdir. Trafik sistemine girip benzer isimler var mı, bir bak."

Chambers sorgu odasındaki masada gözlerini kısarak onlara baktı. "Bana isimlerini vermediklerini biliyorsunuz, değil mi? Her şey gizlilikle yapılırdı."

Sparkes, pişkin adamın neredeyse sapıkları sokaklardan başka bir alana yönlendirdiği için topluma hizmet ettiğini söylemesini bekliyordu ve Chambers onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Müşterilerini görsen tanır mıydın?" diye sordu.

"Sanmam. Bu işi yaparken insanların gözünün içine bakmak pek iyi olmaz."

Dedektifler umutlarını kaybetmeye başlamışlardı ve diğer arada Sparkes sorguyu sonlandırdı.

"Bekleyip görmek zorundayız ama ona yaptığı teşhirciliğin bedelini ödettiğimizden emin ol. Matthews, ayrıca yerel basına onu mahkemede bulmalarını söyle. Biraz şöhreti hak ediyor doğrusu."

Sorgunun bittiğini söylediklerinde Chambers pis pis sırıttı. Fakat zaferi ancak gözaltı memuruna yeniden teslim edilene kadar sürdü.

"Tanrım, yalnızca bir teşhirci... Koca bir soruşturmada elimizde şu ana kadar sadece bu var," dedi Sparkes.

"Henüz erken patron," diye mırıldandı Matthews.

11. Bölüm

2 Kasım 2006, Perşembe

Dedektif

Matthews mutsuz gözlerle elindeki not defterine baktı. Defter Stan Spencer'ındı.

"Yine buna bakıp Bay Spencer'ın gözlemlerini inceliyordum patron. Oldukça titiz ve eksiksiz. Hava koşulları, yola park eden arabaların plakaları ve kimlerin evlerine girip çıktığı... Dawn'ınkiler de dâhil hepsi burada."

Sparkes başını kaldırdı.

"Hangi zamanlarda evine girip çıktığını hep not etmiş."

"Dawn'ı özellikle mi izlemiş?"

"Sanmam. Notlarda bütün komşular var. Fakat ona aldığı notlarla ilgili bir şeyler sormamız lazım. Pazar günü yazdığı bir cümle yarım kalmış, ardından 2 Ekim Pazartesi gününe geçilmiş ve uzun saçlı adamdan bahsedilmiş. Bir sayfa eksik olabilir. Ayrıca sayfanın başına normalde bunu yapmamasına rağmen tam tarihi not düşmüş."

Sparkes defteri alıp incelerken midesi guruldadı. "Tanrım, sence bütün bunları uydurmuş olabilir mi?"

Matthews suratını ekşitti. "Zannetmiyorum. Pazar günü not alırken araya bir şeyler girmiş olabilir, daha sonra da notlarına geri dönmemiştir. Fakat..."

"Fakat ne?"

"Kapakta defterin otuz iki sayfalık bir defter olduğu yazıyor. Ama şu anda otuz sayfası var."

Sparkes her iki elini de saçlarının arasında gezdirdi. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Yoksa aradığımız adam o mu? Bizim Bay Spencer'ımız gözümüzün önünde gerçeği saklıyor muydu?"

Üzerinde eski bir pantolon, yünlü bir şapka ve eldivenlerle kapıyı açtığı sırada Stan Spencer bahçe işleri için hazırlanmıştı.

"Günaydın Dedektif. Günaydın Dedektif Matthews. Sizi görmek ne güzel. Herhangi bir gelişme var mı?"

Onlarla birlikte Susan'ın gazete okuduğu seraya geçti.

"Bak, kimler burada?" dedi. "Konuklarımız için içecek bir şeyler hazırlar mısın tatlım?"

Resmî görüşmenin sabah kahvesine dönmek üzere olduğunu gören Sparkes, "Bay Spencer," diye araya girdi. "Sizinle notlarınız hakkında konuşmamız gerek."

"Elbette. Devam edin lütfen."

"Görünüşe bakılırsa bir sayfa eksik."

"Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi kıpkırmızı kesilen adam.

Matthews söz konusu sayfayı açıp defteri masanın üzerine bıraktı. "Pazar günü aldığınız notlar, Dawn'ın dışarıdaki çöpleriyle ilgili aldığınız notların ortasında sona eriyor. Diğer sayfada pazartesi günü gördüğünüzü iddia ettiğiniz adamla ilgili notlarla devam etmişsiniz."

"Onu gördüm," diye bağırdı Spencer. "Yazarken hata yaptığım için sayfayı yırttım, hepsi bu."

Masadakilere bir sessizlik çökmüştü.

"Kayıp sayfa nerede Bay Spencer? Hâlâ sizde mi?" diye sordu Sparkes nazikçe. Spencer yüzünü buruşturdu.

O sırada karısı, elinde şık fincanlar ve ev yapımı bisküvilerle dolu bir tepsiyle göründü. "Lütfen buyurun," dedi fakat masadaki ağır atmosferi fark etmişti. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Kocanızla kısa bir konuşma yapmak istiyoruz Bayan Spencer."

Kadın olduğu yerde durup elinde tepsiyle Stan'in yüzüne baktıktan sonra geri döndü.

Sparkes sorusunu tekrarladı.

"Onu masamın çekmecesine atmıştım galiba," dedi Spencer ve kalkıp içeri girdi.

Elinde katlanmış, çizgili bir kâğıtla geri döndü. Pazar gününden geriye kalan kayıtlar oradaydı ve sayfanın ortasından itibaren pazartesi gününün orijinal kayıtları başlıyordu.

"Hava mevsime göre ılık," diye okudu Sparkes sesli olarak. "Yolda gün boyunca görülen kayıtlı araçlar. Sabah: No.44'ün Astra'sı, ebenin arabası No.68'de. Öğleden sonra: Peter'ın minibüsü. Yoldaki kaydı bulunmayan araçlar. Sabah: Her zamanki 7 araba. Öğleden sonra: Ditto. Baş belası araçların silecekleri altında el ilanları. Her yer sessiz."

"Bella'nın kaçırıldığı gün uzun saçlı adamı gördünüz mü Bay Spencer?"

"Ben... emin değilim."

"Değil misiniz?"

"Onu gördüğümden eminim fakat başka bir gün de görmüş olabilirim Dedektif. Kafam karışmış olabilir."

"Ya eş zamanlı olarak aldığınız notlar Bay Spencer?"

Adam yeniden kıpkırmızı kesilmişti.

"Bir hata yaptım," dedi sessizce. "O gün bir sürü şey oluyordu. Ben sadece Bella'nın bulunmasına yardım etmek istemiştim."

Sparkes adamın boğazına sarılmak istiyordu fakat kendini tutup profesyonel bir ses tonuyla sorgulamasına devam etti: "Bizi yanlış yönlendirerek Bella'nın bulunmasına yardımcı olduğunuzu düşünüyor musunuz Bay Spencer?"

Adam sandalyesinde yığılıp kalmıştı. "Ben sadece yardımcı olmak istemiştim," dedi tekrar.

"Saklayacak hiçbir şeyim yok. Yemin ederim. Ben saygın bir insanım. Bütün zamanımı mahallemi suçtan korumak için gözetleyerek geçiririm. Bu sokakta bir sürü araba hırsızını tespit ettim. Hem de tek başıma. İsterseniz Peter Tredwell'e sorun, size söyleyecektir."

Spencer susmuştu. "Sizi yanlış yönlendirdiğimi herkes bilecek mi?" diye sordu bakışlarını polislerin üzerinde gezdirirken.

"Bu bizim birinci önceliğimiz değil," dedi Sparkes sert bir şekilde. "Evinizi aramak zorundayız."

Ekibi Spencer'ın hayatını elekten geçirmeye başladığında Sparkes ve Matthews olayla ilgili yeni rolleri üzerine düşünen çifti arkalarında bırakıp evden çıktılar.

Matthews çenesini ovaladı. "Gidip komşularla konuşacağım patron."

Tredwelllerin evinde Stan ve devriyeleri için övgü dolu sözler dışında bir şey duymamışlardı.

"Geçen yıl minibüsüme girmeye çalışan holiganları kovaladı. Aletlerimi çalmalarına engel oldu. Dürüst biri," dedi Bay Tredwell. "Artık arabamı garaja park ediyorum. Böylesi daha güvenli."

"Fakat Bella Elliott'ın kaçırıldığı gün minibüsünüz Manor Yolu'nda park halindeydi. Bay Spencer bunu not etmişti."

"Hayır, değildi. İş için kullandıktan sonra onu garaja park etmiştim. Aynı şeyi her gün yaparım."

Matthews detayları hızlıca kaydettikten sonra oradan ayrıldı.

Sparkes hâlâ Spencerların ahşap evinin dışında oturuyordu.

"O gün yolda hesaba katılmamış bir minibüs daha varmış ve Bay Tredwell'in minibüsü değilmiş patron."

"Tanrı aşkına! Şu Spencer'ın yanlış yaptığı başka bir şey daha var mı?" diye sordu Sparkes. "Ekibe yeniden şahitlerin ifadelerini ve bölgedeki güvenlik kamerası kayıtlarını incelemesini söyle. Ayrıca elimizdeki sapık listesinden kimin mavi bir minibüsü olduğunu öğren."

İki adam da tekrar konuşmadı. Zaten buna ihtiyaçları yoktu. İkisi de aynı şeyi düşündüklerini biliyordu. Koca bir ay ziyan olmuştu. Gazeteler onları çarmıha gerecekti.

Sparkes telefonunu çıkarıp zararı aza indirme düşüncesiyle Basın Ofisi'ni aradı.

"Gazetecilere elimizde yeni bir kanıt olduğunu söyleyeceğiz," dedi. "Dikkatlerini uzun saçlı adamdan çekip yavaşça mavi minibüse yönlendireceğiz. Tamam mı?"

Detaylara susamış olan basın, haberi ön sayfalardan verdi. Ama bu defa en sevdikleri kaynağın sözlerinden alıntılar yoktu. Bay Spencer artık kapısını çalanlara yanıt vermiyordu.

12. Bölüm

7 Nisan 2007, Cumartesi

Dedektif

Yeni bir gelişme sağlanabilmesi ve ülkedeki tüm mavi minibüslerin araştırılması için ağır ve zahmetli bir çalışmayla beş ay geçmişti.

Paskalya zamanı bir cumartesi günü Londra'nın güneyindeki bir kargo firmasından aramışlardı. Firmaya ait araçlardan mavi bir minibüs, Bella'nın kaybolduğu gün güneye kargo götürmüştü.

Aramaya yanıt veren eski kurtlardan biri duyduklarını doğruca Sparkes'a iletti. "Sanırım bu telefon size efendim," dedi ve aramayla ilgili bilgi dosyasını masanın üzerine bıraktı.

Sparkes, Qwik Kargo isimli firmayı hemen geri arayıp detayları istedi. Firma müdürü Alan Johnstone öncelikle zamanlarını harcadığı için ondan özür dilemiş ve şirkete kısa bir süre önce katıldığını, onları karısının isteği üzerine aradığını belirtmişti.

"Karım sürekli Bella'nın kayboluşundan bahsediyor. Minibüslerin yeniden boyanması gündeme geldiğinde bana minibüslerin eskiden ne renk olduklarını sordu. Araçların orijinal renklerinin mavi olduğunu söylediğimde evin ortasında çığlığı bastı. Minibüsler artık gümüş rengi. Karım ardından firmanın minibüslerinin polis tarafından kontrol edilip edilmediğini sordu. Üzerime gelmeye devam edince kayıtları taradım ve araçlardan birinin o gün Hampshire'da

olduğunu öğrendim. Gerçi Southampton'a gitmemiş, benden önce yönetimde olan kişiler sizi muhtemelen bu sebeple rahatsız etmek istememişlerdi. Vaktinizi aldıysam özür dilerim ama sizi arayacağıma dair karıma söz vermiştim."

"Endişelenmeyin Bay Johnstone. Aldığımız her bilgi bizim için kıymetlidir," diye karşılık verdi Sparkes kibarca. "Zaman ayırıp bizi aradığınız için size minnettarız. Şimdi bana o minibüs, minibüsün şoförü ve nereye gittiği hakkında bilgi verir misiniz lütfen?"

"Minibüsün şoförü bizim sürekli çalıştığımız insanlardan Mike Doonan'dı. Fakat artık bizimle çalışmıyor. Emekliliğine birkaç ay daha vardı fakat sırt problemleri yüzünden araba kullanıp yük taşımak bir kenara, yürümekte bile güçlük çekiyordu. Her neyse, Mike 2 Ekim günü Portsmouth ve Winchester'a bir araba tamircisi zinciri için yedek parçalar bırakmış."

Telefonu çenesi ile omuzu arasına sıkıştıran Sparkes, adamın verdiği isim ve detayları sol eliyle bilgisayara kaydediyordu. Şoför muhtemelen Manor Yolu'na otuz beş kilometre kadar uzaklıkta yükünü bırakmış ve zaman çizelgesine uygun bir şekilde işini tamamlamıştı.

"Mike depodan öğle yemeğinden hemen önce ayrılmış, eğer M25 kapalı değilse yaklaşık bir buçuk iki saatlik bir yolculuğu varmış," dedi Bay Johnstone.

"Paketi ne zaman bırakmış?" diye sordu Sparkes.

"Biraz beklerseniz kayıtlar önüme geldiğinde sizi tekrar arayıp bu sorunuzu yanıtlayacağım."

Telefon kapanır kapanmaz Sparkes bağırdı: "Matthews, çabuk buraya gel!" Telefon tekrar çaldığında kenara çekilip bilgisayardaki araştırma işini yardımcısına bıraktı.

"İlk teslimatı 14.05'te yapmış," dedi Johnstone. "İkinci teslimat nedense bu kayıtta yazmıyor. Zaten bu kayda göre geri döndüğünü de görmemişler. Ofis çalışanları saat beşte kartlarını okutup giderler. Fakat minibüs ertesi günün işleri için temizlenip hazır hale getirildikten sonra ön avluya bırakılmış."

"Peki, harika. Her ihtimale karşı şoförünüzle konuşmamız lazım. Belki işimize yarayabilecek bir şeyler görmüştür. Şoförünüzün evi neredeydi?" diye sordu Sparkes sesindeki heyecanı kontrol etmeye çalışırken. Güney Londra'daki bir evin adresini not aldı. "Çok yardımcı oldunuz Bay Johnstone. Bizi aradığınız için çok teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Bir saat kadar sonra o ve Matthews, M3 kara yolundaydılar.

Ellili yaşlarının sonlarındaki Mike Doonan yalnız yaşıyordu, uzun yıllar boyunca şoförlük yapmıştı ve park cezalarını ödeme konusunda isteksizdi. Fakat Matthews'un polis kayıtlarında yaptığı araştırma, adamın Altın Operasyon Takımı'nın *ilgi alanına* girdiğini ortaya çıkarmıştı. İlgi alanının anlamı, Doonan'ın çocuk istismarı içerikli internet siteleriyle bağlantısının olabileceğiydi. Altın Operasyon Takımı, İngiltere'de kredi kartlarını bu siteleri ziyaret ederken kullanmış yüzlerce erkekten oluşan listeyi inceliyordu. Öncelikle öğretmenler, sosyal hizmet görevlileri, bakım personeli ve izci liderleri gibi, çocuklara ulaşmakta zorluk çekmeyen insanlara odaklanıyorlar, sonra diğerlerini inceliyorlardı. Henüz Doonan'a ulaşmamışlardı (Doonan – Doğum Tarihi: 04/05/52, Meslek: Şoför, Durumu: Toplu konutlarda yaşıyor, üç çocuk babası ve boşanmış) ve soruşturmanın o anki hızına bakılırsa bir yıl kadar daha kapısını çalmayacaklardı.

"İçimde güzel bir his var," dedi Sparkes yardımcısına. Her şey hazırdı: Londra polisi gizlice konuşlanıp evi gözetim altında tutuyordu ve Hampshire'dan dedektifler gelene kadar yerlerinden kıpırdamayacaklardı.

Dedektif Sparkes'ın elinde tuttuğu telefonu titredi.

"Harekete geçiyoruz. Evdeymiş," dedi telefonu kapattığında.

Kapı çaldığı sırada Mike Doonan, *Daily Star* gazetesinin at yarışı ekinde bir şeyler karalıyordu.

Hantal gövdesini koltuğundan kaldırırken inledi. Sol bacağında şiddetli bir ağrı hissetmişti. Soluklanmak için bir süre ayakta bekledi.

"Bir dakika, geliyorum!" diye bağırdı.

Kapıyı açtığında karşısında onun için cumartesi alışverişi yapıp bira ve dilimlenmiş ekmeğini getirmesini beklediği iyi kalpli komşusu yerine takım elbiseli iki adam buldu.

"Eğer Mormon'sanız söyleyeyim: Yeterince eski karım oldu," dedi ve kapıyı kapamaya yeltendi.

"Bay Michael Doonan siz misiniz?" diye sordu Sparkes. "Biz polisiz ve sizinle kısa bir görüşme yapmak istiyoruz."

"Tanrım, yine mi park cezaları? Hepsini temizledim sanıyordum. İçeri gelin o zaman."

Evin küçük oturma odasındaki koltuğuna geri dönmüştü. "Sırtım berbat," dedi hissettiği sancıyla kasılırken.

Bella Elliott'tan söz açılınca yüzündeki acı dolu ifade dondu.

"Zavallı küçük şey. O gün öğlen iş için Portsmouth'taydım. Yoksa bu sebeple mi buradasınız? Gazeteler mavi minibüsten bahsettiğinde patrona polisi aramasını söylemiştim –benim de o renk minibüs kullandığımı biliyorsunuz– fakat polisin işlerine burnunu sokmasını istemediğini söylemişti. Nedenini bilmiyorum, ona sormalısınız. Zaten o kızın yaşadığı yerin yakınlarında bile değildim. Sadece işimi yapıp geri döndüm."

Doonan elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışırken bir yandan da o küçük kızı kaçıran "piç kurusu"na nasıl bir ceza verilmesi gerektiğine dair düşüncelerini sıralamaya devam etti.

"Onu elime geçirebilmek için her şeyi yapardım. Gerçi pek de bir şey yapamazdım. En azından bu halimle, değil mi?"

"Ne zamandır bu durumdasınız Bay Doonan?" diye sordu Dedektif Matthews.

"Yıllardır böyleyim. Yakında tekerlekli sandalyeye düşerim."

İki dedektif de onu sabırla dinledi, sonra adamın internette çocuk pornosuna ilgi duyduğuna dair iddiayı önüne serdiler. Altın Operasyon'dan bahsettiklerinde Doonan güldü.

"Bilgisayarım bile yok. Benim tarzım işler değil. Açıkçası teknolojiyi sevmem. Zaten bütün bu soruşturmalar saçmalıktan ibaret değil mi? Rusya'daki bazı zeki adamların kredi kartı numaralarını çalıp pedofillere sattıkları, gazetelerde dile getirildi. Bana inanmazsanız evi aramakta özgürsünüz."

Sparkes ve Matthews teklifi değerlendirip giysi dolabına tıkılmış kıyafetleri, Doonan'ın yatağını ve yatağının altındaki çanta ve poşetleri didik didik ettiler. "Burada bir sürü kadın çamaşırı var Bay Doonan," dedi Matthews.

"Evet, havamda olduğumda karşı cinsin iç çamaşırlarını giyerim," dedi Doonan rahat bir tavırla gülerek. Aslında adamın fazla rahat olduğunu düşündü Sparkes. "Şaka yaptım," diye devam etti. "Çamaşırlar eski karıma ait. Onları çöpe atmaya fırsat bulamadım."

Etrafta bir çocuğa dair herhangi bir iz yoktu.

"Çocuğunuz var mı Bay Doonan?"

"Artık hepsi birer yetişkin oldu. Onlarla pek görüşmem. Annelerinin tarafını tutarlar."

"Peki. Şimdi de hızlıca banyoya bakmak zorundayız."

Sparkes, nefes almamaya çalışarak kirli sepetini karıştıran yardımcısına baktı.

Matthews dişlerinin arasından fısıldadı: "Belli ki çocuk burada değil ama yine de o adamdan hoşlanmadım. Aşırı derecede dost canlısı ve tuhaf."

"Altın Operasyon'dan çocuklarla bir kez daha konuşmalıyız," dedi Sparkes banyo dolabını kapatırken. "Minibüse adli tıptan teknisyenleri yollamalıyız."

Tekrar oturma odasına döndüklerinde Doonan'ı gülümserken buldular. "Bitti mi? Kirli çamaşırlar için kusura bakmayın. Sanırım şimdi de Glen Taylor'ın peşine düşeceksiniz."

"Kim?" diye sordu Sparkes.

"Taylor. Şoförlerimizden biri. O da aynı gün o bölgeye bir teslimat yapmıştı. Bundan haberiniz yok muydu?"

Sparkes paltosunu giymekten vazgeçip Doonan'a yaklaştı. "Hayır. Bay Johnstone bizi aradığında ikinci bir şoförden bahsetmedi. İkinizin de o gün o bölgede olduğundan emin misiniz?"

"Evet, iki teslimatı da ben yapacaktım ama doktor randevum olduğu için saat dört buçukta şehre dönmem gerekiyordu. Glen bana ikinci teslimatı yapabileceğini söyledi. Belki de teslimatı kaydetmemiştir. Ona sorsanız iyi olur."

"Soracağız Bay Doonan."

Sparkes, Matthews'a Johnstone'u arayıp bu yeni bilgiyi onaylamasını işaret etti.

Matthews evin ön kapısından dışarı çıktığı sırada Sparkes yüzünde sert bir ifadeyle Doonan'a baktı. "Şu diğer şoför arkadaşınız mıydı?"

Doonan burnunu çekti. "Pek sayılmaz. Biraz gizemli biridir açık konuşmak gerekirse... Zeki ve anlaşılmaz bir adam olduğunu da söyleyebilirim."

Sparkes notlar aldı. "Anlaşılmaz derken?"

"Hep dostça davranır ama ne düşündüğünü asla bilemezsin. Kantinde millet konuşup sohbet ederken o yalnızca dinler. Ağzı sıkı biri sanırım."

Matthews camı tıklatarak ikisini de korkuttu. Sparkes not defterini bir kenara koyup el sıkışmadan adama veda etti.

"Tekrar görüşeceğiz Bay Doonan."

Şoför kalkıp onu kapıya kadar geçiremediği için özür diledi.

"Bay Johnstone, Glen Taylor'ın o gün öğleden sonra yaptığı herhangi bir iş için kayıt tutulmadığını söyledi," dedi Matthews. "Teslimat fişini arayıp kimin imzaladığını bulacak. Bu arada Taylor'ın adresini aldım."

"O halde hemen oraya gidelim," dedi arabanın anahtarlarını çıkaran Sparkes. "Bu arada Doonan o gün doktor randevusuna gitmiş mi, onu da bir kontrol edelim."

Mike Doonan dairesinde bir saat kadar bekledikten sonra sendeleyerek askılığa yürüdü ve ceketinin cebinden bir asma kilidin anahtarını çıkardı. Özel ağrı kesicisinden iki tane çıkarıp bir yudum sütlü kahveyle birlikte yuttu. İlaçların etkisini göstermesini bekledi ve komşusunun garajındaki dolabından fotoğraf ve dergileri almak için ayağa kalktı.

"Lanet polisler," diye homurdandı duvara tutunurken. Fotoğrafları sonra yakardı. Onları saklaması bile aptallıktı fakat küçük hobisinden geriye bir tek o parçalar kalmıştı. Bilgisayarda yürüttüğü işi aylar önce sona ermişti ve omurgası çökmeye başlayınca hep gittiği o özel internet kafeye de gidemez olmuştu.

"Porno için fazla özürlüyüm," deyip onu neşelendiren ve sersemleten ağrı kesicilerinin etkisiyle kendi kendine güldü. "Çok trajik."

Gri metal dolabı açıp en üstte hırpalanmış bir halde duran mavi dosyayı aldı. Fotokopilerin kenarları fazla kullanılmaktan kırışmış ve renkleri solmaya başlamıştı. Fotokopileri güney sahilinde çalışan bir taksiciden almıştı ve adam fotoğrafları arabasının bagajında satıyordu. Doonan bütün fotoğrafları ezbere biliyordu. Yüzler, pozlar, arka plandaki eşyalar, oturma odaları, yatak odaları, banyolar...

Dedektiflerin Glen Taylor'a sıkı bir dayak atmasını diliyordu. O kendini beğenmiş pis domuz hak ettiğini bulacaktı.

Glen Taylor hakkında "anlaşılmaz" dediğinde, daha kıdemli görünen polis gerçekten de ilgilenmişti. Gülümsedi.

13. Bölüm

7 Nisan 2007, Cumartesi

Dedektif

Taylor ailesinin bahçesindeki minik patikada ilerlerken Sparkes'ın kalbi buharlı bir şahmerdan gibi atıyordu ve bütün duyuları ayaklanmıştı. Bu yürüyüşü belki yüzlerce defa yapmıştı fakat aynı şeyi tekrarlamaktan dolayı tepkilerinin köreldiği hiç olmamıştı.

Tek bir duvarla yan bahçeden ayrılan müstakil ev bakımlıydı ve boyası yerindeydi. Pencereler çift camlıydı. İç kısımlarındaki temiz perdeler çekilmişti.

Burada mısın yoksa Bella, diye aklından geçirirken elini kaldırıp kapıyı çaldı. Yavaş olmak için kendine telkinde bulunuyordu. Kimseyi paniğe sürüklemeye gerek yoktu.

İşte, Glen Taylor.

Adamın herhangi bir komşu gibi sıradan bir görünümü olduğunu düşündü Sparkes. Fakat canavarlar gerçek yüzlerini nadiren gösterirlerdi. İnsan onların içindeki şeytanın bir an için parıldayıp kendini göstermesini ümit ederdi – Sparkes, eğer böyle olsaydı polisin işinin çok kolaylaşacağını söylerdi. Fakat şeytan, özünde kaypaktı ve kendini zaman zaman gösterdiği için Sparkes bunun durumu daha da korkunç bir hale getirdiğini bilirdi.

Dedektif, Taylor'ın omzunun üzerinden içeriye doğru hızlıca bir bakış atıp evde herhangi bir çocuk izi olup olmadığını anlamaya çalıştı ancak koridorda ve merdivenlerde herhangi bir iz yoktu.

"Bir anormale göre normaldi," demişti sonradan Eileen'e. "Göstermelik, örnek bir daireye benziyordu." Bunun üzerine Eileen alınmış ve kocasının sözlerini kendi ev idaresi yeteneklerine dair bir yargılama olarak değerlendirip memnuniyetsizliğini dile getirmişti.

"Tanrı aşkına Eileen, senin sorunun ne? Kimse senden ya da bizim evimizden bahsetmiyor. Ben o şüpheli hakkında konuşuyorum. Senin de ilgini çeker diye düşünmüştüm." Fakat ok yaydan çıkmıştı. Eileen mutfağa gidip gürültülü bir şekilde temizliğe girişmişti bile. *Başka bir sessiz hafta daha*, diye düşünüp televizyonu açmıştı Sparkes.

"Bay Glen Taylor siz misiniz?" diye kısık sesle ve nazik bir tavırla sordu.

"Evet, benim," dedi Taylor. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Bir şeyler mi satıyorsunuz?"

"Bay Taylor, ben Hampshire Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Bob Sparkes. İçeri girebilir miyim?"

"Polis mi? Neler oluyor?" diye sordu Taylor.

"Sizinle üzerinde çalıştığım bir kayıp çocuk vakasıyla ilgili konuşmak istiyorum. Bella Elliott'ın kaçırılmasıyla ilgili," dedi sesindeki heyecanı kontrol etmeye çalışan Sparkes. Glen Taylor'ın suratı, yediği sert bir yumruktan sonra kendine geliyormuş gibi renk değiştirmişti.

"Bella Elliott" ismini duyan karısı da havluyla elini kurulayarak mutfaktan çıkmıştı. Güzel, saygın görünümlü bir kadın olduğunu düşünmüştü Sparkes. Kadının nefesi kesilir gibi olmuş ve ellerini yüzüne doğru götürmüştü. İnsanların tepkileri ne kadar da tuhaftı. Sparkes kadının yüzünü utançtan mı, yoksa bir şeyleri görmek istemediği için mi kapattığını merak ederken oturma odasına davet edilmeyi bekliyordu.

Gerçekten tuhaf, diye düşündü. Glen Taylor dönüp bir kez bile karısına bakmamıştı. Sanki kadın orada değildi. Zavallı kadın her an yere yığılacak gibi görünüyordu.

Taylor kendini çabuk toparlayıp soruları cevapladı.

"Bella'nın kaçırıldığı gün o bölgeye bir teslimat yapmışsınız Bay Taylor."

"Şey, sanırım öyle."

"Arkadaşınız Bay Doonan yaptığınızı söyledi."

"Doonan mı?" Glen Taylor dudaklarını büzdü. "Öyle bir arkadaşım yok ama... bir dakika. Evet, sanırım o gün bir teslimat yaptım."

"Emin misiniz Bay Taylor? Bella Elliott o gün kaçırılmıştı," diye ısrar etti Sparkes.

"Evet, eminim. O gün öğlen bir teslimat yaptıktan sonra eve döndüm. Döndüğümde saat dörttü sanırım."

"Saat dörtte evde miydiniz? Harika bir zamanlama doğrusu. Dört olduğundan emin misiniz?"

Taylor başını aşağı yukarı sallarken kafasında bir şeyler tasarlıyormuş gibi alnını kaşımıştı. "Evet, kesinlikte dörttü. Jean beni doğrulayacaktır."

Jean Taylor hiçbir şey söylememişti. Kocasının söylediklerini duymamıştı bile fakat Sparkes soruyu tekrarlamak zorunda kalınca ona bakıp başını sallayarak Glen'in sözlerini onayladı.

"Evet," dedi otomatik pilot gibi.

Sparkes yeniden Glen Taylor'a döndü. "Belki gazetelerden de okumuşsunuzdur; sizin minibüsünüz, Bella Elliott'ın kaçırıldığı gün sokakta komşularının gördüğü minibüsün tarifine uyuyor. Bu yüzden bütün mavi minibüsleri kontrol ediyoruz."

"Uzun saçlı bir adam aradığınızı zannediyordum. Ben kısa saçlıyım zaten. Ayrıca Southampton'da değil, Winchester'daydım."

"Evet ama teslimattan sonra kısa bir yolculuk yapmış olamaz mısınız?"

Taylor bu soruya güldü.

"Yapmak zorunda olduğumdan fazla şoförlük yapmam; bu benim sevdiğim tarzda bir kafa dağıtma yöntemi değil. Bakın, ortada büyük bir hata olmalı."

Sparkes düşünceli bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. "Meselenin ciddiyetini anladığınızı umuyorum Bay Taylor ve evi aramamızda bir sakınca yoktur sanırım."

Hızlı bir arama başlamış ve polisler hemen evin odalarına dağılıp Bella'ya seslenmiş, dolapları, yatak altlarını, koltukların arkalarını aramışlardı. Hiçbir şey yoktu.

Fakat Taylor'ın olayı anlatma tarzında tuhaf bir şeyler vardı. Konuşması sanki daha önce prova edilmiş gibiydi. Sparkes onu daha uzun bir sorgulama için götürmeye ve detayların üzerinden bir kez daha geçmeye karar verdi. Bunu Bella'ya borçluydu.

Polisler işlerini bitirdikten sonra merdivenlerin başında gözü yaşlı halde bekleyen Jean Taylor'ı arkalarında bırakıp gittiler.

14. Bölüm

10 Haziran 2010, Perşembe

Dul Jeanie

Bir süre dinlenmeme izin verdikten sonra Kate'in bahçe manzaralı odasının büyük pencerelerinin yanında akşam yemeği yiyoruz. Garson, ortasında çiçek olan beyaz örtülü, tekerlekli bir masa getiriyor. Tabaklarda şu havalı gümüş kâselerden var. Kate ve Mick aperatif, ana yemek ve tatlı siparişi vermişti ve yemekler masanın altındaki raflara dizilmişti.

"Kesenin ağzını biraz açalım," diyor Kate.

"Evet," diye karşılık veriyor Mick. "Bunu hak ediyoruz."

Kate ona şaka yollu çenesini kapamasını söylüyor ve hallerinden gayet memnun görünüyorlar. Büyük ödülü kazandılar: dul Jean'le bir röportaj.

Önümdeki tavukla oynuyorum. Pek iştahım yok ve onların kutlamalarına da katıldığımı söyleyemem. Birinci şarap şişesini bitirince ikinciyi istiyorlar fakat bir kadehten fazla içmemeye özen gösteriyorum. Kontrolümü kaybetmemeliyim.

Kendimi yorgun hissettiğimde ağlama numarası yapıp onlara biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Kate ve Mick birbirlerine bakıyorlar. Muhtemelen planlarında bu yok. Yine de ayağa kalkıp, "İyi geceler, sabah görüşürüz," diyorum.

Sandalyelerini itip ayağa kalkıyorlar. Kate benimle birlikte kapıya kadar geliyor ve odama güvenli bir şekilde girdiğimden emin oluyor.

"Telefon çalarsa yanıt verme," diyor bana. "Seninle konuşmam gerekirse kapını çalarım."

Başımı sallayıp onaylıyorum.

İçerisi hamam gibi olduğundan devasa yatağıma uzanmadan önce radyatörlerden yükselen sıcak havanın dışarı çıkması için pencereyi açıyorum. Bugün yaşadıklarım kafamın içinde tekrar tekrar dönerken kendimi sersemlemiş hissediyorum ve azıcık sarhoş olmuşum gibi kontrolümü kaybediyorum.

Yatakta uzanmak yerine doğruluyorum ve pencereden yansımama bakıyorum.

Sanki karşımda başka bir kadın var; kendini tanımadığı insanların insafına bırakmış yabancı bir kadın... Bugüne kadar muhtemelen kapımı çalmış ve hakkımda yalanlar yazmış olan insanlar... Yüzümü ovuşturuyorum. Penceredeki kadın da aynısını yapıyor çünkü o da benim.

Kendimle göz göze geliyorum.

Burada olduğuma inanamıyorum.

Buraya gelmeyi kabul ettiğime de inanamıyorum. Özellikle de basın bana bunca şey yaptıktan ve Glen beni o kadar uyardıktan sonra...

Yanlarına gidip onlara hiçbir konuda anlaşmadığımızı söylemek istiyorum ama bunu yaparsam bana anlaşmasaydık o minibüse binmemiş olacağımı söyleyecekler.

Zaten Glen artık burada değil ve hiçbir şey söyleyemez. Artık tek başınayım.

O sırada yan balkondaki Kate ile Mick'in konuşmalarını duyuyorum.

"Zavallı şey," diyor Kate. "Çok yorulmuş olmalı. Sabah yaparız."

Sanırım röportajdan bahsediyorlar.

Yeniden sersemlemiş gibi hissediyorum. Midem bulanıyor çünkü olacakları biliyorum. Yarın ne masaj ne de ikramlar olacak. Artık mutfak dolaplarının rengi hakkında da sohbet etmeyeceğiz. Onun bilmek istediği tek şey Glen. Ve Bella.

Banyoya gidip akşam yediğim tavuğu çıkarıyorum ve yere oturunca Glen gözaltındayken verdiğim ilk röportajı hatırlıyorum. Geldiklerinde Paskalya sezonuydu. Paskalya yumurtası avını seyretmek için ertesi gün Greenwich Park'a gitmeyi planlıyorduk. Oraya her yıl giderdik ve havai fişek akşamlarıyla birlikte en sevdiğim etkinliklerden biriydi. Bunu hatırlamam tuhaf ama severdim işte. Bütün o minik suratlar yumurta arayıp kafalarında yün şapkalarıyla maytapla isimlerini yazarlardı. Onları benim çocuklarımmış gibi hissetmek için yakınlarında dururdum.

O Paskalya pazarı oraya gitmek yerine kanepemde polis memurlarının eşyalarımı aramasını izlerken Bob Sparkes beni sorgulamıştı. Dedektif, Glen ve benim normal bir seks hayatımızın olup olmadığını sormuştu. Bunu başka kelimelerle ifade ettiyse de ima ettiği şey buydu.

Ne söyleyeceğimi bilememiştim. Bunun bana bir yabancı tarafından sorulması tuhaf bir şeydi. Yüzüme bakıp benim cinsel hayatımı düşünüyordu ve onu durduramıyordum.

"Elbette," demiştim. Ne demek istediğini ya da bana bunu neden sorduğunu bilmiyordum.

Onlar benim sorularıma cevap vermiyor, sadece soru sormaya devam ediyorlardı; Bella'nın kaybolduğu güne dair sorular... O gün saat dörtte neden işte değil de evdeydim? Glen eve kaçta gelmişti? Saatin dört olduğunu nereden biliyordum? O gün başka neler olmuştu? Dedektif sürekli aynı şeylerin üzerinde durup soruları tekrarlıyordu. Benden hata yapmamı bekliyorlardı ama yapmamıştım. Aynı hikâyeye sadık kalmıştım. Glen'in başını belaya sokmak istemiyordum.

Onun, benim Glen'imin de bunu yapmayacağını biliyordum.

"Bay Taylor'ın incelemek için aldığımız bilgisayarını hiç kullandınız mı Bayan Taylor?" diye sormuştu Dedektif Sparkes aniden. Önceki gün üst katı aradıklarında almışlardı bilgisayarı.

"Hayır," demiştim. Konuşurken sesim çatallaşmıştı. Boğazım bana ve korkularıma ihanet ediyordu.

Beni önceki gün oraya götürmüşlerdi ve içlerinden biri klavyenin başına oturup bilgisayarı açmayı denemişti. Ekranın ışığı yanmıştı ama bir şey olmamıştı. Onlara bilgisayarımızın bir şifresinin olup olmadığını bile bilmediğimi söylemiştim. Benim ismimi, doğum günlerimizi, Glen'in tuttuğu takım olan Arsenal'i denemiştik fakat işe yaramayınca bilgisayarı başka bir yolla açmak için götürmüşlerdi.

Evden ayrılırlarken onları camdan izlemiştim. Bir şeyler bulacaklarını biliyordum ama bulacakları şeyin ne olacağını bilmiyordum. Hayal etmemeye çalışmıştım. Zaten bulacakları şeyleri hayal bile edemezdim. Dedektif Sparkes ertesi gün daha fazla soru sormak için geldiğinde bana neler bulduklarını söylemişti. Söylediğine göre bilgisayarda fotoğraflar bulmuşlardı; korkunç çocuk fotoğrafları... Onlara Glen'in o fotoğrafları bilgisayara koymayacağını söylemiştim.

Glen'in ismini polis sızdırmış olmalıydı çünkü sonunda gözaltından çıkıp eve döndüğü günün ertesi sabahı basın kapımızı çalmaya başlamıştı.

Önceki gece kapıdan içeri girdiğinde çok yorgun ve pis görünüyordu. Ona tost yapıp sarılabilmek için sandalyemi yanına çekmiştim.

"Korkunçtu Jeanie. Beni dinlemediler bile. Sürekli üstüme geldiler."

Ağlamaya başlamıştım. Kendimi tutamamıştım. Glen'in sesinden, çok incindiğini hissetmiştim.

"Ah tatlım, ağlama. Hepsi geçecek," demişti gözyaşlarımı başparmaklarıyla silerken. "İkimiz de bir çocuğun saçının teline bile zarar vermeyeceğimi biliyoruz."

Doğru söylediğini biliyordum ve ondan bu sözleri duymak beni rahatlatmıştı. Sonra ona bir kez daha sarılmıştım ve koluma tereyağı bulaşmıştı.

"Öyle bir şey yapmayacağını biliyorum ve o gün eve geç gelmen konusunda seni hayal kırıklığına uğratmadım Glen," demiştim. "Polise saat dörtte geldiğini söyledim." Glen bana yan gözle bakmıştı.

Yalan söylememi benden o istemişti. Televizyonda polislerin mavi bir minibüsün şoförünün peşine düştüğü haberleri çıktığında akşam çayımızı içiyorduk. Ona polisi arayıp kızın kaybolduğu gün mavi bir minibüsle Hampshire'da olduğunu bildirmesi gerektiğini söylemiştim. Böylece onun aracını listeden çıkarırlardı.

Glen bana uzun uzun bakmıştı. "Bu yalnızca belayı ayağımıza çağırmak anlamına gelir Jeanie."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dinle, o gün biraz daha para kazanabilmek için arkadaşım adına bir teslimat yapmıştım. Patron bunu duyarsa beni işten atar."

"Fakat ya patronun senin o gün minibüsle o bölgede olduğunu polise bildirirse?"

"Bildirmez," demişti Glen. "Polislerle yüz göz olmaya meraklı değil. Yine de böyle bir şey yaparsa polislere o gün saat dörtte evde olduğumu söyleyeceğiz. O zaman her şey yoluna girecek. Tamam mı sevgilim?"

Başımı aşağı yukarı sallamıştım. Zaten o gün beni saat dört gibi aramış ve yolda olduğunu söylemişti. Telefonunun şarjı bittiği için beni garajdaki telefonlardan birinden aradığını da eklemişti.

Aynı şey değil miydi zaten?

"Teşekkürler tatlım," demişti. "Yalan söylemedim, gerçekten de yoldaydım. Sadece patronun ekstra iş yaptığımı bilmesini istemiyorduk. Böyle bir karmaşa yüzünden işimi kaybetmemi istemeyiz, değil mi?"

"Hayır, elbette istemeyiz."

Kızartma makinesine biraz daha ekmek koyup o rahatlatıcı kokuyu içime çekmiştim.

"Ekstra teslimat için nereye gittin?" diye sormuştum.

"Brighton taraflarına," demişti ve bir süre sessizce oturmuştuk.

Ertesi sabah ilk gazeteci kapımızı çalmıştı. Yerel gazeteden genç bir muhabirdi. İyi bir insana benziyordu. Rahatsızlık verdiği için gerçekten de mahcuptu.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim Bayan Taylor. Kocanızla konuşmam mümkün mü acaba?"

Genç adama kim olduğunu soracağım sırada Glen oturma odasından çıkıp gelmişti. Ama adam muhabir olduğunu söyleyince Glen vazgeçip mutfağa yönelmişti. Ne yapmam gerektiği konusunda kararsız bir halde öylece kalakalmıştım. Ne söylesem yalan olacağı için biraz korkuyordum. Sonra Glen içeriden seslenmişti: "Konuşacak bir şey yok. Güle güle!" Ben de kapıyı genç adamın yüzüne kapatmıştım.

Gazetecilerle sonraları daha iyi başa çıkmıştık. Kapıyı çaldıklarında kesinlikle cevap vermiyorduk. Ayak sesleri uzaklaşana kadar mutfakta oturup bekliyorduk. Biteceğini zannetmiştik fakat sonu hiç gelmemişti. Bilgi alabilmek için yan komşuya, yolun karşısındaki gazete bayisine ve bara gitmişlerdi.

İlk başta yan komşumuz Lisa'nın muhabirlere bir şey söylediğini düşünmemiştim. Diğer komşularımızın da bizi fazla tanımıyor olmaları, onları hakkımızda konuşmaktan geri bırakmamıştı. Bütün bu süreç hoşlarına gitmişti ve iki gün sonra Glen ve ben gazetelerdeydik.

"POLİS, BELLA VAKASINDA NİHAYET İLERLEME Mİ KAYDETTİ?" diye başlık atmışlardı. Bir diğer gazetedeyse Glen'in bir barın futbol takımında oynadığı sırada çekilmiş bir fotoğrafına yer verilmiş ve bir sürü yalan sıralanmıştı.

Oturup gazetelerin ön sayfalarına beraber bakmıştık. Glen şok içindeydi ve onu sakinleştirebilmek için elini tutmuştum.

Gazeteler bizim hakkımızda bir sürü yanlış bilgiyle doluydu. Glen'in yaşı, işi, hatta ismi bile yanlış yazılmıştı.

Glen bana bakıp hafifçe gülümsemişti. "Yanlış yazmaları iyi Jeanie," demişti. "Belki beni tanımazlar." Fakat tanımışlardı.

Glen'in annesi telefon açmıştı. "Bütün bunlar da ne böyle Jean?"

Glen banyoda olduğu için telefona çıkamamıştı ve zavallı Mary gözyaşlarına boğulmuştu.

"Dinle, hepsi birer yanlış anlaşılmadan ibaret Mary," demiştim ona. "Glen'in olayla hiçbir ilgisi yok. Birileri Bella'nın kaybolduğu gün onunkine benzer bir minibüs görmüş. Sadece çok kötü bir tesadüf. Polis bütün benzer araçları sadece tedbir amaçlı kontrol ediyor."

"O zaman neden ismi gazetelerde?" diye sormuştu Mary.

"Bilmiyorum Mary. Basın Bella'yla ilgili en küçük bir gelişmede bile heyecanlanıyor işte. Millet o kızı gördüğünü söylediğinde her yeri didik didik aramışlardı. Nasıl çalıştıklarını bilirsin."

Fakat ne o ne de ben aslında basını biliyorduk. En azından o zamanlar...

"Lütfen endişelenme Mary," demiştim. "Biz gerçeği biliyoruz. Bir haftada sönüp gider bu haberler. Kendine iyi bak ve George'a sevgilerimi ilet."

Telefonu kapattıktan sonra şaşkın bir halde koridorda donup kalmıştım. Glen banyodan çıktığında bile hâlâ oradaydım. Saçları ıslaktı ve beni öptüğünde ıslak tenini tenimde hissetmiştim.

"Annem nasılmış?" diye sormuştu. "Muhtemelen üzülmüştür. Ona ne söyledin?"

Kahvaltı hazırlarken, annesiyle konuştuklarımızı Glen'e de anlatmıştım. İki gün önce polis merkezinden geldiğinden beri çok az yiyordu. O kadar yorgundu ki yalnızca ekmek yiyebilmişti.

"Pastırma ve yumurta?" diye sormuştum.

"Harika," diye karşılık vermişti. Masaya oturduğunda onunla sıradan şeylerden konuşmaya çalıştıysam da yapmacık kaçmıştı.

Sonra Glen beni öpüp daha fazla saçmalamama engel olmuştu. "Bizi daha zor günler bekliyor Jeanie. İnsanlar hem arkamızdan hem de muhtemelen yüzümüze korkunç şeyler söyleyecekler. Buna hazır olmamız gerek. Korkunç bir hata yaptıkları ortada fakat bunun

hayatımızı mahvetmesine izin vermemeliyiz. Gerçekler ortaya çıkana dek sağlam durmalıyız. Bunu yapabilir misin?"

Ben de onu öpmüştüm. "Elbette yaparım. Birbirimiz için güçlü olacağız. Seni seviyorum Glen."

O anda bana tam anlamıyla gülümsemiş ve duygulandığını belli etmemek için bana sıkıca sarılmıştı.

"Biraz daha pastırma var mı?"

Hayatımızın mahvolacağı konusunda haklıydı. Glen sorguya çekildikten sonra işten ayrılmak zorunda kalmıştım. Müşterilerime her ne kadar ortada büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu anlatsam da benden uzaklaşmış ve benimle konuşmamaya başlamışlardı. Sürekli müşterilerim de benden randevu almayı bırakmışlardı, az ötedeki başka bir kuaföre gidiyorlardı. Lesley bir cumartesi akşamı beni iş çıkışı yakalayıp Glen'i gerçekten sevdiğini ve yazılanlara inanmadığını fakat kuaför salonunun iyiliği için beni işten çıkarmak zorunda olduğunu söylemişti.

O gün ağlamıştım çünkü bunun asla sona ermeyeceğini ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Bütün makaslarımı, boyalarımı ve fırçalarımı toplayıp bir çöp kutusuna atmıştım.

Glen'i suçlamamaya çalışıyordum. Onun hatası olmadığının farkındaydım. İkimizin de içinde bulunduğumuz durumun kurbanları olduğumuzu söyleyip beni neşelendirmeye çalışıyordu.

"Endişelenme Jean. İyi olacağız. Bütün bunlar geçince başka bir iş bulacaksın. Zaten artık değişim zamanı gelmişti."

15. Bölüm

7 Nisan 2007, Cumartesi

Dedektif

Glen Taylor'ın ilk sorgusu, bütün ekip Southampton'a dönüp hastane yeşiline boyalı kapısıyla havasız bir yüklüğe benzeyen bir odada toplanana kadar beklemek zorunda kalmıştı.

Sparkes cam panelden içeri baktığında ellerini okullu çocuklar gibi dizine koyup ayaklarını yere vurarak sabırsız bir halde oturan Glen Taylor'ı görebiliyordu.

Dedektif kapıyı itip içeri girdi ve o küçük sahnede kendisine ayrılan yere doğru ilerledi. Her şeyi yatmadan önce okuduğu psikoloji konulu bir baş ucu kitabına göre yapıyordu; mesele tamamen beden diliyle ilgiliydi. Kendisini sorgulanacak kişiden daha büyük göstererek domine etmekti amacı. Gerekenden biraz daha uzun süre ayakta bekledi ve ellerini kâğıtların arasında gezdirdi. Sonunda sandalyesine oturdu. Taylor ise rahatına bakmak için Dedektif'i beklememişti.

"Size bir yanlışlık olduğunu söylüyorum. Dışarıda binlerce mavi minibüs olmalı," diye sızlanıp ellerini üzerinde kahve lekeleri olan masaya vurdu. "Ya Mike Doonan? Tuhaf bir adamdır. Tek başına yaşadığını biliyorsunuzdur."

Sparkes derin bir nefes aldı. Acelesi yoktu. "Öncelikle size ve ekim ayının ikisindeki yolculuğunuza odaklanalım Bay Taylor. Zamanlama konusunda emin olmamız gerekiyor."

Taylor gözlerini devirdi. "Söyleyecek başka bir şeyim yok. Oraya gidip teslimatı yaptım ve eve döndüm. Hepsi bu."

"Peki. Depoyu saat on ikiyi yirmi geçe terk ettiğinizi söylediniz ama kayıtlarda böyle bir bilgi yok. Yolculuğunuzu neden kaydetmediniz?"

Taylor omuz silkti. "Doonan için yapmıştım işi."

"Onunla iyi geçinemediğinizi zannediyordum."

"Ona bir iyilik borcum vardı. Şoförler birbirlerine bu tarz iyilikleri hep yaparlar."

"O gün öğle yemeğinizi nerede yemiştiniz?" diye sordu Sparkes.

"Öğle yemeği mi?" diye soran Taylor kahkahayı bastı.

"Evet, bir yerlerde durup öğle yemeği yediniz mi?"

"Sanırım çikolata yemiştim. Mars ya da benzeri bir şey olmalıydı. Öğle saatlerinde pek yemek yemem, süpermarket sandviçlerinden nefret ederim. Eve gidene kadar beklemeyi tercih ederim genelde."

"Peki, çikolatanızı nereden almıştınız?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen garajdayken almışımdır."

"Gitmeden önce mi yoksa döndükten sonra mı?"

"Emin değilim."

"Benzin aldınız mı?"

"Hatırlamıyorum. Aylar önceydi."

"Ya kilometre saatiniz? Gün içinde ne kadar yol aldığınızı normalde kaydeder misiniz?" diye sordu Sparkes yanıtı bilmesine rağmen.

Taylor duraksayarak, "Evet," dedi.

"O halde ben de o yolculuğu yapmış olsaydım aldığımız kilometre aynı olurdu, öyle değil mi?" dedi Sparkes.

Glen Taylor bir kez daha duraksadı. "Evet ama... Winchester'da biraz trafik vardı ve farklı bir yol aramıştım. Ana yola çıkana kadar biraz yolumu kaybetmiş, teslimat yerini bulana kadar da iki defa dolanmak zorunda kalmıştım."

"Anlıyorum," dedi Sparkes ve adamın söylediklerini not alırken işi bilerek ağırdan aldı. "Dönerken de yolunuzu kaybettiniz mi?"

"Elbette hayır. Yalnızca trafik sıkışıktı biraz."

"O halde evinize dönmeniz biraz uzun sürdü, öyle mi?"

Taylor omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"Peki, minibüsü o kadar çabuk geri getirdiyseniz neden kimse geldiğinizi görmedi?"

"Önce eve gitmiştim. Size söylemiştim. İşim bitmişti ve eve uğramak istemiştim," dedi Taylor.

"Neden? İş kayıtlarınız her zaman teslimat sonrası doğruca garaja gittiğinizi gösteriyor."

"Jean'i görmek istemiştim."

"Karınızı, evet. Biraz romantik birisiniz, değil mi? Karınıza sürprizler yapmayı seviyorsunuz."

"Hayır, sadece akşama doğru yiyeceğimiz yemeği benim halledeceğimi söylemiştim."

Akşama doğru yenen yemek... Taylor ailesi neden doğruca akşam yemeği yemiyor ya da akşam çayı içmiyordu? *Bankadaki işi Glen Taylor'a hayat standartları açısından ilham vermiş olmalı,* diye düşünerek eğlendi Sparkes.

"Karınıza telefon açamaz mıydınız?"

"Şarjım bitmek üzereydi ve zaten evimin yakınlarından geçiyordum. Bir fincan çay fena olmaz diye düşünmüştüm."

Üç bahane. *Bu hikâyeye çok kafa yormuş olmalı,* diye düşündü Sparkes. Sorgudan sonra Taylor'ın cep telefonunu da kontrol edecekti.

"Şoförlerin garajla sürekli iletişim halinde olması gerektiğini zannediyordum. Mesela benim arabamda şarj cihazı vardır."

"Benim de var fakat minibüse geçmeden önce onu arabamda unutmuştum."

"Telefonunuzun şarjı ne zaman bitti?"

"Farkında değildim ama M25 kara yoluna çıktığımda Jean'i aramak için telefonuma uzandım fakat şarjı yoktu. Beş dakika önce de bitmiş olabilirdi, birkaç saat önce de..."

"Çocuklarınız var mı?" diye sordu Sparkes.

Belli ki Taylor böyle bir soru beklemiyordu. Düşüncelerini toparlamaya çalışırken dudaklarını büzdü.

"Hayır, neden sordunuz?" diye homurdandı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var şimdi?"

"Çocukları sever misiniz Bay Taylor?" Sparkes baskıyı artırıyordu.

"Elbette severim. Kim sevmez ki?" Taylor şimdi de kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Sizin anlayacağınız Bay Taylor, çocukları farklı bir şekilde seven insanlar da vardır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Taylor'ın biraz daha gerilip gözlerini yalnızca bir saniyeliğine kapatması, Sparkes'a ihtiyacı olan cesareti vermişti.

"Çocuklardan cinsel anlamda hoşlanırlar."

"Hayvandan farksızlar, öyle değil mi?" dedi Taylor aniden.

"Yani siz çocuklardan o anlamda hoşlanmıyorsunuz."

"İğrençleşmeyin lütfen. Elbette hoşlanmıyorum. Siz benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsunuz?"

"Bizim de öğrenmeye çalıştığımız bu zaten Bay Taylor," dedi Sparkes avına doğru eğilirken. "Ne zamandan beri şoförlük yapıyorsunuz? Bankada güzel bir işiniz varken biraz tuhaf bir iş değişikliği olmadı mı?"

Taylor şimdi yalancı öfkesini takınmıştı. "Bir değişiklik istiyordum. Patronla iyi anlaşamıyordum zaten ve kendi kargoculuk işime başlamalıyım, diye düşünmüştüm. Her yönden tecrübeye ihtiyacım vardı. Böylece şoförlüğe başladım..."

"Ya bankadaki bilgisayarda yaptığınız işler?" diye araya girdi Sparkes. "Önceki müdürünüzle konuştuk."

Taylor kıpkırmızı kesilmişti.

"Bilgisayarınızı amacı dışında kullandığınız için işten kovulmadınız mı?"

"Bu tamamen uydurma," dedi Taylor hızlıca. "Patron beni kovmak istiyordu. Sanırım ondan daha başarılı ve eğitimli bir çalışanın, pozisyonunu tehdit ettiğini düşünüyordu. Ayrıca o bilgisayarı herkes kullanmış olabilirdi. Güvenlik önlemlerimiz şaka gibiydi. Hem oradan ayrılmak benim kendi kararımdı."

Göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarını o kadar sıkmıştı ki neredeyse nefesini engelliyordu.

"Pekâlâ, anlıyorum," dedi Sparkes ve sandalyesine yerleşirken Taylor'a yalanını süslemesi için zaman verdi. "Bilgisayarı amacı dışında kullanmakla mı suçlanmıştınız?" diye sordu sakin bir sesle.

"Porno. Birileri mesai saatlerinde bilgisayarda porno içerikli sitelere bakmış. Ne aptallık ama..." Taylor kendi dürüstlüğüne son derece inanıyor gibiydi. "Ben öyle aptalca bir şey asla yapmam."

"Peki, siz nerede porno ararsınız?" diye sordu Sparkes.

Sorduğu soru Taylor'ı dondurmuştu.

"Avukatımla görüşmek istiyorum," dedi. Ayakları masanın altında âdeta dans eder gibi kıpır kıpırdı.

"Görüşeceksiniz Bay Taylor. Bu arada evde kullandığınız bilgisayarı kontrol ediyoruz. Sizce ne bulacağız? Bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Fakat Taylor kendini tamamen kapatmıştı. Sessizce oturup ellerine bakarken içecek teklifini başını iki yana sallayarak reddetti.

Tom Payne o hafta sonu nöbetçi avukattı. Üzerinde pis görünümlü, koyu renkli bir takım elbise vardı ve bir kolunun altında sarı kâğıtlar, diğerinin altındaysa evrak çantası vardı.

"Bay Taylor'la biraz baş başa vakit geçirmek istiyorum," dedi Sparkes'a ve oda boşaltıldı.

Sparkes odadan çıkarken Tom Payne'e baktı ve iki adam göz göze geldi. Payne elini uzatıp müvekkiliyle tokalaştı.

"Bakalım sizin için neler yapabiliriz Bay Taylor," dedi kalemini çıkarırken.

Yarım saat sonra dedektifler odaya geri dönmüşlerdi. Taylor'ın ifadesini incelerken havada sahtekârlık kokusu aldılar.

"Bankadaki işinizden çıkarılma sebebinize dönelim Bay Taylor. Biz zaten bankanızla tekrar görüşeceğiz. Öncesinde sizden duymam gereken bir şey var mı?" diye sordu Sparkes.

Şüpheli kendi sebeplerini sıralarken vurdumduymaz avukatı da yanında duruyordu. Ona göre kendisi hariç herkes hatalıydı. Bahaneleri de hazırdı. Dedektifler ifadenin üzerine gidip bütün komşuların kapısını çalmışlardı fakat Bella'nın kaybolduğu saatlerde Glen'in eve döndüğünü karısı hariç hiç kimse görmemişti.

Sinir bozucu iki saatin sonunda onu hücresine götürmeden önce Glen Taylor'dan tükürük örneği aldılar. Polisler bu arada ifadeyi kontrol ediyorlardı. Eve gönderilmeyeceğini fark ettiğinde ve polis ondan ceplerini boşaltıp kemerini çıkarmasını istediğinde Taylor bir an için olduğundan daha genç ve yolunu kaybetmiş biri gibi göründü.

"Karım Jean'e telefon eder misiniz lütfen?" diye sordu avukatına. Sesi çatlamıştı.

Bomboş nezarethanede duvara yaslanmış, rengi solmuş, plastik bir sıraya çöktü ve gözlerini kapadı.

Nöbetçi memur kapıdaki delikten hücreye baktı ve mesai arkadaşına, "Gayet sakin gözüküyor," dedi. "Yine de gözümüz üzerinde olsun. Sessiz tipler beni hep endişelendirmiştir."

16. Bölüm

10 Haziran 2010, Perşembe

Dul Jeanie

Eskiden pazar günleri öğle yemeklerini çok severdim. Yemekte her zaman garnitür eşliğinde tavuk rosto olurdu. Bir zamanlar aile yemeği gibiydi. Yeni evlendiğimiz günlerde anne ve babalarımız da bize katılırlardı. Ben rostoyu fırına atıp çayları doldururken diğerleri masada oturup *Desert Island Discs* radyo programının sonunu dinler, pazar gazetelerini okurlardı.

Ebeveynlerimizi yemeğe davet edebildiğimiz bir yetişkin dünyasının parçası olmak güzeldi. Bazıları yeni işlerine ilk başladıklarında veya yeni bir eve taşındıklarında o hissi tattıklarını söyleseler de ben kendimi o pazar yemeklerinde gerçek bir yetişkin gibi hissediyordum.

Evimizi seviyorduk. Glen zarif görüneceğini düşündüğü için oturma odamızı manolya rengine boyamıştı. Taksitle üç parçadan oluşan, yeşil bir koltuk takımı almıştık. Fazladan yüzlerce pound ödemek zorundaydık ama Glen o zamanlar bunun doğru olduğunu düşündüğü için öyle yapmıştık. Mutfağımız için para biriktirmemiz bu nedenle daha uzun sürse de sonunda beyaz kapaklı dolaplarımızı da alabilmeyi başarmıştık. Biz de diğer çiftler gibi el ele tutuşup *showroom*'ları gezip durmuştuk. Ben çam ağacından olsun istemiştim ama Glen daha "temiz" bir şeyler istemişti. Bu yüzden beyazı

seçmiştik. Dürüst olmak gerekirse parçaları birleştirmek ilk başta bir tiyatro oyununu yönetmek gibi görünmüştü gözümüze fakat sonra kırmızı kulpları, şık kavanozları ve mutfağımızı canlandıracak diğer şeyleri de almıştık. Mutfağımı –Glen'in tabiriyle "departmanımı"– seviyordum.

Glen hiç yemek yapmazdı. "Ben sadece dağıtmayı bilirim," derdi ve gülerdik. Bu yüzden yemekleri hep ben yapardım.

Glen sofrayı hazırlar, babamla bilek güreşi yapar ve annemin burçlara merakıyla alay ederdi. "Bu hafta uzun boylu, karanlık bir yabancıdan bahsetmişler mi anne?" derdi.

Glen'in babası çok konuşmazdı ama yine de gelirdi. Gerçekten paylaştıkları tek şey futboldu. Gerçi onda bile anlaşamazlardı. Glen maçları televizyonda izlemeyi severken babası maçı statta izlemeye giderdi. Glen taraftarların birbirine değmelerinden ve ter içinde küfürler savurmalarından hoşlanmazdı. "Ben biraz daha sadelik yanlısıyım Jean. Sporu severim ama sosyalliği sevmem." Babası ona "yumuşak" derdi.

George oğlunu anlamazdı, biz de bunu Glen'in eğitiminden dolayı kendini tehdit altında hissetmesine bağlardık. Glen okulda başarılıydı –neredeyse en üst seviyedeydi– ve babası gibi taksi şoförü olmamak için çok çalışmıştı. Gerçi sonunda onunla aynı işi yapıp şoförlüğe geçmesi komikti doğrusu. Bir keresinde bunun şakasını yaptığımda bana taksi şoförü olmakla şoförlük mesleğinin birbirinden farklı olduğunu söylemişti.

Bense ne olmak istediğimi bilmiyordum. Belki de bir şeyler başarmayı denemek zorunda olmayan şu tatlı kızlardan olmak istiyordum. Sonuçta bir şey olmayı denememiştim ve Glen bana hep tatlı olduğumu söylemişti. Ona güzel görünmek için biraz çaba sarf edip azıcık makyaj yapmıştım fakat Glen'in hoşuna gitmemişti, "Çok bayağı olmuşsun Jeanie," demişti.

Pazar günü toplanmalarımıza Mary eskiden kırıntılı elma tatlısı getirir, annem de daima elinde bir demet çiçekle gelirdi. Benim

annem iyi bir aşçı değildi. Konserve sebzeleri taze sebzelere tercih ederdi. Babam da artık önüne getirilen şeylere alışmıştı.

Eskiden okulda ev ekonomisi derslerimizde yaptığımız yemeklerden eve getirirdim. Yemekler fena değildi fakat lazanya ve kırmızı biberli yabancı yemekler getirdiğimde annem onlardan tabağın kenarına biraz koyardı.

Tavuk rosto herkese uyuyordu ve annem için yanına konserve bezelye koyuyordum.

Masada hep gülerdik, bunu hatırlıyorum. Aslında özel bir şey konuşmazdık. Kuaförde ya da bankada olan komik şeyleri konuşur, komşular ya da *EastEnders* dizisi hakkındaki son dedikoduları paylaşırdık. Havuçları ve lahanayı süzdüğüm sırada mutfak buhar dolardı ve Glen parmağıyla pencere camına çizimler yapardı. Bazen kalp çizerdi ve Mary bana bakıp gülümserdi. Mary torun sahibi olabilmek için can atıyordu. Bulaşıklar bittiğinde bana yaklaşıp bu konuda herhangi bir gelişme olup olmadığını fısıldayarak sorardı. Başlarda, "Bebek için önümüzde çok zaman var Mary. Daha yeni evlendik," derdim. Sonraları duymazlıktan gelip kendimi bulaşığa kaptırmış gibi yapmaya başladığımdan artık sormaktan vazgeçmişti. Sanırım sorunun Glen'de olduğunu düşünüyordu. O zamanlar ona kendi annemden bile daha yakındım ve sorun bende olsaydı ona mutlaka söyleyeceğimi düşünmüş olmalıydı. Ona sebebi hiç söylememiştim fakat tahmin etmiş olmalıydı. Glen beni suçlamıştı. "Bu kimseyi ilgilendirmez Jeanie."

Pazar günleri yediğimiz öğle yemekleri, Glen ve babası aynı odada olmaya bile katlanamamaya başladıkça azalmıştı.

Bir uzman tarafından doğurganlık problemimiz olduğu açıklandıktan sonra, bunu öğrenen babası Noel yemeğinde konuyla ilgili bir şaka yapmıştı.

"Şuna bak," demişti meyve kâsesinden çekirdeksiz bir mandalina alıp. "Bu da senin gibi Glen. Tohumsuz."

George hep iğrenç bir adam olmuştu fakat bu kez çok ileri gittiğini kendisi bile fark etmişti. Kimse bir şey söylememişti. Masaya çöken sessizlik korkunçtu. Ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz için gözümüzü televizyona dikip birbirimize şekerleme uzatmıştık. Öyle bir şey hiç söylenmemiş gibi davranıyorduk. Glen bembeyaz olmuştu. Öylece oturup kalmıştı ve ona dokunmaktan kendimi alamamıştım. Tohumsuz!

Arabada eve dönerken bana babasını asla affetmeyeceğini söyledi ve öyle de yaptı.

Çocuk sahibi olmak için deli oluyordum fakat benim tabirimle "problemimiz" ya da evlat edinme hakkında hiç konuşmazdık. Glen içine kapanmış ve beni kendimle baş başa bırakmıştı. Aynı evde iki yabancı gibi yaşamıştık bir süre.

Pazar yemeklerinde Glen cama figürler çizmeyi bırakmış, yemek buharının çıkması için kapıyı açmaya başlamıştı. Herkes masadan giderek daha erken kalkıyordu ve hepimiz bahaneler üretmeye başlamıştık. "Bu hafta sonu çok yoğunuz Mary. Gelecek pazar görüşsek olur mu?" Derken o gelecek haftalar gelecek aylara dönüştü ve sonunda aile yemekleri yalnızca doğum günleri ya da Noel gibi özel günlerle sınırlandı.

Çocuklarımız olsaydı büyükanne ve büyükbaba olacaklardı. O zaman her şey farklı olurdu fakat ailelerimizin baskısı fazla gelmeye başlamıştı. Dikkatimizi dağıtacak şeyler yoktu. Artık sadece biz vardık. Ve hayatlarımızı didiklemeleri, Glen'i fazlasıyla germişti. Bir gün yemek sonrası Mary ve annem yeni ocağı nereden alacağımıza karar verdiklerinde, "Her şeye karışmak istiyorlar," demişti. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorlar tatlım," dediysem de başının üstünde dolanan kara bulutları görebiliyordum. Günün geri kalanında kendi düşünceleriyle meşgul bir halde, sessizce oturmuştu.

Her zaman böyle bir adam değildi. Fakat artık her şeyden alınmaya başlamıştı. Arsenal'in yenilgisi hakkında konuşan kırtasiyeci ya da otobüste ona dil çıkaran çocuklar gibi küçük şeyler onu gün-

lerce üzerdi. Onu neşelendirmeye çalıştıkça yıprandığımı görünce vazgeçtim ve kendi haline bıraktım.

Üzülmek için sebepler arayıp aramadığını merak ediyordum. Bankada her zaman beraber çalıştığı insanlar da onu sinirlendirmeye başlayınca eve döndüğünde homurdanır olmuştu. Muhtemelen kavga çıkarmaya çalışıyordu ama ben de konuşarak onun ruh halini değiştirmeye çalışıyordum. İkimiz de daha gençken bazen konuşmam işe yarayabiliyordu ama artık işler değişiyordu.

Salondaki müşterilerden biri türlü çılgınlık, doğruluk ve derinlik aşamalarından sonra evliliklerin sakinleşip yerini bulduğunu söylerdi. Bizim evliliğimizin parçaları da yerine oturuyor muydu?

Sanırım Glen üst kata, bilgisayarın başına geçip benden uzaklaşmaya o günlerde başlamış ve o saçmalıkları bana tercih etmişti.

17. Bölüm

8 Nisan 2007, Pazar

Dedektif

Taylor'ın teslimat minibüsü Southampton olay yeri inceleme ekipleri tarafından santim santim sökülerek incelenmişti. Bunun yanı sıra adamın evindeki üniforması, ayakkabısı, tükürük ve tırnak içi kalıntıları, saç örneği ve genital bölgesi de incelemeye alınmıştı.

Ayrıca uzmanlar adamın bilgisayarının bütün gizli köşelerine dalmışlardı.

Bütün güçleriyle Taylor'ın üzerine çökmüşlerdi. Sparkes, adamın karısıyla da şansını denemek istiyordu.

Paskalya dönemi bir pazar sabahı Londra'nın güneyindeki Premier Inn'de ettikleri kahvaltıdan sonra Sparkes ve Matthews saat sekizde kadının kapısını çaldılar.

Jean Taylor üzerine paltosunu yarım yamalak geçirmiş bir halde kapıyı açtı. "Ah, Tanrım," dedi Sparkes'ı karşısında görünce. "Yoksa Glen'e bir şey mi oldu? Avukatı bugün işlemlerin tamamlanacağını ve Glen'in eve döneceğini söylemişti."

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Sparkes. "Sizinle konuşmak istiyorum Bayan Taylor. Merkezde konuşmak yerine sizinle burada konuşmak daha iyi olur diye düşünmüştük."

Merkez kelimesini duyan Jean'in göz bebekleri dehşetle büyüdü. Komşuları onları görmesin diye geri çekildi ve paltosunu çıkarıp dedektifleri içeri aldı.

"İçeri gelseniz iyi olur." Onları oturma odasına davet etti ve kendisi koltuğun kenarına tünedi. Pek uyuyamamış gibi görünüyordu. Saçları dağılmıştı ve dedektiflere oturmalarını söylerken sesinin çatladığını hissetti.

"Dün gelen polislerin bütün sorularını yanıtladım. Onlara bir yanlışlık olduğunu söyledim."

O kadar huzursuzdu ki ayağa kalkıp yeniden oturdu. Kendi oturma odasında kaybolmuştu sanki.

"Bakın, anne ve babamın evine gitmeliyim. Pazar günleri hep onlara gidip annemin saçlarını yaparım. Onu bırakamam," diye açıkladı Jean. "Onlara henüz Glen'in durumundan bahsetmedim."

"Belki onlara telefon edip hasta olduğunuzu söyleyebilirsiniz Bayan Taylor," dedi Sparkes. "Sizinle birkaç şey konuşmak istiyoruz."

Jean ağlamak üzereymiş gibi gözlerini kapattı ve annesine yalan söylemek için telefona doğru yürüdü.

"Sadece baş ağrısı baba, biraz dinlenirsem geçecektir. Anneme onu daha sonra arayacağımı söyle."

"Şimdi Bayan Taylor," dedi Sparkes. "Bana Glen'den ve kendinizden bahsedin."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne kadar zamandır evlisiniz? İkiniz de buralı mısınız?"

Sparkes, Jeanie'nin önce otobüs durağı hikâyesini, ardından da bir peri masalı gibi anlattığı düğününü büyük bir dikkatle dinledi.

"Kocanız bankada çalışıyordu, değil mi?" diye sordu. "Başlangıç için iyi bir iş olmalı..."

"Evet, öyleydi," dedi Jean. "İşiyle çok gurur duyardı. Fakat kendi işini kurmak için bankacılığı bıraktı. Glen'in birçok fikri ve planı vardı. Büyük şeyler düşünmeyi severdi. Patronuyla iyi anlaşamıyordu. Glen'i kıskandığını biliyorduk."

Sparkes durmuştu. "Ofis bilgisayarında yaptığı işler vardı tabii, öyle değil mi Bayan Taylor?"

Jean yine gözlerini fal taşı gibi açıp onlara baktı. "Ne demek istiyorsunuz? Ofis bilgisayarına ne olmuş?"

Lanet olsun, porno meselesinden habersizmiş, diye düşündü Sparkes. Ama yapacak bir şey yoktu. Devam etmek zorundaydı artık.

"Ofis bilgisayarında uygunsuz şeyler bulundu Bayan Taylor."

Uygunsuz kelimesi havada asılıp kaldı ve Jean kıpkırmızı kesildi. Sparkes sözlerine devam etti: "Görüntüleri ofis bilgisayarında da dün el koyduğumuz bilgisayarında da bulduk. Siz bilgisayar kullanıyor musunuz?"

Jean başını iki yana salladı.

"Çocukların görüntülerini de içeren pornografik fotoğraflar vardı Bayan Taylor. Her iki bilgisayarda da bulduk."

Jean onu durdurmak ister gibi elini kaldırdı.

"Pornografik görüntüler ve bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi ve yüzünün kızarıklığı boynuna kadar indi. "Glen'in de bilmediğinden eminim. O öyle bir adam değildir."

"Peki, nasıl bir adamdır Bayan Taylor? Onu nasıl tanımlardınız?"

"Tanrım, bu nasıl bir soru böyle? Sanırım normal biri. Çalışkan, iyi bir koca..."

"Ne anlamda iyi bir kocadır?" diye sordu Sparkes öne doğru eğilerek. "Kendinizi mutlu bir çift olarak tanımlar mısınız?"

"Evet, çok mutluyuz. Nadiren kavga eder ya da küseriz."

"Hiç probleminiz oldu mu? Mesela maddi sorunlarınız? Ya da özel hayatınızla ilgili sorunlarınız?" Neden "cinsel hayat" kelimesini kullanmadığını kendisi de bilmiyordu ama kadının stresi ortadaydı.

"Özel hayat derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Jean.

"Yatak odanız Bayan Taylor," dedi Sparkes açıkça.

Jean ona âdeta suratına tükürülmüş gibi baktı. "Hayır, hiçbir sorun yok," demeyi başardıktan sonra da ağlamaya başladı.

Matthews masanın üzerindeki peçetelerden birini ona uzattı. "Buyurun. Size bir bardak da su getireyim."

"Amacım sizi üzmek değil Bayan Taylor," dedi Sparkes. "Fakat bu soruları sormak zorundaydım. Önemli bir konuyu araştırıyorum. Beni anlıyor musunuz?"

Jean başını iki yana salladı. Anlamıyordu.

"Ya çocuklar Bayan Taylor?" Dedektif şimdi asıl meseleye geçmişti.

"Çocuğumuz yok," dedi Jean.

"Peki, çocuk yapmamaya mı karar vermiştiniz?"

"Hayır, ikimiz de çocuk istedik ama olmadı."

Sparkes daha fazla açıklama bekliyordu.

"Glen'le ilgili fiziksel bir problem vardı. Doktor öyle demişti," diye açıkladı Jean. "İkimiz de çocuklara bayılırız. Sırf bu bile Glen'in Bella'nın kaybolmasıyla hiçbir ilgisinin olmadığını gösteriyor."

Çocuğun ismi geçer geçmez Sparkes beklettiği soruyu sordu.

"Bella'nın kaybolduğu gün saat dörtte Glen neredeydi Bayan Taylor?"

"Buradaydı Dedektif Sparkes," dedi Jean hemen. "Benimle beraberdi. Beni görmek istemişti."

"Neden sizi görmek istemişti?"

"Merhaba demek için," dedi Jean. "Özel bir şey için değil. Hızlıca bir çay içip arabayı depoya bırakmaya gitmişti."

"Evde ne kadar kalmıştı?"

"Yaklaşık... kırk beş dakika," dedi Jean alçak sesle.

Kafasından hesap mı yapıyor, diye düşündü Sparkes. "Minibüsü bırakmadan önce eve sık sık gelir miydi?" diye sordu.

"Şey, bazen."

"En son ne zaman bu şekilde eve uğradı?"

"Emin değilim, hatırlamıyorum..." dedi Jean yine göğsüne kadar kızarırken.

"Umarım poker oynamıyordur," demişti Matthews sonradan. "Kendini bu kadar ele verenini daha önce hiç görmemiştim."

"Saatin dört olduğunu nereden biliyordunuz Bayan Taylor?" diye sordu Sparkes.

"Pazar sabahı çalıştığım için öğleden sonra izinliydim ve radyodan saat dört haberlerini dinlemiştim."

"Haberler beşte olur. Her saat başı bülten okunur. Saatin dört olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Saati söylediklerini hatırlıyorum. 'Saat dört ve karşınızda BBC haberler,' demişlerdi."

Jean bir yudum su içmek için durdu.

Sparkes, Bella'nın kayboluşu karşısında Glen'in nasıl tepki verdiğini sorduğunda Jean kocasının haberleri izlediğinde şoka girip çok üzüldüğünü söyledi.

"Peki, ne dedi?" diye sordu Sparkes.

"'Zavallı küçük kız. Umarım onu bulurlar,' demişti." Jean masanın üzerinde duran bardağını eline aldı. "Bir de muhtemelen kendi çocukları ölen bir çiftin onu kaçırıp yurt dışına gittiklerini tahmin ettiğini söylemişti."

Sparkes, Matthews'un duyduklarını not etmesini bekledi ve yeniden Jean'e döndü. "Glen'in minibüsüyle bir yerlere gitmiş miydiniz?"

"Bir kere. Normalde tek başınayken daha iyi odaklanabildiği için yola yalnız çıkmayı tercih eder ama geçen Noel, Canterbury'ye gittiğinde ben de ona katılmıştım."

"Bayan Taylor, biz şu anda minibüsü iyice araştırıyoruz. Bizimle merkeze gelip parmak izi verir misiniz? Böylece sizin parmak izlerinizi, bulduğumuz izlerle karşılaştırma şansımız olur."

Jeanie yaşlı gözlerini bir kez daha sildi. "Glen minibüsünü tertemiz tutar. Her şey lekesiz, pırıl pırıl olsun ister."

Matthews onun paltosunu giymesine yardım edip ön kapıyı açarken Jean sordu: "Kızı bulacaklar, değil mi?"

18. Bölüm

8 Nisan 2007, Pazar

Dedektif

"Glen Taylor her şeye cevabı olan bir adamdı. Hızlı çalışan bir beyni vardı ve tutuklanmanın şokunu üstünden attıktan sonra, karşılaştığı zorluklardan hoşlanıyor gibiydi," dedi Sparkes karısına.

"Kibirli herif. Ben onun yerinde olsaydım kendime bu kadar güvenir miydim, emin değilim."

Eileen kocasının kolunu hafifçe sıktı ve ona her gün verdiği akşam şarabını verdi. "Haklısın, sen hemen itiraf ederdin. Korkunç bir suçlu olurdun. Akşam pirzola mı yoksa balık mı istersin?"

Sparkes, Eileen'in kahvaltı barları modayken almak için ısrar ettiği yüksek taburelerden birine oturdu ve uzanıp tezgâhın üstündeki tavada duran çiğ havuçlardan bir parça aldı. O akşam aralarındaki barış anlaşmasını güçlendiren Eileen'e gülümsedi. Evlilikleri, müşterek bir yaşamın en zirve ve dip noktalarını görmüştü fakat her ikisi de bunu yüksek sesle dile getirmekten çekinse de çocuklarının evden ayrılmaları, evliliklerini beklenmedik bir gerilime sürüklemişti. Eskiden bugünler geldiğinde gidecekleri yerleri, kendileri için harcayacakları parayı, yapabilecekleri şeyleri konuşurlardı fakat günü geldiğinde yeni özgürlüklerinin onları birbirlerine yıllar sonra ilk

kez adamakıllı bakmaya ittiğini fark etmişlerdi. Ve Bob, Eileen'in bunu istediğinden şüphe ediyordu.

Çıkmaya başladıkları zamanlarda ve sonradan evlendiklerinde Eileen kocası adına oldukça hırslıydı ve onu dedektiflik sınavlarına hazırlanması için acele ettirmiş, konsantrasyonunu sağlaması için ona fincanlar dolusu kahve ve bir sürü sandviç hazırlamıştı.

Yıllar geçtikçe Bob eve küçük zaferler ve felaketler getirmeye devam etmişti fakat orta yaşın soğuk ışığında, başarılarını karısının nasıl gördüğünü merak ediyordu.

Eileen biraz daha donmuş sebze çıkardı ve Bob'a sebzeleri rahat bırakmasını söyledi.

"Zor bir gün müydü tatlım?" diye sordu.

Sparkes, Glen Taylor'ın boşluklar ve çelişkilerle dolu ifadesini incelerken gerçekten de yorucu bir gün geçirmişti.

Bilgisayarında bulunan cinsel istismar kurbanı çocukların fotoğrafları, şüpheliye bakılırsa yanlışlıkla indirilmişti. Ya internetin hatasıydı ya da birileri onun haberi olmadan kredi kartı bilgilerini kopyalayıp o porno görüntüleri satın almıştı. "Kredi kartı kopyalama salgınından haberiniz yok mu?" diye sormuştu üstelik alay eder gibi. "Jean kredi kartımızın çalındığını geçen yıl bildirmişti. Size söyleyecektir. Bir yerlerde bir tutanak da olacaktı." Gerçekten de vardı.

Gazetelerde kredi kartları ile internet üzerinden çocuk istismarı arasındaki bağlantıyla ilgili haberler çıktığı döneme denk gelmesi ilginç, diye düşünmüştü Sparkes masasında sorguyu deşifre etmeye çalışırken. Fakat bu yalnızca tesadüftü.

Kahve molasında da, *zor günlerin sonuna geldiğini düşünüyor,* diye düşünmüştü ama işleri henüz bitmemişti.

Taylor'ın evindeki havalandırmanın su haznesinin arkasında buldukları ve içinde çocuk fotoğrafları bulunan, gazete ve dergilerden koparılmış kupürleri gösterip sorgulayana kadar hiçbir şey Taylor'ı etkilemişe benzemiyordu.

Bu kez tiyatro yoktu. Sevimli kıyafetler giymiş, masum yüzlü çocukların fotoğraflarını gördüğünde Glen'in ağzı açık kalmıştı. Ona kalırsa bunları daha önce hiç görmemişti.

"Bunlar da ne?" diye sormuştu.

"Sen bize söylersin diye düşünmüştük Glen."

Artık birbirlerine isimleriyle hitap etme aşamasına geçmişlerdi. Glen buna karşı çıkmamış ancak aralarındaki mesafeyi korumak için Dedektif'e "Bay Sparkes" diye hitap etmeye devam etmişti.

"Bunlar bana ait değil," demişti. "Bunları evde bulduğunuzdan emin misiniz?"

Sparkes başını sallamıştı.

"Evin önceki sahibine ait olmalılar," demişti Glen. Sparkes görüntüleri önünden alıp bir kenara iterken de kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını yere hafifçe vurmaya başlamıştı.

"Bu çok zor Glen. Ne kadar zamandır orada yaşıyorsunuz? Bunlar ya sana ya da Jean'e ait."

"Benim değil."

"O halde Jean'e ait olmalılar. Neden böyle bir defter saklasın ki?"

"Bilmiyorum... Ona sorun," demişti Glen hiç duraksamadan. "Kafayı bebeklere takmıştı. Hiç çocuğumuz olmadığını biliyorsunuz. Eskiden çocuğumuz olmuyor diye sürekli ağlardı. Ona ağlamamasını söylerdim çünkü hayatımızı mahvediyordu. Sonuçta hâlâ birbirimize sahiptik ve bu yüzden şanslı sayılırdık."

Sparkes başını sallarken Glen gibi bir kocaya sahip olmanın Jean Taylor için ne büyük bir şanssızlık olduğunu düşünüyordu.

Zavallı kadın, diye geçirmişti aklından.

Olayla ilgili danıştıkları bir adli tıp psikoloğu onlara bu koleksiyon defterinin bir pedofile ait olma ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemişti.

"Bu bir avcıya ait değil," demişti. "Bu görüntülerde cinsel içerikli şeyler yok; bir fantezi koleksiyonu fakat çocukları nesneleştiren birine

ait olamaz. Daha ziyade ergenlik dönemindeki bir kız çocuğunun yapacağı türden bir şeye benziyor."

Ya da çocuksuz bir kadının, diye düşünmüştü Sparkes.

Jean'in gizli fantezi dünyası Glen Taylor'ı sarsmıştı. Bu çok açıktı. Derin düşüncelere dalan adam karısı hakkında bilmediği başka neler olduğunu merak ediyordu. Fakat Sparkes ve Matthews daha sonraları bu durumun Glen'in kesin tavrında ince bir çatlak oluşturduğu konusunda hemfikir olmuşlardı. Sırlar tehlikeliydi.

Otuz altı saatlik süre dolarken olayı gözden geçirmek için düzenledikleri toplantıda Sparkes kendini bozguna uğramış gibi hissetmişti. Hemen her şeyi kurcalamışlardı. Minibüsün altını üstüne getirmelerine rağmen bir şey bulamamışlardı. Ellerinde internetten indirilen şeyler dışında hiçbir şey yoktu ve bunlar Taylor'ı gözaltında tutmaya yetmiyordu.

İki saatin sonunda Glen Taylor elini kolunu sallayarak polis merkezinden çıkmış ve çıkar çıkmaz cep telefonuna sarılmıştı. Bob Sparkes koridor penceresinden onu izliyordu.

"O kadar da rahatlama. Geri döneceğiz," demişti uzaklaşan adamın arkasından.

Glen Taylor'ı takip etmekle görevlendirilen ekip onun ertesi gün işe gittiğini bildirmişti.

Sparkes, Taylor'ın patronunun olanlara nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

"Bahse girerim ay sonunda ona kapıyı gösterecekler," demişti Matthews'a. "İyi olur. Bütün gününü evde geçirmek onu bazı hatalar ve yaramazlıklar yapmaya itecektir."

İki dedektif birbirine bakmıştı.

"Neden Alan Johnstone'a bir telefon açıp şoför kayıtlarına bir kez daha bakmamız gerektiğini söylemiyoruz? Belki de patronu etkileyip doğru yöne yönlendirebiliriz," demişti Matthews.

Onları ofisinde karşılayan Bay Johnstone eski püskü ofis sandalyelerinin üzerindeki kâğıtları kaldırmıştı.

"Merhaba Dedektif. Demek geri döndünüz? Glen her şeyin bittiğini söylemişti."

Johnstone rahatsız bir tavırla etraflarında dolanırken iki dedektif çalışma sayfalarına dalmışlardı.

Masanın üzerindeki futbol forması giymiş iki çocuğun fotoğrafını eline alan Sparkes, "Sizin çocuklarınız mı?" diye sormuştu. "Sevimli çocuklarmış." Sözleri havada âdeta asılı kalırken Johnstone da fotoğrafa bakmıştı.

"Tekrar görüşürüz," demişti Matthews neşeli bir tavırla.

Glen Taylor ertesi hafta işten çıkarılmıştı. Alan Johnstone bu haberi Sparkes'a onu bizzat arayarak vermişti.

"Diğer şoförler rahatsızdı. Hemen hepsinin çocukları var. Onu işten çıkarmamı sorun etmedi. Sadece omuz silkti ve gidip dolabını boşalttı."

Matthews sırıtmıştı. "Bakalım şimdi ne yapacak?"

19. Bölüm

21 Nisan 2007, Cumartesi

Dul Jeanie

Glen'in işten çıkarıldığı hafta sonu anne ve babası onu ziyarete gelmişlerdi. Onları uzun süredir görmüyorduk ve kapıyı açmamızı beklerlerken gazeteciler onların fotoğraflarını çekmiş, onlara sorular sormuşlardı. George öfkelenip küfürler savurmaya başlarken kapıyı açtığımda Mary'yi ağlarken bulmuştum. Onları içeri aldım ve Mary'ye koridorda sarıldıktan sonra mutfağa geçtik.

George ve Glen oturma odasına geçmişlerdi. Bizse mutfak masasına oturduk ve Mary ağlamaya devam etti.

"Neler oluyor Jean? Benim Glen'imin öyle bir şey yapacağını nasıl düşünebilirler? Oğlum o kadar korkunç bir şey asla yapmaz. Çok tatlı bir çocuktu. Çok sevimli ve zeki..."

Onu sakinleştirmeye çalışıp durumu açıklamayı denerken Mary sürekli, "Benim Glen'im olamaz," diye tekrarlayıp durmuştu. Sonunda vazgeçip kendimi oyalamak için çay yaptım ve fincanları tepsiye yerleştirip erkeklere götürdüm.

İçeride korkunç bir atmosfer vardı. Yüzü kıpkırmızı haldeki George, şöminenin önünde durmuş, Glen'e bakıyordu. Glen ise oturduğu koltukta kendi ellerini izliyordu.

"Nasılsın George?" dedim çayını verirken.

"Bu aptal, polislik olaylara bulaşmasaydı daha iyi olurdum. Teşekkürler Jean. Gazeteciler gece gündüz kapımızı çalıyor, telefon ediyorlar. Biraz huzur bulmak için telefonumuzun fişini çekmek zorunda kaldık. Kız kardeşin de aynı durumda Glen. Tam bir kâbus."

Glen hiçbir şey söylemedi. Belki de ben içeri gelmeden önce söyleyeceği her şeyi zaten söylemişti.

Fakat George'un daha da ileri gitmesine izin veremezdim. "Glen için de kâbus gibi George," dedim. "Hepimiz için öyle. Üstelik hiçbir şey yapmadığı halde işini kaybetti. Bu hiç de adil değil."

Mary ve George çok fazla oturmadan gittiler.

"Ucuz kurtulduk," demişti Glen arkalarından fakat ne demek istediğini asla anlamamıştım. Sonuçta onlar anne ve babasıydı.

Onlardan sonra benim anne ve babam gelmişti. Babama telefonda yan komşum Lisa'nın evinin arka tarafından gelmelerini, böylece ön taraftaki gazetecilerin onları rahatsız edemeyeceklerini söylemiştim. Zavallı annem arka kapıyı açtığımda âdeta arkasından köpekler kovalıyormuş gibi düşercesine girmişti içeri.

Annem çok iyi bir insandır fakat sorunlarla başa çıkmakta her zaman zorlanmıştır. Doktora gitmek için doğru otobüsü yakalamak ya da yeni insanlarla tanışmak gibi basit şeylerden bahsediyorum. Babamsa annemin aksine rahat biridir ve annemin tabiriyle "küçük paniklere" asla pabuç bırakmaz. İçeri girer girmez annemi oturtup ellerini ovaladı ve yumuşak bir sesle konuşarak onu sakinleştirdi. Birbirlerini gerçekten de seviyorlar. Beni de severler fakat annem hep babamın ilgisine ihtiyaç duyar.

"Senin zaten Glen'in var," derdi eskiden bana.

Annem soluk soluğa ve bembeyaz kesilmiş bir halde mutfak masasına oturduğunda babam da yanına oturdu ve elini tutup, "Geçti artık Evelyn," dedi.

Ona doktor çağırmamız gerektiğini söylediğimde, "Annenin biraz kendine gelmesi, güven duyması lazım," diye devam etti babam. Gerçekten de ona ihtiyacı olan şeyi vermişti.

"Her şey düzelecek anne. Hepsi geçecek, göreceksin. Korkunç bir yanlış anlaşılma söz konusu. Glen onlara olay saatinde nerede olduğunu söyledi."

Annem bana dönüp şüpheli gözlerle baktı. "Emin misin Jean?"

Emindim.

O günden sonra bizi bir daha ziyaret etmediler. Artık ben onlara gitmeye başlamıştım.

"Bu durum annenin başa çıkabileceği bir şey değil," demişti babam telefonda. Ben her hafta annemin saçını yapardım. Eskiden ayda bir defa saçını yaptırmak için kuaföre gelmeyi severdi fakat Glen'in gözaltına alınışından sonra giderek daha az dışarı çıkmaya başlamıştı. Glen'in hatası olmadığını biliyordum ama yine de bazı günler onu sevmekte zorlanıyordum.

Tıpkı koleksiyon defterimi gördüğünü söylediği gün olduğu gibi... Serbest bırakılmasının üzerinden birkaç gün geçmişti. Eve geldiğinde defteri zaten biliyordu ama beklemişti. Bir şeyler tasarladığını biliyordum.

Beni bir dergideki bebek fotoğrafına bakarken gördüğünde patladı.

Bebek sevgimin bir saplantı olduğunu söylemişti. Bunu söylerken çok öfkeliydi. Çünkü defterimi su tankının arkasında, sakladığım yerde bulmuşlardı. Oysa içinde yalnızca fotoğraflar vardı. Bunun ne zararı vardı ki?

Bana durmadan bağırıyordu. Normalde kızdığı zamanlar içine kapanır ve benimle konuşmazdı. Bana duygularını pek belli etmezdi. Oturup sakince film izlerdik ve ben ara sıra ona yan gözle bakardım. Eskiden bunun erkek olmakla ve güçle ilgili olduğunu düşünürdüm fakat artık emin değilim. Belki de o, insanların birbirlerine karşı hissettiklerini hissetmiyordur.

Fakat o gün bana gerçekten de bağırmıştı. Gazetelerden, dergilerden ve tebrik kartlarından kesip yapıştırdığım fotoğraflarla hazırladığım üç defterim vardı. Her bir defterin kapağına "Bebeklerim" yazmıştım çünkü öyleydiler. Bir sürü bebek... Elbette içlerinde favorilerim de vardı. Mesela çizgili tulumu ve tulumuyla uyumlu saç bandıyla Becky... Gülümsemesiyle içimi titreten tombiş Theo'yu da unutmamak lazım.

Benim bebeklerim...

Glen görseydi bunu kısır oluşuyla ilişkilendireceği için defterlerimi ondan saklamıştım.

"Hastasın sen!" diye bağırmıştı bana.

Bu beni gerçekten utandırmıştı. Belki de hastaydım.

Benimle konuşmak istemediği şeye "problemimiz" adını takmıştı.

Aslında bu bir problem değildi. Şu hayatta tek istediğim şey çocuk sahibi olabilmekti. Komşum Lisa da aynı durumdaydı.

Kocası Andy'yle birlikte evlerine bizden birkaç ay sonra taşınmışlardı. Lisa iyi biriydi ve başkalarının işine burnunu sokmazdı. Fakat benimle ilgilenirdi. Yan tarafa taşındıklarında hamileydi. Glen ve ben de çocuk sahibi olmaya çalışıyorduk. Bu nedenle Lisa'yla bebeklerimiz, isimleri, hangi okula gidecekleri gibi konularda birçok plan yapmıştık.

Lisa bana benzemezdi. Uçları beyaza doğru açılmış, siyah, kısa saçları vardı ve tek kulağına üç küpe birden takardı. O haliyle kuaför salonlarına fotoğrafı asılan modellere benzerdi ve gerçekten de güzel bir kadındı. Fakat Glen ona temkinli yaklaşırdı.

"Bizim tarzımızda biri değil Jeanie. Tuhaf bir kadına benziyor. Onu neden sürekli buraya davet ediyorsun ki?"

Sanırım beni Lisa'yla paylaşma fikri hoşuna gitmiyordu çünkü kendisinin Andy'yle herhangi bir ortak noktası yoktu. İnşaat işçisi olan Andy hep bir yerlerde olurdu. Bir keresinde İtalya'ya gitmişti. Seyahatleri sırasında bir kadınla tanışınca bir gün Lisa'yı terk etti ve tek başına bıraktı. Lisa bir yandan sosyal yardımlarla geçinmeye

çalışırken bir yandan da çocukları için eski kocasından bir şeyler koparmaya çalışarak zor bir hayat sürdürmeye başladı.

Lisa yalnızdı ve bizim evde de durumlar pek iyi olmadığından Glen rahatsız olmasın diye sık sık ben ona giderdim.

Eskiden kuaförde duyduğum komik hikâyeleri Lisa'ya da anlatıp onu güldürürdüm. Kahve eşliğinde dedikodu yapmayı severdi. Bunun çocuklardan kısa süreliğine de olsa uzaklaşmak için iyi bir yol olduğunu söylerdi. O zamanlar iki çocuğu vardı – oğlu Kane ve kızı Daisy. Bense hâlâ sıramı bekliyordum.

Evliliğimizin ikinci yılında neden hamile kalamadığımı öğrenmek için kendi başıma doktora gittim.

"Çok gençsiniz Bayan Taylor," demişti Doktor Williams. "Rahatlayın ve bunu düşünmemeye çalışın. Yapılacak en iyi şey bu."

Bunu denedim ve çocuksuz geçen bir yılın daha ardından Glen'i de benimle birlikte doktora gitmeye ikna ettim. "Bende bir sorun olmalı," dedim ve destek olmak için bana eşlik etti.

Doktor Williams beni yüzünde bir tebessümle dinledikten sonra, "O halde birkaç test yapalım," dedi ve hastane turumuz başladı.

Önce beni teste soktular. Hamile kalabilmek için her şeye razıydım, böylece spekuluma, ultrasona ve daha nice teste katlandım.

"Kanallarınız tertemiz," demişti jinekolog testin sonunda. "Tamamen sağlıklısınız."

Sıra Glen'deydi. Teste girmek istemediğini tahmin edebiliyordum fakat benim hiçbir testten geri durmadığımı görünce o da itiraz etmedi. Onun için korkunçtu. Et parçası gibi muamele gördüğünü söylemişti. Örnekler, plastik tüpler, eski pornografik dergiler... Hepsi bu. Ona ne kadar minnettar olduğumu söylediysem de kendisini daha iyi hissetmedi. Testler bitince beklemeye başladık.

Sperm sayısı neredeyse sıfırdı. Artık her şey ortadaydı. Zavallı Glen... İlk başta yıkılmıştı. Kendini eksik ve hatalı görüyordu ve bu düşüncelere kendini çok fazla kaptırdığından durumun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bebeğim olmayacaktı. Kimse

bana anne demeyecekti. Büyükanne de olamayacaktım. Ağladığım zamanlarda Glen ilk başlarda beni sakinleştirmeye çalıştı fakat bir süre sonra sıkılmış olmalıydı ki giderek sertleşmeye başladı. Bunun benim iyiliğim için olduğunu söylüyordu. Artık önüme bakmak zorundaymışım.

Lisa ise harika bir insandı ve şanslı bir kadın olduğu için ondan nefret etmemeye çalışıyordum ama bu kolay değildi. Durumun benim açımdan ne kadar zor olduğunun farkında olduğu için bana çocuklarının "diğer annesi" olabileceğimi söylemişti. Sanırım şaka yapmıştı ama yine de ona sarılmış ve ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Ben onların hayatlarının bir parçasıydım, onlar da benim hayatımın bir parçasıydılar.

Glen'i çocuklar arka bahçemize kolayca girip çıkabilsinler diye bir kapı yaptırmaya ikna etmiştim. Yaz geldiğinde bir çocuk havuzu aldım. Glen çocuklara karşı iyiydi fakat onlarla fazla yüz göz olmuyordu. Bazen camdan bakıp onlara el salladığı olurdu. Lisa internetten bir adam bulup buluşmaya gittiğinde çocukları eve almış ve onlara domates soslu balık ve bezelye pişirmiştim. Yemeklerini yerken bir Disney DVD'si izlemişlerdi. Gece olduğunda yedek odada baş ve ayakları birbirlerine ters gelecek biçimde, aynı yatakta uyumuşlardı.

Yatağa yerleştiklerinde uykuya dalmalarını izlemiştim. Onları gözlerimle içmiştim âdeta. Ama bu, Glen'in hoşuna gitmedi ve benim tuhaf davrandığımı söyledi. Yine de çocuklarla geçirdiğim her an benim için çok özeldi. Daha küçük oldukları dönemlerde altlarını değiştirmekten bile zevk duyardım. Büyümeye başladıklarında bana "cin" demeye başlamışlardı çünkü Jeanie demeye dilleri dönmüyordu. Beni gördüklerinde bacaklarıma yapışırlardı, ben de onlara "tatlı bezelyelerim" diyerek onları güldürürdüm.

Oyunlarımız çok gürültülü olmaya başladığında Glen üst kata çıkardı fakat onu umursamazdım. Çocuklarla yalnız kalmayı tercih ederdim.

Aklımdan kendi işimi bırakıp Lisa çalışabilsin diye çocuklarına bakma fikri bile geçmişti fakat Glen bu defa frene basmıştı.

"Senin parana ihtiyacımız var Jean. Ayrıca onlar bizim çocuklarımız değil."

Artık kısır olduğu için benden özür dilemiyordu ve "En azından birbirimize sahibiz Jean, şanslıyız," demeye başlamıştı.

Şanslı olduğumu hissetmeye çalışsam da başaramıyordum.

Oysaki kendimi her zaman şanslı hissetmişimdir. İnsanların hayatlarının bir anda değişebileceği fikrine bayılırım. Mesela *Kim Bir Milyon İster* yarışması ya da piyango gibi şeylerle... Bir bakarsın sıradan bir kadınsın, sonra bir daha bakarsın ki milyoner olmuşsun. Her hafta bir bilet alırım ve bilet aldığım sabahlar büyük ödülü kazanmışım gibi hayallere dalarım. Neler yapacağımı bilirim. Deniz kenarında bir ev satın alırım – güneşli bir yerde, belki de yurt dışında... Sonra bir çocuk evlat edinirim. Glen benim planlarımdan habersizdi, zaten bilseydi de onaylamazdı. Gündüz düşlerimi dağıtmasını istemiyordum. O benim gerçekçi tarafımdı.

Fakat işin aslı şuydu: "İkimiz" bana yetmiyordu ve onun haricinde birisine ihtiyaç duyduğum gerçeği onu incitirdi. Belki de bu yüzden evlat edinme seçeneğini değerlendirmiyordu. "Kimsenin hayatımıza burnunu sokmasını istemiyorum. Hayatımız yalnızca bizi ilgilendirir," derdi. Bu sebeple yapay döllenmeyi aklından bile geçirmiyordu. Lisa ve ben bu seçeneği bir şişe şarap eşliğinde konuştuğumuzda bana bir anlığına mümkün gibi gelmişti. Bir sohbetimiz sırasında Glen'le konuşmaya çalıştığımdaysa Glen, "Bana sorarsan iğrenç bir fikir," demişti ve konuşmamız bu şekilde sona ermişti.

Artık onun önünde ağlamayı bırakmıştım fakat ne zaman bir arkadaşım ya da akrabam hamile olduğunu söylese âdeta kalbim yerinden sökülmüş gibi hissediyordum. Rüyalarımda hep çocuklar vardı ve kayboluyorlardı. Hiç bitmeyen aramalara girişiyordum ve bazı sabahlar uyandığımda bebeklerin ağırlıklarını hâlâ kollarımda hissediyordum.

Korkunç rüyalar görmeye ve kilo vermeye başlamıştım. Tekrar doktora gittim ve doktor bana kendimi daha iyi hissetmem için ilaçlar verdi. Bunu Glen'e anlatmadım. Beni yine rencide etmesini istemiyordum.

Fotoğrafları gizlice yırtıp çantama attım ve kendi koleksiyonumu yapmaya başladım. Sayıları artınca onları defterlere yapıştırarak devam ettim. Yalnız kaldığımda fotoğrafları çıkarıp her birini okşuyor, isimlerini söyleyerek bebekleri seviyordum. Benim çocuklarımmış gibi davranarak saatler geçiriyordum.

Polisler bana Glen'in de aynı şeyi bilgisayarında yaptığını söylediler.

Bana defterlerimle ilgili bağırdığı gün, o defterlerin onu bilgisayarda porno aramaya ittiğini söylemişti. Bu korkunç bir şeydi fakat o kadar kızgındı ki ağzından çıkıvermişti.

Bebek saplantım yüzünden onu engellediğimi ve kendimden uzaklaştırdığımı söylemişti. Rahatlamak için bir şeyler aramak zorunda kalmış.

"Sadece porno," demişti çok ileri gittiğini fark ettiğinde. Yüzümdeki ifadeyi görünce devam etmişti: "Bütün erkekler porno filmler izler, öyle değil mi? Biraz pornonun kimseye zararı olmaz. Sadece küçük bir eğlence."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bütün erkeklerin porno sevdiğini de bilmiyordum doğrusu. Bu konular kuaför salonunda hiç konuşulmazdı.

Ağlamaya başladığımda bana bunun kendi hatası olmadığını söylemişti. İnternet onu sanal pornoya yönlendirilmişti. Böyle şeylere izin verilmemeliymiş, masum erkekler için tuzak gibi oluyormuş. Ama giderek bağımlı olmuştu. "Bu bir hastalık Jeanie, bir bağımlılık," demişti ve elinde değildi fakat gerçek hayatta gördüğü çocuklara hiç o gözle bakmamıştı. Ona kalırsa o görüntüler bilgisayarını tıpkı bir virüs gibi sarmıştı.

Artık bunları düşünmek bile istemiyordum. Her şeyi kafamda ayırmak zor geliyordu. Benim Glen'im ve polislerin bahsettiği o adam... Her şeyi olduğu gibi görebilmeye ihtiyacım vardı.

Ona inanmak istiyordum. Onu seviyordum. O benim dünyamdı. Ben de onun dünyasıydım, böyle söylemişti. Biz birbirimize aittik.

Onu o korkunç fotoğraflara itmiş olmaktan dolayı hissettiğim suçluluk duygusu, kafamda Glen'e dair sorduğum soruları bir kenara itiyordu. O Paskalya cumartesisi polis kapımızı çalana kadar bu bağımlılığından habersizdim ve öğrendiğimde bir şey söylemek ya da yapmak için çok geçti artık.

Onun sırrını da tıpkı kendi sırrım gibi saklamak zorundaydım.

20. Bölüm

11 Haziran 2010, Cuma

Dul Jeanie

Oteldeki kahvaltıda kruvasan ve meyve salatası yiyoruz. Kocaman keten peçetelerimiz ve dev bir kahve makinesi dolusu gerçek kahvemiz var.

Kate tek başıma yememe izin vermeyecek. "Sana arkadaşlık edeyim," diyor ve masaya pat diye yerleşiyor. Televizyonun altındaki çay ve kahve tepsisinden kendisi için bir fincan alıyor ve kahve dolduruyor.

Artık tam anlamıyla bir profesyonel gibi davranıyor. "Bugün sözleşmeyi halletmemiz gerek Jeanie," diyor. "Sözleşme bütün formaliteleri aradan çıkarıp röportajı yapabilmemize yardımcı olacak. Cuma oldu bile ve röportajı yarın yayımlamak istiyorlar. Sözleşmenin bir kopyasını imzalaman için çıkardım. Oldukça açık bir metin. Bize belli bir ücret karşılığında röportaj vermeyi kabul ettiğini söylüyor."

Buna ne zaman razı olduğumu hatırlayamıyorum. Belki de evet dememişimdir. "Ama..." diyorum. Fakat o önüme birkaç sayfa kâğıt koyuyor ve başka ne yapmam gerektiğini bilmediğim için kâğıtları okumaya başlıyorum. "İlk bölüm," ve "ikinci bölüm," diyor, sonra da bir sürü şarttan bahsediyor. "Ne anlattığını hiç anlamadım,"

diyorum. Evde bütün evrak işleriyle Glen ilgilenirdi ve imzalanması gereken şeyleri o imzalardı.

Kate bana yasal koşulları açıklarken endişeli görünüyor. "Oldukça basit aslında," diyor. Benim bu sözleşmeyi imzalamamı gerçekten istiyor. Patronu ona baskı yapıyor olmalı ama benim yine de sözleşmeyi bir kenara koyup başımı iki yana salladığımı görünce iç çekiyor.

"Sözleşmeyi senin için bir avukatın incelemesini ister misin?" diye soruyor. Başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Tanıdık bir avukatın var mı?" diye sorduğunda tekrar başımı sallıyorum. Tom Payne'i arıyorum. Glen'in avukatı. Aradan iki yıl geçmesine rağmen adamın numarası telefonumda hâlâ kayıtlı.

Sekreteri en sonunda telefonu bağladığında Tom, "Jean! Nasılsın? Glen için çok üzgünüm," diyor.

"Teşekkür ederim Tom, çok naziksin. Yardımına ihtiyacım var. *Daily Post* benimle özel bir röportaj yapmak istiyor ve bana imzalamam için bir sözleşme verdiler. Benim için sözleşmeyi inceler misin?"

Telefondaki sessizlik sırasında Tom'un şaşkın yüz ifadesini hayal ediyorum.

"Röportaj mı?" diyor. "Sence doğru bir şey mi yapıyorsun Jean? Bunu iyice düşündün mü?"

Bana asıl sormak istediği soruyu sormadığı için ona minnet duyuyorum. Ona bunu düşündüğümü ve basın mensuplarını kapımdan kovmamın tek yolunun bu olduğunu söylüyorum. Artık ben de Kate gibi konuşmaya başladım. Paraya ihtiyacım yok aslında. Glen polisin çevirdiği dolapların tazminatı olarak çeyrek milyon kazanmıştı ve parayı bir kenara koymuştuk. Ayrıca Glen'in ölümünden sigorta parası da gelecek daha. Fakat bunların üzerine gazetenin bana ödemek istediği elli bin poundu da alabilirim.

Tom ikna olmamış gibi görünse de sözleşmeyi okumayı kabul ediyor ve Kate sözleşmeyi e-posta yoluyla ona gönderiyor. Oturup bekliyoruz. Kate beni yüz masajı ya da başka bir şey yaptırmam için

ikna etmeye çalışıyor. Artık oyun oynamak istemiyorum ve teklifini reddedip oturmaya devam ediyorum.

Glen'in davası sona erdiğinden beri Tom'la aramızda özel bir bağ var.

Glen'in mahkeme tarafından salıverilmesini beraberce beklemiştik ve Tom o anda yüzüme bakamamıştı. Sanırım gözlerimde gördüğü ifadeden korkmuştu.

Beklerkenki halimiz hâlâ aklımda. Güya çilenin sonuydu ama aslında her şey bitmemişti. Adalet bana hayatımı geri verdiği için minnettardım. Her gün planlıydı. Her sabah evden saat sekizde ofise gider gibi giyinip çıkıyordum ve her akşam saat beş buçukta eve dönüyordum. Benim görevim destekleyici görünmek ve hiçbir şey söylememekti.

Mahkeme bir tapınak gibiydi. Koridorlarda yankılanan seslerden ve kantindeki, koridorlardaki ilanları kaldırarak hafifçe esen rüzgârdan hoşlanıyordum.

Tom beni Glen mahkemeye çıkmadan önce oraya götürmüştü, böylece nasıl bir yer olduğunu görmüştüm. Londra Ağır Ceza Mahkemesi'ni daha önce sadece televizyonda görmüştüm. Merdivenlerinin önünde hep bir muhabir olur ve ya bir teröristle ya da bir cinayetle ilgili bir şeyler anlatırdı. Oysa içeride tam bir polis draması vardı. Yine de hiç beklediğim gibi değildi. Loş ve televizyondakinden daha küçük bir yerdi. Tozlu bir sınıf gibi kokuyordu ve her yer eski moda, koyu renkli ahşap yüzeylerle kaplıydı.

Ortalık henüz sessizken ve asıl işimiz başlamadan önce oraya gidip bir tur atmak güzeldi doğrusu. Etrafta kimseler yoktu. Fakat Glen dava için göründüğünde durum farklıydı. Ortalık insandan geçilmiyordu. İnsanlar onu görebilmek için sıraya girmişti. Sanki büyük bir etkinlik varmış gibi sandviç ve içeceklerini de yanlarında getirmişlerdi. Bütün muhabirler benim hemen arkamdaki basın bölümünü doldurmuştu. Glen yanında gardiyanlarla sanık bölümüne geçene kadar başımı eğip çantamda bir şeyler arıyormuş gibi

davranmıştım. Glen gözüme küçücük görünmüştü. Üzerine tam oturan, harika bir takım elbise almama ve tıraş olmasına rağmen yine de küçülmüş gibiydi. Bana bakıp göz kırpmıştı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi... Ona gülümsemeye çalışmıştım fakat ağzım fazlasıyla kuruydu ve dudaklarım birbirine yapışmıştı.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki merdivenlerde gözden kaybolmadan önce ona bir kez daha bakamamıştım bile. Onu görmeme sonradan izin vermişlerdi. Takım elbisesi yerine mahkûm giysilerini giymişti ve en iyi ayakkabılarını da çıkarmıştı. "Merhaba Jeanie, aşkım. Biraz tantanalıydı, değil mi? Avukatım her şeyin tam bir maskaralık olduğunu söylüyor."

Elbette öyle söyleyecekti, zaten bunun için para alıyordu.

Dava şubat ayına, yani dört ay sonrasına ertelenmişti ve Glen bunun önceden ayarlandığından emindi. "Tam bir saçmalık Jeanie," demişti. "Bunu biliyorsun. Polisler kendilerini iyi göstermek için yalanlar söylüyorlar. Birilerini tutuklamaları gerekiyordu ve o gün o bölgede mavi bir minibüs kullanan tek zavallı bendim." Uzanıp elimi sıkmıştı, ben de aynı şeyi yapmıştım. Haklıydı. Tüm bunlar gerçekten de saçmalıktı.

Eve gidip her şey normalmiş gibi davrandım.

Evin içi öyleydi. Benim küçük dünyam hâlâ yerli yerinde duruyordu. Fakat dışarıda her şey farklıydı artık. Evimin önündeki kaldırım, insanların oturup evime baktıkları, içinden sürekli gelip geçtikleri bir televizyon dizisine dönüşmüştü âdeta. Beni bir saniyeliğine de olsa görmek istiyorlardı.

Bazen dışarı çıkmam gerektiğinde tanınmamak için tamamen örtünüyordum ve dışarı çıkmadan önce koridorda kendi kendimi cesaretlendiriyordum. Kameraları yok saymak imkânsızdı fakat sürekli aynı kareyi, yani bahçemde yürürkenki halimi çekmekten bıkmalarını ümit ediyordum. Ayrıca sorularından uzaklaşmak için kendi kendime şarkılar mırıldanmayı öğrenmiştim.

Hapishane ziyaretleri, işin en kötü kısmıydı. Otobüs durağına gidene kadar basın mensupları beni takip eder ve diğer yolcularla beraber otobüsü beklerken fotoğraflarımı çekerlerdi. Herkes benden ve gazetecilerden rahatsız olurdu. Benim suçum olmamasına rağmen beni suçlarlardı. Onun karısı olduğum için suçluydum.

Başka otobüs duraklarına yürümeyi de denemiştim fakat sonunda onlarla oyun oynamaktan sıkılmıştım ve gazeteciler de sıkılana kadar bekliyordum artık.

Belmarsh'a giden 380 numaralı otobüse binip dizlerimin üzerine bir naylon poşet koyar, alışverişten dönüyormuş gibi davranırdım. İnmeden önce hapishane durağında benden önce düğmeye basan bir gazeteci olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızlıca inerdim. Benimle beraber yanlarında hep ağlayan çocuklarıyla ve bebek arabalarıyla inen başka kadınlar da olurdu. Beni de onlardan biri zannetmemeleri için aramızda mesafe bırakıp ziyaretçi girişine kadar arkalarından giderdim.

Glen tekrar hapishaneye gönderilmişti ve ziyaretlerle ilgili çok fazla kural yoktu. Fakat mevcut kurallardan biri hoşuma giderdi: Ziyarete giderken topuklu ayakkabı, mini etek ya da transparan kıyafetler giymek yasaktı. Bu yasaklar beni güldürürdü. İlk ziyaretimde tedbiri elden bırakmamak adına pantolon ve kazak giymiştim. Hem şık hem de güvendeydim.

Bu durum Glen'in hoşuna gitmemişti ve "Umarım kendini bırakmamışsındır Jeanie," demişti. Bu sebeple bir sonraki ziyaretten önce dudaklarıma ruj sürmüştüm.

Haftada üç ziyaret hakkım vardı fakat benim gazetecilerle sürekli uğraşmamam için iki ziyaret yapmama karar vermiştik. Pazartesi ve cuma günleri gidecektim. "Hem haftamı bir düzene sokmuş olacak," demişti Glen yeni programımız için.

Ziyaret odası gözlerimi ve kulaklarımı rahatsız edecek kadar aydınlık ve gürültülüydü. Karşılıklı otururduk ve ben ona kendimle ilgili gelişmeleri anlatırdım, o da bana kendisiyle ilgili haberleri

verirdi. Etrafımızda devam eden sohbetleri de dinler ve aramızda sohbet etmek yerine başkalarının konuşmaları hakkında konuşurduk.

"Bunu atlatabiliriz Jeanie. Biz gerçeği biliyoruz ve yakında herkes zaten öğrenecek. Endişelenme," demişti bir ziyaretimde. Endişelenmemek için çaba sarf ediyor fakat bir yandan da hayatımızın ellerimin arasından kayıp gittiğini hissediyordum.

Bir keresinde, "Ya gerçekler ortaya çıkmazsa?" diye sormuştum ve Glen bana bu ihtimali düşündüğüm için hayal kırıklığına uğramış gibi bakmıştı.

"Çıkacak," demişti ısrarla. "Avukatım, polisin tam anlamıyla çuvalladığını söyledi."

Davası mahkemede ortaya atılmadan önce bana polislerin "kendi mahkemelerini" istediğini söylemişti Glen. Onu her görüşümde sanki biraz daha küçülüyor, kendi içine çekiliyordu.

Kendimi, "Endişelenme sevgilim," derken bulmuştum. "Yakında hepsi geçecek."

Bana minnet dolu gözlerle bakmıştı.

21. Bölüm

11 Haziran 2007, Pazartesi

Dedektif

Sparkes durumu gözden geçiriyordu. Glen Taylor'ın kapısını ilk kez çalmalarının üzerinden iki ay geçmişti ve herhangi bir ilerleme kaydedememişlerdi. Aradıkları şey bu değildi. Meslektaşları, Glen Taylor'ın yanı sıra Mike Doonan ile Lee Chambers'ın hayatlarına dair tüm detayları da incelemişlerdi fakat o ana kadar çok az ilerleme gösterebilmişlerdi.

Hiç renk vermeyen Doonan'a boşanmaları bile renk katamamıştı. Onunla ilgili ilginç olan tek şey, iki eski karısının yakın arkadaş olmaları ve Mike'ın hatalarını sayarken birbirlerini tamamlamak için âdeta yarışmalarıydı. "Biraz bencil bir adam bence," demişti Marie Doonan. "Evet, kesinlikle bencil," diye katılmıştı Sarah Doonan. "Onsuz daha iyiyiz."

Adamın düştüğü duruma çocukları bile kayıtsızdı. "Onunla hiç görüşmem," demişti en büyük çocuğu. "Ben onun varlığını bile fark edemeden önce terk etmişti bizi."

Matthews kararlı bir şekilde takibe devam etti. Doonan'ın Bella'nın kaybolduğu günkü doktor randevusuna gitmediğini öğrendiğinde kan beynine sıçramıştı fakat adam beli aşırı derecede ağrıdığından dairesinden çıkamadığını söylemişti. Sağlık ocağındaki doktoru

da bu iddiaya arka çıkmıştı. "Bazen güçlükle ayakta durabiliyor," demişti. "Zavallı adam."

Yine de onu gözden çıkarmamak gerekirdi fakat Sparkes, Matthews'un inadı karşısında sabırsızlanmaya başlamıştı ve dikkatini Taylor'a vermesini istiyordu.

"Doonan sakat, yürüyemiyor bile. Bu halde nasıl çocuk kaçırabilir ki?" diye sordu. "Elimizde onu bu davayla ilişkilendirmek için mavi bir minibüs kullanmasından başka hiçbir şey yok."

Matthews başını iki yana sallıyordu. "Evet, patron ama elimizde Altın Operasyon Takımı'nın bulguları var."

"O görüntülere baktığına dair kanıtlarımız nerede peki? Elimizde hiçbir kanıt yok. Oysa Taylor'ın bilgisayarında çocuk pornosu var. Odaklanmamız gereken kişi Taylor. Bu olayda sana ihtiyacım var Matthews."

Matthews, Doonan defterinin kapatılması konusunda ikna olmamıştı fakat patronunun kararını verdiğini de biliyordu.

Sparkes için asıl sorun, aradıkları adamı buldukları fakat ürküttükleri için bir başka Bella vakasına neden olmasına engel oldukları yönündeki içgüdüleriydi.

Sparkes gittiği her yerde, dükkânlarda, arabalarda ve kafelerde Bella yaşlarındaki çocukları fark etmeye başlamış ve olası avcıları taramıştı. Belki yaptığı araştırmalar iştahını etkiliyordu ancak kararlılığına hiçbir etkide bulunamamışlardı. Vakanın bütün hayatını ele geçirdiğinin farkındaydı fakat yapacak bir şey yoktu.

"Bu davayla kafayı bozdun Bob," demişti Eileen önceki gece. "Yine düşüncelerinde kaybolmadan önce dışarı çıkıp bir şeyler içemez miyiz? Biraz rahatlaman gerek."

Oysa Sparkes'ın içinden çığlıklar atmak geliyordu. *Ben bir kadeh şarap içerken başka bir çocuğun daha mı kaybolmasını istiyorsun,* demek gelmişti içinden ama susmuştu. Sonuçta olanlar Eileen'in hatası değildi. Yalnızca anlamıyordu. Sparkes da şehirdeki her ço-

cuğu koruyamayacağının farkındaydı fakat yine de elinden geleni yapmadan duramıyordu.

Kariyeri boyunca çocukların da işin içinde olduğu birçok vakayla karşılaşmıştı; küçük Laura Simpson, üvey babası tarafından öldürülen Bebek W, parktaki süs havuzunda diğer çocuklar tarafından boğulan Voules, çeşitli trafik kazalarına ve kaçırılma olaylarına kurban giden bir sürü çocuk... Fakat onları Bella'yı tanıdığı gibi tanımamıştı.

Oğlu James'i ilk kez kucağına aldığında, tehlikeli ve kötü insanların dünyasında o bebeğin iyiliğinden ve güvenliğinden sorumlu olduğu gerçeğini fark ettiğinde hissettiği çaresizliği hatırlamıştı. Bella için de aynı şeyi hissetmişti.

Bella'yla ilgili rüyalar görmeye başlamıştı ve bu iyiye işaret değildi.

Mavi minibüsün onları diğer şeyleri görmekten alıkoyup koymadığını merak ediyordu. Ama eğer öyleyse neden o mavi minibüsü kullanan kişi adını temize çıkarmak için ortaya çıkmamıştı? Sonuçta herkes bu çocuğun bulunmasına yardımcı olmak istiyordu. Mahalleden geçen herhangi biri olsaydı çoktan polisi arayıp bildirmez miydi?

Tabii o kişi Glen Taylor değilse, diye düşündü Sparkes.

Titiz arama çalışmaları adım adım devam ediyordu. Bir çitin üzerine atılmış beyaz bir tişört, bir ayakkabı teki, alışveriş merkezinde yanındaki yetişkinden uzaklaşmaya çalışırken görülen sarışın bir çocuk... Dedektifler saatler günlere, günler haftalara döndükçe iyice gerilmişlerdi. Hepsi yorgun düşmüştü fakat hiçbiri bu işin peşini bırakmak istemiyordu.

Gelişmeleri paylaşmak için her sabah yaptıkları toplantılar giderek kısalıyor ve sönükleşiyordu. Tişört sekiz yaşa uygundu, ayakkabı teki Bella'nın değildi ve alışveriş merkezinde ortalığı birbirine katan çocuk sadece öfkeli bir başka afacandı. Araştırma kapsamına girer girmez sönüp gitmişlerdi.

Sparkes umutsuzluğunu içine atıyordu. Eğer başını eğecek olursa ekibi de vazgeçerdi. Her sabah ofisinde, bazen aynanın karşısında durup kendi kendine moral konuşması yapıyor ve avurtları çökmüş

yüzünde herhangi bir hatanın izini yakalamayacaklarından emin oluyordu. Ardından enerjik bir tavırla ekibini harekete geçiriyordu.

"En basit şeylere dönelim," dedi o sabah. Fotoğrafların, haritaların ve isim listelerinin üzerinden bir kez daha geçmişlerdi. "Neyi gözden kaçırıyoruz?" diye sordu ekibine. Karşısındaki bütün suratlar yorgundu. "Kim bir çocuğu kaçırır? Diğer vakalardan yola çıkacak olursak bununla ilgili ne biliyoruz?"

"Bir pedofil."

"Para için kaçırılabilir."

"Ya da intikam."

"Bebeğini kaybeden bir kadın."

"Ya da çocuk sahibi olamayan bir kadın."

"Senaryosunu canlandırmak için bir çocuğa ihtiyaç duyan kronik bir yalancı."

Sparkes başını salladı. "Gelin, ikiye ayrılalım ve şahitlerimiz ile şüphelileri gözden geçirip bu saydıklarımıza uyup uymadıklarına bakalım."

Oda uğuldamaya başlarken Sparkes kontrolü Ian Matthews'a bıraktı.

Jean Taylor'ın isminin ne kadar hızlı ortaya atılacağını bir yandan merak ediyor, bir yandan da bunun üzerine düşünmek için zaman istiyordu. Jean tuhaf biriydi. Onu ilk gördüğünde yüzündeki şok ifadesi, her numarayı denemesine rağmen sorgu sırasında hep sarsılmaz yanıtlar verişi... Glen'in bir şeylerini örtbas etmek için körlemesine sadakat gösterdiğinden emindi fakat o da bazı şeylere karıştığı için bunu yapıyor olabilir miydi?

Çocuk öldüren kadınlara nadiren rastlanırdı ve istatistiklere göre katil kadınlar özellikle kendi evlatlarını öldürürlerdi. Fakat çocuk kaçırma olaylarına karışmaları seyrek olarak görülürdü.

Sparkes kısırlığın büyük bir itici güç olduğunu biliyordu. Böyle bir durum bazı kadınları içten içe yakar ve deliye çevirip çılgınca bir çocuk hasreti duymalarına neden olurdu. Komşuları ve kuaför

salonundaki iş arkadaşları Jean'in çocuk sahibi olamadığı için mahvolduğunu söylemişlerdi. Söylediklerine göre ne zaman bir müşteri hamile olduğundan bahsetse Jean arka odada gizlice ağlıyordu. Fakat Bella'nın kaçırıldığı gün Jean'i hiç kimse Southampton'da görmemişti.

Sparkes bir yandan düşünürken bir yandan da önündeki not defterine örümcekler karalıyordu.

Eğer Jean çocukları bu kadar çok seviyorsa neden internette çocuk istismarına dair fotoğraflara bakan bir adamla beraberdi ki? Öyle bir adama neden bu kadar sadıktı? Aynı durumda Eileen olsaydı Sparkes onun çekip gideceğinden emindi. Üstelik bunun için karısını suçlamazdı da. Glen'in elinde karısını yanında tutan ne vardı?

Erkekler tuvaletinde ellerini yıkarken aynadaki yansımasına, "Belki de olaya tamamen yanlış bir açıdan bakıyoruzdur," dedi. "Belki de Glen'i idare eden Jean'dir... Belki de onu bu duruma karısı sokmuştur..."

Tam da beklediği gibi, geri döndüğünde Jean'in ismi toplantı odasındaki beyaz tahtaya yazılmıştı. "Çocuk sahibi olamayan kadın" vakalarını öne çıkaran polisler eski olayları tartışıyorlardı. "Mesele şu ki," demişti ekibinden biri, "çocuk kaçıran kadınlar genelde yalnız harekete geçerler ve yürümeye başlamış çocuklarla ilgilenmezler. Bazıları partnerlerine ya da ailelerine hamile numarası yaparlar ve hamile kıyafetleri giyerler. Ardından bebeği bir doğumhaneden ya da bebek arabasından kaçırırlar ve çevirdikleri numarayı tamamlarlar. Yürümeye başlayan bir çocuğu kaçırmak risklidir. O yaştaki çocuklar direnebilir ve yüksek sesle ağlayarak dikkatleri üzerlerine çekebilirler."

Kısa süre önce mezun olduktan sonra ekibe katılan Dan Fry elini kaldırdı ve Matthews başını sallayarak ona söz hakkı verdi. Acemi olduğu için toplantı odasında fikir beyanının oturdukları yerden yapıldığını bilmediğinden söz alınca ayağa kalktı.

Boğazını temizledi. "Bir de bebeklikten çıkmış bir çocuğu gözlerden uzak tutma sorunu var. İki yaşında bir çocuğun aniden ortaya

çıkmasını aileye ve arkadaşlara açıklamak, minik bir bebeğinkini açıklamaya kıyasla çok daha zordur. O yaşta bir çocuğu kaçıran kişinin de onunla birlikte ortadan kaybolması gerekir. Oysa Taylor ailesi yerinden kımıldamadı."

"Çok haklısın, şey... Fry'dı, değil mi?" dedi Sparkes ona oturmasını işaret ederken.

Diğer ekipler fidye ya da intikam için kaçırma seçeneklerini elemişlerdi. Bella'nın annesi Dawn Elliott'ın parası yoktu. Gençlik yılları ve eski erkek arkadaşları incelendiğinde kadının fahişelik ya da uyuşturucu kullanımı gibi organize suçlarla bağlantısının olmadığı ortaya çıkmıştı. Evli bir adama tutulup da ondan hamile kalana kadar ofiste çalışan bir kasaba kızıydı yalnızca.

Bella'nın babasınıysa henüz bulamamışlardı. Görünüşe bakılırsa adamın Dawn'a verdiği isim sahteydi. Verdiği cep telefonu numarası da artık kullanımda olmayan bir kontörlü hatta aitti.

"Adam tam bir fırsatçıymış patron," demişti Matthews. "Evlilik dışı bir ilişki yaşayıp ortadan kaybolmuş. Hiçbir kasabayı atlamayan türden biri."

Tahtada geriye yalnızca "pedofil" seçeneği kalmıştı.

Odadaki enerji âdeta kuruyup kalmıştı. "Bu sırada Glen Taylor'a geri dönelim," dedi Sparkes.

"Ve Mike Doonan'a," diye mırıldandı Matthews. "Ya Altın Operasyon?"

Fakat amiri Sparkes onu duymamışa benziyordu. O esnada kendi korkularını dinlemekle meşguldü.

Sparkes, Glen Taylor'ın çoktan sıradaki kurbanını düşünmeye başladığından emindi. Düşüncelerini internet pornosuyla ateşliyor olmalıydı. Psikologlar bu tarz görüntülere bakmanın en az uyuşturucu kadar ciddi bir bağımlılığa yol açtığını söylüyorlardı.

Sparkes'a erkeklerin neden internet pornosuna bu kadar bağımlı olduklarını anlatmışlardı (depresyon, kaygı bozukluğu, para sorunu, işle ilgili sorunlar) ve bu tarz teorilerin sonunda bazı kim-

yasal tepkilerden bahsetmişlerdi (heyecanın yarattığı adrenalin, dopamin ve serotonin). Ödev olarak okuduğu raporlardan birinde porno izlemenin bazı erkekler tarafından "ilk sevişme heyecanı" olarak görülebildiğinden ve bunun onları giderek daha sıra dışı görüntülerin peşinde koşmaya iteceğinden bahsediliyordu. "Kokain bağımlılarının bahsettikleri tecrübelere de biraz benzemektedir," diye ekliyordu raporu hazırlayan kişi.

Tamamen fantezilerle dolu bir dünya olan internette dolaşmak, insanlara suç işleyebilecekleri özel bir alan yaratıyordu.

"Asıl tuhaf olanı," demişti Sparkes daha sonra kantinde beraber oturduğu Matthews'a, "bütün porno bağımlıları ereksiyon olmuyor."

Ian Matthews sosisli sandviçini masanın üzerine bırakırken kaşlarını merakla kaldırmıştı. "Müsaadenle yemek yiyorum patron. Ne okuyorsun? Saçma sapan şeylere benziyor."

"Teşekkür ederim profesör," diye çıkıştı Sparkes. "Glen Taylor'ın mahrem dünyasına girmeye çalışıyorum. Sorgulamalarla bir yere varamıyoruz ama sonuçta alışkanlıklarını terk edemeyecek ve yeniden harekete geçeceği zamanı bekleyeceğiz. O zaman onu yakalayacağız."

Matthews sandalyesine iyice yerleşti ve lokmasını çiğnemeye devam etti. "Devam et. Bu nasıl olacakmış, bana da söyle o halde?"

"Yetiştirmemiz için bize gönderdikleri zeki çocuklardan Fry dün yanıma geldi. Potansiyel bir numarayı kaçırdığımızı düşünüyor: sohbet odaları. Porno bağımlıları ve kendilerine yeni arkadaşlar arayan seks avcıları oralarda çekingenliklerini kaybederler."

Fry, amirinin ofisine gelip davet beklemeden sandalyelerden birine oturmuş ve sanki üniversitede bire bir ders alıyormuş gibi davranmıştı.

"Anladığım kadarıyla asıl sorunumuz Glen Taylor'ın açığını yakalamak."

Yapma ya Sherlock, diye düşünmüştü Sparkes ama yine de bir şey dememişti. "Devam et Fry."

"Belki de onun dünyasına girmeli ve onu en savunmasız olduğu yerde yakalamalıyız."

"Üzgünüm Fry ama bir an önce sadede gelebilir miyiz? Onun dünyası derken neyi kastediyorsun?"

"Muhtemelen sohbet odalarında sinsice dolaşıp ortama yeni giren çaylakları arıyordur. Orada bazı açıklar verip bize anahtar kanıtlar sunabilir. Ona GİİK uygulayabiliriz."

Sparkes kaşlarını merakla kaldırmıştı. "Ne uygulayabiliriz?"

"Bir Gizli İnsan İstihbarat Kaynağı, yani GİİK, efendim. Onu işyerinde izleyebiliriz. Bunu bize okulda anlatmışlardı. Bence denemeye değer," demiş ve konuşmasını Sparkes'ın masasına doğru eğilerek bitirmişti.

Sparkes sandalyesinde otomatik olarak kaykılmıştı. Mesele Fry'ın ondan daha zeki olması değildi; onu etkileyen, genç adamın haklı olduğu konusunda kendine duyduğu güvendi. *Üniversiteler insana bunu yapıyor işte,* diye düşünmüştü.

Lanet üniversite eğitimi, dediğini duyabiliyordu babasının. *Tam bir zaman kaybı. Parası olup da yapacak başka şeyi olmayanların yeri.*

Senin yerin değil, demişti elinde başvuru formu tutan on yedi yaşındaki oğluna.

Bu konuyla ilgili daha fazla konuşmamışlardı. Babası bölge belediyesinde memurdu ve kendi küçük dünyasını seviyordu. "Güvenlik" onun mottosuydu ve oğlunun da bir an önce o düşük orta sınıf zihniyetine kavuşmasını istiyordu.

"En iyi notları aldıktan sonra kendine güzel bir ofis işi bul Robert. Ömürlük bir iş."

Bob polisliğe başvuru formunu anne ve babasından gizleyerek yollamıştı ve kabul edildiğinde onlara emrivaki yapmıştı.

Polis teşkilatında iyi iş çıkarmıştı ancak yükselişi pek görkemli olmamıştı. O günlerde işler şimdiki gibi değildi. Aldığı onay ve tavsiyeler, "adanmış", "anlayışlı", "metodik" gibi kelimelerle doluydu.

Şimdiki yeni mezunlar da bu şekilde betimlenseydiler muhtemelen her karşılarına çıkanın ellerini öperlerdi, diye düşünüyordu Sparkes.

Bunun üzerine, "Bana şu sohbet odalarını anlat," demişti ve adamakıllı tıraş bile olamamış Fry ona yalnızca sohbet odalarından değil, üniversitede üzerine tez yazdığı "internette seks" konusundan da bahsetmeye başlamıştı.

"Psikoloji öğretmenim, pornografinin karakter üzerindeki etkileri hakkında araştırmalar yapıyor. Bize yardımcı olmaktan memnuniyet duyacağından eminim."

O haftanın sonunda Sparkes, Matthews ve Fry, genç polisin mezun olduğu Midlands'teki okula doğru yola koyulmuşlardı. Doktor Fleur Jones onları asansör kapısında karşıladığında iki dedektif de kadının genç görünümünden ötürü onu öğrenci sanmıştı.

"Doktor Jones'la konuşmak için buradayız," dedi Matthews ve Fleur bundan gizli bir zevk duyarak güldü. Gerçi neden olduğu kafa karışıklığında kızıl saçlarının, hızmalı burnunun ve mini eteğinin de payı vardı.

"Benim. Sizler Dedektif Sparkes ve Matthews olmalısınız. Tanıştığımıza sevindim. Merhaba Dan."

Fleur Jones'un çalışma odasına girdiklerinde Sparkes ve Matthews alışkanlıkla duvarları incelemeye başladılar. Yazı tahtası çocuksu çizimlerle kaplıydı ama detaylara odaklandıklarında pornografik görüntülere baktıklarını fark ettiler.

"Yüce Tanrım," dedi Bob Sparkes. "Kim çizdi bunları? Her zamanki anaokulu şaheserleriniz olmasa gerek."

Doktor Jones sabırla gülümserken Fry sırıttı. "Araştırmamın bir parçası," dedi Jones. "Sürekli pornografi kullanıcılarının internette yaşadıklarını çizmeleri, karakteristik özelliklerini ortaya koyabiliyor ve olaylara farklı bir çerçeveden bakmalarına, hatta aradıkları seks objeleri dışında kurbanlarını birer insan olarak görebilmelerine bile yardımcı olabiliyor."

"Anladım," dedi Sparkes, cinsel suçlar işleyen kişilere kuru boya verildiğinde neler çizeceklerini merak ederek. "Doktor Jones, değerli vaktinizi ziyan etmek istemiyoruz. Dilerseniz hemen burada olma sebebimize geçelim."

Psikolog bacak bacak üstüne attı ve başını sallayarak onay verirken Sparkes'ın gözlerinin içine baktı. Sparkes da bir yandan kadının vücut dilini yorumlamaya çalışırken bir yandan bacak bacak üstüne atmaya çalışınca yanlışlıkla Matthews'u tekmeledi. Birazcık ateş basmıştı.

Doktor Jones pencereyi açtı. "İçerisi biraz dağınık olduğu için kusura bakmayın. Küçük bir oda."

Sparkes boğazını temizleyip tekrar söze başladı: "Fry'ın da size söylediği gibi Bella Elliott'ın kaybolması vakasıyla ilgileniyoruz. Elimizde bir şüpheli var fakat çocuğu gerçekten onun kaçırıp kaçırmadığını öğrenebilmek için yeni yöntemler bulmak istiyoruz. Bilgisayarında birtakım görüntüler bulundu. Bize o görüntüleri bilgisayarına bilerek indirmediğini söyledi."

Doktor Jones bilgiç bir tavırla gülümsedi.

Sparkes devam etti: "Oldukça manipülatif bir insan ve sorgularımızı ustalıkla geçiştirmeyi başarıyor."

"Bağımlılar aynı zamanda da mükemmel yalancılardır Dedektif. Kendilerine de başkalarına da yalan söylerler. Kendi sorunlarını ustalıkla reddederler ve başkalarını suçlamak için harika bahaneler bulurlar," diye karşılık verdi Doktor Jones. "Dan bana, şüpheliyle cinsel içerikli sohbet odaları aracılığıyla iletişime geçeceğinizi söyledi."

Sparkes, Doktor Jones'un en fazla otuz yaşında olduğunu düşündü.

Jones durdu ve gülümsedi.

"Şey, evet, bu doğru. Fakat bu sohbet odalarıyla ilgili daha fazla şey öğrenip adama nasıl yaklaşacağımızı bilmemiz gerek," dedi Sparkes hızlıca.

Yaşlı dedektiflerin anlamakta zorluk çektiği türden bir internette cinsel partner bulma dersi başlamıştı. Zorlanmalarının nedeni

bilgisayarlara tamamen yabancı olmaları değildi, Doktor Jones ve bacakları odaklanmalarını güçleştiriyordu. En sonunda Dan Fry, Jones'un bilgisayarının başına geçip amirlerini sanal fantezi dünyasına götürdü.

"Bildiğinizden eminim ama yine de bunun anlık bir mesajlaşma servisi olduğunu tekrarlayayım efendim," diye açıkladı Dan. "Bir sohbet odasına giriş yaptıktan sonra bekâr, genç gibi başlıklar altında sahte isimlerle kendinizi gizleyerek odadaki diğer herkesle ya da yalnızca bir kişiyle iletişime geçiyorsunuz. Yalnızca yazarak başlıyorsunuz sohbete.

"Kimse birbirini göremediğinden konuşulan kişi herhangi biri olabilir. Avcıları oraya çeken şey de bu zaten. Böylece kendilerine yeni bir kimlik verebiliyorlar. Koyun postuna bürünmüş kurtlar gibi," dedi Fry.

Genç biriyle iletişime geçtikten sonra avcı, avını ona e-posta adresini vermeye ikna edebilir ve ilişkileri özel bir platforma taşınabilirdi.

"Bire bir iletişim kurulduktan sonra her şey mümkün. Buna razı olan yetişkinler açısından sorun yok fakat küçük yaşta çocuklar da kamera aracılığıyla açık seçik görüntüler vermeye razı edilebilir. Böylece avcı, kurbanına şantaj yapabilir ve onun hayatını mahvedebilir," diye ekledi Fry.

Sparkes hızlıca yaklaşık on sekiz tane sohbet odasını gezdi. Matthews takma ad olarak "Süperazgın"ı önerdi fakat patronu onun yerine "Bay Darcy"yi seçince homurdandı. Bay Darcy, Eileen'in en sevdiği karakterdi. Ancak Elizabeth Bennets'ten dolayı olsa gerek, bu takma ada hemen cinsel içerikli flört teklifleri yağmaya başladı.

"Tanrım," dedi mesajların akmaya başladığını gören Sparkes. "Jane Austin'e ders oldu, değil mi?"

Arkasında duran Doktor Jones güldü ve Sparkes bilgisayarı bırakıp ona dönerek, "Peki ama Glen Taylor'ı nasıl bulacağız?" diye sordu. "Bu sohbet odalarından yüzlerce olmalı."

Fry planını çoktan hazırlamıştı.

"Evet ama bilgisayarı elimizde ve nerelerde takıldığını biliyoruz. Altın Operasyon başladığında Taylor akıllılık edip muhtemelen bütün belge ve dosyaları sildi fakat hepsi bellekte kayıtlı duruyor. Kendisi onları artık göremese bile teknisyenler için çocuk oyuncağı. Nerelere takıldığına dair bilgileri kolayca bulup çıkarırlar. Böylece nerede ne yaptığını biliriz."

Sparkes kendini Taylor'ın tutuklandığı zamanki halini hayal ederken bulmuştu. Başını salladı. Taylor'ın işlediği suçun pis kokusunu şimdiden alabiliyordu. Fakat önündeki fırsatlara odaklanmak zorundaydı.

"Biz derken kimi kastediyorsun?" diye sordu.

Gerçek bir dedektiflik işine dâhil olan her yeni polis gibi kıpkırmızı kesilen Fry, "Fleur ve ben, uygun bir geçmişe sahip bir karakter yaratabilir ve Taylor'ı harekete geçirecek bazı kelimeler kullanabiliriz," dedi. Doktor Jones da mırıldanarak onu onayladı.

"Benim araştırmalarım için de çok yararlı olacaktır."

Her şey gayet güzel gidiyordu fakat Matthews kimsenin sormak istemediği o soruyu dile getirdi: "Peki, bu iş yasal mı?"

Odadaki herkes ona döndü.

"Bunu kanıt olarak mahkemeye sunabilecek miyiz? Sonuçta tuzak olarak görülebilir."

Sparkes, Matthews'un yeni çocuğun parlak fikrine tepki gösterip göstermeyeceğini merak ediyordu. Cevapları bilmiyordu fakat Fry bir çıkış yolu bulabilirdi.

"Ben elimizde mahvedilebilecek bir dava göremiyorum efendim. Neden ilk önce ne kadar ileri gidebileceğimize bakmıyoruz? Sonrasında bu soruları değerlendirebiliriz."

Matthews bu cevaplar karşısında mutlu olmamıştı ama Sparkes, durumu onayladığını gösterircesine başını sallıyordu.

22. Bölüm

12 Haziran 2007, Salı

Dul Jeanie

Doğum günleri eğlencelidir. Herkes doğum günlerini sever fakat benim ödümü koparıyorlar; hazırlık aşaması, mutlu olma ve güzel bir gün geçirme baskısı ve mutlu olamadığımda hissettiğim hayal kırıklığı... Bugün otuz yedinci doğum günüm ve Glen aşağıda benim için bir kahvaltı tepsisi hazırlıyor. Hâlâ erken ve karnım aç olmadığı için yediğim şeyler ağzımda talaş gibi büyüyecek. Yine de çok beğendiğimi söylemek zorunda kalacağım. Glen'e de onu sevdiğimi söyleyeceğim. Seviyorum da. O benim dünyam. Ancak her doğum günümde o yıl bir mucizenin gerçekleşmesini ve bir bebeğimizin olmasını hayal ediyorum.

Her ne kadar düşünmek istemesem de doğum günleri zordur. İnsan o gün bir yılın daha geçtiğini fark eder, öyle değil mi? Güzel tarafları da oluyor, biliyorum ama yine de elimde değil.

Yurt dışından bir çocuk evlat edinebilirdik. Çin'den çocuk evlat edinmekle ilgili bir sürü makale okudum fakat Glen'e onu üzmeden bunlardan bahsetmemin yolu yok.

İşte geliyor. Tepsinin üstünde tıkırdayan tabak ve fincanların sesini duyuyorum. Bana gülümsüyor ve haşlanmış yumurtanın yanındaki vazoda bir gül var. Yatağın benim yattığım tarafına yak-

laşırken beni güldürmek için komik bir sesle doğum günü şarkısını söylüyor. "İyi ki doğdun Jeanie, sevgilim, yeni yaşın kutlu olsun," diye mırıldanıyor ve eğilip alnıma, burnuma ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Böyle yaptığında ağlayasım geliyor ve bunu gören Glen tepsiyi bir kenara koyup beni kollarına alıyor.

"Üzgünüm tatlım. Bana neler oluyor, bilmiyorum," diyorum gülümsemeye çalışarak. Beni susturuyor ve dolaptan tebrik kartı ile hediyesini çıkarıyor.

Gecelik almış. Beyaz nakışlı, pembe fiyonklu bir gecelik. Küçük kızların giydiklerine benziyor. "Çok sevimli," diyorum ve onu öpüyorum. "Teşekkür ederim sevgilim."

"Denesene," diyor.

"Sonra denerim. Tuvalete gitmem lazım." Geceliği giymek istemiyorum. Banyoya gidip bir adet Jeanie hapı alıyorum. Doğum günlerinden nefret ediyorum.

Bella'nın kaybolmasından sonraki ilk doğum gününden önce, yani nisan ayında Bella için bir kart almaya gitmiştim. Tebrik kartlarının resimlerine ve mesajlarına saatlerce baktıktan sonra üzerinde bir Teletabi resmi olan ve "Üç Yaşındayım" yazan kartı seçtim çünkü gazetelerde Bella'nın en çok *Teletabiler* programını sevdiğini yazmışlardı.

Ne yazacağımı bilmiyordum. Bu yüzden parktaki banklardan birine geçip onu düşünmeye başlamıştım. Onun için üzgün değilim çünkü hayatta olduğunu biliyorum. Annesi ve ben yaşadığına inanıyoruz. Glen de öyle. Çocukları ölen bir çiftin onu kaçırıp yurt dışına götürdüğünü düşünüyoruz. Polis de bunu düşünmüş müdür, merak ediyorum. Glen'in onlara teorimizden bahsetmiş olmasını umuyorum.

Sonunda karta, "Sevgili Bella, doğum günün kutlu olsun. Umarım yakında evine dönersin," yazıyorum ve birkaç öpücük ekliyorum. Alıcı olarak Bayan Bella Elliott yazıyorum. Evlerinin numarasını bilmiyorum ama eminim postacı biliyordur. Bella'nın annesi her

gün düzinelerce mektup aldığını söylemişti. Hatta *Woman's Hour* programında, ona yaşadıklarını hak ettiğini söyleyen mektupların geldiğinden bile bahsetmişti. O mektuplardan biri de bana ait olmalıydı.

Ben çocuk sahibi bile olamazken o, Bella'yı tek başına bahçede bırakmıştı. Bu yüzden en başlarda kadına onu suçlayan, öfke dolu bir mektup yazmıştım. Ne kadar büyük bir hata yaptığını bilmesini istiyordum. O mektubu da ona isimsiz göndermiştim.

Kartın üzerine bir pul yapıştırdıktan sonra posta kutusunun olduğu yoldan eve dönüyorum.

28 Nisan'da Dawn, üzerinde üç mum bulunan küçük bir pastayla bir kahvaltı programına çıkmıştı. Ona yolladığım doğum günü rozetini, üzerinde "Bella'yı bulun" yazan rozetin yanına iliştirmişti. O güzel kartları ve hediyeleri gönderen herkese teşekkür ettiğini ve Bella döndüğünde onları kendisi açsın diye hiçbirine dokunmadığını söyledi. Röportajı yapan kadının nutku tutulmuştu.

Onun için aldığım hediyeyi paketlememiş –altın saçlı, pembe beyaz elbiseli bir bebekti– ve yatağıma koymuştum.

Glen evde olmadığı için bebeği yatağa yerleştirebilmiştim. Glen işe gitmişti. Uzun bir süre dönmeyeceği için Bella'yla biraz vakit geçirebilirdim.

Bella'nın fotoğraflarını gazete ve dergilerden kesmiştim. Onun fotoğraflarını koleksiyon defterime yapıştırmadım çünkü o gerçek ve evine döndüğünde bir gün onunla tanışabilmeyi hayal ediyorum.

Hatta planım bile hazır. Parkta buluşmamızı, beni tanıyıp gülerek bana doğru koştuğunu ve hızlıca koşarken tökezleyip düşecek gibi olduğunu hayal ediyorum. Küçük kollarını bacağıma dolayacak, ben de eğilip onu kucaklayarak havada döndüreceğim.

En sevdiğim hayalim bu ama giderek bütün günümü ele geçirmeye başladı. Bazen kendimi mutfakta otururken buluyorum ve saate bakınca orada bir saatten fazla kaldığımı anlıyorum ama zamanın nasıl geçtiğini hiç hatırlamıyorum. Bazen de nedensizce ağlarken buluyorum kendimi. Bunun için doktora gittim. Bella'dan

bahsetmedim fakat o, kendi tabiriyle "Glen'in başına gelenler"den haberdardı. Böylece oradan elimde yeni bir reçeteyle ayrılmıştım.

"Biraz huzura ihtiyacınız var Bayan Taylor," demişti reçeteyi yazarken. "Olaylardan biraz uzaklaşmayı hiç düşündünüz mü?" İyiliğimi düşündüğünü biliyordum ama benim mola verecek halim yok. Herhangi bir yere giden ilk uçağa atlayıp uzaklaşmayı sürekli düşünüyorum. Artık düşüncelerimi kontrol edemiyorum. *Ben bir yolcuyum, şoför değil,* demek istiyorum ona. Zaten haplar gerektiğinde Jeanie olmamı sağlıyor.

Bella'nın annesi hep ekranlarda. Neredeyse bütün programlarda onunla röportajlar yapılıyor, o da küçük meleğiyle ilgili aynı şeyleri tekrarlayıp her gece uyumadan önce nasıl ağladığını anlatıyor. Anlaşılan hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Programlardan para alıp almadığını merak ediyorum.

Radyodaki bir akşam programında merak ettiğim soruyu soruyorum. Catford'dan Chris, benim soruma doğruca arka çıkıyor. "Ne çeşit bir anne bu böyle?" diye soruyor. Diğer insanların da benim gibi düşünmesine seviniyorum.

Glen'in tabiriyle "emekli" olduğumdan beri vaktimi televizyon seyrederek, kelime oyunları oynayarak ve radyo programlarına telefonla katılarak geçiriyorum. Eskiden radyonun zeki insanlara göre olduğunu düşünürdüm. Ne de olsa onca şey konuşuluyor. Fakat artık ticari amaçlı yerel radyo istasyonunu dinlemeye başladım ve kendimi kaptırdım. İstasyona sürekli telefon eden bir grup insan var. Hafta içi de hafta sonu da hep aynı sesleri duyuyorum. Bütün göçmenlerin ülkeden kovulmasını isteyen yaşlı adam, "r" harflerini söyleyemeyen ve bütün politikacıların hapse atılmasını isteyen kadın, cinsel suçlardaki artış yüzünden kadınları suçlayan genç adam... Hep öfkeli bir sesle söze başlıyorlar ve konuştukça sesleri yükseliyor. Meselenin ne olduğunun bir önemi yok, onlar her zaman öfkeli ve ben de bunun bağımlısı olmaya başladım.

Bir gün pedofilinin tedavi edilebilir bir şey olup olmadığını tartıştıkları sırada en sonunda telefon açmıştım. Adımın Joy olduğunu söyledim ve pedofillerin asılmayı hak ettiğini belirttim. İşe yaramış olmalıydı çünkü dediklerime katıldığını bildirmek isteyen insanlardan bir sürü telefon gelmişti. Ben de onlardan biriydim artık. Her hafta ismimi değiştirirdim. Ann, Kerry, Sue, Joy, Jenny, Liz... Doksan saniyeliğine bile olsa bir başkası olmak ve kim olduğumu ya da evli olduğumu bilmeden beni dinleyen, yargılamayan birilerinin olması harika bir şeydi.

Birçok fikrim olduğunu fark etmiştim. Bayan Öfkeli ya da Glen'in tabiriyle "hassas yürekli liberal" olabilirdim. Ne istersem olabilirdim.

Artık kendimi yalnız hissetmiyordum. Elbette Lisa da hayatımın geri kalanı gibi yok olmuştu. İlk başlarda beni arayıp davet ediyordu. Neler olduğunu öğrenmek istiyordu ve bana karşı çok nazikti. Söylenenlerin tek bir kelimesine bile inanmadığını söylemişti. Fakat çocuklar artık yanıma gelmiyorlardı. Her zaman bir bahaneleri olurdu: Kane gripti, Daisy bale sınavına çalışıyordu, Lisa'nın kız kardeşi kalmaya gelecekti... Derken Lisa bahçe kapısını çiviledi. En tepeye tek bir çivi...

"Hırsızlık olaylarından endişeleniyordum," demişti bana. "Anlıyorsun, değil mi Jeanie?" Ve ben ona gerçekten anlayış göstermeye çalışmıştım.

23. Bölüm

18 Haziran 2007, Pazartesi

Dedektif

Hafta sonu Dan Fry ve Fleur Jones, Jodie Smith isminde karar kılmışlardı. Jodie ismini çocuksu bir tınısı olduğu için, Smith soy isminiyse anonim olduğu için seçmişlerdi. Jodie karakteri yirmi yedi yaşında, Manchester'daki yerel bir resmî kurumda sekreter olarak çalışan, çocukken babası tarafından istismar edilmiş ve seks sırasında çocuk gibi giyinmekten heyecan duyan bir kadındı.

Karakterin geçmişine yönelik ilk taslak sunulduğunda, "Çok kurnazca hazırlanmış," dedi Sparkes. "Hemen dikkatini çekecektir. Bu arada dozu biraz düşüremez miyiz? Cinsel istismara uğramış bir kadın neden yetişkin olduğunda da rahatlamak için aynı yolu seçsin ki?"

Fry iç çekti. Toplantı odası kâhyalığı yapmak yerine bir an önce gerçek işlere atılmak için sabırsızlanıyordu fakat odanın değişen havasının da farkındaydı. "Bu harika bir soru efendim," dedi en sevdiği pozitif destekleme taktiğini kullanarak.

Sparkes, Fry'ın patronluk taslayan küçük bir ahmak olduğunu düşündüyse de onu dinlemeye karar verdi.

Genç polis, Jodie karakteri için gerçek bir vakadan esinlenildiğini ve vakanın altında yatan sebep incelendiğinde travma sonrası

stres bozukluğunun insan cinselliğinin karanlık taraflarını harekete geçirdiğinin ortaya çıktığını söyledi. Sparkes etkilenmişe benziyordu ve duydukları ilgisini çekmişti. Kuruntularını bir süreliğine bir kenara bıraktı.

"Peki, Doktor Jones ne diyor? Onayladı mı?" diye sordu.

"Evet, yani neredeyse, efendim," dedi Fry. "Son taslağı ona bu sabah telefonda okudum. Memnun kalmış gibiydi. Yorumları için birazdan ona bir e-posta yazacağım."

"Tamam. Onayını alınca yeni stratejimizi Şef Müfettiş'e sunacağız," dedi Sparkes.

Müfettiş Dedektif Brakespeare yeni fikirlere bayılırdı. Yaratıcılık, diğer yönetim klişeleriyle birlikte onun en sevdiği kavramlardan biriydi ve Taylor'ın kuyruğunun bir an önce sıkıştırılması konusunda o da en az Sparkes kadar kararlıydı. "Bu sayede adımızdan söz ettirebiliriz," diyerek ellerini ovuşturdu. "Haydi, bunu Şef'e götürelim."

Baş Dedektif Parker'dan önce ekibin bir araya getirilmesine karar verildi. Toplantı tam bir klasikti. Doktor Jones üzerinde pijama benzeri bir kıyafet ve burun kanadına iliştirdiği taşlı bir hızmayla gelirken, Parker takım elbisesi ve briyantinli saçlarıyla evrenin hâkimi gibi göründüğü devasa masasının ardında oturuyordu.

Dedektif Brakespeare planını ve risklerini sıralarken Parker onu sessizce dinlemiş, ardından burnunu şişirerek konuşmaya başlamıştı: "Bunun işe yarayacağını nereden biliyoruz? Bu yöntemi deneyen başkaları da olmuş mu? Bana tuzağa düşürmek gibi geldi."

Brakespeare, Sparkes ve Fry sırayla soruları yanıtlarken Doktor Jones onları ara sıra bölüp bilimsel verileri ve çekiciliğini konuşturdu. Sonunda Parker elini kaldırdı ve kararını bildirdi.

"Bir deneyelim bakalım. Bununla da bir kanıt elde edemezsek çalışmamızı jürinin önüne asla çıkaramayız. Ellerimizin temiz kaldığından emin olalım. Her şeyi kitabına uygun bir şekilde yapın. Kanıtı elde edince hâkim onu kullanmamıza izin verecek mi

bakalım? Taylor bizi bir cesede götürdüğü takdirde onu nasıl ele geçirdiğimizin bir önemi olmayacak."

Herkes çıktıktan sonra Sparkes'ı çağırıp Fleur Jones'u sordu.

"Güvenilir biri mi Bob? Karanlıkta giyinmiş gibi görünüyor ve biz ona uzman olarak güveniyoruz. Çapraz sorgulamayla nasıl başa çıkacak?"

Sparkes tekrar oturdu. "Oldukça güvenilir biridir efendim. İşini çok iyi yapıyor. Yeterince derecesi ve bir sürü akademik makalesi mevcut."

Parker ona şüpheli bir tavırla bakıyordu.

"Cinsel sapkınlıklar konusunda uzman. Suçlularla sık sık çalışmalar yapıyor," diye devam etti Sparkes.

"Peki," dedi Parker. "Yetkin olduğu belli ama neden kendi elemanlarımızı değil de onu seçtin?"

"Çünkü Fry'la çoktan harika çalışmalar yapmışlar bile. Fry, öğretmenine güveniyor. Ayrıca jürinin karşısında iyi bir izlenim yaratacaktır."

"Bu senin düşüncen Bob. Bakalım nasıl bir iş çıkaracak. Her adımında yanında olduğundan emin ol."

Sparkes kapıyı sessizce kapattı ve Glen Taylor'ın sanal arka bahçesinde bir tur atan Fleur Jones ile diğerlerine katılmak için adli tıp laboratuvarına gitti. Çok nahoş bir tecrübe olsa da Doktor Jones hiç etkilenmişe benzemiyordu. Ekranın başında, Taylor'ın bilgisayarının belleğinde yaptığı ilk aramalarda karşılarına çıkan internet sitelerini, en fazla hangilerinde zaman geçirdiğini ve diğer alışkanlıklarını gözden geçiren teknisyenin arkasına dizilmişlerdi. Anlaşılan LolitaXXX, Taylor'ın en sevdiği porno sitesiydi ve Teen Fun ve Girls Lounge isimli sohbet odalarında KocaAyı, BabacıkKimmiş gibi beş farklı rumuzla takılmıştı. Matthews sırıttı. "Bay Darcy değilmiş patron," dedi.

Taylor'ın sohbet odalarındaki konuşmaları zararsız, şakacı ve flörtöz bir tarzdaydı; ergenlerin partilerinde dönen küçük sohbetleri

andırıyordu. Kullandığı e-posta adreslerinden biri yalnızca seks gezintilerine ayrılmıştı ve Taylor'ın karanlık, gizli dünyasına dair bazı işaretler veriyordu. Orada başkalarını da kendisine katılmaya ikna etmişti. Gönderilen fotoğraflardan bazıları ergenlere, bazıları yetişkinlere aitti ama fotoğraflardakilerin hepsi de çocuk gibi görünüyordu.

Sparkes, Taylor'ın sohbet odalarında yaptığı bütün konuşmaların ve özel e-postalarının çıktılarını istedi ve Fry onları daha sonra Doktor Jones'la beraber incelemek için aldı.

"Sence buna hazır mı?" diye sordu Matthews. "Aramıza yeni katıldı ve herhangi bir operasyonel tecrübesi yok."

"Biliyorum ama bilgili... ve her adımında yanında olacağız. Ona bir şans verelim," diye karşılık verdi Sparkes.

Fry ve öğretmeni tekrar Sparkes'ın ofisine geldiğinde Matthews, "Kendine Goldilocks mı diyeceksin? Emin misin?" diyerek güldü.

Fry başını sallayarak onayladı. "Taylor'ın çocuklara olan ilgisini ve fantezilerini uyandıracağını düşünüyoruz."

"Daha neler! Bu yemi yutmayacağına bahse girerim."

Fakat yutmuştu. Goldilocks, KocaAyı'yla tanıştı ve yaklaşık bir hafta gizlice flört ettiler. Artık Fry ve Matthews mesailerini adli tıp laboratuvarının cızırdayan bir floresan lambanın aydınlattığı küçük bir odasında, duvarlarında Jodie'nin hayatıyla ilgili notların asılı olduğu bir yerde, bilgisayarın başında geçiriyorlardı. Fry üniversitedeyken hoşlandığı bir kızın Facebook'ta bulduğu fotoğrafını büyütmüş ve ekranın hemen üzerine asmıştı.

"Selam Goldilocks."

"Nasıl gidiyor?"

"Bu gece nasıl hissediyorsun?"

Ara sıra gelip Fry ile Matthews'un omuzlarının üstünden Glen Taylor'la yaptıkları tangoyu izleyen Sparkes'ın heyecandan midesi bulanıyordu. Fleur Jones her an hattın diğer ucunda Dan Fry'a yardımcı oluyordu fakat Matthews'un odadaki varlığına rağmen

Sparkes, acemi meslektaşının kendisini çok yalnız hissetmesinden korkuyordu.

Bu iş için elini taşın altına koymuş ve ona basamakları tırmandırmasını ummuştu. Ama işler yolunda gitmezse bu fikrin onun sonunu getireceğini de biliyordu.

Morallerin bozulduğunu gören Fry, "İşe yarayacak," demeye devam ediyordu.

Bazen ekipten bir başkası da kafasını kapı aralığından uzatıp Fry'a, "Daha yutmadı mı?" diye soruyordu. "Gözlerinin rengini sordu mu?" diye sormuştu yine bir başka iş arkadaşı. Matthews da şakalara gülüp katılıyordu fakat Sparkes genç dedektifin diğerlerine eğlence olduğunun farkındaydı. Bir akşam masanın arkasındaki pencereden Fry'ın bakışlarını yakalamıştı. Genç adam bilgisayardan uzaklaşmış ve bacaklarını iyice açıp sandalyesine yayılmıştı. Belki de avının bir yansımasını gördüğünü fark etmiş olacaktı ki içgüdüsel olarak yeniden dik oturmuştu.

Ayrıca Taylor kendisinin seçildiğini anlamasın diye Fry sohbet odalarındaki diğer adamlarla da meşgul oluyordu. Ardı arkası kesilmeyen çocuksu espri ve imalar onu gerçekten de yormaya başlamıştı. Artık onları gözünde canlandırabildiğini söylüyordu; *heavy metal* tarzı tişörtler giyen kel adamlar...

Sparkes, yem olmanın Fry'a ağır geldiğinden endişelenmeye başlamıştı.

Genç adamı kararlılığından ötürü suçlayamazdı; Fry'ı karaktere daha da yaklaşabilmek için kadın dergileri okurken ve âdet döngüsü hakkında Matthews'u rahatsız edecek kadar ayrıntılı bir şekilde konuşurken bulmuştu.

İş giderek uzuyordu. Sohbet odalarında geçen on beş geceden sonra Matthews yorulmaya ve patronuna bu işin zaman kaybı olduğunu söylemeye başlamıştı.

"Ne düşünüyorsun Daniel?" diye sormuştu Sparkes. Fry'a ilk kez ismiyle hitap etmişti. Fry artık şoför koltuğuna geçmesine izin verildiğini anlamıştı.

"Onunla bir ilişki kurmak istiyoruz. Yalnızca seks amaçlı, hızlı bir oturum olmasın diye çabalıyoruz. Onunla konuşmak istiyoruz. Bize bir hafta daha verseniz?"

Sparkes öneriyi kabul etti ve Fry yeniden enerji dolmuş bir halde eski öğretmenini aradı. Fleur Jones, Jodie'nin oyunu zorlaştırıp birkaç gün ortadan kaybolması fikrine başta sıcak bakmadıysa da Glen zokayı yutmuştu.

"Nerelerdeydin?" diye sormuştu KocaAyı, Goldilocks'ın tekrar ortaya çıktığını görünce. "Ormanda kayboldun sandım."

"Babam bilgisayarın başında çok fazla vakit geçirdiğimi söyledi," diye karşılık vermişti Goldilocks. "Bana ceza verdi." İkisi de Jodie'nin yirmi yedi yaşında olduğunu biliyorlardı fakat oyuna devam etmişlerdi.

"Nasıl?"

"Söylemek istemiyorum. Başım yine belaya girebilir."

"Anlat."

Jodie anlatmış ve artık kısaca KA olarak hitap ettiği Glen, zokayı yutmuştu.

"Neden internette babanın bizi bulamayacağı bir yerde buluşmuyoruz?"

24. Bölüm

10 Temmuz 2007, Salı

Dedektif

Glen Taylor yeni arkadaşına evde kendisi hariç herkes uyuduğu için klavyenin tuşlarına yavaşça bastığını söylemişti.

Goldie –Glen artık ona kısaca böyle diyordu– Glen'e en sonunda *babydoll* tarzı pijamalarıyla bir fotoğrafını göndermişti. Glen onu pijamalarını çıkarmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Sparkes, Taylor'la yaptıkları özel e-posta yazışmalarında Fleur Jones'tan yanlarında olmasını rica etmişti. Yazıştığı sürece ekran ışığıyla aydınlanan Dan Fry'ın arkasında oturuyorlardı.

"Çok şirinsin Goldie. Benim tatlı kızım."

"Ben senin yaramaz bebeğinim. Ne istersen yapacağımı biliyorsun."

"Doğru. Benim yaramaz bebeğim."

Konuşmalarını KA'dan gelen bir dizi yönlendirme izledi ve Goldie ona itaat ederek zevk aldığını söyledi. Bittiğinde Dan Fry diğer aşamaya geçti. Doktor Jones böyle planlamamıştı fakat sabırsızlandığı belli oluyordu.

"Daha önce de yaramaz bebeklerle takıldığın oldu mu?" diye sordu Fry. Sparkes camdaki yansımadan Fleur'un elini kaldırıp ona acele etmemesini işaret ettiğini görebiliyordu.

"Evet."

"Gerçek bir bebek miydi, yoksa benim gibi miydi?"

"Ben ikisini de severim Goldie."

Doktor Jones, Fry'a önceden kararlaştırdıkları noktaya dönmesini işaret etti. Biraz hızlı gidiyorlardı fakat Taylor kendini açmaya hazır gibiydi.

"Bana diğer yaramaz bebeklerden bahset. Onlara ne yaptın?"

Glen Taylor daha önce yaptıklarını anlattı. Geceleri internette yaşadığı maceraları, karşılaştığı tipleri, hayal kırıklıklarını ve zaferlerini bir bir dile getirdi.

Fry, "Fakat bunların hiçbirini gerçek hayatta yapmadın, öyle değil mi?" diye sorduğunda üçü de nefeslerini tuttu.

"Yaptığımı bilseydin hoşuna gider miydi Goldie?"

Sparkes durması için elini kaldırdıysa da Fry çoktan yazmaya başlamıştı bile.

"Evet, çok hoşuma giderdi."

İşte, söylemişti Glen Taylor. Bir keresinde gerçek bir kız bebek bulmuştu. Sparkes bocalamıştı. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki düşünemiyordu. Fleur Jones sandalyesinden kalkıp himayesi altındaki eski öğrencisinin arkasına geçti.

Elleri titreyen Fry güçlükle yazıyordu.

"Gerçekten de tahrik oldum. Bana o gerçek bebekten bahset."

"İsmi 'B' harfiyle başlıyor," dedi. "Tahmin edebiliyor musun?"

"Hayır. Sen söyle."

Saniyeler geçip itirafın son kısmının gelmesini beklerlerken boğulur gibi olmuşlardı.

"Üzgünüm Goldie, gitmem lazım. Birileri kapıyı çalıyor. Sonra konuşuruz..."

Fry, "Kahretsin!" diyerek başını masanın üzerine koydu.

"Bence hâlâ elimizde," dedi Sparkes ve Doktor Jones'a baktı. Jones başını kararlılıkla sallayarak onu onayladı.

"Bence yeterince konuştu."

"Haydi, bunları yetişkinlerin önüne koyalım," dedi Sparkes ve ayağa kalktı. "Harika bir iş çıkardın Fry. Gerçekten mükemmeldin."

Sekiz saat sonrasında üçü Breakespeare'in ofisinde oturmuş, Glen Taylor'ı suçlayıp tutuklamayı tartışıyorlardı.

Brakespeare onları dikkatlice dinleyip elde edilen verileri okuduktan sonra bazı notlar aldı ve tekrar oturup kararını açıkladı.

"Bella ismini hiç kullanmamış."

"Evet, kullanmadı..." diye söze başladı Sparkes.

"Fry fazla mı hızlı davrandı?"

"Yasalarla ilgilenen ekibimizle konuşuyoruz fakat ilk bakışta gördükleri karşısında rahattılar. İyi bir denge, değil mi?"

"Fakat," diye araya girdi Brakespeare, "bize yalnızca adı 'B' harfiyle başlayan bir bebeği aldığını söyledi. O zaman onu tekrar buraya getirelim ve elimizde Goldilocks'ın ifadesinin olduğunu söyleyelim."

Hepsi başlarını salladı.

"Onu takip etmemiz için elimizde bir sürü sebep var; Bella'nın kaybolduğu gün o bölgede mavi minibüs kullanıyordu ve bilgisayarında çocuk pornosuna dair görüntüler bulmuştuk. Avcı doğası, sohbet odalarında kendini gösterdi. Ayrıca bu yolla karısının zayıf mazeretini de iyice güçsüzleştiririz. Hem de potansiyel suçların önünü almış oluruz."

Yine herkes başını salladı.

"Onun aradığımız adam olduğundan emin misin?" diye sordu Brakespeare sonunda.

Ağzı kuruyan Sparkes hırıltılı bir sesle, "Evet, eminim," dedi.

"Ben de öyle. Fakat onu köşeye sıkıştırmak için daha fazlasına ihtiyacımız var. Olay yeriyle bağlantısını kurmamızı sağlayacak bir şeyler..."

Ekip yeni bir başlangıç yapmak için M3 kara yolundan Londra'nın güneyindeki banliyölere doğru yola çıkmıştı. "Giydiği her şeyi alın," dedi Sparkes. "Her şeyi istiyorum. Bütün dolapları boşaltın."

Jean Taylor'ın siyah ceketini şans eseri almışlardı. Ceket, Jean'in kocasının kışlık paltoları arasına sıkışmıştı ve bir frak gömleği de diğer şeyler gibi alınıp işaretlenmişti.

Poşetlerin içindeki kıyafetleri alan teknisyen onları türlerine göre sınıflandırdıktan sonra kurbanla herhangi bir şekilde temas edip etmediklerini öğrenmek için incelemeye başladı.

Ceketlerin boşaltılan ceplerinden çıkanlar ayrıca poşetleniyordu. Yalnızca bir parça çıkmıştı: teknisyenin tırnağı büyüklüğünde kırmızı bir kâğıt parçası. O da doku ve parmak izleri için laboratuvarın sessiz ortamında analiz edilip dikkatlice sınıflandırılmıştı.

Parmak izi yoktu ancak hayvan kılına benzeyen bir kıl ve çamur parçacıkları vardı. Kıl, insan saçından daha inceydi ama rengine ve türüne dair detaylar için mikroskopla incelenmesi gerekiyordu.

Teknisyen, eldivenlerini çıkarıp duvardaki telefonu aldı.

"Dedektif Sparkes, lütfen."

Sparkes basamaklardan ikişer ikişer indi. Teknisyen ona gelmesine gerek olmadığını söylemiş, "Emin olmak için henüz çok erken," diye eklemişti fakat Sparkes yalnızca o kâğıt parçasını görmek istiyordu. Kâğıdın varlığından ve duman olup gitmeyeceğinden emin olmalıydı.

"Kâğıdın üzerindeki çamur parçacıklarını Glen Taylor'ın minibüsünü incelerken bulduklarımızla karşılaştırıyoruz," dedi teknisyen sakin bir sesle. "Eğer bir uyuşma söz konusu olursa kâğıdın minibüste nereye ait olduğuna bakıp ne tür bir kâğıt olduğunu söyleyebiliriz efendim."

"Skittles paketi parçası olduğuna bahse girerim," dedi Sparkes. "Rengine baksana. Devam et. Bulduğunuz kıl hangi hayvana uyuyor, ortaya çıktı mı? Mesela kedi olabilir mi?"

Teknisyen elini kaldırdı. "Eğer kedi tüyüyse bu hemen anlaşılır. Mikroskopta inceleyeceğim. Fakat hangi kediye ait olduğunu söyleyemeyiz. İnsan gibi değil onlar. Elimizde karşılaştırmak için başka tüyler olsa bile tüyün belli bir kediye ait olup olmadığını anlayamayız. En fazla –o da eğer şanslıysak– karşılaştırılan başka bir tüyle aynı cins hayvana ait olup olmadığını söyleyebiliriz."

Sparkes iki elini saçlarında gezdirdi. "Kedi Timmy'den derhâl örnekler alalım."

Kapıya kadar hızla ilerledi ve teknisyen elini kapıya doğru uzatarak ona yol gösterdi. "Bize biraz zaman tanıyın. Sonuçları alır almaz sizi arayacağım."

Sparkes ofise geri döndüğünde Matthews'la beraber yeni potansiyel kanıtları birbirlerine bağlayacak bir Venn şeması çizerek nerede olduklarına baktılar.

"Eğer kâğıt örneği Skittles paketine, tüy de Timmy'yle aynı cinste bir kediye aitse bu demek oluyor ki Jean Taylor da olay yerinde bulunmuş," dedi Matthews. "Ceket ona ait olmalı. Glen için fazla küçük."

"Gidip onu getireceğim," dedi Sparkes.

25. Bölüm

12 Temmuz 2007, Perşembe

Dul Jeanie

Elbette polis vazgeçmiyor. Dişlerini Glen'e, minibüsüne ve onun çocuk pornosuyla yarattığı yanlış izlenime geçirdiler. Onu asla bırakmayacaklar. Ellerine başka hiçbir şey geçmese bile sırf o fotoğraflar yüzünden hüküm giyeceğini söylüyor avukatı.

Dedektif Sparkes'ın aramaları ve ziyaretleri artık günlük hayatımızın bir parçası oldu. Polisler bir dava hazırlıyor, biz de kenarda durmuş seyrediyoruz.

Glen'e o gün yaptığı özel işi polise anlatmasını söylüyorum ama bunun işleri daha da kötüleştireceği konusunda ısrar ediyor. "Her konuda yalan söylediğimizi düşünecekler Jeanie," diyor.

Yanlış bir şey söyleyip işleri berbat edeceğim diye ödüm kopuyor. Fakat böyle bir şeyin sonunda mahvolan ben olmam, Glen olur.

Polis bugün daha kapsamlı bir sorgu için gelip onu aldı ve Southampton'a götürdü. Giderlerken Glen beni öptü, bana endişelenmememi söyledi. "Her şey yoluna girecek," dedi. Başımı salladım ve bekledim.

Polis yine Glen'in eşyalarından bazılarını giderken yanında götürdü. Bütün kıyafetleri ve ayakkabıları geçen sefer götürmüşlerdi zaten. Glen'in satın aldığı şeyleri almışlardı yalnızca. Bunu onlara

söylemeye çalıştım ama yine de her şeyi alacaklarını söylüyorlardı. Yanlışlıkla benim ceketimi bile götürdüler. O ceketimi dolapta benim kıyafetlerimin bulunduğu kısım tamamen dolu olduğu için oraya asmıştım.

Ertesi gün Bob Sparkes geldi ve sorgu için onunla birlikte Southampton'a gelmemi istedi. Arabada hiçbir şey söylemedi. Yalnızca soruşturma için onlara yardımcı olmamı istedi.

Fakat polis merkezine vardığımızda benimle birlikte sorgu odasında oturdu ve bana haklarımı okudu. Ardından Bella'yı benim kaçırıp kaçırmadığımı sordu. Ya da Glen'in Bella'yı kaçırmasına yardım etmiş miydim?

Bana bunu sormuş olmasına bile inanamadım. "Hayır, tabii ki hayır. Ayrıca onu Glen de kaçırmadı," deyip dursam da beni doğru düzgün dinlemedi. Sürekli bir sonraki soruya geçti.

Tıpkı bir hokkabaz gibi naylon bir torba çıkardı. İlk başta ne olduğunu anlamadım fakat dikkatli bakınca torbanın dibinde kırmızı bir kâğıt parçası gördüm.

"Bunu ceketinizin cebinde bulduk Bayan Taylor. Skittles marka şekerleme paketi. O şekerlemelerden sık sık yer misiniz?"

Neden bahsettiğini bir süre anlayamadım fakat bir süre sonra hatırladım; bu, minibüsün döşemesinin altında bulduğum şekerleme paketinin bir parçası olmalıydı.

Yüz ifademdeki değişikliği görmüş olmalı ki üzerime gelmeye başladı. Sürekli Bella'nın ismini söylüyordu. Ona kâğıtla ilgili bir şey hatırlayamadığımı söylesem de hatırladığımı fark ettiğini biliyordum.

Sonunda artık bana soru sormayı bırakmasını söyledim. Onun minibüste bulduğum bir kâğıt parçası olabileceğini söyledim. Ne olduğu belirsiz, pis bir kâğıt parçası... Onu muhtemelen çöpe atmak için cebime koymuş, sonra da unutmuştum.

Bay Sparkes'a onun yalnızca bir şekerleme paketi olduğunu söylediğimde üzerine kedi tüyü yapışmış olduğunu söyledi. Gri bir

kedinin tüyü, tıpkı Bella'nın bahçesindeki kedinin tüyleri gibi... Ona bunun hiçbir şeyi ispatlayamayacağını söyledim. Sonuçta o tüy her yerden gelmiş olabilirdi. Fakat ifade vermek zorundaydım.

Ona bir açıklama yapmadan önce Glen'e hiçbir şey anlatmamış olmalarını ümit ediyordum. İkimiz de eve döndüğümüzde Glen'e beni konuşmaya zorladıklarını söyleyecektim ama bunun bir önemi kalmamıştı çünkü fırsat bulamamıştım. Glen eve dönmemişti.

Anlaşılan internette pornografik şeylere bakmaya devam etmiş. Glen'in avukatı Tom Payne bana bunu söylediğinde Glen'in bu kadar aptal olabileceğine inanmamıştım. Ailemizin akıllısı her zaman o olmuştu oysaki.

Polis onun bilgisayarına el koymuştu ama o kendine yine ucuz bir dizüstü bilgisayar ve kablosuz modem satın alıp, "İş için lazım Jeanie," demiş ve yine boş odaya geçip seks odaları mıdır, nedir onlara girmişti.

Polisler çok akıllıca davranmışlardı. İçlerinden biri internette genç bir kadın gibi davranıp kendini Goldilocks olarak tanıtmıştı. Kim böyle bir numarayı yutardı ki? Ama anlaşılan Glen yutmuştu.

Glen'le yalnızca sohbet etmemişlerdi. Tom benden iddianamede göreceklerime hazır olmamı istemişti ve Goldilocks'ın Glen'le sanal seks yaptıklarını söylemişti. İnsanların birbirlerine dokunmadan yaptığı sekse böyle deniyormuş. Onu ilk kez ziyaret ettiğimde Glen anlatmıştı: "Yalnızca kelimeler var Jeanie. Yazılı şeyler. Ne konuştuk ne de birbirimizi gördük. Her şey kafamda oldu gibi bir şey. Sadece fantezi. Anlamıyorsun, değil mi? Bütün bu suçlamalar yüzünden çok stres altındaydım. Kendime engel olamadım."

Onu anlamaya gerçekten çalışıyorum. Bunun bir bağımlılık olduğunu ve Glen'in suçu olmadığını kendime söyleyip duruyorum. Asıl kötü adamlara odaklanıyorum. Glen ve ben, yaptıkları için polislere çok kızgınız.

İşinin bir parçası bile olsa birilerinin böyle bir şey yapmış olmasına inanamıyorum. Tıpkı bir fahişe gibi... Glen de aynı şeyi

söylemişti. Ama bu, Goldilocks'ın erkek olduğunu öğrenmeden önceydi. Bu durumu kabullenmek onun için gerçekten de zordu; polisin onu eşcinsel ya da benzeri bir şey gibi göstermek için böyle yaptığını düşünmüştü. Glen'in bunları kiminle yaptığı bir kenara, sanal seksin ne olduğunu bile anlayamıyordum. Zaten Glen'in de en büyük sorununun bu olduğu söylenemezdi.

Goldilocks'a çok fazla şey söylemişti. Goldilocks'ı etkilemek için ona polisin üzerinde çalıştığı meşhur bir vaka hakkında bir şeyler söylediğini anlattı. Ama onu bunları anlatmaya Goldilocks itmiş.

Bob Sparkes, Glen'i bu kez Bella'yı kaçırmakla suçlamıştı. Kızı kaçırıp öldürdüğünü söylüyorlardı. Fakat onu resmî olarak cinayetle suçlayamıyorlardı. Tom Payne bana bir ceset bulunana kadar beklediklerini anlattı. Bella'nın ölmüş olma ihtimali hakkında konuşmalarından nefret ediyordum ama bir şey söylemedim.

Eve tek başıma döndüm ve basın mensupları yeniden kapımda toplanmaya başladı.

Pek gazete okuyan biri olduğumu söyleyemem. Dergileri tercih ederim. Gerçek hayata dair hikâyeleri severim; yüz çocuk evlat edinen kadının hikâyesi, bebeğini kurtarmak için kanser tedavisini reddeden annenin hikâyesi, kız kardeşi çocuk sahibi olabilsin diye hamile kalan kadının hikâyesi gibi şeyler... Gazeteler her zaman daha çok Glen'in ilgi alanına girmiştir. *Mail* gazetesini sever – hem arka sayfadaki bulmacayı çözer hem de bu gazete, bankadaki eski patronunun da okuyacağı türden bir gazete. "Bize bir ortak nokta veriyor Jeanie," demişti bir keresinde.

Fakat artık bütün gazeteler, kanallar ve hatta radyolar bizden bahsediyor. En büyük haber Glen ve gazeteciler durmadan kapımı çalıyor. Bazıları benimle bir kelime konuşabilmek için dışarıda, arabalarının içinde uyuyor.

Üst kattaki, ön bahçeye bakan yatak odamızda oturuyorum ve perdenin aralığından onları gözlüyorum. Hepsi aynı şeyleri yapıyor.

Aslında izlemesi oldukça zevkli. Önce arabayla geçip kimlerin burada olduğuna bakıyorlar. Ardından arabalarını park edip ellerinde bir not defteriyle kapımın önünde geziniyorlar. Ama kapıya gelmeden önce diğerleri arabalarından inip yeni gelenin önünü kesiyorlar. Etrafı keşfetmeye gelen yeni bir hayvanın çevresinde dolaşan bir sürüye benziyorlar.

Birkaç gün sonra arkadaş oluyorlar ve içlerinden birini yokuşun aşağısındaki kafeye kahve ve sandviç almaya yolluyorlar. "Şeker? Sandviçine sos isteyen var mı?" O kafe, gazeteciler sayesinde bir servet kazanmış olmalı. Muhabirlerin bir grup, fotoğrafçılarınsa bir başka grup oluşturduklarını fark ediyorum. Neden pek fazla bir araya gelmediklerini merak ediyorum. Aslında onları birbirlerinden ayırt etmek oldukça kolay çünkü fotoğrafçılar daha rahat, farklı kıyafetler giyiyorlar. Salaş ceketler giyip beyzbol şapkaları takıyorlar. Birçoğunun günlerdir tıraş olmamış gibi bir hali var. Tabii erkekleri kastediyorum. Ama kadın fotoğrafçılar da erkekler gibi giyiniyorlar. Üzerlerinde pantolon ve bol gömlekler var. Ayrıca fotoğrafçılar olukça gürültücü tipler. Başlarda bu kadar gürültü yapıp güldüklerinde komşularım adına üzülüyordum. Fakat zamanla komşularımın onlara tepsilerle içecek bir şeyler götürdüklerini ve onlarla sohbet edip tuvaletlerini kullanmalarına müsaade ettiklerini görmeye başladım. Sanırım bütün bu yaşananlar onlar için açık hava partisi gibi bir şey.

Muhabirlerse daha sessizler. Zamanlarının çoğunu ya telefonda ya da arabalarında radyodan haberleri dinleyerek geçiriyorlar. Birçoğu takım elbiseli genç adamlar.

Aradan birkaç gün geçip de konuşmaya yanaşmadığımı gördüklerinde esas silahlarını göndermeye başlıyorlar. Sarhoşlara benzeyen iri adamlar ve keskin hatlara sahip, ciddi giyimli kadınlar gelmeye başlıyor. Pahalı, pırıl pırıl arabalarından kraliyet mensupları gibi iniyorlar ve onları gören fotoğrafçılar bile şamatayı kesiyorlar. Mağaza vitrininden fırlamış gibi görünen adamın teki kalabalığı yararak bahçeme giriyor. Kapıyı çalıp bana sesleniyor: "Bir çocuk

katiliyle evli olmak nasıl bir duygu Bayan Taylor?" Yatağımda otururken utançtan alev alev yanıyorum. Herkes beni izliyormuş gibi hissediyorum. Çıplak gibi.

Gerçi bu soruyu bana soran ilk kişi o değil. Glen tekrar tutuklandıktan sonra markete gitmek için evden çıktığımda muhabirin biri bana bağırarak aynı soruyu sormuştu. Yeni gelmiş olmalıydı. Beni kızdırıp ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Böylece güya Glen'in karısıyla bir "röportaj" yapmış olacaktı fakat ben tuzağa düşmemiştim. Glen ve ben bunu önceden konuşmuştuk.

"Jeanie, sadece sessiz kal," demişti beni polis merkezinden aradığında. "Seni konuşturmalarına izin verme. Onlara hiçbir şey belli etme. Konuşmak zorunda değilsin. Hepsi birer sahtekâr. Hiçbir şey yazamazlar." Fakat elbette ki yazmışlardı. Ortaya döktükleri şeyler korkunçtu.

Bir kadın daha ortaya çıkıp Glen'le sanal seks yaptığını söylemiş ve hikâyesini satmak isteyenler kervanına katılmıştı. Hiçbirinin doğruyu söylediğine inanmıyorum. Gazetelere bakılırsa Glen sohbet odalarında KocaAyı takma ismini kullanıyormuş. Ziyaretlerim sırasında bazen ona bakıp "KocaAyı" diye hitap ettiğimi hayal ediyorum. Midem bulanıyor.

Glen'in hobisiyle ilgili çok şey vardı – internetten satın aldığı fotoğraflar gibi. Gazetelerden birinde yer alan, güvenilir bir kaynaktan edindikleri bilgiye göre Glen o fotoğrafları kredi kartıyla satın almıştı ve polis pedofili meselesiyle ilgili büyük bir operasyon yapıp kart detaylarına ulaşınca paniklemişti. Sanırım bu yüzden bankaya kartını kaybettiğimi bildirmemi istemişti. Ama gazeteciler bu tarz bilgileri nasıl elde edebiliyorlardı ki? Muhabirlerden birine bunu sormayı düşünmüştüm ancak karşılığında söylemem gerekenden fazlasını söylemeden bunu yapamazdım.

Bir sonraki ziyaretimde Glen'e gazetede gördüklerimi sorduğumda hepsini inkâr etti. "Uyduruyorlar sevgilim. Gazeteciler hepsini kafadan

atıyor. Bunu sen de biliyorsun," deyip elimi tuttu. "Seni seviyorum," dedi. Bense hiçbir şey söylemedim.

Basın mensuplarına da hiçbir şey söylemedim. Artık beni bulamamaları için farklı süpermarketlere gidiyordum. Yüzümü az da olsa saklamak ve insanlar tarafından tanınmamak için şapka takmaya başlamıştım. Hâlâ arkadaş olsaydık, "Tıpkı Madonna gibi," derdi Lisa. Fakat artık arkadaşım değil. Kimse bizimle arkadaş olmak istemiyordu. Yalnızca hakkımızda bir şeyler öğrenmek istiyorlardı, o kadar.

26. Bölüm

11 Şubat 2008, Pazartesi

Dedektif

Toplantı odası mahkemeden dört ay önce toplanmıştı. Duvarlar ve beyaz tahtalar boşaltılmış, fotoğraf mozaikleri ve haritalar çıkarılarak savcılık makamı için kutulara yerleştirilmişti.

Son kutu da alındığında Sparkes dönüp duvarlarda kalan dikdörtgen izlere baktı ve dalgınlıkla, *burada bir soruşturma yapıldığına dair pek iz kalmadı,* diye düşündü. Her vakanın sonunda yaşadığı bu hissi, seksten sonra bastıran o garip duyguya benzetirdi. "Ne duygusu?" diye sormuştu Eileen. "Her şey bittiğinde insanı kaplayan o rahatsız edici his," diye açıklamıştı Sparkes ve sıkılarak eklemişti: "Bir dergide okumuştum."

"Erkek dergisi olmalı," demişti karısı.

Taylor'ın son sorgulamaları uzun sürmüştü ama oldukça sinir bozucu geçmişti. Şekerleme kâğıdının basit bir tesadüf olduğunu iddia etmişti.

"Jean'in yanlış anlamadığını nereden biliyorsunuz? Onu sokaktan ya da bir kafeden de almış olabilir."

"Senin minibüsünde bulduğunu söylüyor Glen. Gerçek olmasa neden böyle bir şey söylesin ki?"

Taylor sinirden dudaklarını büzmüştü. "Çok baskı altında."

"Ya kâğıdın üstündeki kedi tüyü? Üstelik Bella'nın kaçırıldığı gün bahçesinde oynadığı kediyle aynı cinste bir kediye ait."

"Tanrı aşkına. Bu ülkede ne kadar çok gri kedi olduğunu biliyor musunuz? Saçmalık."

Taylor bu kez avukatına döndü. "O tüy herhangi bir yerden de uçup gelmiş olabilir. Öyle değil mi Tom?"

Sparkes, Taylor'ın sesindeki paniği hissettiğinde duraksadı. Ardından devam edip son darbeyi vurdu ve Taylor o anda polis tarafından izlenip oyuna getirildiğini anladı.

"Demek *KocaAyı*, Bay Taylor," dedi Sparkes.

Taylor'ın ağzı önce açık kaldıysa da hemen karşılık verdi: "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ormanda arkadaş arıyordun kendine demek. Buldun mu bari? Fakat şunu da söylemeliyim ki biz Goldilocks'la da tanıştık."

Başını önüne eğen Taylor ayaklarını sallamaya başlamıştı. Mağlubiyet pozu.

Sorunun değişmesiyle birlikte hayrete düşmüş gibi görünen Tom Payne, "Müvekkilimle birkaç dakika yalnız kalabilir miyim lütfen?" dedi.

Beş dakika sonra ikili, hikâyeyi düze çıkarmıştı.

"İki yetişkin tarafından kendi rızalarıyla yaratılmış özel bir fantezi," dedi Glen. "Çok stres altındaydım."

"İsmi 'B' harfiyle başlayan bebek kimdi Glen?"

"İki yetişkin tarafından kendi rızalarıyla yaratılmış özel bir fantezi."

"Bella mıydı?"

"Özel bir fantezi..."

"Bella'ya ne yaptın?"

"Özel bir fantezi..."

Glen suçlandığı sürece Dedektif'in gözlerinin içine bakıp bunun özel bir fantezi olduğunu mırıldandı. "Korkunç bir hata yapıyorsunuz Bay Sparkes."

Duruşma gününe kadar çıkmamak üzere hapishaneye götürülmeden önceki son sözleri bunlar olmuştu.

Aradan geçen koca bir kış, Glen Taylor'ı iş birliği yapması konusunda ikna etmeye yetmemiş ve 11 Şubat 2008 tarihinde yüksek ve kararlı bir sesle suçsuz olduğunu belirteceği Old Bailey Mahkemesi'nde yargılanacağı günü beklemişti.

İki yanında duran gardiyanlara pek de aldırmıyormuş gibi bir tavırla sanık sandalyesine doğru yürürken bakışlarını Dedektif'e dikmiş ve yerine oturmuştu.

Taylor'ın can sıkıcı bakışlarının gücünü başının arkasından bile hisseden Sparkes, Taylor yeminini etmeden önce kendini toparlamaya çalıştı. Elindeki kartta yazan sözleri tekrarlarken sesi çok az da olsa titriyordu fakat sorulara kendinden emin bir şekilde cevap vererek açık, kısa ve mütevazı cümleler kurdu.

Aylar süren bütün o takipler, taşıdıkları ağır yük, kontroller, sorgulamalar ve düzenli bir şekilde yığılan kanıtlar, küçük ama seçkin bir izleyici kitlesi önünde yapılacak kısa bir performansa sıkıştırılmıştı.

İçlerinde en dikkat çekeni, çapraz sorgu için Glen Taylor'ın bir asilzade ya da kurt politikacılar gibi ayağa kalkmış, cübbe ve peruğu yıpranmış avukatıydı.

Sekiz erkek, dört kadından oluşan jüri, savunma makamı tarafından erkek mantığının ve iyi niyetinin ön plana çıkarıldığından emin olunarak belirlenmişti. Hepsi de Glen Taylor'ın anlattıklarına odaklanmak için başlarını ayçiçekleri gibi ona çevirmişlerdi.

Aynı zamanda Kraliçe'nin de vekili olan dava vekili Charles Sanderson'un bir eli cebindeydi, diğer elindeyse notları vardı. Kanıtlardan bazılarını jürinin kolektif bilincine şüphe tohumları ekme girişimine başlamak için kullanırken adamdan âdeta özgüven fışkırıyordu.

"Şahit Bay Spencer mavi minibüsle ilgili ne zaman not almış? Uzun saçlı adamı gördüğünü iddia etmesinden önce miymiş?"

"Bay Spencer gördüğü şey hakkında yanılıyordu. Bunu kabul etti," dedi Sparkes ses tonunu kontrol altında tutarak.

"Evet, anlıyorum."

"Gördüğü minibüsün Peter Tardwell'in mavi minibüsü olduğunu düşünmüş ve bunu 2 Ekim tarihinde öğleden sonra not almış."

"Peki, bunu da uydurmadığından... pardon, mavi bir minibüs gördüğü konusunda yanılmadığından emin mi?"

"Evet, emin. Kanıtını sunarken bunu size söyleyecektir."

"Anlıyorum."

"Mavi minibüsü gördüğünde şahidimiz ne kadar uzaktaymış?

"Ve Bay Spencer gözlük kullanıyor mu?"

"Anlıyorum."

"Peki, Birleşik Krallık yollarında kaç tane mavi minibüs var Dedektif?"

"Anlıyorum."

Tüm bu süreçte Sparkes'a en çok zarar verenler bu "anlıyorum"lardı, Sanderson'un her "anlıyorum"u, "Ah, bize bir koz daha verdin," anlamına geliyordu.

Tık, tık, tık. Sparkes her bir darbeyi sabırla alt etti. Yıllarca sayısız Sanderson'la yüzleşmişti, "yaşlı kurt" gösterişlerine alışkındı ve bu tarz büyüklenmelerin jüri üzerinde her zaman olumlu etki bırakmadığını biliyordu.

Jüriye şekerleme paketi kanıtını sundular ve Sanderson tam da beklendiği üzere, kanıtın kirliliği hakkındaki o soruyu sordu.

"Dedektif, bu şekerleme kâğıdı ne kadar zamandır Jean Taylor'ın ceketinin cebindeymiş?"

Sparkes yine ses tonuna özen göstererek anlatacaklarının jüri üzerindeki etkisini artırmak için hepsine şöyle bir baktı.

"Yedi aydır olduğunu düşünüyoruz. İfadesinde bize kâğıdı 17 Aralık'ta minibüsün içinde bulduğunu söylemişti. O gün ilk kez eşiyle beraber bir teslimata gittiği için bunu çok iyi hatırlıyordu."

"Yedi ay mı? Bu sizce de etraftan farklı türlerde tüylerin yapışması için yeterli bir süre değil mi?"

"Elliott ailesinin kedisi gibi bir Burma kırmasının tüyü mü? Bunun istatistiksel açıdan son derece olağan dışı olduğunu kanıtlamak için size uzman raporu sunacağız. Üstelik böyle bir rastlantının yaşanmış olma ihtimali, söz konusu kedinin tüyünün bir Skittles paketine yapışmış halde bulunmasıyla daha da düşüyor. Bella Elliott'ın kaçırıldığı yerde de Burma kırması bir kedi ve Skittles marka bir şekerlemenin paketi mevcuttu."

Sparkes jüri üyelerinin notlar aldığını ve Sanderson'un sıkıntıyla kıpırdandığını fark etti. Eğilip dirseğinin önündeki bardaktan bir yudum su içti. Rakibinin büyük finaline hazırlandığını biliyordu: Goldilocks'la yapılan sohbetler...

Hazır olduğunu avukatlara göstereceğinden emindi. Araştırma Güçleri Düzenlemesi Kanunu 2000'in tüm ayrıntılarını biliyordu. Yetkilendirme sürecinin her adımına ve takip kararının dikkatlice hazırlanması, kanıt zincirlerinin korunması gibi durumlara hâkimdi.

Taylor'ın sohbet odalarını kullanma şeklinin ve porno alışkanlıklarının altını çizmek için ekip uzunca bir süreyi hazırlık yaparak geçirmişti.

Ekip lideri, "Jüri 101 numaralı alt bentle ya da kimin neye izin verdiğiyle ilgilenmeyecek, onlara Taylor'ın kız bebeklere duyduğu iştahı besleme riskini anlatmamız lazım," demişti ve Sparkes onun haklı olduğunu biliyordu.

Dava Vekili pornografi bağımlılığı denen mayın tarlasında yürümeye başlayıp her bir adımında polisin eylemlerine meydan okuduğunda Sparkes kendini hazır hissediyordu. Sanderson'un amacı, Sparkes'ı, Taylor'ın bilgisayarında bulunan bazı aşırı derecede olağan dışı görüntüleri yanlışlıkla indirdiğini itiraf etmeye zorlamaktı.

"Cinsel istismara uğramış çocuk fotoğrafları mı?" diye karşılık verdi Sparkes. "Görüntüleri bilerek indirdiğini düşünüyoruz, öyle

şeyler yanlışlıkla indirilemez. Uzmanlar bu konuda görüşümüzü onaylayacaktır."

"Biz de bunun yanlışlıkla olabileceğini belirten uzmanlar tanıyoruz Dedektif."

Sparkes, savunma makamının Taylor'ın sapıklara hiç benzememesi gerçeğinden yardım aldığını biliyordu. Soruşturma ekibi, Sparkes'a Sanderson'un müvekkilinin fotoğrafını jüri üyelerine ve savcılara gösterip sıklıkla "vukuatsız" biri olduğu vurgusunu yaptığını söylemişti.

Görüntüler sıralanırken Sanderson, Sparkes'ı bu kez de Bella Elliott'ın kayboluşuyla ilgili devam ederek sıkıştırmaya başladı.

"Dedektif Sparkes, Bella Elliott'ın hiç bulunamadığı doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Ve ekibiniz onun nerede olduğuna dair sağlam bir bulguya ulaşamadı, öyle değil mi?"

"Hayır, yanılıyorsunuz. Yürüttüğümüz araştırmalar bizi sanığa götürdü."

"Soruşturmanız gerçekler yerine yalnızca şüphelere, beklentiye ve rastgele kanıtlara dayanıyor, değil mi?"

"Bizi Bella Elliott'ın kayboluşunu sanığa bağlayan gayet açık kanıtlarımız var."

"Ah, kanıt... Adli tıp tahminleri ve güvenilmez şahitler... Hepsi de güçsüz gerekçeler çünkü bence en başından beri yanlış adamın peşindeydiniz. O kadar çaresiz kalmıştınız ki müvekkilimi uydurma ve asılsız ilişkilerle suçlama yoluna başvurdunuz."

Jüri üyeleri uydurma ve asılsız ilişki kavramlarını bilmiyormuş gibi baksalar da gördükleri manzarayla ilgili gibi görünüyorlardı. Sparkes öğle arası verilirken sandalyesinden inip seyircilerin arasındaki yerine geçtiği sırada, *Telegraph* gazetesinin ertesi gün "dört yıldız" ve "ikna edici performanslar" başlığı altında davanın incelemesini yayımlayacağını hayal edebiliyordu.

Fakat yıldız o öğleden sonra çıkageldi. Mahkemede verilen öğle yemeğiyle açlıklarını bastırmış olan jüri üyeleri dönüp sandalyelerine yerleştiler. Orada fazla oturmamışlardı.

Anne, tanık kürsüsüne tamamen siyahlara bürünmüş bir halde geçti. Göğsüne de üstünde "Bella'yı Bulun" yazan kırmızı bir rozet takmıştı.

Sparkes, Dawn'a onu cesaretlendirmek istercesine gülümsediyse de aslında mutsuzdu çünkü kadın tamamen siyahlara bürünmüştü ve sorulma ihtimali olan sorular onu endişelendiriyor gibiydi.

Savcılık makamından bir kadın, perişan haldeki Dawn Elliott'ın en önemli kanıtın üzerinden geçip yaşadıklarını basit ve etkileyici bir şekilde anlatmasına izin verdi.

Dawn, Bella'nın kaybolduğu anı anlatırken duygularını kontrol edemeyecek hale geldiğinde jüri üyeleri donup kalmış, hatta içlerinden bazıları gözyaşlarına engel olamamıştı. Hâkim ona bir bardak su isteyip istemediğini sorduktan sonra mübaşiri su getirmeye yolladı, o sırada avukatlar davanın kalan kısımları için kâğıtlarını düzenliyorlardı.

Sıra Sanderson'daydı. "Bayan Elliott, Bella oyun oynamak için dışarı sık sık çıkar mıydı? Sizin onu göremediğiniz ön bahçeyi kastediyorum."

"Bazen çıkardı ama yalnızca birkaç dakikalığına."

"Zaman çok hızlı geçiyor, öyle değil mi? Özellikle de anneliğin gerektirdiği işlerle uğraşırken."

Zavallı kadın merhametle gülümsemişti. "Doğru söylüyorsunuz, oldukça meşgul edici bir şeydir fakat onu sadece birkaç dakika göremedim."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Daha önce de belirttiğim üzere makarna yapıyordum. Makarna yapmak o kadar da uzun sürmez."

"Başka?"

"Makarna pişerken bulaşıkları da yıkamıştım. Bir de sonradan tekrar ütülemekle uğraşmamak için Bella'nın kurutucudan çıkardığım çamaşırlarını katlamıştım."

"Görünüşe göre oldukça yoğun bir öğlen geçiriyormuşsunuz. Ayrıca cep telefonunuza bazı çağrılar gelmiş. Bu koşullarda Bella'nın dışarıda olduğunu unutmak çok da zor olmamalı."

Dawn tekrar ağlamaya başladıysa da Sanderson ona hiç aldırmadı. "Sizin için zor olduğunu biliyorum Bayan Elliott, yalnızca Bella'nın kaybolduğu sırada olanları bir zaman sıralamasına oturtmaya çalışıyorum. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Dawn başını salladı ve burnunu sildi.

"Bu ifadelerinize güveniyoruz çünkü Bella en son gazete bayisinde saat 11.35'te başkaları tarafından görüldü. Bu söylediğim doğru zaman, öyle değil mi Bayan Elliott?"

"Evet, biraz şekerleme almıştık."

"Evet, kasa fişinde Smarties aldığınız yazıyor. Bu da Bella'nın kaybolduğu zaman diliminin 11.35 ile 15.30 arası olduğuna işaret ediyor. Neredeyse dört saat. Onu o sırada başka kimse görmemiş."

Sesi giderek kısılan Dawn, tanık kürsüsünün korkuluklarına tutundu. "Hayır, bir daha dışarı çıkmadık. Fakat o gün öğle vakti bizi telefonla arayan annem, Bella'nın sesini duydu. Bana Bella'yı onun için öpmemi söyledi."

"Bayan Elliott, biraz sesinizi yükseltirseniz sayın hâkim ve jüri üyeleri de iddianızı duyabilirler."

Dawn boğazını temizledi ve jüriye bakarak, "Affedersiniz," dedi.

"Anneniz telefonda çocuk sesi duymuş ama ses pekâlâ televizyondan da gelmiş olabilir. Öyle değil mi, Bayan Elliott? Anneniz polise Bella'yla konuşmadığını söylemiş."

"O sırada Bella bir şeyler almak için koşturduğundan telefona gelememişti."

"Anlıyorum ve bir saat kadar sonra da dışarı çıkmıştı."

"Sadece birkaç dakikalığına gözümün önünden kaybolmuştu."

"Evet, teşekkür ederim Bayan Elliott."

Dawn tanık kürsüsünden inmek üzere adımını attığında Sanderson onu durdurdu. "Henüz bitmedi Bayan Elliott. Görüyorum ki 'Bella'yı Bulun' yazılı bir rozet takmışsınız."

Dawn içgüdüsel olarak rozete dokundu.

"Bella'nın hâlâ yaşadığına inanıyorsunuz, değil mi?"

Dawn sorunun nereye gittiğini merak ederek başını salladı.

"Gazete ve dergilere de aynı şeyi söyleyerek röportajlar sattınız."

Kayıp çocuğunun üzerinden para kazanma suçlaması basın bölümünde bir hareketlenme yarattı ve anneden gelecek cevabı beklerlerken not alan bütün kalemler durdu.

Dawn kendini savunur gibi aniden güçlü bir sesle cevap verdi: "Evet, hâlâ hayatta olduğunu ümit ediyorum. Ama o kaçırıldı, hem de onu şu adam kaçırdı..."

Başını önüne eğip defterine bir şeyler karalayan Taylor'ı işaret etmişti.

"Ayrıca parayı Bella fonu için aldım," diye ekledi sessizce.

"Anlıyorum," diyen Dava Vekili yerine oturdu.

Elliott'ın komşuları, uzman polisler, hasta jüri üyeleri ve türlü hukuki argümanlarla dolu bir haftadan sonra Dan Fry tanık sandalyesine oturdu.

Amirleriyle defalarca yaptıkları provalara rağmen büyük an geldiğinde yerine bacakları titreyerek geçti.

Savcı onu anlatırken genç, azimli, amirlerinin desteğini kazanmış ve bir başka çocuğun daha kaçırılmasını önlemek için kararlı bir tavırla yasal süreci devam ettirmiş bir polis memuru profili çizmişti. Glen Taylor'ın sarf ettiği sözlerin altını çizmiş ve kanıtların önemini vurgulayarak jüri üyelerinin sanığı şüpheli gözlerle incelemesini sağlamıştı. Her şey iyi gidiyordu.

Sanderson'un sırası geldiğinde bu kez ne ceplere sokulan ellerden ne de o ağız yayarak konuşmalardan iz vardı. Goldilocks takma

adını kullanarak sanıkla yaptığı konuşmaları Fry'a genç adamın yüzü sapsarı kesilene dek satır satır sordu. Böylesi bir baskıyla karşı karşıya kalacağı konusunda üstleri tarafından uyarılmıştı ama yapılan baskı kimsenin tahmin edemeyeceği ölçüdeydi.

KocaAyı'nın müstehcen şakalarına verdiği karşılıkları sesli olarak okuması istendi ve mahkeme salonunun soğuk bir ışıkla aydınlatılmış ortamına komik bir hava hâkim oldu.

"Bu akşam üzerinde ne var?" diye sormuştu omuzlarına kepekler dökülmüş, yüzü renkten renge giren avukat. Uzun boylu ve ifadesiz suratlı Fry, sorunun karşılığını önündeki kâğıttan okudu: "*Babydoll* pijama. Fiyonklu ve mavi olan." Basın mensuplarına ayrılan bölümden yükselen hafif kahkahalara aldırmayan Fry, sinirlerine hâkim olmayı başarıp sözlerine devam etti: "Biraz azgınım. Belki üstümdekileri çıkarmak zorunda kalırım."

"Evet, çıkar," dedi sesine sıkıcı bir ton veren avukat. "Sonra da kendine dokun."

"Bu biraz ergen işi değil mi?" diye ekledi Sanderson. "O gün gerçekten de mavi fiyonklu *babydoll* pijama giymiyordunuz değil mi?"

İzleyici bölümünden yükselen kahkahalar yüzünden kıpkırmızı kesilse de Fry derin bir nefes aldı ve "Hayır," dedi.

Mahkeme düzeni tekrar sağlanmıştı fakat olan olmuştu artık. Fry'ın kritik kanıtı berbat bir şakaya dönüşmek üzereydi.

Dava Vekili çapraz sorgunun en tehlikeli kısmına girmeden önce durumun tadını iyice çıkarmıştı. Sıra Glen Taylor ile son e-posta konuşmalarındaydı. Devam edeceğini işaret etti.

"Memur Fry, Glen Taylor ya da namıdiğer KocaAyı size Bella Elliott'ı kaçırdığını söyledi, öyle mi?"

"Daha önce gerçek bir bebek kaçırdığını söyledi."

"Size bunu sormadım. Goldilocks olarak bunu söylemesini ondan siz mi istediniz?"

"Hayır, efendim."

"Size, 'Hoşuna gider miydi Goldie?" diye sordu ve siz de ona çok hoşunuza gideceğini söylediniz. Bunun istek uyandırıcı bir şey olduğunu söylediniz."

"İsteseydi herhangi bir anda 'hayır' diyebilirdi," dedi Fry. "Fakat demedi. Daha önce eline adı 'B' harfiyle başlayan bir kız çocuğu geçtiğini söyledi."

"Konuşmalarınız sırasında hiç 'Bella' ismini kullandı mı?"

"Hayır."

"Yaptığınız konuşma, iki yetişkin arasında karşılıklı rızayla yapılan bir fantezi konuşmasıydı Dedektif Fry. Bir itiraf konuşması değildi."

"Bana bir kız bebek bulduğunu söyledi. İsmi 'B' harfiyle başlayan..." diye ısrar etti Fry. Duygusal olarak yavaş yavaş bir kırılma yaşamaya başlamıştı. "Son dönemlerde ismi 'B' harfiyle başlayan kaç kız bebek kaçırıldı ki?"

Dava Vekili bu soruyu yok saydı ve notlarını karıştırmaya devam etti.

Bob Sparkes, fantezilerle dolu ve "kendi rızasıyla hareket eden yetişkin" kocasının ardında duran Jean Taylor'a göz ucuyla baktığında kadının yüzündeki duygusuzluğu fark etti. Tam hikâyeyi ilk kez dinliyor olmalıydı.

Kimin daha kötü hissettiğini merak ediyordu: Davanın parçalara ayrıldığını gören kendisi mi yoksa davanın parçaları önüne yığılmaya başlayan bu kadın mı?

Fry kekelemeye başlamıştı ve Sparkes sessizce ona kendisini toparlamasını işaret ediyordu. Fakat Sanderson ataklarına devam ediyordu: "Glen Taylor'ı böyle laflar etmeye siz zorladınız, öyle değil mi Dedektif Fry? Onunla seks yapmak isteyen bir kadın gibi konuşup onu baştan çıkardınız. Onu, aleyhine kullanılabilecek bu sözleri sarf etmeye siz zorladınız. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdınız. Hatta onunla sanal seks bile yaptınız. Polis gerçekten bu işler için mi var? Kişinin kendini savunma hakkı ya da uyarı nerede kaldı?"

Az önce muhteşem manevralar yapan Sanderson bile, son kurbanı yorgun ve bitkin bir halde sanık kürsüsünden inerken neredeyse üzgün görünüyordu.

Savunma makamı derhâl bir oturum arası istedi ve jüri üyelerinin mahkemenin jüri odasına güvenli bir şekilde götürülmesiyle birlikte oturum durduruldu.

"Bütün bir dava ikinci dereceden kanıtlara ve tuzaklara dayanıyor. Bu böyle gidemez," dedi Sanderson. "Goldilocks denen kabul edilemez kanıt derhâl geçersiz kılınmalı."

Hâkim, savcılık makamının açıklamasını dinlerken kalemini sabırsızca tıkırdatıyordu.

"Polis baştan sona uygun şekilde hareket etti. Yasal süreci takip ettiler. Son kanıta ulaşabilmenin tek yolunun bu olduğunu düşünmüşlerdi," dedi savcı ve yerine oturdu.

Hâkim kalemini bıraktı ve notlarını sessizce inceledi. "İzninizle," dedi en sonunda ve odasına ilerlediği sırada salondaki herkes ayağa kalktı.

Yirmi dakika sonra kâtip herkesi ayağa kalkmaya davet etti ve hâkim kararını açıkladı: Goldilocks kanıtını, Fry gibi genç bir polisin öne sürülerek kullanılmasını eleştirip geçersiz kılmıştı. "Bu kanıt güvenilmez..." demişti.

Savcılık makamı için daha fazla kanıt sunmadan havlu atar gibi yapmanın ve çantaları toplamanın formaliteden ibaret olduğunu biliyordu Sparkes.

Yavaş yavaş özgürlüğüne kavuşacağını anlamaya başlayan Taylor ise hâkimi dikkatle dinliyordu. Hemen ardında duran Jean Taylor tamamen sersemlemiş gibiydi. "Ne düşündüğünü merak ediyorum," diye mırıldandı Sparkes, Matthews'a doğru. "Eve yanında çocuk kılığına giren yabancılarla sanal seks yapan, porno bağımlısı bir adamla beraber dönecek. Ayrıca bir çocuk katili!"

Her şey bir anda sona ermişti. Hâkim, jüridekilere resmî "suçsuzdur" beyanlarını bir kez daha vermelerini söyledi ve Taylor özgürlüğüne hazırlanması için adliye odalarına götürüldü. Mahkeme salonunda bütün gazeteciler, son büyük ödülleri olan Jean Taylor'ın başına üşüşmüştü.

Tom Payne onu içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmaya çalışırken yüzü bembeyaz kesilen Jean Taylor, ayağa kalkmaya hazır bir halde sessizce duruyordu. Basın mensuplarının oluşturduğu kalabalığı yarmayı başardıklarında Jean bacaklarını sıralara çarpa çarpa yengeç gibi yürümeye başladı. İlerlerken çantasının askısı sıraların köşelerine takılıyordu.

27. Bölüm

11 Şubat 2008, Pazartesi

Dul Jeanie

Elbette ki o da ifade veriyor. Spot ışıklarının altında ona ayrılan beş dakika... Karalara bürünmüş ve göğsünde "Bella'yı Bulun" rozeti var. Onunla göz göze gelmemeye çalışıyorum fakat bakışlarını üzerimden çekmemeye kararlı. Sonunda göz göze geliyoruz. Bir anda alev alev yandığımı hissedince başımı çeviriyorum. Şimdi yine göz göze gelemeyiz. Gözünü Glen'e dikti ancak onun oyununun farkında olan Glen önüne bakmaya devam ediyor.

Gazete ve dergilerde defalarca okuduğum kayboluş anını anlattığında dikkatimin dağıldığını fark ediyorum: Çocuk uyuyor, ardından oynamaya çıkıyor ve o çay yapıyor. Bella, kedileri Timmy'yi kovalarken gülüyor ve ön kapıdan bahçeye çıkıyor. Derken kadın artık kızının sesini duymadığını fark ediyor. Sonrası sessizlik.

Mahkeme salonuna da tamamen sessizlik hâkim oluyor. Bella'nın kaybolduğu andaki sessizliği hepimiz âdeta duyuyoruz.

Derken kadın ağlamaya başlıyor ve bir bardak su içmek için oturmak zorunda kalıyor. Oldukça etkili. Jüri çok endişeli görünüyor ve içlerinden birkaç yaşlı kadın da ağlıyor olabilir. Her şey yanlış gidiyor. Bunun o kadının hatası olduğunu görmeleri gerek. Glen ve

ben böyle düşünüyoruz. Kızının gözünün önünden kaybolmasına izin verdi. Yeterince dikkatli değildi işte.

Glen sanki bütün bunlar bir başkasının başına geliyormuş gibi sessizce oturmuş, her şeyin sona ermesini bekliyor. Kadın yeniden hazır olduğunda hâkim onun ifadesinin geri kalanını oturarak vermesine müsaade ediyor ve kadın komşularına nasıl koştuğunu, polisi arayıp süreç devam ederken gelişmeleri nasıl beklediğini anlattığında Glen oturduğu yerde hafifçe dikleşiyor.

Savcı, kadınla onu kırmaktan korkarmışçasına yumuşacık bir sesle konuşuyor: "Teşekkür ederim Bayan Elliott. Gayet iyiydiniz."

Ona, *sen çok kötü bir anneydin*, diye bağırmak istiyorum ama bunu burada yapamayacağımı biliyorum.

Her buluşmamızda elimi beni tanıdığına dair renk vermeden sıkan korkutucu görünümlü, yaşlı avukatımızın sırası geliyor sonunda.

Sorular zorlaştıkça kadın yeniden hıçkırıklara boğuluyor fakat avukatımız hiç de anlayış dolu bir ses tonu takınmıyor.

Dawn Elliott, kızını yalnızca birkaç dakikalığına yalnız bıraktığını söyleyip duruyor. Fakat hepimiz aslında öyle olmadığını öğreniyoruz.

Jürinin ona daha sert muamele etmeye başlaması an meselesi.

"Bella'nın hâlâ yaşadığına inanıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor avukatımız.

Salonda bir uğultu yükseliyor ve Bella'nın annesi bir kez daha burnunu çekiyor. Avukat ona kızının kayboluş hikâyesini basına sattığını söyleyince kadın sinirlenip parayı Bella'nın bulunması için yürütülen kampanyaya harcadığını söylüyor.

Muhabirlerden biri ayağa kalkıp hızla dışarı çıkıyor. "Bu ifadeyi haber merkezine iletecek," diye fısıldıyor Tom ve bana göz kırpıyor. *Bizim amacımız da bu*, demeye getiriyor.

Her şey bitip de polise Glen'i tuzağa düşürdüğü söylendiğinde ve Glen'in serbest bırakıldığı açıklandığında tamamen hissizleşiyorum. Sanki tüm bunları bir başkası yaşıyormuş gibi hissediyorum.

Sonunda tanık odasına gidip nefeslerimizi düzene sokmaya başladığımızda Tom Payne kolumu bırakıyor. İkimiz de bir süre konuşmuyoruz. Mahkeme salonundaki onca gürültüden sonra düzlüğüne şaşırdığım bir ses tonuyla, "Artık eve gidebilir mi?" diye soruyorum. Tom başını sallayarak onaylıyor ve evrak çantasıyla meşgul oluyor. İşi bitince hücrelerin olduğu alt kata, Glen'i görmeye götürüyor beni. Benim Glen'imi...

"Sana gerçeklerin er ya da geç ortaya çıkacağını söylemiştim," diyor Glen beni görünce. Yüzünde zafer dolu bir ifade var. "Başardık Jean. Lanet şeyi başardık!"

Yanına gidince ona sarılıyorum. Ona dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve sarıldığım için bir şey söylemek zorunda değilim. Glen tıpkı küçük bir çocuk gibi mutlu. Yüzünün pembeliği geri döndü ve gülümsüyor. Biraz kontrolünü kaybetmiş gibi bir hali var. Benim aklımdaysa yalnızca onunla birlikte eve döneceğim gerçeği var. Onunla bir başıma kalacağım. Kapıları kapadığımızda neler olacak? Oysa evlendiğim adam hakkında çok şey bildiğimi sanırdım.

Bana sarılıyor ve beni gençken yaptığımız gibi havada döndürmek istiyor ancak odada bir sürü insan var: avukatlar, savcılar, hücre görevlileri... Hepsi birden etrafımdalar ve nefes alamıyorum. Bunu fark eden Tom beni alıyor ve daha serin olan koridora çıkarıp bir sandalyeye oturttuktan sonra bir bardak su getiriyor.

"Çok yorucuydu Jean," diyor nazikçe. "Her şey aniden oldu ama bizim de olmasını ümit ettiğimiz şey buydu, öyle değil mi? Bu anı çok bekledin."

Başımı kaldırıyorum fakat benimle göz göze gelmiyor. Bir daha konuşmuyoruz.

Gerçeği ortaya çıkarmak için kadın rolü yaptırılan zavallı genç polisi düşünüyorum. Tom bana kanıttan bahsettiğinde o polisin bir fahişe rolü yaptığını düşünmüştüm ancak tanık sandalyesine oturduğunda ve herkes ona gülmeye başlayınca ona acıdım. Belli ki Bella'yı bulabilmek için her şeyi yapabilirdi.

Glen hücreden çıktığında Tom yanına gidiyor ve bir kez daha tokalaşıyorlar. Ardından oradan ayrılıyoruz. Dawn Elliott dışarıda kameraların önünde ağlıyor. "Sözlerine dikkat etmesi gerekirdi," diyor Tom kapıların yanından süzülürken. Dawn kameralara ve kamera ışıklarına boğulmuş bir halde ve gazeteciler ona biraz daha yaklaşabilmek için kablolarını çekiştirip uzatmaya çalışıyorlar. Dawn kızını aramaktan asla vazgeçmeyeceğini, kızının bir yerlerde olduğuna inandığını ve gerçekleri ortaya çıkarıp neler olduğunu öğrenene dek işin peşini bırakmayacağını söylüyor. Sözlerini bitirdiğinde arkadaşları onu alıyor ve onları bekleyen arabaya geçip oradan ayrılıyorlar.

Artık bizim sıramız. Glen, söyleyeceklerini yazdığı ifadeyi Tom'un okumasına karar vermişti. Aslında bunu ona tavsiye eden Tom olmuştu. O sadece yazmıştı. Spot ışıklarının ortasına geçiyoruz ve beni fiziksel olarak titreten bir gürültünün arasına dalıyoruz. Daha cevabını bile beklemeden püskürtülen sorular bir biri ardına geliyor, onlarca ses aynı anda bağırıp kendilerine ilgi gösterilmesini istiyor. "Buraya bak Jean!" diye kükrüyor biri. "Ona sarıl!" diye sesleniyor bir başkası. İçlerinden bazılarını evimin önünde beklerken gördüğüm için tanıyorum. Ama onlara gülümsediğim anda aslında arkadaşlarımız olmadığını hatırlıyorum. Onlar başkaları; basın mensupları.

Tom bütün ciddiyetiyle hepsini susturuyor. "Bay Taylor'ın basın açıklamasını okuyacağım. Kendisi hiçbir soruya cevap vermeyecektir." Başımızın üstünde ses kayıt cihazlarından bir orman yükseliyor.

"Ben polis tarafından izlenen ve hiç işlemediği bir suç için özgürlüğünden mahrum bırakılan masum bir adamım. Aldığı karar için mahkemeye minnettarım. Fakat bugün aklanmamı kutlamıyorum. Bella Elliott hâlâ kayıp ve onu kaçıran kişi dışarılarda bir yerde dolaşmaya devam ediyor. Umarım polis gerçek suçluyu bulmak için işine geri döner. Aileme yanımda olduğu için teşekkür ederim ve harika bir insan olan karım Jeanie'ye özellikle teşekkürlerimi sunarım. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Hayatlarımızı

yeniden kurma mücadelemize ve özel hayatımıza saygı duymanızı rica ederim."

Başımı eğip ayakkabılarıma bakarken zihnimdeki boşlukları doldurmaya çalışıyorum. *Harika eş.* İşte benim rolüm bu artık; kocasının yanında duran harika bir eş olmak...

Kısa bir sessizlikten sonra aynı yaygara yeniden kopuyor: "Sizce Bella'yı kim kaçırdı?", "Polisin taktikleri hakkında ne düşünüyorsun Glen?" Geçenlerden birisi, "Tebrikler dostum!" diye bağırıyor ve Glen yanıt olarak keyifle sırıtıyor. Ertesi gün herkes bu görüntüyü kullanıyor.

Kameramanların arasından uzanan bir el bana bir kart uzatıyor. Kartın üzerinde "Tebrikler!" yazıyor ve patlatılmış bir şampanya şişesinin resmi var. Kartı bana kimin uzattığını anlamaya çalışıyorum ama uzanan kol, kameraman ordusunun arasında kayboluyor. Kartı çantama attıktan sonra Glen'i, Tom'u ve güvenlik görevlilerini takip ediyorum. Basın mensupları da peşimize takılıyor. Çizgi filmlerde gördüğümüz, aynı anda hareket eden arı sürüleri gibiler.

Eve dönüş yolculuğumuz önümüzdeki günlere dair işaretler taşıyor. Tom'un bizim için beklettiği taksinin yolunu gazeteci ve muhabirler tıkadığı için ilerleyemiyoruz. Hem birbirlerini hem de bizi iterlerken aptalca sorularını bağırarak tekrarlıyorlar ve kameralarını her yana sokuyorlar. Glen elimi tutuyor ve beni ani bir hareketle sürükleyerek kalabalığı yarıyor. Tom'un açtığı kapıdan kendimizi taksinin arka koltuğuna atıyoruz.

Kameralar taksinin camlarına çarpıyor ve cama çarpan metal sesleri yankılanırken flaşlar patlıyor. Bizse takside akvaryumun içine hapsolmuş balıklar gibi oturuyoruz. Ter içinde kalsa da taksi şoförünün durumdan zevk aldığı belli. "Lanet olsun," diyor. "Ne şamata ama!"

Gazeteciler bağırmaya devam ediyorlar: "Yeniden özgür bir adam olmak nasıl bir duygu Glen?", "Bella'nın annesine ne söylemek istersin?", "Polisi suçluyor musun?"

Elbette ki polisi suçluyor. *Babydoll* pijamalar konusunda ve diğer konularda küçük düşürüldüğünden dert yanıyor. Küçük bir kız çocuğunu öldürmekle suçlanırken kafasına taktığı meselenin bu olması ilginç fakat polisin hakkından gelmek onun yeni bağımlılığı.

28. Bölüm

2 Nisan 2008, Çarşamba

Dul Jeanie

Sırrımı açıklamak bana kendimi nasıl hissettirir acaba, diye her zaman merak ederdim. Bazen bununla ilgili hayaller kurup şöyle konuştuğumu düşünürdüm: "Bella'nın kaçırıldığı gün kocam onu gördü." Ve o anda baştan ayağa rahatladığımı hissederdim.

Fakat bunu yapamam, öyle değil mi? Ben de en az onun kadar suçluyum. İnsanın bir sırrının olması tuhaf bir his. Mideme bir taş oturmuş da ne zaman düşünsem içimde hareket edip midemi bulandırıyormuş gibi hissediyorum. Arkadaşım Lisa eskiden hamile kalmayı buna benzetirdi; bebek, insanın karnının içini her yana doğru itiyormuş. Yoğun bir baskı oluyormuş vücudunda. Sırrım da bana aynısını yapıyor. Artık iyice bunalmaya başladığımda bir süre Jeanie oluyorum ve o sır bir başkasına aitmiş gibi davranıyorum.

Fakat Sparkes beni soruşturma devam ederken sorguladığında taktiğim işe yaramamıştı. Vücudumun yandığını, yüzümün kızardığını, avuçlarımın terlediğini hissetmiştim.

Bob Sparkes yalanlarıma izinsiz giriyordu. Bunu ilk kez, "Bella'nın kaybolduğu gün ne yapıyordum demiştin?" diye sorduğunda yapmıştı.

Nefesim daralmaya başlamıştı ve ben nefeslerimi kontrol etmeye çalışmıştım. Fakat sesim bana ihanet etmişti. Sesim çatallaşınca

cümlemin ortasında insanı sağır edecek bir gürültüyle yutkunmuştum. Yalan söylediğimi hain bedenim açığa vuruyor.

"Sabah... bilirsiniz... işteydim. Yapmam gereken bazı şeyler vardı," demiştim. Gerçekten de işte olduğumdan yalanımın içindeki doğruların ikna ediciliğimi güçlendirmesini ümit ediyordum. Savun, savun, inkâr et, inkâr et. Giderek kolaylaşması gerekirken her bir yalan bana kendimi daha da kötü ve ekşi hissettiriyor, tıpkı olgunlaşmamış bir elma gibi... Sert ve ağız kurutan cinsten...

Basit yalanların en zor yalanlar olması ne kadar komik. Oysa büyük yalanlar insanın dilinin ucuna öylece geliverir: "Glen mi? Bankadaki işini diğer tutkuları için bıraktı. Kendi kargo şirketini kurmak istiyor. Kendi işinin patronu olma arzusunda..." Mesela bu kadar kolay.

Fakat küçük yalanlar –"Kahve içmeye gelemem çünkü anneme gitmem lazım," gibi– söylerken dilim dolanıyor ve kekeleyip kıpkırmızı kesiliyorum. Lisa ilk başlarda söylediğim yalanları fark etmemiş gibi görünüyordu ya da fark ettiğini çok iyi saklıyordu. Artık hepimiz benim yalanlarımla yaşıyorduk.

Asla yalan söyleyen bir çocuk olmamıştım. Annem ve babam yalan söylediğim zaman bunu hemen fark ederlerdi ve sırlarımı paylaşabileceğim kardeşlerim de yoktu. Fakat Glen'le her şey kolaylaşmıştı. Polisler geldikten sonra, "Biz bir takımız," demişti bana.

İşin komik tarafı, bu olaylardan önce uzun bir süre takım olduğumuzu falan düşünmemiştim. Kendimize ait alanlarımız vardı. Fakat Bella'nın kayboluşu bizi bir araya getirdi ve gerçek bir çift yaptı. Bense hep bir çocuğa ihtiyacımız olduğunu söylemiştim.

Gerçekten ironik. Yani onu terk edecektim. Hâkim tarafından serbest bırakıldıktan sonra. İnternette yaptıklarını öğrendikten sonra. Özellikle de sohbet odalarındaki seks gezintilerinden sonra... Glen'in geride bırakacağı tüm bu şeylerden sonra.

Yani Glen bazı şeyleri geride bırakmayı sever. Ne zaman bir şeyleri geride bırakmamız gerektiğini söylese bunun anlamı, o konuyu

bir daha konuşmayacağımızdır. Hayatının o kısmını öylece kesip atar ve yoluna devam eder. Beni kendine doğru çekip başımdan öperken sabırla, "Artık geçmişi değil, geleceği düşünmemiz gerek Jeanie," diye açıklamıştı.

Bu sözleri bana mantıklı gelmişti ve ben de geride bıraktığımız şeylere dönmemeyi öğrenmiştim. Elbette bu, geride bırakılan şeyleri hiç düşünmediğim anlamına gelmiyordu ama onunla geride bıraktıklarımız hakkında bir daha asla konuşmayacağımı anlamış oluyordum.

Çocuk sahibi olamayışımız da o konulardan biriydi. Ve işini kaybetmesi. Derken bu konulara sohbet odaları ve polisin yaptığı korkunç şeyler eklendi. "Bunları geride bırakalım artık sevgilim," demişti duruşmadan sonraki gün. Yatağımızda uzanıyorduk ve o kadar erkendi ki sokak lambaları bile henüz sönmemişti, perde aralığından parıldıyorlardı. İkimiz de pek uyumamıştık. "Çok fazla heyecan," demişti Glen.

Bazı planları olduğunu söylemişti. Normal bir hayata –bizim hayatımıza– çabucak dönmeye ve işleri mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde eski haline döndürmeye karar vermişti.

Bunları bana anlatmaya başladığında kafamın içinde dolaşan diğer düşünceleri bir kenara atmaya çalıştıysam da aklımdaki diğer şeyler bir köşeye sinip kendilerini göstermeye devam ediyorlardı. Karar vermeden önce bir hafta düşündüm. Sonunda çocuk fotoğrafları beni çantamı toplamaya zorladı.

Bella'yı öldürmekle suçlandığı gün yanında durmuştum çünkü ona inanmıştım. Benim Glen'imin öyle korkunç bir şey yapmayacağını biliyordum. Tanrı'ya şükür hepsi sona ermiş ve Glen suçsuz bulunmuştu.

Artık onun yaptığı diğer şeylere bakmak zorundaydım.

Ama öyle fotoğraflara bakan bir adamla yaşayamayacağımı söylediğimde her şeyi inkâr etti.

"Gerçek değil bunlar Jeanie. Bilirkişimiz mahkemede o fotoğraflardakilerin aslında çocuk olmadıklarını ispatladı. Hayatlarını kazanmak için çocuk gibi giyinen yetişkin kadınların fotoğrafları sadece. Hatta bazıları otuzlu yaşlarında."

"Ama çocuk gibi görünüyorlardı!" diye bağırdım. "Çocukları o halde görmek isteyen adamlar için böyle şeyler yapıyorlardı."

Ağlamaya başlamıştı. "Beni terk edemezsin Jeanie," dedi. "Sana muhtacım."

Başımı iki yana sallayıp çantamı hazırlamaya devam ettim. Glen'i daha önce hiç o halde görmediğim için titriyordum. Kendini kontrol eden taraf her zaman o olurdu; güçlü taraf...

Alt kata indiğimde beni itirafıyla tuzağa düşürmek için bekliyordu.

Bana benim için bir şey yaptığını söyledi. Beni sevdiğini de söyledi. İkimizin de çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğimizi ve bu özlemin onu içten içe öldürdüğünü, bu yüzden o küçük kızı gördüğünde bunun beni mutlu edeceğini düşündüğünü söyledi. Hepsi benim içindi.

Bir rüya gibi olduğunu söyledi. Öğle yemeğini yemek için durmuş ve bir ara sokakta gazetesine göz atarken onu bahçe kapısında görmüştü. Yalnızmış ve kendine hâkim olamamış. Bana bunları anlatırken kollarını boynuma doladığı için kıpırdayamadım.

"Onu senin için eve getirmek istemiştim. Orada öylece duruyordu ve ona gülümsedim. Onu kucağıma almam için kollarını havaya kaldırdı. Minibüsten indim ve gerisini hatırlamıyorum. Sonrasında hatırladığım tek şey, minibüse binip senin yanına gelişim.

"Onun canını yakmadım Jeanie," dedi. "Rüya gibiydi. Sence de öyle değil mi Jeanie?"

Hikâyesi o kadar şaşırtıcıydı ki detayların arasında boğulduğumu hissediyordum.

Koridorda duruyorduk ve aynadaki yansımamızı görebiliyordum. Her şey film gibiydi. Glen eğiliyor ve başlarımız birbirine değiyordu. Yüzüm bembeyazdı ve Glen yüzünü omzuma bastırıp hıçkırıklara

boğulmuştu. Onu sakinleştirmek için sırtını sıvazlıyordum. Fakat ağlamayı kesmesini istemiyordum. Çünkü sonrasında gelecek olan sessizlik beni ürkütüyordu. Sormak istediğim ama öğrenmek de istemediğim birçok şey vardı.

Glen bir süre sonra ağlamayı kesti ve beraber kanepeye geçtik. "Bunu polise anlatmamalı mıyız? O gün Bella'yı gördüğünü söylemeyecek miyiz?" diye sordum. Bunu sesli olarak sormazsam başım çatlayacaktı. Yanımda huzursuzca kıpırdandı. "Onu görüp öldürdüğümü söyleyecekler Jeanie. Onu öldürmediğimi sen de biliyorsun. Onu görmüş olmam gerçeği bile beni suçlu durumuna düşürüp yeniden hapishaneye gönderecektir. Kimseye bir şey söylememeliyiz."

Glen'in o kızı kaçırmış olabileceğine hâlâ inanamıyorum.

Kızı sadece görmüş. Hepsi bu. Yanlış bir şey yapmamış.

Yüzü kıpkırmızıydı ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Hıçkırdığı için yutkunmaya devam ediyordu. "Belki de hayal görmüşümdür diye düşünüyorum. Gerçek değilmiş gibi geliyor ve sen benim bir çocuğa zarar veremeyeceğimi biliyorsun," dedi. Bense yalnızca başımı aşağı yukarı sallıyordum. Onu tanıdığımı zannederdim. Meğer onca yıl beraber yaşadığım bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum. Artık benim için bir yabancı fakat yine de birbirimize eskisinden de güçlü bağlarla bağlıyız. Beni ve zayıflıklarımı çok iyi tanıyor.

Ben de o kızı kaçırıp bana, evimize getirmesini isterdim ve Glen bunun farkında.

Bütün bu olanlara benim çocuk saplantımın sebep olduğunu biliyorum.

Sonrasında ona çay yaparken Glen'in, sanki gerçek değilmiş gibi Bella'dan ismiyle bahsetmediğini fark ediyorum. Glen salonda uzanıp televizyonda futbol maçı izlerken ben çantamı yukarı götürüp eşyalarımı boşaltıyorum. Sanki her şey normalmiş ve hiçbir şey olmamış gibi...

Bella hakkında bir daha konuşmuyoruz. Glen bana çok iyi davranıyor ve sürekli beni ne kadar sevdiğini söyleyip iyi olup olmadığımı kontrol ediyor. Beni cep telefonumdan ne zaman arasa, "Ne durumdasın Jeanie?" diye soruyor ve hayatımıza bu şekilde devam ediyoruz.

Fakat Bella'nın gölgesi hep üzerimizde. Ondan bahsetmiyor, hatta ismini bile anmıyoruz. İçimde giderek büyüyüp kalbimi ve midemi tekmeleyerek beni sonunda uyandırıp tuvalete koşturan ve hatırladığım zaman kusmama neden olan sırrımı taşımaya devam ediyoruz.

Bella'nın peşine benim yüzümden düşmüştü. Bana bir bebek bulmak istemişti. Onu eve getirseydi ne yapardım, diye merak ediyorum. Muhtemelen onu çok severdim. Sadece severdim ve benim olurdu.

Neredeyse benim olmuştu.

Onca şeyden sonra Glen ve ben hâlâ aynı yatağı paylaşıyorduk. Annem buna inanamıyordu. "Bu kadar yakınında olmasına nasıl katlanabiliyorsun Jeanie? Hem de o kadınlara ve adama o tuhaf şeyleri yaptıktan sonra?.."

Annem ve ben cinsellikle ilgili daha önce hiç konuşmamıştık. Bana bebeklerin nasıl dünyaya geldiğini ve âdet döngüsünü okuldaki en iyi arkadaşım anlatmıştı. Annem bu tür şeyler hakkında konuşmaktan çekinirdi. Sanki pis ve kötü şeylerden bahsediliyormuş gibi davranırdı. Ama sanırım Glen'in cinsel hayatı gazetelerde çarşaf çarşaf yayımlandığı için bu konuda konuşmaktan çekinmiyordu. Sonuçta onu ülkedeki herkes tanıyordu. Tanımadığı biri hakkında konuşmak gibi bir şey olmalıydı.

"Söylenenler doğru değil anne. İnsanları inandırmak için uydurulan şeyler," demiştim onunla göz göze gelmekten kaçınarak. "Psikologlar bütün erkeklerin aklından aynı şeylerin geçtiğini söylüyor."

Önemli bir şey söyleyecekmiş gibi bana bakmış ama sonra durmuştu.

"Hayat senin hayatın, Jean. Kendin için en iyisi neyse onu yap."

"Bizim hayatımız anne. Benim ve Glen'in."

Glen ve ben iş bulmalıyız. Yaşadığımız bölgenin dışında bir yerlerde tabii.

Ona yabancılarla yüzleşmekten korktuğumu söyledim fakat beni meşgul edecek bir şeyler bulmamız gerektiği konusunda anlaştık. Ve evimizin dışında bir yerde olması konusunda...

Glen yine kendi işini kurma meselesini düşünmeye başladığını söyledi. Fakat bu defa şoförlük yapmayacaktı. İnternetten bir şeyler yapacaktı. Bir nevi hizmet sektörü.

"Herkes bunu yapıyor Jeanie. Kolay para ve benim buna yeteneğim var."

Bir sürü şey söylemek istiyordum ama sessiz kalmak en iyisi gibi görünüyordu.

Geleceğe yönelik girişimlerimiz bir ayda sona ermişti. Kasabadaki büyük bir salonda cuma ve cumartesi günleri çalışmaya başladım. Çok fazla yabancı girip çıkıyordu ve meraklı sorularıyla beni rahatsız eden yoktu. Hair Today salonundan daha güzeldi ve kullandıkları saç ürünleri oldukça pahalıydı. Badem kokulu ürünler bir servete mal olabilirdi. İş günlerimde metroya binip Bond Caddesi'ndeki istasyona kadar gidip oradan yürüyordum. Düşündüğümden daha iyiydi doğrusu.

Glen televizyonun önünde oturup "kendi imparatorluğunu" kurmakla meşguldü. eBay'den bir şeyler alıp satıyordu. Araba parçaları... Koridorda hep ya getirilen ya da götürülmeye hazır kargolar olurdu ama en azından bu onu meşgul etmeye yetiyordu. Bazen ürünleri paketlemesine ve postaneye yollamasına yardım ediyordum. Kendimize göre bir rutinimiz vardı.

Fakat ikimiz de olanları geride bırakamıyorduk. Bella'yı düşünmeden edemiyordum. Az kalsın benim kızım olacaktı. Kendimi sürekli, *acaba nasıl olurdu,* diye düşünürken buluyorum. Bizimle

olmalıydı. Bizim bebeğimiz olmalıydı. Bazen, *keşke o gün Bella'yı alsaydı,* diye düşünürken buluyorum kendimi.

Fakat Glen, Bella'yı düşünmüyor. Ona kurulan tuzağı geride bırakamıyor. Aklının bir kenarında hep ağırlığını hissediyor. Ne zaman televizyonda polisle ilgili bir şey görse, hayatını nasıl mahvettiklerini söyleyip kara kara düşüncelere daldığını görebiliyorum. Ona artık bunları umursamamasını söyledim ve onu geleceğe bakmak konusunda ikna etmeye çalıştım ama beni duymuşa benzemiyor.

Bir telefon görüşmesi yapmış olmalıydı çünkü Tom Payne bir perşembe sabahı bize gelip Hampshire Polis Teşkilatı'nı dava edebileceğimizden bahsetti. Glen'e yaptıkları için tazminat alabilirdik.

"Bunu ödemeliler. Yaptıkları numaralar yüzünden aylarca hapis yattım," dedi Glen ve ben çay yapmaya gittim.

Geri döndüğümde Tom'un büyük, sarı defterinde rakamlar üzerinde çalışıyorlardı. Glen'in rakamlarla arası her zaman iyi olmuştu. Çok zekiydi. Son hesaplamaları yaptıktan sonra Tom, "Sanırım çeyrek milyon alabilirsin," dedi ve Glen piyango kazanmış gibi zıpladı. Ona paraya ihtiyacımızın olmadığını söylemek istedim, özellikle de böyle kirli bir parayı istemiyordum. Fakat bunun yerine yalnızca gülümsedim ve gidip Glen'in elini tuttum.

Uzun bir süreç ama Glen'e yeni bir odak noktası sunuyor. Artık eBay teslimatları gelmiyor ve Glen onlarla uğraşmak yerine mutfakta oturup gazeteler ile raporları okuyarak bazı şeylerin altını renkli kalemlerle çiziyor. Delgeçle deldiği belgeleri farklı dosyalara yerleştiriyor. Bazen içlerinden bazılarını sesli olarak okuyor ve ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor.

"Dava yüzünden lekelenmiş olmasının etkilerine bağlı olarak Bay Taylor artık evden her çıkışında geçirdiği panik ataklarla acı çekiyor," diye okuyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum. Çünkü bunu hiç fark etmemiştim. Annemin panik ataklarına benzemiyordu en azından.

"Şey, içimde dalgalanmalar hissediyorum," diyor. "Sence doktor raporu isteyecekler midir?"

Zaten fazla dışarı çıkmıyoruz. Sadece marketlere gidiyoruz. Genelde çok erken saatlerde ve her seferinde farklı, kimsenin bizi fark etmeyeceği, kimseyle konuşmak zorunda kalmayacağımız büyük süpermarketlere gidiyoruz ancak her seferinde onu tanıyan birileri çıkıyor. Çok da şaşırtıcı bir durum değil. Dava devam ederken Glen'in fotoğrafları hemen her gün gazetelerdeydi ve kasadaki kızlar onun kim olduğunu biliyor. Ona kendi başıma gideceğimi söyleyeceğim ama beni duymayacak. Bununla tek başıma yüzleşmeme izin vermeyecek. Elimi tutuyor ve cesaretini gösteriyor. Tek kelime bile etmeye cüret edecek olanlara çenelerini kapamalarını söylercesine bakmayı öğreniyorum.

Asıl zor olan, tanıdığım insanlarla karşılaşmak. Beni gördüklerinde kimi yolunu değiştiriyor, kimi de hiç görmemiş gibi davranıyor. Bir diğer grupsa her şeyi öğrenmek istiyor. Sürekli aynı şeyi tekrarlarken buluyorum kendimi: "Biz iyiyiz. Gerçeğin, yani Glen'in suçsuz olduğunun ortaya çıkacağını biliyorduk. Polis bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalacak."

İnsanların çoğu bizim adımıza mutlu olsa da hepsi aynı şeyi düşünmüyor. Salondan bir müşterim, "Hımmm. Fakat hiçbirimiz tamamen masum değiliz, öyle değil mi?" demişti.

Ben kadına onu gördüğüm için mutlu olduğumu fakat Glen'e yardım etmek için geri dönmek zorunda olduğumu söylemiştim.

Bir gün cesaretimi toplayıp Glen'e, "Bu yeniden mahkemeye çıkmamız anlamına gelecek," dedim. "Her şeyi yeniden irdelemek ve üzerinden geçmek... Bundan emin değilim."

Glen ayağa kalkıp bana sarılıyor. "Senin için zor olduğunu biliyorum sevgilim ama bu benim intikamım olacak. İnsanlar neler olduğunu ve bizim neler yaşadığımızı bilecekler."

Ne kadar hassas olduğunu bildiğim için daha fazla yardımcı olmaya çalışıyorum ve başımıza gelen korkunç karşılaşmaları hatırlıyorum. "Sinemadaki şu adamı hatırlıyor musun? Bir pedofille aynı salonda oturmayacağını söylemişti. Bağırarak seni işaret etmişti."

Elbette hatırlıyor. Güvenliğimiz için müdür aracılığıyla gelen güvenlik görevlileri bizi dışarı çıkarmıştı. Adam bağırmaya devam ediyordu: "Ya Bella ne olacak?" Yanındaki kadınsa onu oturtmaya çalışıyordu.

Ona kocamın masum olduğunu söylemek istemiştim fakat Glen beni kolumdan yakalamıştı. "Yapma Jean. Yoksa işler daha da kötüleşecek. Kaçığın teki işte."

Bunu hatırlamaktan hoşlanmıyor ama ifadesine yazıyor. "Teşekkürler canım," diyor.

Polis tazminat talebine sonuna kadar direniyor. Ama Tom buna mecbur olduklarını çünkü parayı vergi mükelleflerinin parasıyla ödemek zorunda kalacaklarını söylüyor. En iyi takım elbisesini ve ayakkabılarını giymiş olan Glen, Tom'dan gelen telefona cevap verdiği sırada ben duruşmaya uygun bir şeyler giyiyorum.

"Her şey tamam Jeanie!" diye bağırıyor merdivenlerden. "Çeyrek milyon ödemişler."

Gazeteler Dawn Elliott'ın, küçük kızının sırtından kazanılan bu tazminatı kanlı para olarak adlandırdığını yazıyorlar. Muhabirler Glen hakkında yine korkunç şeyler yazıyorlar ve bir kez daha kapımızdalar. "Sana demiştim," demek geliyor içimden ama ne fayda?

Glen bir kez daha sessizliğe gömülüyor ve kovulmadan önce işyerimdeki eşyalarımı topluyorum.

Başladığımız yere geri döndük.

29. Bölüm

21 Temmuz 2008, Pazartesi

Dedektif

Dava düştükten sonra Bob Sparkes'ı farklı bir keder ve öfke bekliyordu. Çoğunlukla kendine kızıyordu. Bu korkunç stratejiye kendini kaptırmıştı.

Aklından ne geçiyordu ki? Üst katlardaki ofislerin açık kapılarının önünden geçerken amirlerinden birinin ondan "şöhret avcısı" diye bahsettiğini duyunca tokat yemiş gibi olmuştu. Bella'yı düşündüğünü zannediyordu ama belki de düşündüğü yalnızca kendisiydi.

"Zaten şöhret içinde yüzmediğim de kesin," demişti kendi kendine.

Rapor, davanın sona ermesinden beş ay sonra o tarz belgelere özgü, steril bir dille yazılmıştı. Şüpheliye karşı "uzman fikrine ve üst birimlere danışılarak onay alındıktan sonra" bir kanıt elde edebilmek için gizli polis kullanıldığı, ancak eylemi gerçekleştiren tecrübesiz polis memuru tam anlamıyla gözetim ve denetim altında tutulmadığı için seçilen taktiğin başarısız olduğu sonucuyla bitiyordu.

Sparkes, şefiyle yaptığı kısa bir toplantıdan sonra telefonda Eileen'e metnin özünün "bu işi berbat ettik" anlamına geldiğini söylemişti.

Ertesi gün o ve amirleri, gazetelerin ön sayfalarında Bella davasını "mahvetmek"le suçlanıyordu. Bir sürü politikacı ve bahisçiden

telefonlar alıyorlardı. Sparkes bütün klişeler art arda sıralanırken başını öne eğiyor ve kendini polislikten sonraki hayatına hazırlıyordu.

Eileen onun polislikten ayrılması ihtimali karşısında neredeyse mutlu olmuşa benziyordu. Ona bir şirkette güvenlik görevlisi olarak çalışmayı önermişti. *Temiz bir iş demek istiyor*, diye düşünmüştü Sparkes. Çocukları harikaydı, onu birçok kez arayıp verdikleri haberlerle güldürmüşlerdi fakat Sparkes geçen her günün sonunda daha ilerisini göremiyordu.

Yeniden koşmaya başlamıştı. Henüz genç bir babayken ayaklarının ritminin en azından bir saatliğine zihnini doldurduğunu hatırlıyordu. Ancak eve ter içinde ve bitkin bir halde dönüyordu. Elli yaşındaki dizleri onu öldürüyordu. Eileen ona artık koşturmamasını, böyle bir temponun onu hasta edeceğini söylemişti.

Disiplin soruşturmasında sorularla daha uygar bir ilişki içine girmişti sonunda. Her ne kadar nazik bir dille sorulsalar da sağlam sorular çıkmıştı karşısına. Aslında herkes verilecek yanıtları biliyordu fakat yasal süreç işlemek zorundaydı. Sonucu beklerken zorunlu fakat ücretli izne çıkarılmıştı. Sendika temsilcisinden telefon geldiği sırada üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Görünüşe göre suçlamalar artmıştı ve resmî bir kınama alacaktı fakat işten çıkarılacağa benzemiyordu. Sparkes duyduğu şey karşısında gülmesi mi yoksa ağlaması gerektiği konusunda kararsızdı.

Ama Eileen ağlamayı seçmiş ve onu sıkı sıkı kucaklamıştı. "Ah Bob, hepsi geçti," demişti. "Tanrı'ya şükür, gerçeği gördüler."

Sparkes ertesi gün işe döndüğünde farklı görevlendirmelerle karşılaşmıştı.

Yüz karası Brakespeare'in sandalyesine terfi eden Müfettiş Dedektif Wellington, yarı eğitim verir gibi geçen görüşmeleri sırasında, "Hepimiz için yeni bir başlangıç," demişti. "Ne kadar çekici geldiğini bilsem de bırakalım da Glen Taylor meselesiyle bir başkası ilgilensin. Bu kadar

teşhir edildikten sonra aynı dosyaya geri dönemezsin. Haksızlık gibi görünür ve yine bir sürü başlık atılır."

Sparkes, masasındaki yeni vakalar, ayrılan bütçeler, görevlendirme listeleri ve birkaç ofis dedikodusu hakkında konuşulurken başını aşağı yukarı salladı. Fakat ofisine geri döndüğünde Glen Taylor yine listesinin en tepesindeydi, hatta listesindeki tek isimdi.

Matthews içeride onu bekliyordu. Kapıyı arkalarından kapatıp kullanacakları taktikler hakkında konuşmaya başladılar.

"Ona yaklaşmadığımızdan emin olmak için bizi izleyeceklerdir. Bella Elliott vakasında izlenecek yeni yol ve plan için Basingstoke'tan kıdemli bir dedektif getirdiler. Bir kadın. Ve işini iyi yapıyor. Jude Downing. Onu tanır mısın?"

Dedektif o gün öğleden sonra Sparkes'ın kapısını çaldı ve ona birlikte bir kahve içmeyi teklif etti. İnce yapılı, kızıl saçlı kadın, yolun aşağısındaki kafede Sparkes'ın karşısına oturmuştu. "Kantin biraz kalabalıktı," dedi. "Birer latte içelim." Bekledi.

"O hâlâ dışarıda Jude," dedi Sparkes sonunda.

"Ya Bella?"

"Bilmiyorum Jude. Aklımdan çıkmıyor."

"Yani Bella'nın öldüğü anlamına mı geliyor bu?" diye sordu Jude. Sparkes bunun cevabını bilmiyordu. Polis gibi düşünürken Bella'nın ölmüş olduğunu biliyordu ama yine de onu bırakamıyordu.

Dawn hâlâ gazetelere röportajlar veriyordu ve o çocuksu yüzüyle gazete sayfalarından onlara suçlar gibi bakıyordu. Sparkes neredeyse her hafta ona telefon etmeye devam etmişti. "Yeni bir haber yok Dawn, sadece nasıl olduğunu öğrenmek istedim." Bunun üzerine Dawn ona nasıl olduğunu anlatırdı. "Bella'yı Bulun" kampanyası sırasında bir adamla tanışmıştı ve gelip geçen günlerle yavaş yavaş başa çıkmaya başlıyordu.

"Bu evlilikte üç kişiyiz," demişti Eileen bir keresinde ve onu cezalandırmak için daima hazır tuttuğu o sahte ve kuru kahkahasını atmıştı. Sparkes ona kızmamıştı fakat evde Bella vakasından bir

daha bahsetmeme kararı alarak karısına yatak odalarını boyamayı bitireceğine söz vermişti.

Jude Downing kaçırdıkları herhangi bir şey olup olmadığını anlamak için Sparkes'a ellerindeki bütün kanıtları görmek istediğini söyledi. "Hepimiz bu yollardan geçtik Bob. İnsan önündeki vakanın içine o kadar çok giriyor ki artık hiçbir şey göremez oluyor. Bunu seni eleştirmek için söylemiyorum. Gerçek bu."

Sparkes gözlerini önündeki kahvenin köpüğüne dikmişti. Üstüne çikolata tozundan kalp deseni çizmişlerdi. "Haklısın Jude. Daha taze bir görüşe ihtiyaç var, biliyorum ama yine de sana yardımcı olabilirim."

"Bir süre geri planda durman en iyisi olacaktır Bob. Alınma ama bu işe yeniden başlamamız gerek ve kendi yolumuzu takip etmeliyiz."

"Peki. Kahve için teşekkürler. Artık geri dönsem iyi olur."

Eileen onun için bir bardak bira doldururken Sparkes öfkesini dışa vurmuştu. "Bırak da o ilgilensin sevgilim. Kendini hasta ediyorsun. Doktorun sana tavsiye ettiği nefes egzersizlerini yapmalısın." Sparkes birasından bir yudum alırken içinden her şeyi oluruna bırakma pratiğini yapmış fakat her şey elinden kayıp gidiyormuş gibi hissetmişti.

Kendini elindeki yeni vakalara vermeye çalıştıysa da bunlar yalnızca yüzeysel aktivitelerdi. Bir ay kadar sonra Ian Matthews bir başka birime katılmak istediğini açıklamıştı. "Değişikliğe ihtiyacım var Bob," demişti. "Hepimizin var."

Ian Matthews'un veda partisi tam bir klasikti. Önce gelenlerin yaptıkları konuşmaların ardından alkolle beslenmiş bir sürü iğrenç anekdot ile geçmişte çözülmüş olaylara dair aşırı duygusal hatırlatmalar silsilesi... "Bir devrin sonu bu Ian," demişti Sparkes, yardımcısının ona sarhoş bir halde sarılmasından sonra. "Çok iyi iş çıkardın."

Hâlâ ayakta duran tek adamdı, demişti kendi kendine. *Glen Taylor dışında tabii...*

Yeni yardımcısı otuz beş yaşında, zekâsıyla insanı ürküten bir kızdı. "Kadın demelisin Bob," diye düzelmişti Eileen onu. "Kızlar saçlarını iki yandan örer."

Yardımcısının saçları örülü değildi. Parlak, kahverengi saçlarını topuz yapıyordu ve saçlarının gerginliği derisini çekiştiriyordu. İyi bir dereceye sahip, güçlü, kuvvetli bir kadındı ve görünüşe bakılırsa izleyeceği kariyer âdeta göz kapaklarının içine yazılmıştı.

Yardımcı Dedektif Zara Salmond –*Annesinin kraliyetle ilgili bir takıntısı vardı herhalde,* diye düşünmüştü Sparkes– hayatını kolaylaştırmak için Vice'tan transfer edildiğini söyleyerek başlamıştı söze.

Sparkes'ın ilgilendiği vakalar giderek zayıflamış ve kapısının altından içeri bırakılmaya başlanmıştı – uyuşturucudan ölen bir ergen vakası, üst düzey bir soygun, bir gece kulübündeki bıçaklama olayı. Sparkes hepsinin üzerinden geçiyordu ancak hiçbir şey dikkatini ofisini paylaştığı adamdan uzaklaştırmasını sağlamıyordu.

Old Bailey Mahkemesi'nin dışında maymun gibi sırıtan Glen Taylor'ın yüzü günün her anında parıldıyordu. "Buralarda bir yerlerde," ifadesi, Sparkes için, Bella'nın kaybolduğu günden beri klavyesinin harflerinin silinmesine neden olana kadar bilgisayarında hazırlanan her bir polis raporunu incelerken sürekli tekrar ettiği bir dua gibi olmuştu.

Sparkes kantinde dönen dedikodulardan Lee Chambers'ı yeniden sorgulamak için getirdiklerini duymuştu. Edepsizce yaptığı teşhircilik sonunda üç aylık cezasını tamamlayan adam işini kaybetmiş ve taşınmak zorunda kalmıştı ancak görünüşe bakılırsa formundan hiçbir şey kaybetmemişti.

Sandalyesinde kıvranarak masum olduğunu söyleyen Chambers daha fazla sorgulanmama sözü karşılığında, yaptığı porno ticareti, hangi saatlerde çalıştığı ve uğrak yerleri hakkında biraz daha bilgi vermişti.

Yeni soruşturma ekibi tarafından, "İzlenmeye değer," diye damgalanmıştı fakat aradıkları adamın o olmadığını biliyorlardı.

Onu yalnızca yeniden konuşturmuşlardı ve verdiği bilgiler, servis istasyonu araştırmalarına yeni bir boyut kazandırmıştı. Kamera kayıtları Chambers'ın bazı müşterilerinin ifşa edilmesini sağlamıştı. Sparkes o müşterilerden birinin Glen Taylor olduğu haberini almayı sabırla bekliyordu. "Hiçbir iz yok efendim," demişti Salmond. "Fakat hâlâ bakıyorlar."

Bakmaya devam ettiler.

Bir zamanlar onun sorumluluğunda olan araştırmayı, dedektif rolü oynayan aktörlerin canlandırdığı bir dramayı izler gibi heyecanla takip ediyordu. "Koltukta oturup izlemek gibi," demişti onu arayan Kate'e.

"Seni kim oynuyor peki? Robert de Niro mu? Ah, hayır, Helen Mirren'ı unutmuşum," deyip gülmüştü Kate.

Fakat soruşturmanın orta yerinde olmak yerine seyircilerin arasında olmak, ona soruşturmaya dair daha önce hiç sahip olmadığı bir bakış açısı sağlamıştı. Artık soruşturmayı sakin bir şekilde inceleyebilirdi ve çatlakları, yanlış başlangıçları fark etmeye başlamıştı.

"Taylor'a odaklanmakta çok acele ettik," demişti yardımcısı Salmond'a. Bunu kabullenmesi çok zor olmuştu ama yapmak zorundaydı. "Şimdi Bella'nın kaybolduğu güne tekrar bakalım. Sessizce."

Kimseye söylemeden, 2 Ekim 2006 gününü çocuğun uyandığı andan itibaren baştan tasarladılar. Sparkes'ın bir köşede çürümeye bırakılmış gibi görünen metal dolabında sakladıklarıyla montajı tamamladılar. "Bir sanat projesine benziyor," diye takıldı ona Salmond. "Birkaç yapışkan plastik de eklersek *Blue Peter* madalyası bile alabiliriz."

Salmond bilgisayarda bir zaman çizelgesi yapmak istedi ancak Sparkes durumun ortaya çıkmasından endişe ediyordu. "Böyle devam edelim. Arkamızda iz bırakmamış ve bu işten kurtulmuş oluruz."

Salmond'ın ona yardım isteyip istemediğini ne zaman sorduğundan emin değildi. Salmond onunla Matthews gibi alay etmiyordu. Gerçi Sparkes, Matthews'la aralarındaki yakınlığı ve ortak bir şakaya

gülmenin rahatlığını özlemişti fakat bunu bir kadınla yapmak uygun olmazmış gibi geliyordu. Arkadaş gibi değil de flört ediyorlarmış gibi görünebilirlerdi. Zaten Matthews'un o berbat ketçaplı sosisli sandviçlerini ve gömleği sıyrıldığında hafifçe ortaya çıkan göbeğini özlememişti.

Salmond oldukça parlak biriydi fakat Sparkes onu tanımıyordu ve ona güvenebileceğinden emin değildi. Ama güvenmek zorundaydı. Çalılıklar arasında ilerlerken onun duygulardan arınmış, temiz bakış açısına ihtiyacı vardı.

Dawn, Bella'nın 7.15'te kalktığını söylemişti. Bu, küçük kızın normalde uyandığından daha geç bir saatti fakat önceki akşam yatağa geç girmişti. "Neden geç girmişti?" diye sordu Salmond ve Dawn'ın ifadesini incelemeye devam ettiler.

"McDonald's'a gitmişler ve dönerken bir süre otobüs beklemek zorunda kalmışlar," dedi Sparkes.

"Neden? Özel bir sebebi var mıymış?" diye sordu Salmond. "Doğum günü değil çünkü doğum günü nisan ayında. Dawn'ın sürekli paraya sıkışık olduğunu sanıyordum. Beş yüz pound kredi kartı borcu vardı ve komşuları onun nadiren dışarı çıktığını söylüyor."

"Görünüşe bakılırsa bunu sormamışız," dedi Sparkes. Böylece bu soru, Salmond'ın listesine eklendi. Sparkes onun liste yapmayı seven bir kız olduğunu düşündü. Pardon, kadın.

"Bir de gazete bayisinden alınan şekerlemeler. Kendilerini şımartmaya devam etmişler. Acaba o günlerde hayatlarında neler olup bitiyordu, merak ediyorum."

Salmond yeni bir kâğıdın üstüne SMARTIES yazdı ve kâğıdı dolaba astı. Masanın iki ucunda oturuyorlardı, patron koltuğuna Salmond yerleşmişti. Matthews'un ayrılma hediyesi olarak bıraktığı ana dosyanın bir çıktısı da aralarında duruyordu. Sparkes kendini sorgu altında gibi hissederken yeni yardımcısı sorulmamış soruları bulup çıkarıyordu.

"Hayatına yeni bir erkek girmiş mi? Peki ya onu hamile bırakan Matt? Onunla hiç konuştuk mu?"

Soruşturmadaki bütün delikler suçlarcasına Sparkes'a bakıyordu.

Patronunun üstüne kasvet çöktüğünü gören Salmond hemen, "Haydi, şu işe girişelim," dedi.

Bella'nın doğum sertifikasında bir baba ismi yoktu; evlenmemiş olan Dawn, kayıt sırasında yanında olmadığı sürece babanın ismini kaydettiremezdi. Fakat Dawn, polise çocuğunun babasının Birmingham bölgesindeki bir ilaç şirketinde çalışan Matt White olduğunu söylemişti. "Ne zaman istese Viagra elinin altında," demişti Sparkes'a.

Araştırmalarının başında Matthew White'ı Birmingham'da bulmayı başaramamışlardı ve daha sonra ortaya çıkıp tablodaki yerini alan Glen Taylor, resimdeki diğer herkesi bir kenara itmişti.

"Matt bir takma isim olabilir. Dawn'a da sahte bir isim verip vermediğini merak ediyorum. Evli erkekler, hayatlarına beklenmedik bir şekilde müdahale ederler endişesiyle yeni sevgililerine sahte isimler verirler," diyen Salmond düşünmeye başladı.

Genç kadın, Sparkes'ı sakinleştirip ona kendini biraz yetersiz hissettirecek kadar sakin bir verimlilikle yeni araştırmalarına uyum sağlamıştı. Sparkes'ın konsantrasyonunu neredeyse hiç bozmadan, âdeta uçarak dakikalar içinde ofise girip doğru belgeleri alma, soruları cevaplama ve yapılacak işleri onaylama gibi bir yeteneği vardı.

Sparkes yeni bir yol bulabileceklerine inanmaya başlamıştı. Fakat içindeki bu yeni umut onu rahatsız ediyor, kayıtsızca gardını düşürmesine sebep oluyordu. Paralel soruşturması büyük ihtimalle ortaya çıkacaktı.

Müfettiş Dedektif Downing kapıyı çalmadan başını içeri uzattığı sırada bir görüşme yapmak için telefonun başına gitmiş olan Sparkes, dolabının kapağını açık bırakmıştı. Paralel bir Bella soruşturmasıyla karşılaşan ve Sparkes'a bir seri katilin yalanını ortaya çıkarmış

gibi bakan Downing'in beraber bir sandviç yeme teklifi ağzından çıkamamıştı bile.

"Jude, orijinal davadan kalan bazı şeyler sadece," dedi meslektaşının bakışlarının sertleştiğini gören Sparkes. Bu felaketin önüne geçmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığının ve açıklamasının çok zayıf kaldığının farkındaydı.

Kadının bakışlarında kızgınlıktan ziyade merhamet vardı ve nedense bu daha kötüydü.

"Biraz izin yapmaya ihtiyacın var Bob," demişti Şef Parker ertesi gün yaptıkları resmî görüşmede. "Ve yardıma. Birilerine danışmanı öneriyoruz. Bu konularda çok iyi olan arkadaşlarımız var."

Sparkes gülmemek için kendini zor tutuyordu. Yazıcıdan çıktısı alınmış isim listesini ve iki haftalık izin kâğıdını aldı. Sonra da olanları anlatmak için arabasından Salmond'ı aradı.

"Dosyaya sakın yaklaşayım deme Salmond. Senin kafadan kontak olmadığını biliyorlar ve bir dahaki sefere bu kadar insaflı olmayacaklar. Dosyayı yeni ekibe bırakmalıyız."

"Anlaşıldı," dedi Salmond kısaca.

Sparkes, kadının konuşma tarzından bir amirinin yanında olduğunu anlamıştı. "Müsait olduğunda ara beni."

30. Bölüm

16 Eylül 2008, Salı

Anne

Dawn gerçekten de çabalamıştı. Yeni, pahalı bir ceket almış, altına yeni bir çift çorap, bir etek ve topuklu ayakkabılar giymişti. Onu asansörün önünde karşılayıp gazetecilerle dolu haber odasına götüren editör büyük bir yaygara koparmıştı. Hepsi bilgisayarlarının arkasından ona başlarıyla selam verip gülümsediler ve her gün mahkemede gördüğü o adam, telefonunu bir kenara bırakıp yanına geldi ve elini sıktı.

Editörün saçı ve makyajı dergi standartlarına göre yapılmış zarif sekreteri onları dinlenme odasına kadar izledi ve Dawn'a çay ya da kahve isteyip istemediğini sordu. "Çay lütfen. Şekersiz."

Tepsi gelince küçük sohbetleri de bitmişti. Editör meşgul bir adamdı.

"Dawn, Taylor'ı adalete teslim etmek için sürdürdüğümüz kampanyayı konuşalım artık. Buna ancak seninle büyük bir röportaj yaparak başlayabiliriz. Ve yeni bir açı kazandırarak."

Dawn Elliott editörün ne istediğini kesinlikle biliyordu. Yaklaşık iki yıldır maruz kaldığı medya onu sertleştirmişti. Adamın yeni bir açıdan kastı, ön sayfada daha fazla yerdi. Bunu diğer gazeteler, kahvaltı haberleri, Radyo 5'te canlı yayın, *Woman's Hour* ve dergiler

takip edecekti. Tıpkı günün geceyi izlemesi gibi. Çok yorucu olacaktı fakat yola devam etmek zorundaydı çünkü içinde, derinlerde bir his ona bebeğinin hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu ve Dawn diğer günlerinde de hep bunu ümit ediyordu.

Fakat gök mavisi köpükten bir küpün üzerinde otururken – muhtemelen bulundukları yeri daha insancıl bir yere çevirmeye çalışan bir şirket dekoratörünün işiydi– gazetenin ondan Bella'nın öldürüldüğünü söylemesini istediğini biliyordu. Glen Taylor'ın peşine düşebilmeleri için böyle söylemesi gerektiğini bildirmişti editör.

"Bella'nın öldüğünü söylemeyeceğim Mark," dedi Dawn. "Çünkü o ölmedi."

Mark Perry başını sallarken yüzünde yapay bir merhamet vardı. "Seni anlıyorum ama birilerini cinayetle suçlamak zordur Dawn, özellikle de kurbanın hâlâ yaşadığını söylerken. Senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım ama polisler Bella'nın öldüğüne inanıyor, öyle değil mi?"

"Bob Sparkes inanmıyor," diye karşılık verdi Dawn.

"O da inanıyor Dawn. Herkes böyle düşünüyor."

Konuşmalarını izleyen sessizlikte Dawn seçenekler arasında bocalıyordu: Ya gazetelere istediğini verecekti ya da yoluna yalnız devam edecekti. O sabah ona ücretsiz avukatlık koşullarını tavsiye eden insan kaynakları danışmanıyla konuştuğunda adam ona bir tür "Sophie'nin Seçimi"yle karşı karşıya kalacağını söylemişti. "Bella'nın öldüğünü bir kez söyledikten sonra geri dönüş olmayacak ve araştırmaların durma tehlikesi doğacak."

Dawn buna izin veremezdi.

"Bence o soruyu açık tutmaya devam etmeliyiz," dedi Dawn. "Neden onu böyle bir şeyle suçlayalım ki? Sonuçta Bella bulununca onun öldüğünü söyleyen gazete pozisyonunda olmak istemezsiniz, öyle değil mi? Herkes sizi aramaları durdurmakla suçlayacaktır."

Perry masasına gitti ve masayı kaplayan A3 boyutundaki sayfalardan biriyle geri döndü. Bu, *Herald* gazetesinin özel sayısının

kapak taslağıydı ve sayfada karmaşık öyküler yoktu. Yalnızca dört sözcük âdeta haykırılmıştı: "İŞTE BELLA'YI KAÇIRAN ADAM". Bir de Glen Taylor'ın bir fotoğrafı vardı.

Perry "KATİL!" başlığını tercih ederdi ama o piç kurusu enselenince onu zaten kullanacaklardı.

"Buna ne dersin?" diye sordu ve Dawn kapağı bir profesyonel gibi inceledi.

Başlarda Taylor'ın yüzünü her gazetede biricik bebeğinin yüzüyle yan yana görmeye dayanamıyordu ancak kendini buna alışmaya zorlamıştı. Adamın gözlerine bakıp bir suç izi, ağzına bakıp bir zayıflık ya da şehvet izi aradı. Fakat hiçbiri yoktu. Otobüste aynı koltuk sırasında yan yana oturacağı, süpermarket kuyruklarında karşılaşacağı sıradan bir adama benziyordu ve Dawn onunla hiç karşılaşıp karşılaşmadıklarını merak ediyordu. Taylor bu yüzden mi onun çocuğunu seçmişti acaba?

Uyanık olduğu her an zihninde bu soru yankılanıyordu. Rüyalarında yalnızca Bella vardı; Dawn tüm gücüyle ona koşuyor, ulaşacak gibi oluyor ama aslında ne hareket edebiliyor ne de ona doğru ilerleyebiliyordu. Uyandığındaysa kızını daha o gün kaybetmiş gibi hissediyordu.

İlk başlarda çaresizlik ve suçluluk hissiyle hayatın hiçbir alanına dâhil olamayacak kadar çok ezilmişti. Fakat sonunda sakinleştiricilerin etkisinden kurtulmaya başladığında annesi onu ufak tefek şeylerle meşgul olması konusunda ikna etmişti. "Her gün ayağa kalkıp giyinmeli ve bir şeyler yapmalısın Dawn. Biraz olsun hareket etmelisin."

Bella doğduğunda Dawn uyku yoksunluğu ve bebeğinin bitmek tükenmek bilmeyen gaz sancılarıyla boğuştuğunda da annesi ona aynı tavsiyede bulunmuştu.

Böylece yataktan kalkıp giyinmeye başladı. Bahçeden eve kadar yürüdü. Tıpkı Bella gibi bahçeye çıktı ve akıp giden hayatı seyretti.

"Bella'yı Bulun" kampanyası, Dawn'ın Facebook sayfasında Bella hakkında ya da çoğu zaman hissettikleri hakkında bazı yazı-

lar paylaşması üzerine başlamıştı. Tepkiler çığ gibiydi ve ona moral vermeye başlamıştı. Dünyanın dört bir yanından önce binlerce, sonra yüz binlerce kişi ona arkadaşlık isteği göndermiş ve paylaştıklarını beğenerek ona ulaşmışlardı. Parası olan insanlar ona kızını bulabilmesi için nakit teklif ettiklerinde Dawn kabul etmiş, böylece kendine yeni bir hedef belirlemişti.

Bob Sparkes ilk başlarda "Bella'yı Bulun" kampanyasına dair bazı çekincelerinin olduğunu kabul etmişti ancak sonradan kendi memurlarının görevden çekilmesine neden olmadığı sürece bunun bir sorun olmayacağını söylemişti. "Yine de asla bilemezsin," demişti Dawn'a. "Kampanya bazılarının utanıp gönüllü olmasına sebep olabilir."

"Kate, *Herald*'la iş yaptığımı görünce çıldıracak," diye düşünmüştü çünkü bir keresinde onlardan düşmanlar diye bahsettiğini hatırlıyordu. "Fakat onların teklifi masadakiyle eşleşmiyor. Bunu anlayacaktır."

Aslında kendisi de Kate ve Terry'nin hikâyeyi ele almasını tercih ederdi ancak *Daily Post* bu fırsatı es geçmişti.

Başkasıyla çalışmak zordu çünkü geride bıraktıkları aylarda Kate'le çok yakınlaşmışlardı. Haftalarca konuşmuş, öğle yemekleri için buluşup dedikodu yapmışlardı. Bazen gazeteden bir araba gelip Dawn'ı alarak Londra'ya bile götürüyordu. Bunun karşılığında da Dawn herhangi bir gelişmeyi en önce Kate'e söylüyordu.

Fakat *Post*'un konuyla ilgili haberleri giderek azalmıştı. Yaptıkları röportajlardan birine yer verilmeyince Dawn, Kate'e en son buluşmalarında, "Gazete benden sıkıldı mı?" diye sormuştu.

"Deli misin?" demişti Kate. "Sadece şu anda bir sürü şey oluyor." Ama Dawn'la göz göze gelememişti.

Dawn artık o kanepede kendini kaybetmiş halde oturan genç kadın değildi ve artık her şeyi anlıyordu.

Herald gazetesi, Taylor'ı yeniden adalete teslim edecek bir kampanya için "Bella'yı Bulun" fonuna oldukça cömert bir bağış teklifinde bulununca Dawn teklifi kabul etmişti.

Kararını bildirmek için Kate'i aramıştı, ona en azından bu kadarını borçluydu. Teklifi anlattığındaysa Kate hemen paniklemişti: "Tanrı aşkına Dawn, ciddi misin? Herhangi bir şey imzaladın mı?"

"Hayır, onlarla bugün öğleden sonra görüşeceğim."

"Tamam. Bana yirmi dakika ver."

"Şey..."

"Lütfen, Dawn."

Kate onu geri aradığında Dawn onun ellerinin boş olduğunu biliyordu.

"Üzgünüm Dawn, bunu yapmayacaklar. Taylor'ı suçlamanın çok riskli olduğunu düşünüyorlar. Haklılar da. Tehlikeli bir iş yapıyorsun. Elinde patlayabilir. Bunu yapma."

Dawn iç çekmişti. "Ben de üzgünüm Kate. Bunun kişisel bir şey olmadığını biliyorsun, bana karşı hep çok iyiydin. Fakat bir gazete artık ilgilenmiyor diye durmam mümkün değil. Daha fazla beklersem çok geç olacak. Yakında yine konuşuruz."

İşte, kontratı ve kanundaki boşluklara karşı eklenmiş maddeleri bir kez daha inceliyordu Dawn. Avukatı onun adına çoktan incelemişti bile ancak yeni bir şey eklemeleri ihtimaline karşın ona bir kez daha bakmasını söylemişti.

Mark Perry, Dawn her konuştuğunda onu cesaretlendirmek istercesine başını aşağı yukarı sallıyordu ve sonunda kontratı imzalayıp tarihi de attığında yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Pekâlâ, haydi işe koyulalım artık," dedi ve ayağa kalkıp onu bu özel sayıda "büyük" röportajı yazacak olan yazarın beklediği ofise götürdü.

Çoktan binlerce kelimelik bir metin yazılmıştı ancak suçlamanın boyutu boş kalmıştı. Glen Taylor'ın duruşmasından önce onun bankadan ve kargo firmasından eski iş arkadaşlarıyla röportajlar yapmışlar, sohbet odalarında konuştuğu çıkarcı kadınlardan türlü hikâyeler toplayıp soruşturmayı yürüten ekipteki bir dedektiften gazetede yayımlanmama kaydıyla, sanığın çocuk pornosu geçmişine

dair bilgiler almışlardı. Ayrıca Taylor'ın komşularından birinden, Taylor'ın onun çocuklarıyla beraber çekildiği bir fotoğrafı da almışlardı. Üstelik çocuklardan biri sarışın bir kızdı.

Komşuları, Taylor'ın bahçede oynayan çocukları yukarıdaki pencereden nasıl izlediğini gördüğünü, bahçelerinin arasındaki kapıyı kapatmak zorunda kaldığını anlatmıştı.

Bu bilgilerin hiçbiri artık boşa gitmeyecekti.

Mark Perry üstündeki ceketi çıkarıp sandalyesinin sırtına astıktan sonra kollarını sıvarken yardımcısına, "'Katil' başlığını atmamızı istemiyor ama yine de harika bir ilk gün oldu," dedi. "Şimdi editöryal kısma geçelim. Bir de avukatları buraya getirelim."

Herald gazetesinin ilk dokuz sayfasını Glen Taylor'ın adalete teslim edilmesi ve İçişleri Bakanlığı'nın mahkemenin yeniden görülmesini sağlaması taleplerini içeren bir yazı dizisi kaplamıştı.

Gazeteciliğin en güçlü, mesajı ani bir çekiç darbesi gibi indirip anında reaksiyona sebep olan ve okuyucu yanıtlarını kışkırtan hali buydu işte.

Gazetenin yorum kısmı anında düşünülmeden sarf edilmiş öfkeli sözlerle ve bazen hakarete varan ifadelerle, idam cezasının yeniden getirilmesini talep eden yorumlarla dolup taşmaya başlamıştı. Haber editörü sabah toplantısında durumu, "Her zamanki kaçıklar," diye özetledi. "Fakat bu sefer sayıları oldukça fazla."

"Okuyucularımıza biraz saygı göstermeye ne dersin?" dedi Editör ve bunun üzerine gülüştüler. "Peki, bugün elimizde neler var?"

31. Bölüm

17 Eylül 2008, Çarşamba

Muhabir

Kate Waters masasında kahvaltı yaparken burnundan soluyordu. *Herald* gazetesinin sayfalarını çevirdiğinden beri karşısına çıkan herkese, "Bunu biz yapabilirdik," diyordu. Haber odasının karşı tarafındaki Terry Deacon onun ne söylediğini duymuş fakat haber listesini yazmaya devam etmişti. Kate ballı kızarmış kepekli ekmeğini bırakıp onun yanına doğru yürüdü ve başında dikilip, "Bunu biz yapabilirdik," diye tekrarladı.

"Elbette yapabilirdik Kate ama çok fazla para istedi ve biz onunla zaten üç büyük röportaj yapmıştık bile."

Terry sandalyesini geriye doğru itti, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Açıkçası bunun neresi haber, anlamıyorum. Adamın yan komşusunun çocuğuyla fotoğrafına hayır demezdim ama internette her yerde çocuk pornosuyla ilgili şeyler var zaten."

"Mesele bu değil Terry. *Herald* artık Bella Elliott'ı resmî olarak temsil eden gazete oldu. Taylor şayet yeniden yargılanıp suçlu bulunursa bu defa Bella'yı kaçıran kişiyi adalete teslim ettiklerini söyleyebilecekler. Peki, biz o sırada ne yapacağız? Bir taraflarımızı tutup merdivenlerde otururuz herhalde."

"O halde daha iyi bir hikâye bul Kate," dedi aniden arkasında beliren editör. "Aynı şeyleri tekrar ısıtarak zaman kaybetme. Şimdi bir reklam toplantısına gidiyorum. Bunu daha sonra konuşacağız."

Kate, "Peki, Simon," dedi ve tekrar yerine döndü.

Terry, patronunun onu duyamayacağı kadar uzaklaştığından emin olur olmaz, "Lanet olsun, müdür seni odasına çağırdı," dedi ve kahkahayı bastı.

Kate yeniden sandalyesine yerleşip soğumuş kahvaltısına döndü ve bulunması neredeyse imkânsız olan o daha iyi hikâyeyi araştırmaya girişti.

Normal koşullarda doğruca Dawn Elliott'ı ya da Bob Sparkes'ı arardı ancak seçenekleri büyük bir hızla tükeniyordu. Dawn öylece sıvışmıştı ve Bob anlaşılmaz bir şekilde radardan bir anda çıkmıştı. Kate ondan haftalardır haber almıyordu. Suç Birimi'nde görevli adamdan, Sparkes'ın Bella vakasının yeniden değerlendirilmesine müdahale ettiğini ve başının belaya girdiğini duymuştu. Sparkes'ın telefonu geçici olarak kapalı olacağa benziyordu.

Sparkes'ı bir kez daha aramayı denedi ve telefonun çaldığını duyduğunda sevindi. Sparkes sonunda telefona yanıt verdiğinde Kate, "Merhaba Bob," dedi. "Nasılsın? Henüz işe dönmedin mi? *Herald*'ı görmüşsündür."

"Selam Kate. Evet. Bir hükümde bulunmak onlar için oldukça iddialı bir adım. Umarım iyi avukatları vardır. Her neyse, sesini duymak güzel. Ben iyiyim. Biraz ara vermiştim ama işe geri döndüm. Merkezde bir toplantım var. Ucu kaçan ipleri yakalamaya çalışıyorum. Aslında sana oldukça yakın sayılırım."

"O halde öğle arasında ne yapıyorsun?"

Kate küçük ama pahalı Fransız restoranından içeri girdiğinde Bob'un üzerinde en az ruh hali kadar koyu renkli bir takım elbise vardı ve beyaz masa örtüsüyle tam bir kontrast yaratıyordu.

"Bob, harika görünüyorsun," diye yalan söyledi Kate. "Geciktiğim için üzgünüm. Trafik vardı."

Bob ayağa kalktı ve tokalaşmak için masanın karşısından elini ona uzattı. "Ben de az önce geldim sayılır."

Küçük sohbetleri ara sıra menü getirmek, başlangıç siparişlerini almak ya da kadehlerine su ve şarap doldurmak için araya giren garsonlar yüzünden bölünüp yeniden başlıyordu. Sonunda *magret de canard*[1] siparişleri geldiğinde Kate en samimi tavrına bürünerek konuşmaya başladı.

"Yardım etmek istiyorum Bob," dedi çatalına uzanırken. "Soruşturmaya yeniden bakabileceğimiz bir sorgulama hattı mutlaka olmalı."

Bob konuşmak yerine önündeki eti kesmeye başladı. Kate onu bekledi.

"Bak Kate, zaten bir hata yaptık ve onu tekrarlayamayız. Bakalım *Herald*'ın kampanyası ortaya neler çıkaracak? Sence Glen onları mahkemeye verecek midir?"

"Bir iftira için mahkemeye vermek tehlikeli bir oyundur," dedi Kate. "Bunu daha önce de gördüm. Bunu yaparsa yeniden sanık sandalyesine dönecek ve bir kez daha kanıtlar sunmak zorunda kalacak. Böyle bir şey yapmayı gerçekten isteyecek midir sence?"

"O zeki bir adam Kate. Üstelik kaypak." Sparkes elindeki ekmeği parmaklarının arasında çeviriyordu. "Artık ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Tanrı aşkına, Bob. Sen harika bir polissin, neden bu kadar çabuk pes ediyorsun?"

Bob başını kaldırıp ona baktı.

"Pardon, gevezelik etmek istememiştim. Sadece seni böyle görmek hoşuma gitmiyor," dedi Kate.

İkisi de sakinleşmek için şaraplarından birer yudum aldılar fakat Kate bu kadar aceleci olduğu için kendine kızdı. *Zavallı adamı biraz rahat bırak*, dedi kendi kendine.

---

1 (Fr.) Ördek göğsü. (ç. n.)

"Merkezde ne yapıyordun bugün?"

"Dediğim gibi, parçaları birleştiriyordum. Birbiriyle bağlantılı birkaç soruşturmayı düzene sokuyordum. Araba hırsızlıkları gibi şeyler. Aslında Bella vakasında geride birkaç şey kalmıştı. Glen Taylor'a yoğunlaşmadan önce ele geçen bazı erken bulgular diyelim."

"İlginç bir şeyler var mı peki?" diye sordu Kate.

"Pek sayılmaz. Merkez, biz Southampton'dan geldiğimiz sırada diğer Qwik Kargo şoförünün evde olduğundan emin olmak istemişti."

"Hangi şoför?"

"Bildiğin gibi o gün Hampshire'da iki şoför vardı."

Kate bunu bilmiyordu ya da hatırlamıyordu.

"Diğer şoför, Mike Doonan diye bir adam. Önce onu görmeye gitmiştik. Belki de ismini hatırlayamamışsındır. Zaten güçlükle yürüyor, omurgasından sakat ve yakasına yapışmamızı gerektirecek bir şey bulamamıştık."

"Peki onu sorguladınız mı?"

"Evet. Zaten o gün bölgede Taylor'ın da teslimat yaptığını söyleyen oydu. O olmasaydı Taylor'ı bulabilir miydik, emin değilim. Taylor o teslimatı iyilik olsun diye yaptığından resmî olarak kayda da geçirmemiş. Vakayı yeniden incelemeye başlayan ekip onu da görmeye gitti zaten. Anlaşılan ekleyecek bir şeyi yokmuş."

Kate tuvalete gitmek için Sparkes'tan izin istedi ve kadınlar tuvaletinde adamın ismini bir kenara hızlıca yazıp Sparkes'ın meslektaşlarından birini arayarak Doonan'ın adresini daha sonrası için bulmasını istedi.

Masaya geri döndüğünde Dedektif'in kredi kartını cüzdanına koymakta olduğunu gördü.

"Ama Bob, seni ben davet etmiştim," dedi.

Sparkes onun sitemini elini havada şöyle bir sallayarak geçiştirdi ve gülümsedi. "O zevk bana ait. Seni görmek güzeldi Kate. Moral verici konuşman için teşekkür ederim."

Birlikte dışarı çıkarlarken, *bunu hak ettin,* diye düşündü Kate. Dışarı çıktıklarında Sparkes onunla bir kez daha tokalaştı ve ikisi de işlerinin başına döndü.

Bir taksi durdurduğu sırada telefonu titreyen Kate, çağrıya yanıt vermek için taksiye devam etmesini işaret etti.

"Seçmen kütüğüne bakılırsa Peckham'da Michael Doonan diye biri yaşıyor. Adresini ve komşularının isimlerini sana kısa mesaj olarak yollayacağım," dedi Suç Birimi'nde görevli adam.

Kate, "Harikasın, teşekkürler," diye karşılık verdi ve başka bir taksi durdurmak için elini kaldırdığında telefonu tekrar çaldı.

"Kate, hangi cehennemdesin? Şu futbolcunun eski karısından alacağımız bir sürü şey var. Kadın Leeds civarlarındaymış. Hemen bir sonraki trene bin. Diğer bilgileri sana e-postayla göndereceğim. İstasyona vardığında beni mutlaka ara."

32. Bölüm

17 Eylül 2008, Çarşamba

Dul Jeanie

Birileri bugün *Herald* gazetesini kapıya bırakmış – gazete tamamen Glen'i suçluyordu ve Glen onu doğruca çöpe attı. Gazeteyi çöpten çıkarıp daha sonra okumak için lavabonun altındaki çamaşır suyunun arkasına sakladım. Bunun olacağını biliyorduk çünkü *Herald* gazetesi önceki gün kapımızı çalıp bize bazı sorular sormuş, mektup gözünden içeri notlar atmıştı. Bella vakası adil bir şekilde çözülsün diye tekrar yargılama kampanyası başlatacaklarını söylediler.

Bizim için tam bir şoktu ama Tom bizi arayıp gazetenin elinde kanıt olmadığı için bir sürü para ödemek zorunda kalacağını söyledi. Görünüşe bakılırsa cepleri oldukça derin olmalıydı. Tom'un, "*Herald* bütün silahlarını parlatıp üzerimize geliyor ama amaçları yalnızca sansasyon yaratıp dedikodu çıkarmak," dediğini Glen'den öğrendim.

"Sanki savaştan bahseder gibi konuşuyor," diyorum ve çenemi kapatıyorum. Tom beklemenin gerçeklerden daha kötü olacağını söylüyor ve umarım haklıdır.

"Sessiz kalmaya devam etmeliyiz Jeanie," diye açıklıyor Glen. "Tom gazeteye karşı yasal süreci başlatacak ama her şey sona erene kadar bizim bir tatile çıkmamız gerektiğini söylüyor. Kendimizi bu

tablodan çıkarmamız gerekiyormuş. İnternete girip bir yerlerde rezervasyon yaptıracağım."

Bana nereye gitmek istediğimi sormadı fakat açıkçası umurumda da değil. O kadar yorgun hissediyorum ki ağlayabilirim.

Sonunda Fransa'da bir yerlerde karar kılıyor. Eskiden olsa heyecanlanırdım fakat bana yerleşim yerlerinden uzak, kırsalda bir kulübeye gideceğimizi söylediğinde ne hissetmem gerektiğinden emin olamıyorum. "Uçağımız yarın sabah saat yedide kalkıyor. Bu yüzden saat dört gibi evden çıkmalıyız Jeanie. Haydi, hazırlanalım. Kendi arabamızla gideriz. Bir taksi şoförünün basına bir şeyler sızdırmasını istemiyorum."

Benim Glen'im ne kadar çok şey biliyor. Benimle ilgilendiği için çok şanslıyım.

Havaalanında sürekli başımız yerde geziyoruz ve güneş gözlüklerimizi taktık. Bilet kontrol masasına sıradaki herkes gittikten sonra gidiyoruz. Bilet kontrolü yapan kadın doğru düzgün yüzümüze bile bakmadan işlemleri tamamlayıp bavulumuzu almadan önce zahmet edip, "Bu bavulu kendiniz mi hazırladınız?" diye soruyor fakat cevabımızı bile beklemiyor.

Havaalanlarında ne kadar çok kuyruğa girildiğini unutmuşum. Körüğe ulaşana kadar sürekli stres altındayız ve ben basın mensuplarının evimizin etrafında yarattığı baskıya razı bir halde eve dönmeye hazırım. "Haydi, sevgilim," diyor Glen ve uçağa yürüdüğümüz sırada elimi tutuyor. "Az kaldı."

Bergerac'ta Glen araba kiralamaya giderken ben umutsuz bir halde bavullarımızı bekliyorum. Bizim bavullarımız ilk seferde önümden geçerken onları kaçırıyorum. Bavul kullanmayalı o kadar uzun zaman olmuş ki renklerini unutmuşum. Bu yüzden herkesin bavulunu alıp gitmesini bekliyorum. Sonunda bavullarımızla parlak gün ışığına çıktığımda Glen'i ve yanında durduğu küçük, kırmızı arabayı görüyorum. "Daha büyük bir şey almama gerek yok diye düşündüm," diyor Glen. "Yolumuz uzun değil zaten, öyle değil mi?"

Tuhaf ama Fransa'da kendi başımıza olmak, evimizde olmaktan farklı geliyor. Rutinlerimiz olmadan birbirimize ne söyleyeceğimizi bile bilmiyoruz. Bu yüzden susuyoruz. Normalde sessizliğin, sürekli kapımızın çalınmasından sonra rahatlatıcı olması gerekiyor ama öyle değil. Hatta nedense daha kötü hissettiriyor. Glen aylak aylak güneşlenip polisiye romanlar okurken ben sahilde ve kulübe yakınlarındaki ormanda uzun yürüyüşlere çıkıyorum. Bavulunu hazırlarken yanına bunları aldığını görseydim çığlık atabilirdim. Hayatımızda yeterince polis soruşturması yokmuş gibi...

Onu o muhteşem cinayet romanlarıyla baş başa bırakıp elimde dergilerle avlunun diğer tarafında oturmaya karar veriyorum. Kendimi Glen'e bakıp onu düşünürken buluyorum. Başını kaldırıp bakışlarımı yakalayacak gibi olduğunda da onun arkasında bir yerlere bakıyormuş gibi yapıyorum.

Açıkçası ne aradığımı ben bile bilmiyorum. Belki de onun masumiyetine dair bir işaret ya da gerçek bir adam arıyorum. Bilmiyorum.

Kulübeyi yalnızca yakınlarda bir süpermarkete tuvalet kâğıdı ve yiyecek bir şeyler almak için gittiğimiz zamanlarda terk ediyoruz. Buralarda yemeklik malzeme bulmakla uğraşamam. Bu yüzden öğlenleri ekmek, peynir ve domuz eti yiyoruz, akşamları da soğuk tavuk rostosu, lahana salatası ve yine domuz eti yiyoruz. Zaten pek acıktığımız söylenemez. Tabaklarımızı bir kenara itiyoruz yalnızca.

Dört gündür buradayız ve sanırım bizim kulübemizin dibindeki yolda yürüyen birisini görüyorum. Buralarda gördüğüm tek insan.

Buna fazla kafa yormuyorum ama ertesi sabah adamın kapımıza geldiğini görüyorum.

"Glen," diye bağırıyorum eve doğru. "Bir adam yaklaşıyor."

"İçeri gir Jean," diye fısıldıyor ve ben içeri girer girmez kapıyı kapatıp perdeleri çekiyor. Kapının çalınmasını bekliyoruz.

Herald bizi buldu. Bizi bulup fotoğraflarımızı da çektiler. Tom ertesi gün telefonda haberi okuyor: "Çocuk kaçıran adam ve karısı Dordogne'daki özel evlerinde harika güneşin tadını çıkarırlarken Dawn Elliott çaresizce çocuğunu aramaya devam ediyor."

"Yalnızca takip edildiğimiz için buradayız Tom," diyorum. "Ayrıca Glen mahkeme tarafından aklandı."

"Biliyorum Jean ama gazeteler kendi mahkemelerini kurdular. Sıradaki adımlarına geçmeleri uzun sürmez; çocuk gibi davranıyorlar, dikkatleri kolayca dağılabilir."

Herald'ın Glen'in kredi kartı hareketlerini takip ederek izimizi bulduğunu düşündüğünü söylüyor.

"Buna izinleri var mı peki?"

"Hayır, fakat bu onları durdurmaz."

Telefonu kapatıp yeniden toparlanmaya başlıyorum. Kötü adamlar bizi burada da buldular.

Eve döndüğümüzde gazetecilerin bizi beklemeye devam ettiklerini görüyoruz ve Tom'u arayan Glen, onları bu tarz şeyler söylemekten nasıl men edebileceğimizi soruyor.

"Bir karalama kampanyası yürütüyorlar Jeanie. Tom onları mahkemeye vermemiz gerektiğini ya da vermekle tehdit etmemiz gerektiğini söylüyor. Yoksa bunu yapmaya ve hayatımızı ön sayfalara taşımaya devam ederlermiş."

Artık durmalarını istediğimden ben de onunla aynı sonuca varıyorum. Glen en iyisini bilir.

Avukatların mektubu yazması biraz zaman alıyor. Yazılan bütün bu hikâyelerin neden yanlış olduğunu belirtmeleri gerek. Glen ve ben, benim mahkemeye gittiğim zamanlarda bindiğim trene bir kez daha binerek Holborn'a gidiyoruz. "Berbat günler tekrarlanıyor," diyor bana. Yine de moralimi yüksek tutmaya çalışıyor ve ben onu bu yüzden seviyorum.

Dava vekili bu kez bir Charles Sanderson değil, gerçekten de yumuşak bir karakter. Spor araba kullanan ve kırsalda bir evi olan, zengin birine benziyor. Ofisi parlak metal yüzeylerle ve camla kaplı insanlar gibi. Belli ki karalama davaları işin para getiren kısmı. Bay Sanderson'un bunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

Bu adam yalnızca işine odaklanmış. Bütün soruları tekrar tekrar sorma konusunda savcılık makamından bile kötü ve ısrarcı. Yanında olduğumu hatırlatmak için Glen'in elini hafifçe sıkıyorum, o da aynısını yapıyor.

Sakin avukatımız bize her bir detayı tekrar tekrar soruyor.

"Davayı sürekli test etmek zorundayım Bay Taylor çünkü olay Bella Elliott davasının yeniden yürütülmesiyle ilgili. Bu dava, polisin yanlış eylemleri sebebiyle bir kenara itildi ancak *Herald* gazetesi senin çocuğu kaçırdığın iddiasını devam ettirdi. Bunun yanlış olduğunu ve iftiradan ibaret olduğunu söyleyeceğiz. Yine de gazete kendi bulduğu ve mahkemede kabul görmeyecek kanıtları da kullanabilir. Anlıyor musunuz?"

Anlamamış olmalıyız ki Tom, adamın anlattıklarını bize bizim anlayabileceğimiz bir dille yeniden anlatıyor ve Avukat o sırada manzarayı seyrediyor.

"Çok çamur atacaklar Glen. Jüriyi kendi taraflarına çekene kadar iftira atmaya devam edecekler. Masum olduğunu göstermek zorundayız. Jüriyi *Herald* gazetesinin karşısına almalıyız."

"Ama ben zaten masumum," diyor Glen sinirlenerek.

"Biliyoruz. Fakat bunu onlara yeniden göstermek ve karşımıza başka sürprizler çıkmayacağından emin olmak zorundayız. Sadece söylüyorum Glen. Bu işe gözün açık girmelisin çünkü pahalıya patlayacak. Binlerce sterline mal olabilir."

Glen bana bakınca cesur görünmeye çalışıyorum ama içten içe şu kapıdan çıkıp gitmek istiyorum. Sanırım bu iş için elimizdeki kirli parayı kullanabiliriz.

"Karşımıza sürpriz falan çıkmaz, değil mi Bay Taylor?" diyor sakin adam.

"Hayır," diyor Glen ve ben başımı eğip önüme bakıyorum.

Mektup ertesi gün ellerine ulaşır ulaşmaz *Herald* onu ön sayfada yayımlıyor. Tüm radyo ve televizyonlarda da gösteriliyor.

Başlığı, "TAYLOR, *HERALD*'IN AĞZINI TIKAMAK İSTİYOR" olarak seçmişler. "Tıkamak" kelimesinden nefret ediyorum.

33. Bölüm

26 Eylül 2008, Cuma

Anne

Taylor'ın Fransa'da çekilen fotoğrafları Dawn'ı öfkelendirmişti. Facebook duvarına durum olarak "Öfkeli" yazmıştı ve üst kısmı çıplak haldeki Glen Taylor'ın yattığı yerden okuduğu *Ölülerin Kitabı* adlı polisiyeyi gösteren fotoğrafı da eklemişti.

Adamın bu densizliği, Dawn'da gidip onu silkeleme ve gerçeklerin ortaya dökülmesini sağlama isteği uyandırmıştı. Bütün sabah kafasında aynı hayali döndürmüştü: Taylor'ı diz çöktürüyor ve adam ağlayarak ondan af diliyordu. Bunun işe yarayacağından o kadar emindi ki *Herald*'dan Mark Perry'yi arayıp ona çocuğunu kaçıran kişiyle yüzleşmek istediğini söyledi.

"Evine gidebilirim. Gözlerinin içine bakabilirim. Belki de yaptığı şeyi itiraf eder," dedi çocuğunu kaçıran kişiyle göz göze gelmenin heyecanını hayal ederek.

Perry kararsız kalmıştı. Taylor'ı suçlamaktan çekindiği yoktu –o sırada aklından başlığı bile seçmişti– ancak böylesi dramatik bir karşılaşmanın adamın evinin önü gibi herkesin gözünün önündeki bir yerde değil, daha özel bir yerde olmasını istiyordu.

"Kapıyı açmayabilir Dawn," dedi. "O zaman orada öylece kalırız. Bu işi Taylor'ın saklanamayacağı bir yerde yapmak zorundayız. Bizi

karşısında bulmayı beklemediği bir sokakta mesela. Avukatlarıyla bir sonraki randevusunun ne zaman olduğunu öğrenip onu içeri girerken yakalayacağız. Sadece biz olacağız Dawn."

Dawn onun ne demek istediğini anladı ve kimseye anlatmadı. Annesinin onu caydırmaya çalışacağını biliyordu. "O bir yalancı Dawn. Yaptığı şeyi sokağın ortasında itiraf etmeyecek. Bu fikir seni üzmekten başka bir işe yaramayacak. Bırakalım da bunu mahkemeler halletsin." Fakat Dawn, mantığının sesini dinleyecek halde değildi ve kimsenin tavsiyesini istemiyordu. Yalnızca harekete geçmek ve Bella için bir şeyler yapmak istiyordu.

Fazla beklemek zorunda kalmamıştı. "Buna inanamayacaksın Dawn. Önümüzdeki perşembe sabahı erkenden randevusu var ve Bella'nın kayboluşunun yıl dönümüne denk geliyor," dedi Perry telefonda. "Harika olacak."

Dawn bir an için konuşamadı. Çocuğunun kayboluşunun yıl dönümünde harika bir şey yoktu. O gün ufukta görünür görünmez korkunç kâbusları artmaya başlamıştı bile. Günler ekimin ikisine yaklaşırken yine aynı şeyleri tekrarlamaya başlamıştı: alışveriş gezileri, anaokuluna yürüyüşler ve Bella'nın DVD'lerini izlemeler... Kızı olmadan geçirdiği iki yıl ona bir ömür gibi geliyordu.

Perry hâlâ telefondaydı ve Dawn kendini onun söylediklerine verip eski öfkesini toplamaya çalıştı. "Taylor ortalıkta insanlar olmadığı zamanlarda dışarı çıkmayı tercih ediyor," dedi Perry. "Dolayısıyla görünüşe bakılırsa yalnızca biz olacağız. Haydi ama Dawn, daha kendi MO'muzu[2] belirleyeceğiz."

"MO nedir?"

"Latince bir deyim. Glen Taylor'ı yakalama yöntemimizi belirleyeceğiz."

---

2 Modus Operandi: Kişinin çalışma yöntemini veya alışkanlığını tanımlamakta kullanılan Latince bir deyim. Kriminolojide "vakanın oluş şekli" veya "failin yöntemi" anlamlarına gelir. (ç. n.)

Editör ofisinde her bir olasılık göz önünde bulundurulmuştu. Glen'in taksiyle gitmesi ihtimali, toplu taşımayla gitmesi ihtimali, içeri arka kapıdan girme ihtimali, geliş zamanı, Dawn'ın saklanacağı yer; bunların hepsi kontrol altındaydı.

Dawn oturdu ve ona verilen emirleri dinledi. Avukatlık ofisinin yakınlarında bir takside bekleyecek ve muhabirden işaret gelir gelmez dışarı fırlayacaktı. İşaret, telefonunun iki kere çaldırılmasıyla verilecekti.

"Muhtemelen yalnızca iki soruluk vaktin olacak Dawn," demişti şef muhabir. "Bu yüzden kısa ve öz sorular sor."

"Ona yalnızca kızımın nerede olduğunu soracağım, hepsi bu."

Editör ve diğer gazeteciler birbirlerine baktılar. Harika bir iş olacaktı.

O gün gelip çattığında Dawn ona verilen tavsiye üzerine fazla özenli giyinmemişti. "Fotoğraflarda muhabir gibi görünmemelisin," demişti Tim. Ardından çabucak eklemişti: "Kederli bir anne gibi görünmelisin, olduğun gibi yani..."

Dawn, gazetenin şoförü tarafından alınıp buluşma noktası olan High Holborn'daki bir kafeye götürüldü. Tim, iki fotoğrafçı ve bir kameraman çoktan bir masanın etrafında toplanmışlardı ve kirli tabaklar masanın ortasına doğru itilmişti bile.

"Hazır mısın?" diye sordu pek de heyecanlı görünmemeye çalışan Tim.

"Evet, Tim. Hazırım."

Arabada Tim'le beraber beklerken Dawn'ın sinirleri bozulmaya başlamıştı fakat bunu fark eden Tim onunla kampanya hakkında konuşup öfkesini canlı tutmaya çalıştı. Sonunda Tim'in telefonu iki kere çaldı. "Hazırız Dawn," dedi ve Dawn'ın Taylor'ın yüzüne doğru tutacağı *Herald* gazetesini de aldıktan sonra kapıyı açtı. Dawn, Glen Taylor ile yapmacık karısının geldiğini görebiliyordu. Taksiden inerken dizleri titremeye başladı.

Cadde sessizdi. Bir süre sonra civardaki ofisleri doldurmaya başlayacak olan çalışanlar hâlâ metrodaydılar. Kaldırımın ortasında durup onların yaklaşmalarını izlerken Dawn'ın midesi düğümlenir gibi oldu. Taylor çifti iyice yaklaşana kadar onu fark etmemişti. Jean Taylor başını kaldırdığında onu görüp donakalmadan önce kocasının evrak çantasına ellerindeki belgeleri doldurmaya çalışıyordu. "Glen!" dedi yüksek sesle. "Bu o! Bella'nın annesi."

Glen Taylor dönüp Dawn'a baktı. "Kahretsin Jean. Bu bir tuzak. Ne derse desin sakın hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı ve karısını kolundan tutup apartmanın kapısına doğru sürüklemeye başladı.

Fakat kaçmak için artık çok geçti.

"Kızım nerede? Bella nerede?" diye bağırıyordu Dawn yüzlerine tükürükler saçarak.

Glen bir an için Dawn'ın yüzüne baktı ve o ölü gözlerin ardında kayboldu.

"O nerede Glen?" diye tekrarladı onu kolundan tutup sarsmaya çalışan Dawn. Bir anda ortaya çıkan kameraman her bir anı kaydediyordu ve muhabirler en güzel açılarla fotoğraflar çekerken Jean Taylor'ı kocasından ayırıyorlardı. Sürüden ayrı düşmüş bir koyun gibi...

Dawn aniden ona döndü. "Benim bebeğime ne yaptı Bayan Taylor? Kocanız bebeğime ne yaptı?"

Bu ani saldırının şokunu yaşayan Jeanie, "Hiçbir şey yapmadı. O masum. Mahkeme de bunu doğruladı!" diye bağırdı.

"Çocuğum nerede?" diye bağırıyordu elinden başka bir soru sormak gelmeyen Dawn.

"Bilmiyoruz," diye karşılık verdi Jean. "Neden çocuğunu yalnız bırakarak onu birilerinin kaçırmasına izin verdin ki? Herkes bunu soruyor."

"Bu kadar yeter Jean," dedi Glen Taylor ve kameraları itip Tim'in sakinleştirdiği karısını aldı.

"Benim hatam olduğunu söyledi," diyen Dawn nefes nefese kalmıştı ve yüzü bembeyazdı.

"Kaçık fahişenin teki, Dawn. Ancak onun gibi çatlaklar bunun senin hatan olduğunu düşünür. Haydi, gazeteye geri dönüp röportajı hazırlayalım."

Batı Londra trafiğinde ilerlerken Tim bu haberin harika olacağını düşünüyordu.

Fotoğrafçılar haber odasında dizilmiş, yaptıkları işle övünüp masanın üzerine serdikleri fotoğrafları incelerlerken Dawn kolonlardan birine yaslanmıştı. "Glen Taylor'ın fotoğrafları harika. Özellikle de şu bakışı inanılmaz," dedi fotoğraf editörü.

"Bunu ön sayfaya koyacağız," dedi Perry. "Üçüncü sayfaya da Dawn'ın ağladığı ve Jean Taylor'ın avaz avaz bağırdığı fotoğraf gelecek. O kadar da çekingen bir kadın değilmiş. Yüzündeki öfkeye baksanıza. Sırada başlık var."

"ÇOCUK HIRSIZI VE ANNE" manşeti ertesi sabah bütün trenlerde, otobüslerde ve Britanya'daki bütün kahvaltı masalarındaydı.

Şef Muhabir Tim, Dawn'ı arayıp tebrik etti. "Harika bir iş çıkardın Dawn. Taylor'ın şu anki halini görebilmeyi çok isterdim. Hepimiz çok memnunuz." Asıl kastettiği ve söylemediği şeyse *Herald* gazetesinin artan satışları ve Editör'ün yıllık primiydi.

34. Bölüm

2 Ekim 2008, Perşembe

Dul Jeanie

Avukatlık bürosuna girdiğimizde titriyordum. Korkudan mı yoksa öfkeden mi titrediğimi bilmiyordum, ikisi de olabilirdi. O kadar sinirim bozuktu ki sakin avukatımız bile elini omzuma atıp beni teselli etti. "Lanet olası gösteriş tüccarları," dedi Tom Payne'e. "Onları Basın Konseyi'ne ya da her neyse oraya şikâyet etmeliyiz."

Gördüğüm kişinin o kadın olduğunu fark ettiğim andan itibaren yaşadıklarımı zihnimde çevirmeye devam ediyordum. Onu hemen tanımalıydım. Kadını televizyonda ve mahkemede defalarca görmüştüm. Fakat insanın tanıdığı birini beklenmedik bir şekilde sokakta görmesi farklı bir şeydi. Çoğunlukla insanların yüzüne değil, genel görünüşlerine bakıyoruz sanırım. Dawn'a gerçekten baktığımda onu elbette hemen tanımıştım. Dawn Elliott; Bella'nın annesi. *Herald*'dan onu dolduruşa getiren aptallarla beraber orada dikilmiş, benim Glen'imi suçluyordu. Üstelik mahkemenin onu suçsuz bulduğunu bile bile... Buna hakkı yok. Adil değil.

Ona o şekilde bağırmama sanırım girdiğim şok sebep olmuştu.

Aklımdakileri söylediğim için Glen bana kızgındı. "Şimdi her şey aynı şekilde devam edecek Jean. Artık kendini savunmak zorunda kalıp bir sürü röportaj vermeye devam edecek. Sana sessiz kalmanı söylemiştim."

Ona üzgün olduğumu söyledim ama aslında değildim. İçten içe, söylediğimin arkasındaydım. Bu akşam bir programa telefonla katılıp aynı şeyleri tekrar söyleyeceğim. Herkesin içinde düşüncelerimi haykırmak iyi geldi. İnsanlar bütün bu olanların o kadının suçu olduğunu bilmek zorunda. Küçük kızımıza dair sorumlulukları vardı ama onun kaçırılmasına sebep oldu.

Onlar toplantıya girerlerken bana sıcak bir içecek verdiler ve beni bekleme odasına oturttular. Zaten yasalar hakkında bir toplantı için uygun halde olmadığımdan bir köşede sessizce oturdum ve sekreterlerin konuşmalarını dinlerken aklımdan caddede olanları geçirmeye başladım. Yeniden görünmez olmuştum.

Toplantıları çok uzun sürdü ve toplantı sonunda binadan basına görünmeden nasıl çıkacağımızı konuştuk. Sonunda çöp kutularının ve bisikletlerin olduğu arka taraftan geçmeye karar verdik. "Etrafta olacaklarını sanmıyorum ama işi şansa bırakamayız," dedi Tom. "Çektiklerini hemen internet sitelerine koyarlar. Ertesi gün bütün gazetelerde de basılır. Bu yaptıkları, zararı artıracaktır. Yalnızca parayı düşünelim."

Glen başını iki yana salladı, ben elimi şöyle bir salladım. Benim para istediğim falan yok. Yalnızca bu çılgınlığın sona ermesini istiyorum.

Eve girdiğimizde Glen bana her zamankinden nazik davrandı. Paltomu aldı ve beni bir koltuğa oturtup su ısıtıcısını çalıştırdı.

Bugün kaçırılmanın yıl dönümü. Günlüğüme işaretlemiştim. Oraya o tarihe bakan birinin anlayamayacağı şekilde küçük bir nokta yerleştirmiştim, o kadar.

Bella kaçırılalı bugün iki yıl oldu. Onu asla bulamayacaklar; Bella'yı kaçıranlar artık o küçük kızın anne ve babası olduklarına ve onu kimsenin bulamayacağına çoktan ikna olmuştur bile. Zaten kaçırıldığı zaman çok küçük olan çocuk artık gerçek annesini hatırlamıyor bile olabilir. Umarım Bella'yı benim onu seveceğim kadar seviyorlardır.

Bir an için onu merdivenlerimizde otururken görür gibi oldum. Poposunun üzerine hafifçe düşüp kahkahayı basarken hayal ettim. Beni çağırıp onu seyretmemi istiyordu. Glen onu bana getirseydi gerçekten burada olabilirdi.

Eve döndüğümüzden beri Glen pek konuşmadı. Bilgisayarını kucağına aldı fakat ben yanına geçer geçmez kapattı. "Neye bakıyordun sevgilim?" diye soruyorum.

"Sadece spor sayfalarında geziniyordum," diyor ve arabaya benzin koymaya gidiyor.

Bilgisayarı alıp açıyorum. Şifreli olduğu yazıyor. Glen'in ekrana koyduğu fotoğrafıma bakıyorum. İşte, ben de bu bilgisayar gibi kilitliyim.

Glen eve döndüğünde onunla gelecek hakkında konuşmaya çalışıyorum. "Neden taşınmıyoruz Glen? Neden yeni bir başlangıç hakkında konuşmuyoruz? Burada kaldığımız sürece bundan kaçamayacağız."

"Hiçbir yere taşınmıyoruz Jean," diyor bana. "Burası bizim evimiz ve buradan kaçmıyorum. Bütün bunları birlikte atlatacağız. Basın yakında bizi unutup bir başka zavallının başına çöreklenecek."

Unutmayacaklar, demek istiyorum. *Bella'nın kayboluşunun her yıl dönümünde, her bir kayıp çocuk vakasında hep geri gelecekler. Ve biz burada oturup onları bekliyor olacağız.*

"Yaşamak için başka güzel yerler de var Glen. Bir keresinde deniz kenarında bir yerlerde yaşama meselesini konuşmuştuk. Bunu yapabiliriz artık. Hatta yurt dışına bile taşınabiliriz."

"Yurt dışı mı? Ne saçmalıyorsun sen? Dilini konuşamadığım bir yerde yaşamak istemiyorum. Burada kalacağım."

Dediği gibi oluyor. Biz de herkesten izole olmuş evimizde, ıssız bir adada yaşıyoruz; yalnızca ara sıra köpek balıklarının çevrelediği bir ada... Birbirimize arkadaşlık ediyoruz, mutfakta beraber bulmaca çözüyoruz – o ipuçlarını okuyup cevapları yazarken ben tahminde bulunuyorum. Oturma odasında film izliyoruz, ben örgü örmeyi

öğrenirken o çivileriyle uğraşıyor. Tıpkı emekli bir çift gibiyiz. Oysa ben daha kırkımda bile değilim.

"Sanırım Manninglerin kanişleri öldü. Uzun zamandır kapımızda hiç köpek kakası görmüyorum," diyor Glen bir şeyler konuşmak için. "Çok yaşlı bir köpekti zaten."

Yazılar yazmalar ısrarla devam ediyor. Kullandıkları boyaları çıkarmak giderek zorlaşıyor ve ikimiz de dışarıda yazıları kazırken görünmek istemiyoruz. Bahçe duvarımızda büyük harflerle "PİSLİK" ve "PEDOFİL" yazıyor. "Çocuklar," diyor Glen. "Bu civardan olmalılar."

Son haftalarda yeşil tükenmez kalemle yazılmış mektuplar geliyor ve onları gelir gelmez çöp kutusuna atmaya başlıyoruz. Bu küçük zarfları ve yeşil kalemleri sattıklarını bilmiyordum – zehirlenmiş birtakım insanlar kendi kaynaklarına sahip ve bunları çizgili kâğıda tercih ediyor olmalılar. Sanırım diğerlerinden daha ucuz.

Eskiden el yazılarına bakarak yazan kişinin nasıl birisi olduğunu tahmin etmeye çalışırdım. Bazılarının yazısı düğün davetiyelerindeki gibi kıvrımlı oluyor ve dönerek ilerliyordu. Sanırım yaşlı insanların yazılarıydılar. Artık kimse o şekilde yazı yazmıyor.

Bütün mektuplar bilinmeyen şahıslardan gelmiyor. Bazıları eğri büğrü yazılarıyla "Gül Bahçesi" ya da "Söğüt Ağaçları" gibi adresler yazdıktan sonra hemen altına nefretlerini kusuyorlar. Bazen onlara kendi dilleriyle yazıp ağızlarının payını vermek istiyorum ve televizyon izler gibi görünürken kafamda onlara yazacağım yanıtları canlandırıyorum fakat düşünmekten daha fazlasını yapmıyorum çünkü başımızı belaya sokabilirim.

"Hepsi kafadan kontak Jeanie," diyor Glen kapıdan içeri mektup atıldığı zamanlar. "Asıl biz onlara acımalıyız."

Bazen yazanların kim olduklarını merak ediyorum. Muhtemelen ben ve Glen gibi yalnız, kendi evlerinde tutsak kalmış insanlar.

Yerel vakıf dükkânından büyük bir yapboz alıyorum. Uçurumları ve martıları olan bir sahilin fotoğrafı var üzerinde. Öğleden sonraları oyalanmamı sağlıyor. Uzun bir kış olacak galiba.

35. Bölüm

18 Aralık 2009, Cuma

Muhabir

Sessiz bir hafta olmuştu. Yaklaşan Noel'le birlikte gazeteler şenlik saçmalıklarına ve zorlukları atlatmaya dair sıcak öykülerle dolup taşıyordu. Kate bir şeyler bulma ümidinden çok, alışkanlıktan not defterine göz gezdirdi ama içinden çekip alacak bir şey bulamadı. Gazete feryat figan eden köşe yazarları, uzun ekler, Noel alışverişi ve Noel sonrası diyeti üzerine tavsiyeler içeren cumartesi eki yazılarıyla çoktan dolmuştu zaten. Terry halinden memnun görünüyordu ve önemli olan da buydu.

Erkekler tuvaletine giderken önünden geçmekte olan suç biriminden arkadaşı durdu ve öfkesini dile getirdi: "Benim Noel çalışmama yer vermemişler."

"Yazık sana. Hangisi?" diye sordu Kate. Arkadaşı hikâyelerinin çöpe atılmasıyla ünlüydü. "Haberlerin çöp kutusu," dedi adam neşeyle. "Bella. Dawn'ın onsuz üçüncü Noel'i. Öğlen bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Bella. Aman Tanrım. Seni unutmuşum," dedi Kate küçük kızın, evrak dolabına asılı fotoğrafına bakarak. "Çok üzgünüm."

Herald gazetesinin yürüttüğü kampanya, iftira davasının ciddiye binmesiyle birlikte sessizleşmiş ve her iki taraf da kendi cephelerine çekilmişti.

Kate, *Herald*'ın hukuk direktörünün bir yüzleşme yaptığını duymuş ve birkaç kadeh şaraptan sonra eski arkadaşı ve meslektaşı Tim'i olanları anlatması için ikna etmişti. Tim başta detaylar konusunda çekingen olsa da böyle bir hikâyenin kesilerek verilmeyecek kadar iyi olduğunun da farkındaydı. Böylece Yüksek Mahkeme'nin karşısındaki bir *pub*'ın barına yaslanıp Kate'e, avukatın Mark Perry'yi o dehşet verici yorumları ve iddiaları gazetede kullanmaması konusundaki tavsiyesine uymamakla suçladığını anlatmıştı.

Kate, "Sanırım 'Taylor'ın katil gözleri' de o ifadelerden biriydi," dedi ve güldü. "Anladığım kadarıyla orada oldukça hassas bir zemindesin."

"Evet, Perry'nin seçtiği ifadelerden biri de oydu. Zaten avukatımız, Mark'ın her tehlikeli girişiminde olası zararı artırdığını söylemişti."

"Üstelik Taylor'ın böyle bir davayla başa çıkacak parası var. Özellikle de polisten onca para aldıktan sonra," dedi Kate.

"Editörümüz direkt suçlamalar ve hakaretler içeren ifadeleri geri almaya razı oldu ve iftira davasının çekilmesiyle birlikte frene basıldı."

"Fakat kampanyadan vazgeçmeyecek, öyle değil mi?" diye sordu Kate. "Bunu yaptığı takdirde bedelini öder. Hatalı olduğunu kabul etmesi anlamına gelir."

Tom yüzünü ekşiterek kadehine baktı. "Mutlu olduğunu söyleyemem. Bilgisayarının ekranını yumrukladıktan sonra bir hışımla haber odasına daldı ve herkese 'lanet olası birer amatör' olduğunu söyledi. Acısını dağıtmayı sever. Adına da 'kapsama' der."

Kate meslektaşının koluna şefkatle dokundu ve eve gitti.

Tim'in de tahmin ettiği üzere *Herald* gazetesi karalama davası karşısında susmuş ve her iki taraf da hız kaybetmişti.

Fakat Kate bir diğer deneme için hazırdı. Bir yıl öncesine ait not defterini bulması gerekiyordu. O defterde Peckham'da oturan Mike Doonan'ın adresi yazılıydı.

"Bir ziyaret yapmaya gidiyorum," demişti Terry'ye. "Bana ihtiyacın olursa cepten ulaşabilirsin."

Westminster Köprüsü'nü geçip Old Kent Yolu'na dönmeleri âdeta asırlar sürmüştü ama bindiği taksi sonunda 1960'lı yılların mimarisini yansıtan korkunç bir kalıntının gölgesinde durdu. Bina uydu antenleri ve kirli pencerelerle doldurulmuş, gri, beton bir kutuyu andırıyordu.

Kate kapıya gidip zili çaldı. Ne söyleyeceğini takside içinden defalarca tekrarlamıştı ancak kapıya bakan yoktu. Dairenin içinde yankılanan zil sesinden başka bir ses duyulmuyordu.

"Dışarı çıktı," dedi yan taraftaki kapıda beliren bir kadın.

"Lanet olsun, onu yakalarım diye düşünmüştüm. Yatalak olduğunu zannediyordum," diye karşılık verdi Kate.

"Aşağıdaki bahisçide. Zavallı Mike sırtı yüzünden çok fazla dışarı çıkamıyor. Fakat günde bir defa da olsa çıkmaya çalışıyor. Sizi bekliyor muydu?"

Kate meraklı komşuya gülümsedi. "Pek sayılmaz. Sadece şansımı denedim. Mike şoför olarak çalışırken beraber mesai yaptığı bir başka şoförle ilgili bir haber yapıyorum. Glen Taylor. Bella davası."

Kadın kapısını iyice açmıştı artık. "Bella davası mı? Mike o adamla mı çalışmış? Bundan hiç bahsetmemişti. İçeri gelip burada beklemek ister misiniz?"

Kate daha içeri girdiğinin beşinci dakikasında Bayan Meaden ona Doonan'ın giderek kötüleşen sağlık durumuyla, bahis alışkanlığıyla, eski karısıyla, çocuklarıyla ve beslenme alışkanlıklarıyla ilgili her şeyi anlatmıştı. "Her akşam kızarmış ekmek ve fasulye yiyor. Hiç sağlıklı değil. Onun için her hafta alışveriş yapıyorum. Sitedeki çocuklar da ayak işlerine yardım ediyorlar."

"Çok iyisiniz. Sizin gibi bir komşusu olduğu için çok şanslı."

Bayan Meaden duyduklarından hoşlanmışa benziyordu. "Her Hıristiyan'ın görevidir bu. Çay içer misiniz?"

Kate, çay fincanını ve şekeri koltuğun kolçağına yerleştirip marketten alındığı belli olan üzümlü turtadan bir parça aldı.

"Glen Taylor'ı tanıdığından hiç bahsetmemiş olması tuhaf değil mi?" dedi kucağına düşen kırıntıları temizleyen Bayan Meaden.

"Qwik Kargo'da beraber çalışmışlar," dedi Kate.

"Yıllarca şoförlük yaptığı için sırtının o halde olduğunu söylemişti. Pek arkadaşı olduğu söylenemez. Yani onu görmeye gelen türden insanları kastediyorum. Yakınlarda bir internet kafe vardı ve oranın bir tür kulüp olduğunu söylemişti. Emekli olmadan önce düzenli olarak oraya giderdi. O yaşta öyle bir yere gitmesinin komik olduğunu düşünürdüm hep. Sanırım tek başına olmaktan sıkılıyordu."

"Buralarda bir bilgisayar kulübü olduğunu bilmiyordum. Adını biliyor musunuz?"

"Sanırım Princess Caddesi'nde. Camları karartılmış, sefil görünümlü bir yer. Ah, işte Mike geliyor."

Her adımda beton zemine çivi gibi saplanan ayak seslerini duyuyorlardı.

"Merhaba Mike," diye seslendi kapıyı açan Bayan Meaden. "Basından bir hanımefendi burada ve seninle konuşmak istiyor."

Kate'i gören Doonan'ın yüzü asılmıştı. "Üzgünüm tatlım. Sırtım beni öldürüyor. Başka zaman gelebilir misin?"

Kate ona yaklaştı ve koluna girdi. "En azından sana yardım edeyim."

Doonan'ın dairesinden yükselen merhem ve lahana karışımı ekşi koku, insanın içine işliyordu. İçerisi erkek kokuyordu. Ter, bira, sigara, ayak...

Kate sandalyeyi karşısına çekerken Doonan, "Benimle ne konuşmak istiyorsun? Polise ne biliyorsam söyledim," dedi.

"Glen Taylor," dedi Kate.

"Ah, demek o."

"Eskiden beraber çalışıyormuşsunuz."

Doonan başını sallayarak onayladı.

"Bu konuda bir haber yazıyorum. Aslında nasıl biri olduğuna dair daha iyi bir resim ortaya koymak istiyorum."

"O halde yanlış kişiye geldin. Arkadaşım falan değildi. Bunu polise de söyledim. Ama eğer ille de bilmek istiyorsan kibirli pisliğin teki olduğunu düşünüyorum."

Ben de, diye düşündü Kate.

"Kendisini hep bizden üstün görürdü."

Kate zayıf noktayı bulunca kaşımaya başladı. "Ben de biraz kendini beğenmiş biri olduğunu duymuştum."

"Kendini beğenmiş mi? Az bile demişler. Kantinde bankadaki işiyle ilgili hikâyeler anlatıp hava atıyordu. Ardından sırt ağrılarım yüzünden başımı belaya soktu. Patrona ağrılarımı abarttığımı söyledi. Numara yapıyormuşum."

"Sorun yaşamış olmalısın."

Doonan acı acı gülümsedi. "Bir de ona Qwik Kargo'daki işi ben ayarlamıştım."

Kate duraksadı. "Gerçekten mi? Demek onu önceden tanıyordun. Nereden tanışıyordunuz?"

"İnternetten. Forum gibi bir yerden," dedi Doonan kararsız bir tavırla.

"Ve Princess Caddesi'ndeki kulüpten?"

Doonan, Kate'e keskin bir bakış attı. "Ne kulübü? Dinle, ilaçlarımı almam lazım. Artık gitsen iyi olur."

Kate kartvizitini Doonan'ın yanına bıraktı ve tokalaştılar.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim Mike. Sana minnettarım. Kalkmana gerek yok, kendim çıkarım."

Kate doğruca Princess Caddesi'ne gitti.

İnternet kafe tabelası biraz amatörce görünüyordu ve camlar karartılmıştı. Kapının üzerinde bir güvenlik kamerası vardı. Kate dükkânı bir seks oyuncakları dükkânına benzetti.

Kapı kapalıydı ve çalışma saatlerinin yazılı olduğu bir tabela da yoktu. Caddenin diğer ucundaki manava gitti ve Noel Baba şapkası takmış bir görevli yardımına gelene kadar kaldırımdaki tezgâhın başında bekledi.

"Selam, internet kafe arıyordum ama şu aşağıdaki yerin kapalı olduğunu gördüm. Ne zaman açıldığını biliyor musunuz?"

Genç adam güldü. "Oraya gitmek istemezsin tatlım. Orası erkekler içindir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Aslında porno yeridir. Herkesi içeri almazlar. Pislik yaşlı adamlar için bir nevi kulüp görevi görüyor."

"Ah, anlıyorum. Peki, kim işletiyor orayı?"

"Bilmiyorum. Lenny diye bir adam işletiyor ama dükkân genelde geceleri açık olduğu için onu pek görmeyiz."

"Teşekkür ederim. Şu elmalardan dört tane alabilir miyim?"

Kate oraya daha sonra tekrar gelecekti.

Internet Inc. adındaki dükkân, karanlıkta biraz daha iyi görünüyordu. Kate yaklaşık iki buçuk saat boyunca pis bir barda ılık meyve suları içip Perry Como'nun seslendirdiği "Frosty the Snowman" şarkısının büyüsüne maruz kalmıştı.

Dükkânın kapısını yeniden açmayı denediğinde hâlâ kilitli olduğunu fark etti ancak bu defa içeriden bir ses gelmişti.

"Kimsiniz?"

Kate başını kaldırıp güvenlik kamerasına gülümserken, "Lenny'yle konuşmak istiyorum," dedi.

Sessizlik...

Kapı açıldı ve üzerine spor atleti ve kot giymiş kaslı bir adam belirdi. "Sizi tanıyor muyum?"

"Selam, siz Lenny olmalısınız. Ben Kate. Biraz konuşabilir miyiz diye merak ediyordum da..."

"Konu neydi?"

"Yazdığım bir hikâyeyle ilgili."

"Gazeteci misiniz?" Lenny içeri geçer gibi hareketlenmişti. "Bizim lisansımız var. Yasal bir yer burası. Size hikâye çıkmaz buradan."

"Hayır, sizinle ilgili konuşmak istemiyorum. Bella Elliott'la ilgili."

Bu ismin sihirli bir etkisi vardı.

"Bella Elliott mı? Küçük Bella mı?" dedi adam. "Ofisime gelin."

Dar, karanlık bir odaya girmişlerdi. İçerisi bir düzine kadar bilgisayar ekranının ışığıyla aydınlanıyordu. Her bir bilgisayarın önünde bir kabin ve sandalye vardı. Noel sebebiyle tavandaki lambaya asılmış birkaç süs dışında içeride başka eşya yoktu.

Adam, duvarları DVD ve dergilerle dolu ofiste Kate'e yol gösterirken, "Henüz müşteriler gelmedi. Genellikle daha geç saatlerde gelirler," diye açıkladı. Kate'in başlıkları incelediğini fark edince de, "Onları boş verin," diye ekledi.

"Peki," dedi Kate ve oturdu.

"Glen Taylor meselesi için geldiniz, değil mi?"

Kate bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Daha ilk soruyu soramadan Lenny önünü kesmişti.

"Evet."

"Birileri bu mesele için ne zaman kapımı çalacak diye bekliyordum. Aslında polis gelir diye düşünmüştüm ama siz geldiniz."

"Buraya gelir miydi? Glen Taylor da kulübünüzün bir üyesi miydi?"

Lenny bu soruyu değerlendirircesine bir süre bekledi. "Bakın, kulüp üyelerimiz hakkında asla konuşamam. Aksi takdirde buraya kimse gelmez. Benim çocuklarım var..."

Kate başını salladı.

"Anlıyorum ama ben onun dışında kimseyle ilgilenmiyorum zaten. Bana yardımcı olur musunuz? Lütfen."

Lenny seks dükkânının sessizlik yemini ile gerçekleri söylemek arasında kalmıştı. Tırnaklarını yemeye başladı ve Kate onun bir karar vermesi için bekledi.

Sonunda başını kaldırıp, "Evet, buraya ara sıra gelirdi. İki ya da üç yıl önce gelmeye başlamıştı. Gazetede fotoğrafını görünce kartına baktım. Burada gerçek isimler kullanmayız, üyeler böyle olmasını tercih ediyor. Fakat yüzünden tanıdım onu. Buraya 2006 yılında gelmeye başlamıştı. Onu bir başka üyemiz getirmişti."

"Mike Doonan mı?"

"Başka biriyle ilgili soru sormayacağınızı söylemiştiniz. Zaten dediğim gibi gerçek isimlerini kullanmıyorlar ama sanırım aynı işyerinde çalışıyorlardı."

Kate gülümsedi. "Bana çok yardımcı oldunuz. En son ne zaman geldiğini hatırlıyor musunuz? Herhangi bir kayıt sisteminiz var mı?"

"Bir dakika bekleyin," dedi Lenny ve antika dolabının kilidini açtı. "007 olarak kaydettirmişti kendini. 6 Eylül 2006'dan beri hiç gelmemiş, ta ki geçen ağustosa dek..."

"Bu yıl mı? Geri mi geldi yani?"

"Evet, birkaç kere geldi."

"Burada ne yaptığını biliyor musunuz Lenny?"

"Bu kadar soru yeter. Buradan sonrası özele giriyor. Fakat ne yaptığını tahmin etmek için bence insanın dâhi olmasına gerek yok. Hangi internet sitelerine girdiklerini takip etmiyoruz; bunun herkes için en iyisi olduğuna karar vermiştik. Fakat genel olarak üyelerimiz yetişkinlere uygun sitelere göz atmak için gelirler buraya."

"Bu kadar açık sözlü olduğum için üzgünüm ama 'porno' mu demek istiyorsunuz?"

Lenny başını salladı.

"Onun kim olduğunu öğrendikten sonra nelere baktığını merak etmediniz mi?"

"Durumu o buraya gelmeyi bıraktıktan aylar sonra fark etmiştim ve farklı bilgisayarlar kullanıyordu. Peşine düşmek zahmet gerektiriyordu ve çok meşguldük."

"Neden polisi aramadınız?"

Lenny bir süre başka bir yöne baktı.

"Aslında bunu düşündüm ama benim yerimde olsaydınız polisi buraya çağırır mıydınız? İnsanlar buraya özel ve gizli bir yer olduğu için geliyor. Aksi takdirde işyerimi kapatmak zorunda kalacaktım. Zaten onu tutukladılar ve böyle bir şeye gerek kalmadı."

Lenny'nin sözleri sertçe çalınan kapının sesiyle bölündü. "Gitmeniz gerek. Müşteri geldi."

"Tamam. Bana bunları anlattığınız için teşekkür ederim. İşte kartım, anlatacağınız başka şeyler olursa diye bırakıyorum. Gitmeden önce tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

Lenny odanın köşesindeki bir kapıyı işaret etti. "Oldukça kötü durumda ama idare edersiniz."

Lenny yanından ayrıldığı sırada Kate cep telefonunu çıkardı ve tuvaletin kapısını kapatmadan önce hâlâ masanın üzerinde duran bir üyelik kartının fotoğrafını çekti. Nefesini tutup kapıyı kapattı ve az sonra sifonu çekti.

Lenny onu bekliyordu. Kapıyı açtı ve Kate'in meraklı bakışlarını önlemek için bilgisayar kabinine saklanmış olan müşterisine kalkan oldu.

Kate caddeye çıkar çıkmaz Bob Sparkes'ı aradı.

"Bob, ben Kate. Sanırım Glen o işlere devam ediyor."

36. Bölüm

18 Aralık 2009, Cuma

Dedektif

Sparkes, Kate'in anlattıklarını dinlerken bir yandan da isim ve adresleri herhangi bir yorum yapamadan not aldı. Hemen yanında duran yeni amiri, sokak soyguncuları ve kurbanlarını yaş ve cinsiyetlerine göre ayırmakla meşguldü.

Kate sonunda nefes almak için susunca Sparkes, "Peki," dedi. "Şu an biraz meşgulüm. Bana bahsettiğin belgeleri yarın gönderebilir misin? Hatta belki yarın buluşabiliriz."

Kate onun profesyonel davrandığını fark etmişti. "Yolun sonundaki barın önünde sabah on gibi buluşalım Bob. Çektiğim fotoğrafı sana e-posta yoluyla hemen gönderiyorum."

Meslektaşını bir süreliğine de olsa yalnız bıraktığı için duyduğu hafif pişmanlıkla yeniden bilgisayarına dönen Sparkes, telefonunu kontrol etmek için işleri bitene kadar bekledi.

Üyelik kartı fotoğrafına baktığında kendini berbat hissetti. Taylor'ın son ziyareti sadece üç hafta önceydi.

Metro istasyonuna doğru yürürken Zara Salmond'ı aradı.

"Efendim? Nasılsınız?"

"İyiyim Salmond. Dosyaya geri dönmemiz lazım." Sparkes hangi dosyadan bahsettiğini söylemeye gerek duymamıştı. "Her bir detayı tekrar inceleyip bir açık bulmamız gerek."

"Tamam, efendim. Nedenini bana söyleyebilir misiniz peki?"

Sparkes yardımcısının yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordu.

"Şu an çok zor Salmond ama onun tekrar pornografi peşine düştüğüne dair bir ipucu yakaladım. Daha fazlasını şimdilik söyleyemem. Bir şeyler daha öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim."

Salmond iç çekti. Sparkes onun, *yine mi,* diye düşündüğünü tahmin edebiliyordu ve bunun için onu suçlayamazdı.

"Noel iznindeyim efendim. Fakat 2 Ocak'ta dönüyorum. O zamana kadar bekleyemez misiniz?"

"Beklerim. Seni bu saatte aradığım için kusura bakma. Mutlu Noeller."

Sparkes cep telefonunu paltosunun cebine yerleştirip metronun merdivenlerinden inerken midesinin düğümlendiğini hissediyordu.

Downing, Bella Elliott dosyasında uzun bir yeniden inceleme süreci yürütmüş ama soruşturma ne minibüsle ilgili ne de şüphelilerle ilgili yeni bir boyuta taşınabilmişti. Müfettiş Dedektif Jude Downing masasını toplayıp biraz da Hampshire Polis Teşkilatı'nı baskılardan kurtarmak için asıl işine dönmüş fakat soruşturmanın devam edeceğini söylemişti. Bunun anlamı bir ya da iki kişilik bir ekibin ara sıra konuyla ilgili gelecek aramalara yanıt vermesi ve önemli aramaları üstlerine iletmesiydi. Kimse kamuya açıkça söylemese de bu dosya artık kapanmıştı.

Dawn Elliott'ın duygusal kampanyası bile artık sönmeye başlamıştı. Sanırım, *kızımı geri istiyorum demenin birçok farkı yolu var,* diye düşündü Sparkes. Üstelik *Herald* gazetesi karalama davası ihtimalinin halka iletilmesiyle birlikte geri çekilmişti.

Sparkes devreye girdiğinde karşılaştığı şey yalnızca cesaretlerini kırmıştı. Şef Wellington diğer girişimlerinin önünü almak için Salmond'ın sürekli başka şeylerle meşgul olmasını sağlıyordu. Salmond,

Sparkes'ın hastalık izninden döndüğünü duymuştu ancak ofisine adım attığını henüz görmemişti. Sparkes'ın Noel öncesi yaptığı aramaysa bütün hislerini yine karmakarışık hale getirmişti.

Salmond onun kuru mizah anlayışını ve kararlılığını itiraf edemediği kadar çok özlemişti. "Polis teşkilatında bir yere geleceksem duygusal olamam," demişti bir keresinde Sparkes'a.

İşe tekrar döndüğünde kendi Bella dosyasını çıkardı ve Sparkes'ın aramasını beklerken bütün belirsiz noktaların bir listesini yaptı.

Araştırması sırasında Matt White'ın sorgulamasıyla karşılaşmıştı. Bitmemiş bir iş... Onu da öncelikler başlığının altına yerleştirdi fakat aklı Sparkes'ın son fikriyle birlikte karışmıştı. Bu kez izin vermeyecekti. Peşine düşebilirdi. O isimle ilgili seçmen kaydını kontrol etti. Karşısına düzinelerce Matt White çıkmıştı fakat hiçbiri Dawn'ın verdiği yaş, medeni hal ve memleket bilgisiyle eşleşmiyordu.

Bay White'ın gerçek kimliği ve Dawn'ın onunla ilişkisiyle ilgili temel bilgilere ihtiyacı vardı. İlişkilerini genelde Tropicana adlı gece kulübünde sürdürmüşler, bir kere de bir otel odasında takılmışlardı.

"Nerede gerçek ismini kullanmak zorunda kalmıştır, düşün Zara..." dedi kendi kendine. "Kredi kartını ne zaman kullanmıştır?" Sonunda cevabı bulmuştu. "Dawn'ı götürdüğü otelde kredi kartıyla ödeme yaptığına bahse girerim."

Gittikleri otel bir oteller zincirine bağlıydı ve Salmond oteli ararken, Dawn'ın Matt White'la görüştüğü zamanlara ait kayıtları hâlâ saklıyor olmaları için içinden dua ediyordu.

Beş gün sonra Salmond'ın elinde bir başka liste vardı. Otel müdürü de tıpkı onun gibi bir kadındı ve ona gereken bütün belgeleri göndermişti.

Zara, Sparkes'la yaptıkları kısa telefon görüşmesinde, "Matt White burada efendim," demiş ve günün geri kalanında kimseyle konuşmamıştı.

Sparkes telefonu kapattıktan sonra bir süre durup ihtimalleri değerlendirmişti. Yeni patronu sabırsız bir adamdı ve Sparkes'ın

elinde etnik köken ile cinsiyetin toplumsal polislik üzerindeki etki ve verimi üzerine bitirmesi gereken bir rapor vardı.

Son beş ay olabildiğince gerçek dışı geçmişti.

Amirinin ve sendika temsilcisinin tavsiye ve yönlendirmeleri üzerine listedeki psikolojik danışmanlardan birine gitmiş ve kafayı şeytanları kovmaya takmış, vasıfsız, aşırı kilolu bir kadınla geçmek bilmeyen bir altmış dakika geçirmek zorunda kalmıştı. "Omuzlarınızda oturuyorlar Bob. Onları hissedebiliyor musunuz?" Kadın bir profesyonelden ziyade Blackpool Limanı'ndaki medyumlara benziyordu. Sparkes onu nazikçe dinlemişti fakat sonunda kendisinin değil, kadının kovması gereken şeytanlarının olduğuna karar verip bir daha oraya geri dönmemişti.

Tekrar göreve çağrılmayı beklerken izni parça parça uzatılınca sırf eğlence olsun diye açık öğretimin psikoloji derslerine kaydolmayı bile düşünmüş ve yemek odasında sessizce okuma listelerini incelemeye başlamıştı.

Tekrar göreve çağrıldığındaysa diğer birimlerle kısa dönem işlere gönderilmişti. Hampshire'da onunla ne yapacaklarına karar verene kadar Sparkes'ı geçici işler ve rapor yazmak gibi şeylerle oyalamışlardı. Cinayet Bürosu onu hâlâ defolu bir mal gibi görüyordu fakat Sparkes onların ümit ettiği üzere emekli maaşına tamah etmeye hazır değildi. Henüz emekli olamazdı. Yapması gereken şeyler vardı.

Salmond'ın seçmen kayıtlarını, polis bilgisayarlarındaki kayıtları ve sosyal medyayı tarayıp tahminleri üzerine yeniden listeler hazırlaması bir hafta kadar sürmüştü. Bilgi tarama işlerini ve aradığı ismi bulduğunda hissettiği zafer duygusunu çok seviyordu.

Bir perşembe günü öğleden sonra bulmuştu onu. Evli bir adam olan Matthew Evans, karısı Shan'la birlikte Southampton Walsall'da yaşıyordu. Yaş ve meslek uyuşuyordu.

Salmond doğruca ona daha önce yardımcı olan otel müdürünü aradı ve o ismin Bella'nın kaçırıldığı gün şehirde olup olmadığını öğrenmek istedi. "Hayır, Temmuz 2003'ten beri bu isimde kimse

otelimizde konaklamamış. Son geldiğinde lüks bir çift kişilik odayı tutup oda servisinden de yararlanmış," diye karşılık verdi otel müdürü.

"Harika," dedi Salmond ve haberleri kısa mesaj yoluyla derhâl Sparkes'a iletti. Sonra da derin bir nefes alıp bulduklarını Şef Wellington'a anlatmak için ofisinden çıktı. Bob Sparkes probleminin bir parçası olması dışında Şef, Zara Salmond hakkında hiçbir şey bilmiyordu fakat işler değişmek üzereydi. Zara Salmond da haritada kendine bir yer edinecekti.

Fakat konfetilerin havalarda uçuştuğu, şenlik havasında bir sevinç gösterisi beklediyse de yanılmıştı çünkü Wellington onu dikkatlice dinledikten sonra yalnızca şöyle mırıldanmıştı: "İyi iş çıkardın. Şimdi raporunu hazırla ve hemen bana getir. West Midlands'deki birimden birilerini şu Evans'ı görmesi için gönderelim."

Salmond ofisine dönmek için merdivenden inerken hayal kırıklığının olanca ağırlığını üzerinde hissediyordu.

37. Bölüm

16 Ocak 2010, Cumartesi

Dedektif

Matthew Evans mutlu bir adam değildi. Polis onu uyarmadan kapısını çalmış ve kapıyı kucağında bebeği, yanında emekleme çağındaki diğer çocuğuyla karısı açmıştı.

Bob Sparkes, yanında endişeli bir halde duran Salmond'la beraber ona gülümsedi. Genç polis, eski amiriyle birlikte gelmeye razı olmuştu ancak bu şekilde kendisini de riske attığının farkındaydı. Üstleri bunu öğrenir öğrenmez canına okurlardı fakat Sparkes onu doğru şeyi yaptıklarına ikna etmişti.

"Artık soruşturmada olmadığımı biliyorum."

"Soruşturmadan alındınız efendim."

"Doğru, bunu bana bir kez daha hatırlattığın için teşekkür ederim Salmond. Fakat soruşturmada yer almam lazım. Dosyayı her yönüyle biliyorum ve yalan söyleyenleri hemen tespit edebilirim."

Salmond, Sparkes'ın haklı olduğunu biliyordu ve West Midlands'deki birimi arayıp kendisinin de onlara katılacağını söylemişti. Fakat telefonu kapatır kapatmaz üzerinde korkunç bir baskı hissetmiş ve midesi bulanmıştı.

Salmond arabayla gitmiş, Sparkes ise eski meslektaşlarının onu görmemesi için treni tercih etmişti. Tren garının dışında onu bekleyen Salmond stresli ve kötü görünüyordu.

"Yapma ama Salmond, her şey yoluna girecek," dedi Sparkes onun yanına vardığında. "Kimse orada olduğumu bile bilmeyecek. Söz veriyorum."

Salmond bunun üzerine cesurca gülümsedi ve ikili, Matt Evans'ı görmek için yorgun argın yürümeye başladı.

"Matt, burada seni görmek isteyen iki polis var," diye seslendi karısı. Sonra, "Neler oluyor?" diye sordu ama Sparkes ve Salmond, kadının kocası gelene kadar bir şey söylemeden beklemeyi tercih ettiler. *Adil olmak gerek*, diye düşündü Sparkes.

Evans polislerin kapıyı neden çaldığını çok iyi biliyordu. Dawn ile Bella'yı televizyonda gördüğü ilk andan beri polislerin bir gün kapısına gelmelerini beklemişti. Fakat haftalar aylara, aylar yıllara döndükçe gelmeyecekleri yönünde ümit beslemeye başlamıştı.

Çocuk benden olmayabilir, diye düşünmüştü ilk başta, *eminim Dawn başkalarıyla da yatmıştır.* Fakat midesindeki sancı –midesi kalbinden çok daha güvenilir bir organdı– ona Bella'nın kendi kızı olduğunu söylüyordu. O küçük kızla birbirlerine o kadar benziyorlardı ki gittiği kiliseden birilerinin *Crimewatch* programını aramamasına şaşırmıştı.

Fakat kimse bir yerleri aramamıştı ve hayatına yeni Dawn'lar girmeye devam etmişti. Bir daha da asla prezervatif kullanmadan ilişkiye girmemişti.

Kıdemli polis memuru kısa bir konuşma önerisi getirince Matt onları hiç kullanmadıkları yemek odasına buyur etti.

"Bay Evans, Dawn Elliott'ı tanıyor musunuz?" diye sordu Salmond.

Evans bir an için yalan söylemeyi düşündüyse de Dawn'ın gerektiğinde onu hemen teşhis edeceğini bildiğinden bu seçeneği es geçti. "Evet. Birkaç yıl önce güney sahilinde dolaşırken kısa bir ilişki

yaşamıştık. Uzun saatler çalışınca insan biraz keyifli vakit geçirip rahatlamak ister..."

Salmond yüzünde soğuk bir ifadeyle adamın perçemlerine, iri, kahverengi gözlerine ve arsız, ikna edici gülümsemesine bakıp sözlerine devam etti: "Peki, Dawn'ın yaşadığınız ilişki sonucunda bir çocuk sahibi olduğundan haberdar mısınız? Sizinle iletişime geçti mi?"

Evans güçlükle yutkundu. "Hayır, bebek hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bakın, beni biraz sıkboğaz ettiği için cep telefonu numaramı değiştirmiştim..."

Sparkes adamın cümlesini, "Çünkü karınızın duymasını istemiyordunuz," diye tamamladı.

Sparkes'ın anlayışı için minnettar görünen Matt hemen onunla erkek erkeğe sohbet etmeye girişti: "Evet. Shan'ın, yani karımın bütün bunları bilmesine gerek yok, öyle değil mi?" Kocasının kalbini fethettiği kadınlardan biri en son ortaya çıktığında Shan Evans ona bir daha şans vermeyeceğini ve üçüncü çocuğu istediğini söylemişti. "Bizi birbirimize yakınlaştıracak Matt," demişti.

Ama öyle olmamıştı. Geçirdikleri uykusuz geceler ve karısının doğum sonrası isteksizliği, Matt'i rahatlamak için yeniden farklı eğlenceler aramaya itmişti. O zamanlar Londra'da karşısına bir sekreter çıkmış ve Matt kendini tutamamıştı.

"Bu size bağlı beyefendi," dedi Sparkes. "Numaranızı değiştirdiğinizden beri onunla hiç görüştünüz mü?"

"Hayır, ondan köşe bucak kaçtım. Geri dönmek tehlikeliydi; genelde evlenmek için geri döndüğünüzü düşünürler."

Seni kalpsiz piç kurusu, diye düşündü Zara Salmond not alırken ve bu sözlerini önce "KPK" olarak kısalttı, ardından "LOKPK[3]" diye değiştirdi. Aklına ergenlik yıllarında etrafında sinsice dolaşan diğer evli erkekler gelmişti.

Evans sandalyesinde durmadan kıpırdanıyordu.

---

3 Lanet olası kalpsiz piç kurusu. (ç. n.)

"Aslında bir keresinde onunla internette bir sohbet odasında karşılaştım. Öylesine dolaşırken bir anda karşıma çıktı. Sanırım 'Little Miss Sunshine' rumuzunu kullanıyordu –bunu aynı isimli kitaptan büyük kızımda da olduğu için hatırlıyorum– fakat profiline kendi fotoğrafını koymuştu."

"Peki, kendinizi Little Miss Sunshine'a tanıttınız mı?"

"Elbette tanıtmadım. Sohbet odalarının püf noktası kimlik gizlemektir. Bu şekilde daha eğlencelidir."

Salmond her şeyi not edip Matt'ten sohbet odalarında kullandığı rumuzları ve sanal kimliğini heceleyerek söylemesini istedi. Aradan yirmi beş dakika kadar geçtikten sonra Matt Evans onlara kapının yolunu göstermek üzereydi fakat Sparkes söyleyeceklerini henüz bitirmemişti.

"Bize bazı örnekler vermeniz gerek Bay Evans."

"Niçin? Bella'nın benim çocuğum olduğundan eminim – diğer çocuklarıma çok benziyor."

"Bunu bildiğimiz iyi oldu. Fakat yine de sizi soruşturmanın dışına çıkarabilmemiz için bundan emin olmamız gerek."

Evans korku içindeydi. "Soruşturma mı? O küçük kızın kaybolmasıyla benim hiçbir ilgim yok."

"*Sizin* küçük kızınız."

"Şey, evet ama ben neden çocuk kaçırayım ki? Zaten üç çocuğum var. Hatta zaman zaman birileri onlardan birini kaçırsın diye para bile ödeyecek hale geliyorum."

"Bundan eminim," dedi Sparkes. "Fakat sizi soruşturma dışına çıkarmak için bazı işlemler yapmamız gerekiyor. Neden ceketinizi alıp karınıza bir süre dışarı çıkmanız gerektiğini söylemiyorsunuz?"

Sparkes ve Salmond dışarıda beklediler.

Salmond sanki kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi kendinden memnun görünüyordu. "Dawn'ı on sekiz yaş üstüne hitap eden bir

sohbet odasında görmüş. Dawn da oyunun bir parçasıymış. Amatör de olsa..."

"Kayıp bağlantımız bu olabilir Salmond; Glen Taylor ile Dawn arasındaki bağlantı."

İkisi de Evans'ın karısıyla ne konuştuğunu bilmiyordu fakat arabaya bindiklerinde Salmond, adamın karısıyla aralarında kapanmamış bir hesabın söz konusu olduğunu hissetmişti.

"Gidip şu meseleyi halledelim," dedi Evans ve bir daha konuşmadı.

Polis merkezinde DNA örnekleri verirken örnekleri alan genç polise küçük şakalar yapmaya çalıştıysa da kimse neşelenmedi. Salmond, Evans'ın parmaklarını normalde gerekenden daha fazla kuvvet kullanarak mürekkebe bastırırken Sparkes, *dans pistlerindeki sarhoş kızlardan daha zorlu insanlar var bu defa karşında,* diye düşündü.

"Üzgünüm beyefendi, iyi bir iz alabilmek için parmağınızı iyice bastırmak zorundayım."

Zara Salmond, Sparkes'a gelişmeleri amirine bizzat iletmek için merkeze gideceğini söyledi. İşin içine Sparkes'ı katmadan hikâyesini bir kez daha gözden geçirmek zorundaydı.

"West Midlands'deki birimin elinde yeterince adam olmadığı için oraya bizzat uğrayıp onlara Bella'nın babasını bulduğumu söyleyeceğim. Tam da düşündüğümüz gibi Brum'dan bir seri çapkın – üç çocuk babası ve şirket temsilcisi olarak çalışıyor. Siz ne düşünüyorsunuz efendim?"

Sparkes onu cesaretlendirmek için gülümsedi ve ekledi: "Ve bizi Glen ile Bella arasındaki bağlantıya götürebilir."

Ardından umuttan çok beklenti içinde, *şampanyaları patlatmaya hazır olun,* diye düşündü.

Salmond daha sonradan Sparkes'a bu kırılma yaratan bilginin Evans'ı neden tek başına ziyarete gittiği sorusunu bir kenara ittiğini anlattı.

"Bunu sonra konuşuruz Salmond," demişti Şef Wellington zaferde kendi payını da vurgulamak için Baş Dedektif Parker'ı ararken.

Sparkes dört gün sonra Hampshire ekibine geri çağrıldı. Parker kısa ve öz konuşmuştu: "Bella dosyasında yeni gelişmeler söz konusu Bob. Eminim sen de duymuşsundur. Dosyayı senin almanı istiyoruz. Merkezle konuştum. Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Yola çıktım bile efendim."

Geri dönüşü tipik bir şekilde sessiz olmuştu. "Merhaba Salmond. Matthew Evans meselesinde neredeyiz, bir bakalım," demişti paltosunu çıkarırken.

Ardından sanki birkaç dakikalığına dışarı çıkmış gibi geçmişti eski yerine.

Salmond ve adli tıp teknisyenlerinin haberleri pek de cesaretlendirici değildi. Taylor'ın ilk bilgisayarından aldıkları orijinal kayıtları taradıktan sonra "Little Miss Sunshine" ismini araştırmışlardı ancak kayıtlarda yoktu.

"Ne konuşma ne de elektronik posta var efendim. Her bir dizilimin altına baktık fakat karşımıza çıkmadı."

Sparkes, Salmond ve ekibe geri dönen Dan Fry hep birlikte ekranın karşısına yarım ay şeklinde dizilmiş, isimler sayfada akarken Dawn'ın rumuzunun da belirmesini umuyorlardı. Bu üst üste dördüncü taramalarıydı ve odadaki hava giderek ağırlaşıyordu.

Sparkes ofisine dönüp telefonu aldı. "Merhaba Dawn, ben Bob Sparkes. Hayır, yeni bir haber yok ama sana sormam gereken birkaç soru var. Seninle konuşmam gerek Dawn. Hemen gelebilir miyim?"

Başına gelen onca şeyden sonra Dawn biraz daha özenli davranılmayı hak ediyordu fakat bu defa soruların açık açık sorulması gerekiyordu.

38. Bölüm

13 Temmuz 2006, Perşembe

Anne

Dawn Elliott dışarı çıkmayı severdi. Kendine köpüklü ve kokulu bir banyo hazırlayıp saçlarına bakım yapmayı ve ayna önünde saç kurutma ritüelini gerçekten seviyordu. Arka planda parti müzikleri çalarken kirpiklerine bol bol maskara sürerdi. Aynada kendini son kez baştan aşağı süzdükten sonra göğsünde bir heyecan çarpıntısı hisseder ve topuklu ayakkabılarını takırdatarak taksiye binerdi. Dışarı çıktığı zamanlarda kendini sonsuza dek on yedi yaşında kalacakmış gibi hissederdi.

Bella bir süre için bütün bunlara engel olmuştu. Dawn'ın hamile kalması çok aptalcaydı fakat bu kendi hatasıydı. Karşısındakini memnun etmeye çok hevesliydi. O adam çok seksiydi – ilk kez göz göze geldiklerinde ona yaklaşmak için dans etmişti. Dawn'ı elinden tutmuş ve döndürerek çakırkeyif kahkahalar atmasına neden olmuştu. Sonra içkilerini de alıp sigara içenlerle birlikte dışarı çıkmışlardı. Adamın adı Matt'ti ve evliydi ama Dawn bunu umursamamıştı. Matt, Southampton'ı ayda bir kere iş için ziyaret ediyordu fakat karısının onun arabadan bir şeyler almak için dışarı çıktığını ya da köpeği yürüyüşe çıkardığını düşündüğü zamanlarda Dawn'ı arıyor, ona mesajlar atıyordu.

Bu durum, Matt şirketine onu güney sahilinden kuzey doğuya göndermelerini söyleyene dek altı ay kadar devam etmişti. Son buluşmaları o kadar zevkli geçmişti ki Dawn sonrasında kendini sarhoş gibi hissetmişti. Matt ona prezervatifsiz sevişmeleri için âdeta yalvarmıştı. "Böyle çok daha özel olacak Dawn," demişti ve öyle de olmuştu fakat Matt sonucunu duymak istememişti. "Evli erkekler olmaz," demişti Dawn'ın annesi kızının saflığı karşısında ümidini yitirircesine. "Karıları ve çocukları vardır Dawn. Tek istekleri senin gibi aptal kızlarla seks yapmaktır. Bebeği ne yapacaksın peki?"

Dawn başlarda Matt'in ani bir kararla bir şövalye gibi tekrar ortaya çıkacağı, onu da alıp yeni bir hayat kuracakları hayaliyle kararsız kalmıştı. Öyle bir şeyin olmayacağını görünce de bebek konulu dergileri okumaya başlayıp ağır adımlarla anneliğe doğru yürümüştü.

Bebeğini dünyaya getirmeye karar verdiği için pişman değildi – en azından çoğu zaman. Sadece Bella'nın gecenin üçünde uyanmaları, diş çıkarmaları, çığlıkları ya da altını kirletmeleri onu biraz zorluyordu. Bebekli yıllar dergilerde anlatılanlardan farklı geçiyordu fakat hepsini birlikte atlatmışlardı. Hatta Bella'nın büyümesiyle birlikte işler daha da iyiye gitmişti; Bella, Dawn'a arkadaşlık etmişti.

Dawn, Bella'nın onu yargılamayacağını bildiği için bütün sırlarını ve düşüncelerini ona anlatıyordu. Ne zaman mutlu olsa kızı da gelip onunla beraber gülüyor, ne zaman üzülüp ağlasa kucağına sokulup ona sarılıyordu.

Fakat saatlerce çocuk programları izleyip telefonundaki çocuk oyunlarını oynamak genç kadının hayatını doldurmaya yetmiyordu. Dawn yalnızdı ve henüz yirmi altı yaşındaydı. Onun yaşında bir kadın yalnız olmamalıydı ama kim bekâr bir anneyle ilgilenirdi ki?

Evli erkeklerden etkileniyordu – bir yerlerde olgun erkeklerin baba figürünü ve yasak meyvenin heyecanını temsil ettiklerine dair bir şeyler okumuştu. İncil'deki göndermeleri bilmiyordu ama tehlike ile güven karışımının ne olduğunu çok iyi anlıyordu. Bir Matt daha

bulmak istiyordu fakat ne bebek bakıcısına verecek parası vardı ne de annesi gece geç saatlerde dışarı çıkmasını onaylıyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Gece kulübü, öyle mi? Tanrı aşkına Dawn, oralara en son gittiğinde neler oldu, baksana! Sen artık anne oldun. Neden arkadaşlarından biriyle akşam yemeğine falan çıkmıyorsun?"

Böylece annesinin dediğini yaptı. Eski bir okul arkadaşı olan Carole'la pizza yediler ve Dawn güzel vakit geçirdi. Fakat eve dönerken votkanın etkisiyle müzik kulaklarında uğuldamıyordu.

Doktora gittiği bir gün, bekleme odasında gördüğü bir dergiyi okurken sohbet odalarından haberdar oldu. Bella'nın ateşi çıkmıştı ve döküntüsü vardı. Ayrıca Dawn, Doktor John'un onunla konuşacağını, ona biraz ilgi göstereceğini biliyordu. *Benden biraz hoşlanıyor,* diye düşünerek son dakikada hafif bir makyaj yapmıştı. Her kadın gibi onun da arzulanmaya ihtiyacı vardı.

Bir gençlik dergisinin sayfalarını karıştırırken şu yeni sanal buluşma meselesiyle ilgili bir yazıyı okumaya başlamıştı. Kendini yazıya o kadar kaptırmıştı ki sırasının geldiğini duymamış ve danışma masasındaki görevli ona seslenmek zorunda kalmıştı. Hemen toparlanıp Bella'yı legoların olduğu kısımdan alırken dergiyi de daha sonra okumak için çantasına atmıştı.

Dizüstü bilgisayarı eskiydi ve hırpalanmıştı. Dawn onu Bella'nın yapış yapış haldeki parmaklarından korumak için giysi dolabının üstünde tutuyordu. İşyerindeki bir adam kendine yenisini alınca o bilgisayarı Dawn'a vermişti. Dawn başlarda o bilgisayarı kullanıyordu fakat daha sonraları adaptörü bozulunca yenisini almaya gücü yetmemişti. Sonra da zamanla ilgisini kaybetmişti.

O gün doktordan eve dönerken acil durumlar için kullandığı kredi kartıyla bilgisayarına yeni bir adaptör almıştı.

Sohbet odası harikaydı. Dawn yeni arkadaşlarının ilgisinden çok zevk alıyordu. Onun hayatını, hayallerini, her şeyini öğrenmek

isteyen erkekler vardı ve hatta çocuğunun olmasına bile aldırmıyor, fotoğrafını görmek istiyorlardı. İçlerinden bazıları ona çocuğu hakkında bile sorular sormuştu.

Ama Dawn bundan kimseye bahsetmemişti. Bilgisayarın dışındaki kimse bunu bilmiyordu. Bu onun küçük sırrıydı.

39. Bölüm

21 Ocak 2010, Perşembe

Dedektif

Manor Yolu'ndaki ev daha temiz ve düzenli görünüyordu. Bella'nın oyuncakları televizyonun yanındaki bir kutuya kaldırılmış ve evin ön odası "Bella'yı Bulun" kampanyasının merkez binasına çevrilmişti. Gönüllüler mektupların etrafında toplanmışlardı –"Normal bir günde yüze yakın mektup alıyoruz," demişti Dawn gururla– ve onları üç gruba ayırıyorlardı: küçük kızı görmüş olma ihtimali olanlar, iyi dileklerini iletenler ve çatlaklar. Çatlaklar grubu diğerlerinden daha kalabalık görünse de Sparkes bununla ilgili bir yorumda bulunmadı.

"Bella'yı bulmamız için birçok insan bize para gönderiyor," dedi Dawn. Fon çeşitli gazetelere ilanlar veriyor ve araştırmaların yeni bir boyut kazanması için para gönderiliyordu.

"Haydi, daha sessiz bir yere gidelim Dawn," dedi Sparkes ve Dawn'ı mutfağa yönlendirdikten sonra kapıyı arkalarından kapattı.

Sparkes, Matt'ten bahseder bahsetmez Dawn gözyaşlarına boğulmuştu. "Onu nasıl buldunuz? Benim hakkımda ne dedi size? Bella hakkında bir şey söyledi mi?"

"Kızının babası olduğunu düşündüğünü söyledi. DNA sonuçlarını bekliyoruz."

"Başka çocukları da var mı?"

"Evet, Dawn."

"Çocukları Bella'ya benziyor mu?"

"Evet."

Dawn daha da fazla ağlamaya başlamıştı.

"Yapma ama Dawn... Şimdi Matt Evans'ın bize anlattığı başka bir şey hakkında konuşmamız gerek. Seni internetteki bir sohbet odasında görmüş."

Bu sözler etkisini göstermiş ve Dawn'ın gözyaşlarını durdurmuştu. "Matt beni bir sohbet odasında mı görmüş? Ama ben onu görmedim."

"Gerçekten de bir sohbet odasına girdin, öyle mi?"

"Evet ama sizin mahkemede konuştuğunuz sohbet odaları gibi değildi. Çılgınca ya da seksten bahsedilen türden bir sohbet odası değildi."

Sparkes bir süre konuşmadı. "Neden bize eskiden sohbet odalarında gezindiğini söylemedin?"

Dawn kıpkırmızı olmuştu. "Utanıyordum. Bundan kimseye bahsetmemiştim çünkü insanlar benim o sohbet odalarını seks için kullandığımı düşüneceklerdi. Dedektif Sparkes, o zamanlar çok yalnızdım. Sadece sohbet ediyordum. Televizyon programları hakkında konuşuyordum... Kimseyle gerçek hayatta buluşmadım. Açıkçası bunun bahsetmeye değer bir mesele olduğunu bile düşünmemiştim."

Sparkes eğildi ve Dawn'ın mutfak masasının üzerinde duran eline nazikçe dokundu. "Sohbet odalarında Bella'dan hiç bahsettin mi Dawn?"

Dawn gözlerini Sparkes'a çevirdi fakat konuşmakta güçlük çekiyordu. "Hayır. Şey, birazcık... Diğer kızlarla konuşmuştum. Sadece Bella'nın beni uyutmadığı zamanlarla ya da yaptığı komikliklerle ilgili... Sohbet ediyorduk, hepsi bu."

"Fakat başka insanlar da seni duyabiliyordu, öyle değil mi?"

Dawn'ın bayılacak gibi olduğunu gören Sparkes sandalyesini ona doğru yaklaştırdı ve Dawn'ın sandalyesini hafifçe geri itip başını

yavaşça kucağına indirmesini sağladı. Bir süre dinlendikten sonra başını tekrar kaldıran Dawn'ın yüzü hâlâ kireç gibiydi.

"Onu mu kastediyorsunuz?" dedi. "Benim Bella hakkında konuştuğumu duymuş mu? Kızımı böyle mi bulmuş?"

Dawn isim vermemişti ancak ikisi de kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Henüz emin olamayız fakat şu anda senin o günlere geri dönüp kimlerle sohbet ettiğini hatırlamana ihtiyacımız var. Dizüstü bilgisayarına da bakacağız."

Dawn'a bir şey sormak için mutfağa giren gönüllülerden biri onun ağlamaklı suratını görünce hemen geri dönmeye yeltendi.

"Hayır, lütfen gitmeyin. Dawn'a bir dakika göz kulak olur musunuz? Geçirdiği şok sebebiyle belki bir bardak çay içse iyi olur."

Sparkes dışarı çıktı ve Salmond'a telefon etti.

Yardımcısı perişan haldeki annenin ifadesini alırken Sparkes da merkeze götürmek için eski bilgisayarı alıp bir kanıt torbasına yerleştirdi. Dawn'ın dolaştığı internet siteleri mercek altına alınırken orada olmak istiyordu. "KocaAyı" rumuzunun ya da Glen Taylor'ın kullandığı takma isimler her neyse onların çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

Laboratuvarın havası ağırdı; giysi dolabı ve pizza karışımı bir kokunun hâkim olduğu odada bilgisayarı içindeki bilgileri çıkarmak ve kategorize etmek için alan teknisyenler oldukça yorgun görünüyorlardı. Bu defa önlerinde tek boyutlu bir iş olduğu için mutluydular fakat yine de sohbet odası sitelerinin ve bağlantıların isimlerinin çıkarılması zaman alıyordu.

Liste ortaya çıkmaya başladığında Sparkes isimleri hızlıca inceleyip Taylor'ın kullandığı profil resimlerini belirlemeye çalıştı. "Başka bir isim kullanmış olmalı," dedi Fry'a.

"Kendi dizüstü bilgisayarındaki bütün kimlikler elimizde efendim."

"Yalnızca bir bilgisayarı olduğundan emin miyiz?"

"Diğerlerine dair bir iz yoktu fakat en azından bir internet kafeye gitmiş olmalı. Belki de yolculukları sırasında başka bilgisayarlar da kullanmıştır."

Teknisyen iç çekti. "Bunların hepsini elemeli ve çemberi biraz daha daraltmalıyız."

Sparkes listeyi aldı ve yeniden Dawn Elliott'ın yanına döndü.

Dawn hâlâ ağlıyordu ve onun elini tutmakta olan Salmond genç kadınla yumuşak bir sesle konuşuyordu: "Devam edelim Dawn. Çok iyi gidiyorsun."

"Çok iyi gidiyor efendim."

Dawn başını kaldırıp girişte beliren Sparkes'a tıpkı Bella'nın kaybolduğu gün baktığı gibi baktı. Dejavu hissi inanılmaz bir şeydi.

"Elimde konuştuğun insanların bir listesi var. Haydi, listeyi beraber inceleyim ve hatırladığın bir şeyler olup olmadığını görelim."

Ev sessizdi. Dawn'ın karşı karşıya olduğu durumun hassasiyetini hisseden gönüllüler uzun süre önce gitmişlerdi.

Dawn parmağını isimlerin üzerinde gezdirerek sayfaları birbiri ardına incelemeye başladı. "Bu kadar çok insanla konuştuğumu bilmiyordum."

"Muhtemelen konuşmadın Dawn. İnsanlar sohbet odalarına girip bir merhaba dedikten sonra yalnızca konuşulanları izleyebilirler."

Dawn zaman zaman duraksayıp bir şeyler hatırladığını söyleyecek gibi oluyor ve Sparkes'ın tansiyonunu zıplatıyordu. "Martı... Brighton'da yaşıyordu ve buradaki ev fiyatlarını merak ediyordu... BilleJean büyük bir Michael Jackson hayranıydı ve hep onun hakkında konuşurdu... Kızılkafa100 âşık olacak birilerini arıyordu. Acaba bulmuş mudur?" Fakat konuşmaların çoğu sıradandı ve Dawn çok az şey hatırlamıştı.

UzunEsmerYabancı'ya geldiğinde durmuştu. "Onu çok iyi hatırlıyorum. İsmini gördüğümde gülmüştüm. Ne klişe ama! Sanırım sohbet odalarında konuşmak dışında birbirimize bir ya da iki kez

e-posta da göndermiştik. Aramızda herhangi bir romantizm yoktu. Kendimi kötü hissettiğimde onunla konuşmak iyi geliyordu ama iletişimimiz uzun sürmedi."

Sparkes dışarı çıkıp Fry'a telefon etti. "UzunEsmerYabancı'yı araştır. O olabilir. Sohbet odalarında görüşmek dışında birbirlerine e-posta da göndermişler. Bir şey bulursan bana mesaj at."

Bir süre sonra mesaj sesi duyulmuştu. "Onu bulduk," yazmıştı Fry.

Adli tıp teknisyenlerinden biri Sparkes'ı bekliyordu. "Dawn Elliott ile UzunEsmerYabancı'nın görüşmelerini bulduk. Yalnızca üç e-posta var fakat içlerinde Bella'nın adı da geçiyor." Sparkes sevincini havaya bir yumruk sallayarak kutlayan bir adam değildi ama bu kez kendini zor tutmuştu. "Sıradaki adım, e-posta adresini Taylor'la ilişkilendirmek efendim," diye devam etmişti teknisyen.

Hepsi Dawn'ın Facebook sayfasının başında toplanmıştı. Sayfada Bella'nın yüzlerce fotoğrafı vardı fakat Dan Fry, küçük kızın kaçırılmasından önceki döneme ait fotoğrafların aranmasına yardım ediyordu ve peşinde oldukları adama dair bir iz bulma umuduyla Dawn'ın arkadaş listesini inceliyordu.

Bitkin görünen bir teknisyen aynı gün sonradan Sparkes'ın yanına geldi. "Bir sorunumuz var efendim. Dawn Elliott, Facebook sayfasını küçük kızı kaybolduktan sonra dışarıdan ziyarete kapatmış. Yani öncesinde onunla Facebook üzerinden arkadaş olmayanlar da fotoğraflarını ve kişisel bilgilerini görebiliyorlarmış."

"Tanrım... Yine de hepsini incelediniz mi?"

"Elbette. Fakat ne Glen Taylor'a ne de ona ait diğer kimliklere rastladık. Fakat asıl tuhaf olan, Jean Taylor'a rastlamış olmamız. 'Bella'yı Bulun' sayfasının takipçilerinden biri olduğu görülüyor."

"Jean mi? O olduğundan emin misin?"

"Evet, o sıralar sayfa dışarıdan ziyaretçilere kapatılmış. Jean sayfayı yalnızca beğenmekle kalmamış, birkaç tane de mesaj yazmış."

"Mesaj mı?"

"Evet, Dawn'a Bella'nın bir an önce eve dönmesini dilediğini söylemiş. Daha sonra Bella'nın dördüncü doğum günüyle ilgili bir mesaj yazmış."

Sparkes oldukça şaşırmıştı. Jean Taylor, Dawn Elliott'la neden arkadaş olmuştu ki? "Onun yerine başka birinin yazmadığından emin miyiz?"

"E-posta adresi her zaman kullandığıyla aynı. IP adresi de onun yaşadığı Londra bölgesiyle eşleşiyor. Yüzde yüz emin olamayız ama elimizdekiler mesajları onun yazdığına işaret ediyor."

Sparkes ihtimalleri değerlendiriyordu. Kocası, Jean gibi davranmış olabilirdi fakat mesajlar Bella'nın kaçırılmasından sonrasına aitti. Belki de yalnızca avıyla ilgili bütün bilgileri duyduğundan emin olmak istiyordu.

Sparkes teknisyene, "Harika bir iş çıkardın. Şimdi bu işin altını biraz daha kazalım," dedi ve ofisinin kapısını kapatıp biraz düşündü.

Glen ve Jean'le konuşması gerekiyordu. Ayrı ayrı...

40. Bölüm

22 Ocak 2010, Cuma

Dul Jeanie

Bob Sparkes kapıyı çaldığında lavaboda bulaşık yıkıyordum. Ellerimi suyun altına tutup duruladım ve kapıyı açmaya giderken kurutmak için salladım. Kimseyi beklemiyordum fakat Glen küçük bir kamera yerleştirdiği için kapıda kimin olduğunu ekrandan görebiliyordum. "Kapıyı gazetecilere açmakla vakit kaybetmeyeceğiz Jeanie," demişti son vidayı da sıkarken.

Bu hoşuma gitmemişti. O kamera herkesi bir kaşığın üstündeki yansıma gibi eğri büğrü ve suçlu gösteriyordu, Glen'in annesini bile... Fakat Glen ısrar etmişti. Ekrana baktım ve Dedektif Sparkes'ın ekranı dolduran burnunu gördüm. Diyafona basıp, "Kim o?" diye sordum. Kapıyı öyle hemen açmayacaktım. Gülümser gibi oldu. Sanırım ne yapmaya çalıştığımı anladı. "Benim, Dedektif Sparkes. Biraz konuşabilir miyiz Bayan Taylor?"

Kapıyı açtım ve kamera görüntüsünün aksine normal orantılara sahip, hoş sayılabilecek bir yüzle karşılaştım. "Bütün o tazminat davası meselesinden ve diğer şeylerden sonra sizi tekrar görmeyi ummuyordum," dedim.

"Evet, işte buradayım. Uzun zaman oldu. Nasılsınız?" dedi Sparkes patronun kim olduğunu gösteren bir tavırla.

"İyiyiz ama sizin sayenizde değil. Korkarım Glen evde yok, Dedektif. Belki bir dahaki sefere gelmeden önce bizi ararsınız."

"Hayır, sorun değil. Zaten ben size birkaç soru sormak istiyordum."

"Bana mı? Bana ne sorabilirsiniz ki? Glen'e açılan davanın dosyası kapandı."

"Biliyorum ama sana sormam gereken bir şey var Jean."

Bana ismimle hitap etmesi gardımı düşürdü. İçeri girmeden önce ayaklarını paspasa silmesini rica ettim.

İçeri girer girmez aileden biriymiş gibi doğruca oturma odasına yöneldi. Her zaman oturduğu yere geçti ve ben kapı ağzında dikildim. Onun olduğu yerde kendimi rahat hissetmiyordum. Buraya hiç gelmemeliydi. Buna hakkı yoktu.

Mahkemede bizi o kadar aşağıladıktan ve her şeyin bittiğini söyledikten sonra yine de buraya geldiği için pek de üzgün görünmüyordu. Birdenbire korkuya kapıldım. Onun burada olması her şeyin yeniden başlaması gibiydi. Yine sorular sorulacaktı. Korkuyordum. Üzerimize gelmek için kullanacak başka bir şey bulmuş olmasından korkuyordum.

"Jean, sana neden Facebook'ta Dawn Elliott'ın arkadaşı olduğunu sormak istiyorum."

Bunu beklemiyordum. Doğrusu ne diyeceğimi bilmiyordum. Glen hapisteyken internete girmeye başlamıştım. Kendimi Glen'in yerine koyarak internetin ne işe yaradığını anlamaya çalışıyordum. Bu nedenle küçük bir dizüstü bilgisayar almıştım. Bilgisayarı aldığım dükkândaki adam kuruluma yardım edip benim için bir e-posta adresi almış ve Facebook hesabı açmıştı. Öğrenmem uzun sürdü ama sonunda bir kılavuz kitap alıp bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için epey kafa yordum. Artık akşamlarımı bilgisayarla geçiriyordum ve televizyondan sonra değişiklik olmuştu. Belmarsh'ta yattığı sırada Glen'e bundan bahsetmemiştim. Onun peşine düşüp ne yaptığını öğrenmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum. Beni ona sadık olmamakla suçlayabilirdi.

Zaten çok fazla kullanmıyordum ve Glen hapisten çıktığında bilgisayar kullandığımı görünce şaşırdı ama kötü karşılamadı. Sanırım ondan daha öncelikli sorunlarımız vardı.

Fakat Glen'in Dawn'ın Facebook arkadaşlarından biri olduğumdan kesinlikle haberi yoktu ve Bob Sparkes şimdi de bununla ilgili başıma iş açmak için karşımdaydı. Yaptığım şey çok aptalcaydı ve Glen olsaydı "düşüncesizce" derdi. Dawn'ı bir akşam haberlerde gördükten sonra yapmıştım bunu. Yalnızca "Bella'yı Bulun" kampanyasının bir parçası olmak istemiştim çünkü onun hâlâ hayatta olduğuna inanıyordum.

Polisin beni yüzlerce Facebook kullanıcısı arasından bulacağını düşünmemiştim ama elbette ki onlar her şeyi görürlerdi. Glen burada olsaydı, "Hiç düşünmüyorsun Jean," derdi. Gerçekten de böyle bir şey yapmamalıydım çünkü polis bizi bir kez daha incelemeye alacaktı ve Glen için sorun olacaktı. Dedektif Sparkes bana bakıyor, sanırım ona hiçbir şey söylememeliyim. Bırakayım da kendisi devam etsin.

Öyle yapıyor. "Kampanyaya sen de katıldın mı Jean? Ya da birileri bunu senin hesabını kullanarak yapmış olabilir mi?"

Sanırım "birileri" derken Glen'i kastediyor.

"Bunu nereden bilebilirim Dedektif Sparkes?" Mesafeli davranmam gerek. Artık isimle hitap etmek yok. Glen nerede kaldı? On dakikaya dönerim, demişti. Sonunda kapının açıldığını duyuyorum.

"Buradayız Glen!" diye sesleniyorum. "Dedektif Sparkes geldi."

Glen paltosunu çıkarmadan içeri giriyor ve başıyla selam veriyor. Bob Sparkes kalkıp koridora gidiyor ve onunla konuşmaya başlıyor. İçeride oturuyorum ve Glen'in Facebook meselesi yüzünden patlayacağı anı bekliyorum fakat sesleri hiç yükselmiyor. Ardından kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

"Gitti," diyor Glen koridordan. "Hiç gelmemeliydi. Ona görevini kötüye kullandığını söyleyince gitti. Sana ne dedi?"

"Hiç. Ne zaman döneceğini bilmek istiyordu." Yani en azından sormuştu.

Yukarı çıkıp bilgisayarımı alıyorum ve Bella'nın Facebook sayfasındaki kaydımı silip silemeyeceğime bakıyorum. Gerçi polis öğrendikten sonra bunun pek bir anlamı olmayacak ama en azından Glen görmez. Dedektif Sparkes'ın ona bir şey söylediğini zannetmiyorum.

Ama geri döneceğini biliyorum.

Glen kendi kendine bir şarkı mırıldanarak buzdolabının etrafında dolanıyor ve sandviç hazırlıyor. Aşağı indiğimde onu şaka yollu iterek sandviçi benim hazırlayacağımı ima ediyorum. "Canın ne istiyor? Peynir mi yoksa ton balığı mı?"

"Ton balığı olsun. Yanında yemek için hiç salata kaldı mı?"

Marul ve domatesle bir tabak salata yapıyorum. Biraz taze sebze yemesi lazım. Sürekli içeride oturmaktan iyice kilo aldı ve yüzü solgun görünüyor.

"Nereye gitmiştin?" diye soruyorum tabağını önüne koyarken.

Glen bu sorudan hoşlanmadığını belli etmek için o tanıdık yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Aşağıdaki gazete bayisine gittim Jean. Beni sürekli sorgulamayı bırak."

"Sadece merak etmiştim. Sandviçin nasıl olmuş? Gazete nerede? Biraz okuyayım."

"Almayı unutmuşum. Şimdi izin ver de yemeğimi huzurla yiyeyim."

Diğer odaya gidiyorum ve telaşlanmamaya çalışıyorum fakat sanırım her şey yeniden başlıyor. Glen'in saçmalıklarından bahsediyorum. Yine ortadan kaybolmaya başladı. Bildiğim kadarıyla o işleri evde yapmıyor. Fakat bazen bir ya da iki saatliğine dışarı çıkıp döndüğünde nerede olduğunu açıklayamadığı zamanlar oluyor ve benim çok fazla soru sorduğumu söyleyip meseleyi geçiştiriyor.

Aslında bilmek istemiyorum ama buna mecburum. Açıkçası Bob Sparkes'ın bugün buraya bu nedenle geldiğini düşünmüştüm. Glen yine bilgisayarda bir şeyler yapmış olmalıydı.

Ondan şüphelenmemek için elimden geleni yapıyorum fakat bugün olduğu gibi bazı günler bunu başarmakta zorlanıyorum. Neler

olacağını hayal ediyorum. Babam eskiden anneme, olan olduktan sonra daha kötüsünü düşünmenin bir faydası olmayacağını söylerdi ama düşünmemek o kadar zor ki... Özellikle de daha kötüsünün hemen şurada, şu kapının ardında olduğunu bilirken...

Bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıyım. Eğer yapmazsam bu ikimizin de sonu olacak.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

41. Bölüm

11 Haziran 2010, Cuma

Dul Jeanie

Tom Payne beni oteldeki telefondan geri arıyor ve sözleşmede bir sorun olmadığını ancak ne yazacakları konusunda endişe ettiğini söylüyor. Kate odadayken konuşmak zor olduğundan yalnız kalmak için banyoya geçiyorum. "Gazeteciler arkadaşın değil Jean," diyor. "Yazmak istedikleri hikâyeyi yazacaklardır. Sözleşmede, ne yazacakları hakkında belli bir şey yok. Dolayısıyla sonradan bir değişiklik yaptıklarında sana haber vermeyecekler. Bunu yalnız başına yapıyor olman beni endişelendiriyor. Oraya gelmemi ister misin?"

Tom'un burada olmasını istemiyorum. Fikrimi değiştirmek isteyecektir ama ben ne yaptığımı biliyorum ve buna hazırım.

"Ben iyiyim Tom. Sonrasında sana durumu bildiririm."

Kate elinde sözleşmeyle odama tekrar geliyor. "Haydi ama Jean," diyor. "Şunu imzala da röportaja başlayalım."

Kate oldukça kararlı, ben de bir an önce evime dönmek istiyorum. Sözleşmede imza için boş bırakılmış yere adımı ve soyadımı yazıp imzamı atıyorum. Kate gülümsüyor ve rahatlayıp kendini sandalyelerden birine bırakıyor.

"Formalitelerden kurtulduk artık Jean," diyerek el çantasının içinden bir ses kayıt cihazı çıkarıyor. "Sesini kayda almamda bir

sakınca yok, öyle değil mi?" Cihazı benim önüme yerleştiriyor. "Not alamama ihtimaline karşı," diye ekliyor ve gülümsüyor.

Ben aptal gibi başımı sallıyorum ve söze nasıl başlayacağımı düşünüyorum. Fakat bunun için canımı sıkmama gerek kalmıyor çünkü Kate hemen devreye giriyor.

"Bella Elliott'ın kaybolduğunu ilk ne zaman duydun Jean?"

Tam da bunu düşünüyordum. Mutfakta otururken 2006 yılının Ekim ayında radyoda o haberi duyduğum ana geri dönüyorum.

"O sabah çalışıyordum," diyorum Kate'e. "Pazar sabahı vardiyamdan sonra öğle sonrası boştum. Akşam yemeği için patates soyup mutfağı toparlıyordum. Glen bir fincan çay için eve gelmişti ve ben spor merkezindeki dersim için hazırlanıyordum. Fırını açmak için mutfağa döndüğümde haberi radyodan duydum. Southampton'da kaybolan küçük bir kız çocuğu için polisin kapsamlı bir arama başlattığını söylemişlerdi. Küçük bir kız çocuğu evinin bahçesinden kaybolmuştu. Henüz bebek sayılabilecek kadar küçücük bir kızın kaybolduğunu duyunca elimde olmadan titremiştim. Düşünmeden edemiyordum."

Yine aynı ürpertiyi hissediyorum. O küçük suratla, yara bandıyla ve buklelerle karşılaşmak tam bir şoktu. Kate sustuğumu görünce kaygılanıyor fakat ben konuşmaya devam ediyorum.

"Ertesi gün bütün gazeteler onunla ilgili haberlerle dolmuştu. Bir sürü fotoğrafı vardı ve büyükannesinin, torununun ne kadar tatlı bir kız olduğuyla ilgili sözlerinden alıntılar yapılmıştı. Gerçekten çok üzücüydü. Salonda hep bundan bahsettik. Herkes üzgün ve ilgiliydi – insanları bilirsiniz."

"Ya Glen?" diye soruyor Kate. "Onun tepkisi nasıl oldu?"

"O da şaşırmıştı. Sizin de bildiğiniz üzere o gün Hampshire'a bir teslimat yapmıştı. İkimiz de çocukları severdik ve üzülmüştük."

Aslında aramızda aynı gün onun da Hampshire'da olması tesadüfü dışında bir konuşma geçmemişti. Televizyonun karşısında çaylarımızı içmiştik ve Glen üst kata, bilgisayarının başına gitmişti.

"Umarım küçük Bella'yı bulurlar," dediğimi hatırlıyorum ama onun yorum yaptığını pek anımsamıyorum. O anda bunda tuhaf bir şey bulmamıştım çünkü Glen böyle biriydi.

"Derken polis geldi..." diyor Kate ve not defterine eğilip ilgiyle gözlerini bana dikiyor. "Korkunç olmalı."

Ona polisin gelişiyle birlikte konuşamayacak kadar şaşkınlığa kapıldığımı ve onlar gittikten sonra bile koridorda heykel gibi öylece kaldığımı anlatıyorum.

"Glen'in böyle bir işe karışmış olabileceğinden hiç şüphelendin mi Jean?" diye soruyor Kate.

Bir fincan daha kahve içiyorum ve başımı iki yana sallıyorum. Bunu sormasını bekliyordum –polis de bana aynı şeyi defalarca sormuştu– ve cevabım hazırdı. "Onun böyle korkunç bir şeye karışmış olabileceğini nasıl düşünebilirdim?" diyorum. "Çocukları çok severdi. İkimiz de severdik."

Fakat anlaşılan sevgilerimiz farklı türlerdeymiş.

Kate tekrar başını kaldırıp bakınca sustuğumu fark ediyorum. "Jean," diyor, "ne düşünüyorsun?"

Aklımdan Glen'in bana Bella'yı gördüğünü söylediğini anlatmak geçiyor ama bunu yapamam. Bu çok fazla olur.

"Öyle işte," diyorum ve ekliyorum: "Glen'i düşünüyorum ve onu hiç tanıyıp tanıyamadığımı..."

"Ne demek istiyorsun Jean?" diye soruyor ve ona tutuklandığı zaman Glen'in yüzündeki ifadeyi anlatıyorum. "Yüzünde bomboş bir ifade vardı," diyorum. "Onu bir an için tanıyamamıştım. Yüz ifadesi beni korkutmuştu."

Kate yazmaya devam ederken bir yandan da başını aşağı yukarı sallıyor. Gözlerimin içine bakıyor. Porno meselesinin ortaya çıktığı dönemde hissettiklerimi anlatmama izin veriyor. Not alırken bir yandan da anlayış ve merhamet dolu bir ifadeyle göz ucuyla beni izliyor. Yıllarca onu bu korkunç alışkanlığa, benim çocuklarla ilgili hastalıklı saplantımın sebep olduğunu kabullenmiştim ama o artık

burada değil ve bana o bakışları atamaz. Artık ben yatağımızda uzanırken onun misafir odamızda yaptıklarıyla evimize soktuğu kötülükler için öfkelenebilir ve üzülebilirim.

"Ne tür bir erkek öyle fotoğraflara bakar Kate?" diye soruyorum.

Kate çaresizce omuz silkiyor. Belli ki onun kocası cinsel istismar kurbanı çocuklara bakmıyor. Ne kadar şanslı bir kadın.

"Bana fotoğraflardakilerin aslında çocuk olmadıklarını söylemişti. Çocuk gibi giyinen kadınlar, demişti ama yalan söylemiş. Polis bana gerçeği anlattı. Bunun üzerine Glen bana bir bağımlılığı olduğunu söyledi. Kendini tutamıyordu. Bu işe önce normal pornoyla başladığını söylemişti. Açıkçası normal derken de neyi kastettiğini bilmiyordum. Sen biliyor musun?"

Kate yine başını iki yana sallıyor. "Hayır, Jean. Emin değilim. Çıplak kadınlardan bahsetmiş olsa gerek."

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. Ben de öyle düşünmüştüm. On sekiz yaş üstü filmlerde, gazete bayilerindeki bazı dergilerde görebileceğiniz türden şeyler...

"Fakat bu normal değildi. Bakacak yeni bir şeyler bulduğunu söylediyse de kendine hâkim olamıyordu. O fotoğrafları yanlışlıkla bulduğunu söylemişti ama böyle bir şey mümkün değil, öyle değil mi?"

Kate omuz silkiyor ve başını iki yana sallıyor.

"Ödeme yapmak gerekir," diyorum ona. "Kredi kartı numaranı, ismini ve adresini vermen gerekir. Her şeyini. İnsanın yolu o tür sitelere durduk yere düşmez. Zaman ve odaklanma isteyen türden, kasıtlı bir harekettir – polis mahkemede böyle demişti. Benim Glen'im her akşam bu söylenenlerden de kötü şeyler yapıp durmuştu. Yeni fotoğraf ve videolar vardı, hem de yüzlerce. O kadar çok olmalarını beklemiyordum. Onlara bakmaktan nefret ettiğini fakat bir şeylerin onu daha fazla bakmaya ittiğini söylüyordu. Bunun bir hastalık olduğunu söylemişti. Kendini alamıyordu ve bunun için beni suçluyordu."

Kate devam etmemi arzular gibi bana bakıyor ve bu noktadan sonra artık duramıyorum. "Onu öyle şeylere benim ittiğimi söyledi.

Fakat beni kandırmıştı. İşe gidip arkadaşlarıyla bira içen, bulaşıkları yıkamama yardım eden sıradan bir erkek gibi davranmıştı ama yedek odamızda her gece canavara dönüşüyordu. O artık benim Glen'im değildi. Hasta olan ben değildim, oydu."

Kendi ses tonumu duyduğumda şok oluyor ve duruyorum. Kate bana bakıyor. Yazmayı bırakıp bana doğru eğiliyor ve elini elimin üzerine koyuyor. Eli o kadar sıcak ki ben de diğer elimi uzatıp onun elini ellerimin arasında tutuyorum.

"Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Jean," diyor ve samimi olduğunu görüyorum. Durmak istiyorum ama elimi hafifçe sıkıyor. "Bunları anlatınca çok rahatladım," diyerek ağlamaya başlıyorum. Bana bir kâğıt mendil uzatıyor ve burnumu siliyorum. Sonra hıçkırırcasına konuşmaya devam ediyorum: "Ne yaptığını bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Bilseydim bir an bile yanında kalmazdım. Onun gibi bir canavarla yaşayamazdım."

"Ama öğrendikten sonra kalmaya devam ettin Jean."

"Kalmak zorundaydım. Her şeyi açıklamıştı ve artık neyin yanlış, neyin doğru olduğunu bilmiyordum. Yaptıkları yüzünden bana kendimi suçlu hissettiriyordu. Ona kalırsa her şeyi ya polis ya banka ya da internet şirketleri tezgâhlamıştı. Ardından beni suçluyordu. Her şeyin benim hatam sonucu olduğuna inandırmıştı beni. Benimle konuşurken oldukça ikna ediciydi." Sahiden de öyleydi. Fakat artık beni inandıramazdı.

"Ya Bella?" diye soruyor Kate tam da beklediğim gibi. "Bella'yı Glen mi kaçırdı Jean?"

Artık durmak için çok geçti. "Evet," diyorum. "Sanırım o kaçırdı."

Oda bir anda sessizleşiyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bella'yı kaçırdığını sana söylemiş miydi? Sence ona ne yaptı, Jean?" diye soruyor. "Onu nereye götürdü?"

Soruları beni bitkin düşürüyor. Çok hızlı gidiyor. Düşünemiyorum bile. Artık daha fazla konuşmamalıyım yoksa her şeyi kaybedeceğim.

"Bilmiyorum Kate," diyorum. Daha fazla konuşmamak için giriştiğim çaba beni yeniden ürpertiyor ve üşüdüğümü hissedip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Kate koltuğundan kalkıp benim koltuğumun yanına oturuyor ve bana sarılıyor. Bu duyguyu yeniden hissetmek çok güzel. Eskiden üzgün olduğum zamanlarda annem de bana böyle sarılırdı. "Ağlama tatlım," derdi ve ben kendimi tekrar güvende hissedene kadar öyle kalırdı. Hiçbir şey bana zarar veremezdi. Fakat artık durum farklı. Kate Waters beni olacaklara karşı koruyamaz ama yine de başımı ona yaslayıp bir süre öyle kalıyorum.

Kate sorularına bu kez sessizce başlıyor. "Glen ölmeden önce sana Bella'yla ilgili bir şey söylemiş miydi Jean?"

"Hayır," diyorum tek nefeste.

O sırada kapı çalınıyor. Gizli işaret. Mick olmalı. Kate kendi kendine mırıldanıyor; ona defolup gitmesini söylemek ile onu içeri almak arasında kararsız kalmış gibi bir hali var. Kapıya gidiyor. Aralarında fısıldaşarak konuşuyorlar. Kate'in, "Şimdi olmaz," dediğini duyuyorum ama Mick gitmiyor. Fotoğraf editörünün çılgına döndüğünü ve birkaç fotoğraf çekmesi gerektiğini söylüyor. Banyoya gidip o geri gelmeden önce kendimi toparlıyorum.

Aynada şişmiş ve yaşlı gözlerime bakıyorum.

"Ne hale geldim ben?" diyorum yüksek sesle. Neredeyse aynaya her baktığımda bunu söylerim. Ölü gibi görünüyorum ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini düşünerek küveti suyla doldurmaya karar veriyorum. Muslukları tekrar kapatana kadar içeride neler konuşulduğunu duymuyorum. Kate ve Mick birbirlerine bağırıyorlar. "O nerede?" diye bağırıyor Mick. "Lanet olası banyoda, başka nerede olacak? Seni budala, tam da bir şeyler elde etmek üzereydik. Gelmeseydin olmazdı, değil mi?"

Köpüklerin içinde uzanıyorum ve düşünüyorum. Sanırım konuşabileceğim en son noktaya kadar konuştum. Söz verdiğim için fotoğraflarımın da çekilmesine müsaade ettikten sonra doğruca

eve gideceğim. *İşte bu tamamen kendi kararım Glen! Defol!* Gülümsüyorum.

On beş dakika sonra banyodan çıkıyorum. Suyun sıcaklığı ve buharı yüzünden saçlarım bukle bukle oldu. Kate ve Mick odada birbirlerine bakmadan oturuyorlar. "Jean," diyor Kate ve hızlıca ayağa kalkıyor. "İyi misin? Endişelendim. Sana seslendiğimi duymadın mı?" Kate için üzülüyorum. Onu çıldırtıyor olmalıyım ama kendimi de düşünmem gerek.

Mick bana dostça gülümsemeye çalışıyor. "Jean harika görünüyorsun," diye yalan söylüyor. "Hazır ışık varken birkaç fotoğrafını çekebilir miyim?"

Başımı sallayarak sorun olmayacağını işaret ediyorum ve tarağımı arıyorum. Kate bana yaklaşıyor ve "Üzgünüm ama bunun yapılması gerek. Fazla uzamayacak, söz veriyorum," diyor ve koluma dostça dokunuyor.

Mick daha doğal görüneceğini söylediği için dışarı çıkmak zorunda kalıyoruz. *Neyden daha doğal,* diye sormak istiyorum ama vazgeçiyorum. En iyisi ne yapacaksa yapmasına izin verip bir an önce eve gitmek.

Otel bahçesinde önce ona doğru, sonra da ondan uzaklaşarak yürümemi istiyor. "Uzaklara bak Jean!" diye sesleniyor ve dediğini yapıyorum. "Üzerine farklı bir şeyler giyebilir misin? Birkaç farklı kareye daha ihtiyacım olacak." Aptal gibi boyun eğiyorum ve odaya geri dönüp yeni mavi kazağımı giyiyorum. Kate'ten bir kolye ödünç aldıktan sonra tekrar merdivenden iniyorum. Resepsiyon görevlisi benim ünlü biri olduğumu düşünüyor olmalı. Sanırım ünlü olmak üzereyim.

Mick, bir ağaca yaslanırken, bir bankta otururken, bir çite doğru eğilirken ve bir hat üzerinde ileri geri yürürken fotoğraflarımı çektikten sonra ikide bir, "Gülümseme Jean," diye bağırmaktan sıkılınca tekrar içeri dönüyoruz.

Kate bir şeyler yazmak zorunda olduğunu söylüyor. Mick'in de fotoğrafları bilgisayarına atması gerek. Odalarımızın bulunduğu koridorda duruyoruz ve Kate bana birkaç saat odamda dinlenmemi, ne istersem odaya sipariş etmemi söylüyor. Onun odasına döndüğünü görünce ben de odama dönüyorum ve eşyalarımı bavula yerleştiriyorum. Gazetenin benim için aldığı kıyafetleri bıraksam mı, diye düşünüyorum ama zaten birçoğunu giydim ve şimdi çıkarmakla uğraşamam. İşim bitince tekrar oturuyorum. Bir süre burayı terk edip edemeyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Bu çok saçma. Neredeyse kırk yaşındayım. Canım ne isterse yapabilirim. Eşyalarımı alıp merdivenlere yöneliyorum. Resepsiyondakiler bana gülümsüyorlar. Oradaki herkes beni ünlü sanıyor olmalı. Görevliden beni en yakın metro istasyonuna götürecek bir taksi çağırmasını istiyorum. Sonra önünde bir kâse elmanın bulunduğu bir sandalyeye oturup bir elma seçiyorum ve elmadan kocaman bir ısırık alıyorum.

42. Bölüm

11 Haziran 2010, Cuma

Muhabir

Kate kendini reprodüksiyon masaya bıraktı ve yine reprodüksiyon sümeni bir kenara itti. Günün ilk kahvesini içerken bir yandan da notlarını geçirdiği emektar dizüstü bilgisayarı sabah bıraktığı yerde, yatağın üzerinde duruyordu. Kablosu yatağın beyaz örtülerinin arasından yılan gibi kıvrılarak yatağın baş ucundaki minik sehpanın ardında yer alan prize ulaşmıştı. Kate fişi çıkarıp kablonun düğümlerini çözdü ve tekrar bilgisayara taktıktan sonra ceketini çıkardı. Zihninde hâlâ Jean Taylor'ın sesi yankılanırken hikâyesi kafasında şekillenmeye başlamıştı bile.

İş yazmaya geldiğinde plancı değil, kumarbazdı. Bazı meslektaşları not defterleriyle oturup alıntıları işaretler ve önemli noktaların altını çizerdi. Hatta yazmaya başladıklarında hecelemeleri kaçıracakmış gibi ya da notlarının kaybolmasından korkuyormuş gibi paragraflara numaralar verenler bile vardı.

Diğerleriyse -kendisinin de girdiğini düşündüğü gerçek yetenekler kategorisi- her şeyi bir kahve ya da bira eşliğinde zihinlerine yazarlar, ardından da güzel ve akıcı bir taslak halinde kâğıda dökerlerdi. Kate içinde bulunduğu duruma göre her iki yönteme de başvururdu: Röportaj bittikten sonra hikâyenin bir kısmını aklından yazar ve hemen

bilgisayarına aktarır, sonra ona bir akıcılık kazandırıp düzeltmeler ve yeniden düzenlemeler yapardı.

Artık hemen hepsi yazılarını bilgisayarlarda yazmalarına rağmen kendi kuşağındaki gazetecilerin hikâyelerini hâlâ kâğıda karalıyorlarmış gibi bir dille kaleme almaları komikti doğrusu. Kate, Fleet Caddesi yıllarının sonuna yetişmişti fakat gazeteciliğin ham hallerini de sevmişti. Haber odası, gazeteci yazarların sesleriyle çınlardı. Oysa şimdi haber odaları açık ofis düzenindeydi, durgundu ve dümdüz tasarlanıyorlardı. Oldukça sessiz bir yer olan ofisleri bir ulusal gazete binasından çok sigorta şirketi ofisine benziyordu. Kötü ve renkli karakterler de zamanla yok olmuştu. Gazetecilik artık gri bir dünyaydı.

Kate'in haber editörünü araması gerekiyordu ama röportajına müdahale edişini henüz duymak istemiyordu. Sadece birkaç alıntıdan haberi olmasına rağmen hemen harekete geçip Kate'e neyi nasıl yazacağını söylemek zorundaydı. Sonra da editörü arayıp on numara iş çıkardığını söyleyecekti. Haber editörü için bu, katlanmak zorunda olduğu şeylerin karşılığında bir ödüldü. Kate bunu anlıyordu ama yine de Jean'den kopardığı Glen-Bella itirafının tadını çıkarmak istiyordu. Tam bir itiraf olmasa da Jean, Glen'in çocuğu kaçırdığını düşündüğünü söylemişti. Yeterince iyiydi. Bunlar dul Jean'in ilk sözleriydi. Kate yazmaya başladı.

Ara sıra bir cümleyi yeniden düşünürken masanın üstüne yerleştirilmiş kocaman aynadan kendisine bakan bir kadın gözüne çarpıyordu. Bir yabancı gibiydi; ciddiydi, bir şeylere odaklanmıştı ve her nasılsa olduğundan daha genç görünüyordu. Ne bir anneye ne de birinin karısına benziyordu. Yalnızca gazeteci gibi görünüyordu.

Can alıcı alıntıların olduğu bölümü bitirdiği sırada telefonu çaldı ve Kate telefona hemen yanıt verdi: "Selam Terry. Röportaj henüz bitti. Jean'in ağzından çok iyi bir cümle aldım."

On beş dakika sonra Terry onu tekrar aradı. Gazetenin iç kısmında habere üç sayfa ayırmış ve ikinci bir gün planlamıştı. "İç

kısım için iki bin beş yüz kelime Kate. İkinci gün de geçmişlerine ve evliliklerine yer verelim. En öldürücü darbeyi öne sakla, tamam mı?"

Aynadaki ciddi görünümlü kadın, başını aşağı yukarı sallıyordu.

Kendisi onun hakkında bir şeyler yazarken Jean Taylor'ın yan odada neler yaptığını merak etmişti. "Tuhaf bir iş," dedi kendi kendine ve hikâyenin üzerinde cerrahi bir operasyona girişip Taylor'ın evliliğine dair alıntıları çıkararak ikinci gün için hazırladı.

Birçok insan farklı düşünmesine rağmen büyük trajediler ve dramlar yaşadıktan sonra yolları Kate'le kesişen sıradan erkek ve kadınlar, ilgisi ve yazdığı hikâyeler için ona minnettar kalırlardı. Ünlüler ve meşhur insanlar, kendileri basından nefret ettikleri için herkesin aynı şekilde düşündüklerini zannederlerdi fakat Kate röportaj yaptığı birçok insanla iletişimini yıllarca sürdürmüştü. Hayatlarının bir parçası olup onlar için her şeyi değiştirmişti.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda çok yoğun ve samimi bir ortam oluşur," demişti ilişkilerinin ilk zamanlarında Steve'e. "Yalnızca birkaç saat sürse bile... Uzun bir tren yolculuğunda tanıştığın birine her şeyini anlatman gibi... Çünkü o anda bunu yapabilirsin." Steve onun ciddiyetine gülmüştü.

Kuzey Londra'daki berbat bir "Katil Kim?" temalı partide arkadaşları aracılığıyla tanıştırılmışlardı ve onları ağırlayan kişileri çok gücendirecek şekilde yanlış bir şeye aynı anda gülmüşlerdi.

Evlerine dönerlerken paylaştıkları takside Steve onu daha iyi görebilmek için karşısındaki katlanır koltuğa yerleşmişti. Yarı sarhoş bir halde kendilerinden bahsetmişlerdi.

Steve son sınıf tıp öğrencisiydi ve kanser hastalarıyla çalışıyordu. Gazeteciliğin yüzeysel, hatta şişirme bir iş olduğunu düşünüyordu. Kate onu anlıyordu. Bu tipik bir yanlış anlaşılmaydı. Kate ona gazeteciliğin kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Ardından ilişkilerinin nasıl şekilleneceğini görmek için beklemişti ve birlikte olmaya başladıklarında Steve artık olayları farklı bir açıdan değerlendirmeye başlamıştı.

Kate'in canı sıkkın insanlardan sabahın köründe aldığı telefonlara, mahkeme belgelerini okuyarak geçirdiği gecelere ve hikâyesi için anahtar niteliğinde olabilecek bir parça kanıt uğruna nasıl yollara düştüğüne şahit olmuştu. Görünüşe bakılırsa gazetecilik ciddi bir işti. Kate'e gelen ve Doktor Steve'in minnettar hastalarının yolladığı Noel kartlarının hemen yanına asılan kartlar da işin ciddiyetini gösteriyordu. Üstelik ona kart gönderenler arasında ebeveynleri katledilenler, tecavüz kurbanları, uçak kazalarından sağ kurtulanlar, kaçırılıp kurtarılan insanlar ve davaları kazananlar vardı. Hepsi de aralık ayının ilk günlerinde mutlu günlerin hatıraları misali yerlerini almaya başlardı.

Aradan iki saat kadar geçtikten sonra Kate işin cila kısmına başlamıştı; metni tekrar tekrar okuyor, sıfatları kontrol edip bazı kelime değişiklikleri yaptıktan sonra giriş kısmına bir kez daha göz atıyordu. Beş dakika daha oyalanması halinde Terry yazının bir kopyası için yaygara çıkarabilirdi ve Kate'in artık "gönder" tuşuna basması gerekiyordu fakat hikâyesini göndermek istemiyordu. Kendi kendine oyalanırken aklına ikinci gün için Mick'le konuşmadıkları geldi. Telefonu eline alıp onu aradı.

Mick telefonu açtığında sesi oldukça sakin geliyordu – muhtemelen yatağına sereserpe uzanmış, ücretli kanallardan birindeki erotik bir filmi izliyordu. "Mick, rahatsız ettiğim için kusura bakma. Gazeteden hikâyeyi iki güne yayacaklarını söylediler. Elindeki fotoğrafların sana yetip yetmeyeceğini sormak istedim."

Elbette yetmezdi. "Jean'in bir dizi fotoğrafını daha çekeyim," dedi Mick. Kate, Jean'in odasını ararken, *birkaç fotoğrafa daha ihtiyacımız olacak, fazla zaman almaz,* demeye hazırlandı fakat telefonu açan yoktu. Yan odada çınlayan telefonun sesini duyabiliyordu.

"Haydi ama Jean, aç şu telefonu," diye mırıldandı. Ayakkabılarını ayağına geçirip Jean'in odasının önüne gitti ve kapıyı çaldı. Ağzını neredeyse kapıya dayayarak, "Jean!" diye seslendi. Mick elinde

fotoğraf makinesiyle odasından çıkmıştı. "Cevap vermiyor. Ne işler karıştırıyor ki?" dedi Kate kapıyı tekrar çalarken.

"Sakin ol. Belki spa merkezine inmiştir. Masaj hoşuna gitmişti," dedi Mick.

Kate asansöre gitmek üzereyken odasına koşar adım geri döndü. Önce hikâyeyi göndermek zorundaydı. "Biz Jean'i ararken diğerlerini oyalar," diye bağırdı Mick'e.

Spa merkezindeki güzellik uzmanı, parmağını önündeki ekranda gezdirirken başını özür dilercesine iki yana sallıyordu. Jean rezervasyon yaptırmamıştı.

İki gazeteci tekrar bir araya geldi ve iş bölümü yaptılar. Mick alt katlara bakarken Kate başka bir gazetenin onu bulup kaçırmış olması ihtimaliyle midesine bir sancı saplandığı sırada Jean'e cep telefonundan ulaşmayı denemeye devam etti. Gazeteye ne derdi? Onlara bunu nasıl anlatırdı?

Yirmi dakika kadar sonra ikili, otel lobisinin cam kapısından dışarı bakarken sıradaki adımlarını ümitsizce planlıyordu. O sırada kahve molasından gelen ikinci resepsiyon görevlisi masasının üzerinden onlara doğru seslendi: "Arkadaşınızı mı arıyorsunuz?"

"Evet," dedi Kate âdeta inleyerek. "Onu gördünüz mü?"

"Birkaç saat önce çıkış yaptı – neredeyse üç saat oldu. Onu istasyona götürmesi için bir taksi çağırdım."

O sırada Kate'in telefonu çaldı. "Gazeteden arıyorlar," dedi Mick'e.

"Merhaba Terry," dedi aşırı heyecandan tuhaflaşan bir ses tonuyla. "Hayır, her şey yolunda... Yani yolunda sayılır. Şey, küçük bir sorunumuz var. Jean gezintiye çıkmış. Ben haberi yazarken çıkmış. Evine gittiğinden eminiz ama biz de yoldayız... Biliyorum... Biliyorum... Üzgünüm. Bir gelişme olur olmaz seni arayacağım... Yazı nasıl olmuş?"

43. Bölüm

11 Haziran 2010, Cuma

Dul Jeanie

Eve döndüğümde oteldeki kilimler ve avizelerden sonra içerisi çok küçük ve soluk geliyor. Evin içinde sessizce ilerleyip kapıları ve ışıkları açıyorum. Bu evi en kısa zamanda satacağımı söylüyorum kendi kendime. Glen iç bayıltıcı bir koku misali her yerde. Misafir odasına gitmiyorum. İçerisi boş; polisin götürüp geri getirdiği her şeyi atmıştık. "Yeni bir başlangıç için," demişti Glen.

Koridora döndüğümde vızıltıya benzer bir ses duyuyorum ve bir anlığına anlam veremiyorum. Cep telefonummuş. *Onu sessize almalıydım*, diye düşünürken çantamın içinden çıkarmaya çalışıyorum. Lanet şey en dibe gitmiş. Telefonuma ulaşmayı başaramayınca çantamın içinde ne var ne yok halının üzerine döküyorum. Onlarca cevapsız çağrım var. Hepsi de Kate'ten. Vızıltının kesilmesini bekleyip derin bir nefes alıyorum ve bu kez ben onu arıyorum. Kate telefona neredeyse çalmadan yanıt veriyor.

"Jean, neredesin?" diyor. Sesi korkunç geliyor; çığlık atarcasına ve gergin.

"Evdeyim Kate," diyorum. "Trene binip eve geldim. İşimizin bittiğini düşündüğüm için eve döndüm. Üzgünüm. Eve gelmemem mi gerekirdi?"

"Ben yoldayım. Sakın evden bir yere ayrılma. Kırk dakikaya oradayız. Biz gelene kadar orada kal sadece," diyor bana. "Lütfen..." diye ekliyor bir süre sonra.

Isıtıcıya su koyup bir fincan çay yapıyorum. Artık benden ne istiyor olabilir ki? İki gündür konuşuyoruz ve yüzlerce fotoğrafımı çektiler. İstediği hikâyeyi aldı. Dul Jean konuştu işte.

Bu sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor ve beklemekten sıkılmaya başlıyorum. Markete gidip haftalık alışverişimi yapmak istiyorum. Hiçbir şeyimiz kalmamış. Daha doğrusu hiçbir şeyim kalmamış.

Sonunda kapının çalındığını duyunca kalkıp kapıyı açıyorum. Gelen Kate değil. Televizyondaki şu adam. "Ah, Bayan Taylor, sizi yakalayabildiğim için çok mutluyum," diyor heyecanla. Evde olduğumu ona kimin haber verdiğini düşünüyorum. Bayan Grange'ın evine doğru bakıyorum ve perdelerin kıpırdadığını görüyorum.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diyor televizyoncu adam ve içeri girmeye yelteniyor. O sırada Kate'in geldiğini görüyorum. Yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde yaklaşıyor ve ben hiçbir şey söylemeden olacakları izliyorum.

"Merhaba Jean," diyor Bay Televizyoncu'yu itip beni beraberinde içeri alırken. Zavallı adam kendisine neyin çarptığını anlamıyor bile. "Bayan Taylor! Jean!" diye sesleniyor kapı kapanırken. Kate ve ben koridorda dikilip birbirimize bakıyoruz. Ona gelenin o olduğunu düşündüğüm için kapıyı açtığımı anlatmaya çalışırken araya giriyor.

"Jean, bizimle bir sözleşme imzaladın. Bizimle tam iş birliği yapacağına söz verdin fakat bu davranışlarınla bütün anlaşmayı riske atıyorsun. Aklından neler geçiyordu? Öylece sıyrılabileceğini mi düşündün?"

Benimle bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum. Karşısında bir çocuk varmış gibi, hem de benim evimde benimle nasıl böyle konuşmaya cesaret edebilir? İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Glen'in de dediği gibi duygularımı asla saklayamam.

"Eğer çirkinleşeceksen hemen gidebilirsin," diyorum biraz yüksek bir sesle. Sesim duvarlarda yankılanıyor ve kapıdaki televizyoncunun da beni duyabildiğinden eminim. "Canım istediği gibi gelip giderim ve kimse bana aksini söyleyemez. Sana lanet röportajını verdim ve Mick bütün fotoğrafları çekti. Benden istediğiniz her şeyi yaptım. Artık bitti. Bir kâğıt parçası imzaladım diye sahibim olmadın."

Kate bana sanki suratına okkalı bir tokat indirmişim gibi bakıyor. Demek küçük Jeanie ayaklandı. Bu biraz şaşırtıcı bir şey açıkçası.

"Jean, üzerine geldiysem kusura bakma ama ortadan bu şekilde kaybolduğun için çok endişelendim. Dinle, gazete hikâyeyi basana kadar yalnızca bir gece daha otelde kal."

"Bana röportajın kapıma gazetecilerin gelmesini önleyeceğini söylemiştin," diyorum ve "Ben burada kalacağım," dedikten sonra mutfağa dönüyorum.

Kate de sessizce peşimden geliyor. Biraz düşündükten sonra, "Tamam," diyor. "Ben de burada seninle kalacağım."

İstediğim en son şey bu ama Kate o kadar kötü görünüyor ki kabul etmek zorunda kalıyorum. "Sadece bir gece kalacaksın ve gideceksin. Benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kate, Mick ve patronuna telefon açarken ben tuvalete gidip orada oturuyorum. Söylediği her şeyi buradan duyabiliyorum. "Onu kimse götürmemiş. Hayır, kimseyle konuşmamış ama otele de gelmeyecek Terry," diyor Kate. "*Denedim*. Tanrı aşkına, tabii ki onu ikna etmeye çalıştım ama ikna olmayacak. Bir masaj daha istemiyor Terry. Evde olmak istiyor. Tamamen sıkışıp kaldım. Hayır, bu bir seçenek bile olamaz. Bak, her şey yoluna girecek. Kimsenin onun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Kısa bir sessizlik olunca Terry'nin telefonu Kate'in yüzüne kapatmış olabileceğini düşünüyorum. Kate ondan korkmadığını söylüyor ama ona inanmıyorum. Terry'yle konuşurken midesinde bir düğüm varmış gibi elini karnında gezdirdiğini gördüm. O gergin gülümseme her şeyi anlatıyor. "Sayı nasıl gidiyor?" diye soruyor konuyu

değiştirmek için. Hikâyeyi kastediyor. Ben de artık onların dilinden anlamaya başladım. Biraz huzur bulmak için üst kata çıkıyorum.

Bir süre sonra Kate de geliyor ve yatak odamın kapısını hafifçe tıklatıyor. "Jean, çay yapıyorum. Sen de ister misin?"

Yine başladığımız noktadayız. İşlerin aynı noktaya dönmesi çok tuhaf. Süt kalmadığını söyleyince çıkıp biraz alışveriş yapmayı öneriyor. "Bir alışveriş listesi yapalım mı?" diyor kapıdan ve yataktan kalkıp onunla beraber oturma odasına geçiyorum. İhtiyacımız olan şeyleri yazıyor.

"Akşam yemeği için canın ne çekiyor?" diye soruyor ve ben gülmek istiyorum.

Burası normal bir evmiş gibi akşam balık mı yoksa körili tavuk mu yapacağımızı nasıl tartışabiliyoruz? "Fark etmez, sen karar ver," diyorum. "Pek aç değilim zaten."

"Tamam," diyor ve listeye ekmek, tereyağı, çay, kahve, bulaşık deterjanı ve bir şişe şarap ekliyor.

"Mick'i gönderip bunları aldıracağım. Arka taraftan dolaşıp getirir," diyor ve telefonuna uzanıyor.

Kate listedekileri ona okumaya başlıyor ancak Mick onu hemen anlamıyor olmalı ki Kate her şeyi tekrarlamak zorunda kalıyor. Konuşmanın sonlarına doğru gözü seğiriyor ve telefonu kapatırken derin bir nefes alıyor. "Tanrım," diyor zorla gülümseyerek. "Erkekler neden bu kadar işe yaramaz olmak zorunda?"

Ona Glen'in tek başına asla alışverişe gitmediğini, hele yanına liste almaya hiç yeltenmediğini söylüyorum. "Alışveriş listelerinden nefret ederdi ve her zaman yanlış şeyler alırdı. Etiketleri okumakla bile uğraşmadığı için eve kafeinsiz çay ve şeker hastalarına özel reçellerle geldiği olurdu. Bir tarifin malzemelerinin yarısını aldıktan sonra sıkılırdı. Domates yerine spagetti, et yerine güveç alıp gelirdi. Belki de onu bir daha alışverişe göndermemem için bilerek yapardı bunu, kim bilir..."

Kate, "Benim kocam da aynı. Oysaki sadece ev işleri," diye ekliyor ve ayakkabılarını çıkarıp bu evin bir sakiniymiş gibi ayaklarını ovuşturuyor. "Kaza olduğu gün Glen'in alışveriş yapıyor olması da oldukça ironik." Artık ondan "Glen" diye bahsediyor. Başlarda "kocan" diyordu. Demek artık onu tanıyormuş gibi hissediyor ama aslında tanımıyor.

"Benimle alışverişe gelmesi olağan dışı bir durumdu," diyorum. "Başımıza bunca olay gelmeden önce benimle alışverişe asla gelmezdi. Ben yüklü alışverişler yaparken Glen bardaki futbol takımıyla antrenmanlara katılırdı. Tutuklandıktan sonra ben insanlarla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayayım diye benimle birlikte gelmeye başlamıştı. Beni korumak için geldiğini söylerdi."

Fakat bir süre sonra insanlar bize sataşmayı bırakınca gelmeyi bıraktı. Yine de insanların akıllarından neler geçtiğini biliyordum. *Çocuk katili,* diye düşünüyorlardı fakat bize hakaret edip bizi suçlamanın heyecanı ve modası geçmişti sanırım.

"Öldüğü gün benimle gelmek için ısrar etmişti. Gerçekten de tuhaftı."

"Neden?" diye soruyor Kate.

"Sanırım gözünü üzerimden ayırmak istemiyordu," diyorum.

"Neden? Yoksa Sainsbury's'e gideceğim diye çıkıp ortalardan kaybolmayı mı düşünüyordun?"

Omuz silkiyorum ve "O hafta evde tansiyon yüksekti," diyorum.

Onunla beraberken hava çok ağırdı ve doğru düzgün nefes bile alamıyordum. Mutfak kapısının dışında bir sandalyeye oturup biraz rahatlamak istemiştim ama işe yaramamıştı. Düşüncelerimde boğuluyordum. Sürekli zihnimde dönen şeylerle kavga halindeydim. Onları görmemek için gözlerimi kapatıyordum, duymamak için radyoyu açıyordum ama hep oradaydılar ve uyanmamı bekliyorlardı.

Ölmeden önceki pazartesi günü yatağıma bir fincan çay getirmişti. Bazen öyle şeyler yapardı. Yatağın kenarına oturup bana

bakmıştı. Uyku mahmuru bir halde çayımı içebilmek için yastıkları arkama yerleştiriyordum.

"Jean," demişti dümdüz bir sesle. "Ben iyi değilim."

"Neyin var?" diye sormuştum. "Yine mi başın ağrıyor? Banyo dolabında şu güçlü ağrı kesicilerden var."

Başını iki yana sallamıştı. "Hayır, baş ağrısı değil. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Uyuyamıyorum."

Bunun farkındaydım. Yatakta dönüp durduğunu ve gecenin bir yarısı kalktığını hep hissediyordum.

Yorgun görünüyordu. Gerçekten de çökmüştü. Teni solmuş ve göz altlarında mor halkalar belirmişti. Zavallı Glen.

"Belki de doktora görünmelisin," diye öneride bulunduğumda başını iki yana sallayıp bakışlarını kapıya çevirmişti.

"Gözlerimi her kapattığımda gözümün önüne geliyor," demişti.

"Kim?" diye sormuştum ama kimi kastettiğini çok iyi biliyordum. Bella.

44. Bölüm

1 Şubat 2010, Pazartesi

Dedektif

Fry ve ekibi veriler üzerinde çalışırken Sparkes minibüse geri dönmüştü. Taylor'ın güney kıyısında düzenli rotaları vardı ve Sparkes kargo firmasının diğer saat ve tarih kayıtlarını Taylor'ın ifadesiyle, trafik raporlarıyla ve otoban kameralarından alınan görüntülerle karşılaştırmaya başlamıştı. İkinci kez üzerinden geçtiği iş oldukça meşakkatliydi fakat Sparkes'ın buna yetecek enerjisi vardı.

Londra, Surrey, Sussex ve Kent polis kuvvetlerine şüphelinin kullanmış olabileceği otoban ve yolları bir kez daha kontrol etmeleri için resmî başvurularda bulunmuştu ve her bir birim, kaçırılma olayının gerçekleştiği gün Taylor'ın plakasını taşıyan bir aracın geçip geçmediğini kontrol edeceğine söz vermişti. Sparkes artık beklemek zorundaydı.

Fakat gelen ilk telefon Taylor'la ilgili değildi.

Arayan, kendi birimindeki kara yolu polislerinden biriydi. "Dedektif Sparkes? Rahatsız ettiğim için özür dilerim fakat Michael Doonan ve Lee Chambers isimlerine rastladık. Her iki isim de Bella Elliott dosyasıyla ilgili olarak işaretlenmiş. Onları tanıyor musunuz?"

Sparkes yutkundu. "İkisini de tanıyorum. Chambers'ın bir yerlerde karşımıza çıkmasını bekliyorduk. Peki ya Mike Doonan? Emin misin? Evinden çıkamadığını zannediyorduk."

"Fakat bazı iğrenç fotoğraflar almak için servis istasyonuna kadar gelebilmiş efendim. Yasa dışı pornografik görüntü ticareti yapan beş adamı tutukladık."

"Onları nereye götürüyorsunuz?"

"Size getiriyoruz. Yarım saate oradayız."

Masasında oturan Sparkes, aldığı bilgi ve sonuçları değerlendirmeye çalışıyordu. Karşısına Taylor değil, Doonan çıkmıştı. Yaklaşık üç yıl boyunca yanlış adamın peşinde koşmuş olma ihtimali midesini bulandırdı. Doonan'la evinde yaptıkları konuşmalar aklına gelmişti. Peki ama göremediği şey neydi?

Yoksa Bella'yı o mu kaçırmıştı?

Duvardaki saat saniyelerin ilerlediğini gösterirken Sparkes bir şeyleri tahmin edebilmenin korkusu ve heyecanıyla yanıp tutuşarak dış kapıdan bir ses gelene dek düşüncelere daldı. Kapı sesini duyar duymaz merdivenlerden âdeta uçarak inip adli tıp laboratuvarına gitti.

"Salmond, Fry, Mike Doonan'ı yasa dışı porno ticaretinden tutuklamışlar. Üstelik Lee Chambers'tan satın alırken. Servis istasyonunda bagaj satışı yapıyormuş."

İki polisin de ağzı açık kalmıştı.

"Ne? Sırtı yüzünden sakat kalan şoför mü?" diye sordu Salmond.

"Anlaşılan bize söylediği kadar kötü değilmiş durumu," dedi Sparkes. "Derhâl servis istasyonunun Bella'nın kaçırıldığı güne ait güvenlik kamerası görüntülerini toparlayalım."

Teknisyenler bilgisayardan arama yapmaya başladığı sırada herkes aşırı derecede ciddileşmişti. Yükselen tansiyon, koridora çıkan Sparkes'ı orada da takip etmişti. Salmond kafasını koridora uzatıp seslendiği sırada Sparkes, Ian Matthews'un numarasını bulmaya çalışıyordu. "Efendim, bunu görseniz iyi olur."

Sparkes ekrandaki grenli görüntünün karşısına oturdu.

"Bu o. Chambers'ın bagajındaki dergilerin arasından fotoğrafları seçiyor. Anlaşılan sırtı daha iyi," dedi Salmond.

"Bu görüntüler hangi tarihe ait Salmond? Bella'nın kaçırıldığı gün mü oradaymış?"

Zara Salmond bir an için duraksadı. "Evet, görüntüler o güne ait," dediğinde Sparkes neredeyse sandalyesinden fırlayacak gibi oldu fakat yardımcısı ona, onu uyarırcasına dokundu. "Ama bu durum onu soruşturmanın dışında bırakıyor."

"Ne demek istiyorsun? Doonan'ı kaçırılma olayının gerçekleştiği bölgede yakaladık. Üstelik bize sakatlığı konusunda yalan söyleyip eve dönüş yolunda yasa dışı porno içerik satın alırken..."

"Evet ama Bella onun Chambers'la pazarlık yaptığı sırada kaçırıldı. Saat 15.02. Zamanlama uyuşmuyor. Bella'yı o kaçırmış olamaz."

Sparkes rahatladığını belli etmemek için gözlerini kapattı.

"Peki, iyi bir saptama. Devam edelim," dedi gözlerini açmadan.

Ofisine geri döndüğünde masasına sert bir yumruk indirdi ve biraz kafasını toparlama umuduyla yürüyüşe çıktı.

Geri döndüğünde içgüdüsel olarak ilk güne döndü. Onlar –ya da sadece kendisi– Bella'nın kaçırılmasını fırsatçı bir suç olarak değerlendirmişlerdi. Kaçıran kişi çocuğu o anda görmüş ve almıştı. Başka türlüsü anlamsız olurdu. Dawn ve Taylor arasında bir bağlantı bulamamışlardı ve bir zamanlar Stan Spencer'ın hayal ürünü olan uzun saçlı bir adamın ortalıkta dolaştığı ihbarı dışında, Bella'nın kaybolduğu gün etrafta şüpheli tavırlar sergileyerek dolaşan birine dair herhangi bir ihbar gelmemişti. Herhangi bir sapığın ya da cinsel suçlunun dâhil olduğu bir olay da rapor edilmemişti.

Üstelik bir avcının izleyeceği yola dair bir iz yoktu. Bella anaokuluna Dawn'la gidip yine onunla geri dönüyordu ve sürekli dışarıda oynamıyordu. Birileri onu kaçırmayı planlamış olsaydı bu işi

muhtemelen gece vakti yaparlardı. Hiçbir suçlu, ailelerin yaşadığı bir sokakta kaçıracağı çocuğun dışarıda oynama ihtimaline göre hareket etmezdi. Çünkü muhtemelen fark edilirdi.

Polis, Bella'nın yirmi beş dakikalık bir zaman aralığında kaçırıldığını düşünüyordu. Ellerindeki kanıtları değerlendirince planlı bir kaçırma ihtimalini elemek zorundaydılar.

Fakat aradan üç buçuk yıl geçtikten sonra Sparkes bu seçeneğin belki de çok çabuk elendiğini düşündü ve bir anda bu ihtimali bir kez daha değerlendirme isteğiyle doldu.

"Yönetim odasına iniyorum," dedi Salmond'a. "Bir iyiliğin karşılığını istemek için."

Birimdeki en yakın arkadaşı –mesleğe birlikte başlamışlardı– Russell Lynes görevdeydi.

"Selam Russ, bir kahveye ne dersin?"

Önlerindeki kaynar kahverengi sıvıyı içmeye pek de niyetli olmadan kantinde oturdular.

"İşler nasıl gidiyor Bob?"

"İyi. Gerçek işlere dönmek büyük bir fark yarattı. Ayrıca son gelişmeler insana odaklanacağı bir şeyler veriyor."

"Hımmm. Geçen sefer seni hasta etmişti Bob. Dikkatli ol."

"Olurum. Ben hasta değildim Russ. Sadece yorgundum. İlk seferde kaçırmış olabileceğim bir şeye bakmak istiyorum."

"Patron sensin. Neden bunun için buraya kadar indin ki? Ekipten birine de baktırabilirdin."

"Zaten onları haftalarca meşgul edecek kadar çok işleri var. Eğer bana sessizce el verirsen yapabilirim. Aksi takdirde başaramam."

"Tamam. Ne tür bir sessiz el vermeden bahsediyoruz?" diye sordu kahvesini bir kenara iten Russell Lynes.

"Teşekkürler dostum. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

İki adam Sparkes'ın ofisinde oturup Taylor'ın teslimatlarını inceledi ve Southampton ile civar yerlerdeki teslimatları işaretlediler. "Olay günü Dawn Elliott'ın adresi çevresindeki güvenlik kamerası kayıtlarının her bir karesine baktık," dedi Sparkes. "Fakat Taylor'ın minibüsünü yalnızca Winchester'daki teslimat adresinde ve M3 kara yolu ile M25'in kesiştiği kavşakta gördük. Gözlerimi dört açıp da incelememe rağmen onun minibüsünü olay yeriyle ilişkilendirecek hiçbir şey göremedim."

O günlerde izlediği her yeni görüntü kaydının yarattığı beklenti ve heyecanın, mavi minibüsün ortalarda görünmeyişiyle birlikte acı bir hayal kırıklığına nasıl dönüştüğünü anımsadı.

"Diğer tarihlere bakmak istiyorum," dedi. "Taylor'ın Hampshire'da başka teslimatlar yaptığı tarihlere ait görüntüleri de görmek istiyorum. Manor Yolu çevresindeki kameralar neredeydi, bana hatırlat lütfen."

Lynes haritada söz konusu yerleri neon yeşiliyle işaretledi; birkaç sokak ötedeki bir benzin istasyonunun ödeme yapmadan kaçanları tespit edebilmek için avlusunda bir kamerası vardı, bir kameraysa büyük kavşakta kırmızıda geçenleri yakalıyordu. Birkaç dükkân sahibi de hırsızları caydırmak için dükkânlarının girişine ucuz, kalitesiz kameralar yerleştirmişti.

"Bella'nın okulunda da dışarıyı izleyen bir kamera var fakat o gün okula gitmemiş. Bütün görüntülere baktık ama ilginç bir şey bulamadık."

"Pekâlâ, tekrar bakalım. Bir şeyleri gözden kaçırmış olmalıyız."

Dört gün sonra telefonu çaldığında Lynes'ın sesini duyar duymaz Sparkes onun bir şeyler bulduğunu anlamıştı. "Yoldayım," dedi.

"İşte," dedi Lynes ekranda ilerleyen bir aracı işaret ederek. Sparkes gözlerini kısarak karıncalı görüntüye alışmaya çalıştı.

Oradaydı... Minibüs oradaydı. İki adam yüzlerinde zafer dolu bir ifadeyle birbirlerine baktıktan sonra tekrar ekrana dönüp anın tadını çıkardı.

"O olduğundan emin miyiz?" diye sordu Sparkes.

"Tarih ve zaman, çalışma tablosundaki Fareham teslimatıyla uyuşuyor. Ayrıca Taylor'ın plakasının üç harfini de içeren bir plaka parçası görmüşler."

Lynes görüntüyü oynattı. "İzle şimdi."

Minibüs, kameranın kadrajına girdi. Anaokulunun tersi yöndeydi. Tam o sırada Dawn ve Bella okul bahçesinde diğer çocukların ve velilerin arasında belirmişti. Dawn eğilip Bella'nın montunun fermuarını çekerken Bella elinde kocaman bir kâğıt tutuyordu. İkili, minibüsün yanından geçip köşeyi döndü ve evlerine doğru yöneldiler. Birkaç saniye sonra minibüs de aynı yöne doğru ilerledi.

Sparkes, Glen Taylor'ın karar verdiği anı izlediğini biliyordu ve gözleri dolmuştu. Bir not defteri alma bahanesiyle ofisine döndü. "Çok yaklaştık," dedi kendi kendine. "Artık berbat edemem. Telaş etmek yok, her şeyi düzenli bir şekilde yapacağım."

Duvardaki fotoğrafından ona sırıtarak bakan Glen Taylor'a bakıp o da aynı şekilde gülümsedi. "Umarım tatil rezervasyonu yaptırmamışsındır Glen."

Laboratuvara geri döndüğünde Lynes'ın beyaz tahtaya bir şeyler yazdığını gördü. "Bu görüntü 28 Eylül Perşembe gününe ait. Bella kaçırılmadan dört gün öncesine," dedi.

Sparkes kendini tekrar konuşabilecek gibi hissetmeden önce gözlerini kapadı. "Bunu planlamış Russ. Rastlantısal bir kaçırma eylemi değilmiş. Bella'yı izliyormuş. O gün minibüse dair başka bir iz var mı?"

"Eve dönerken Hook'taki bir istasyondan benzin alıyor. Zamanlama uyuşuyor."

"O halde bu görüntüler üzerinde alabileceğimiz kadar detay alabilmek için çalışalım. Sonrasında Glen Taylor'ın kapısını çalacağım," dedi Sparkes.

İki adam, bir teknisyenin geniş ekranda ara sıra yakınlaştırdığı görüntülerin başına oturdu.

"Görüntü bulanık ama şahsın kısa, siyah saçlı, gözlüksüz ve sakalsız beyaz bir erkek olduğunu rahatça söyleyebiliriz," dedi teknisyen.

Geniş ekrandaki surat hareket ediyordu. Göz altlarında mor halkalar olan beyaz bir oval...

45. Bölüm

2 Ekim 2006, Pazartesi

Koca

Glen Taylor, Bella Elliott'ı ilk kez Dawn'la (ya da Little Miss Sunshine) o yaz sohbet odasında tanıştıktan sonra onun Facebook sayfasında görmüştü. Dawn bir grup yabancıya kızıyla yaptığı hayvanat bahçesi gezisini anlatıyordu.

Yeni arkadaşlarından biri Bella'nın o gezide çekilmiş bir fotoğrafı olup olmadığını sormuştu – çok sevdiği maymunlarla beraber bir fotoğrafı vardı minik kızın. Dawn diğerlerini Facebook sayfasına davet ettiğinde Glen de sohbete kulak misafiri olmuştu. Sayfada güvenlik engeli olmadığı için Dawn'ın fotoğraflarına doğruca bakabilmişti.

Bella'nın fotoğrafı açıldığında kızın o kendinden emin küçük suratı, daha sonra Glen'in en karanlık fantezilerinde canlanmak üzere hafızasına kazınmıştı. Bella da artık Glen'in fotoğraf galerisine katılmıştı ancak diğerleri gibi orada öylece kalamazdı. Ne zaman caddelerde ya da parklarda öğle yemeği için dursa her gördüğü sarışın çocukta onu arıyordu.

Fantezileri bilgisayar ekranından gerçek hayata ilk kez kaymış ve onu eşit derecede heyecanlandırmıştı. Bir şeyler yapmak istiyordu. İlk başta ne yapacağından emin değildi fakat minibüsünün

direksiyonu başında geçirdiği saatlerde Bella'yla karşılaşmak için bir plan yapmaya başlamıştı.

Planındaki anahtar isim Little Miss Sunshine'dı ve Glen onunla karşılaşacağı zamanlar için yeni bir sanal kimlik yaratmıştı. Altın Operasyon ona arkasında iz bırakmaması gerektiğini öğretmişti. Bu yüzden Glen, Dawn'ın dünyasına girebilmek için depoya yakın bir internet kafeye uğramaya başlamıştı. Bu yolla Dawn'ı kendi dünyasına çekebilecekti.

Kendisine UzunEsmerYabancı ismini takmış, Little Miss Sunshine'a sessizce yaklaşıp onun dâhil olduğunu bildiği gruplara katılmış ve az konuşmuştu. Yanlış bir izlenim yaratmamak için ona zaman zaman akılcı sorular sormuş, onu pohpohlamış ve zamanla Dawn'ın sürekli konuştuğu kişiler arasına girmişti. Aradan iki hafta geçtikten sonra Little Miss Sunshine, UzunEsmerYabancı'ya ilk özel mesajlarını göndermişti.

Little Miss Sunshine: Selam, nasılsın?

UzunEsmerYabancı: İyiyim. Sen? Yoğun musun?

Little Miss Sunshine: Kızımla bugün evde sıkışıp kaldım.

UzunEsmerYabancı: Daha kötüsü de olabilirdi. Sevimli bir çocuk galiba.

Little Miss Sunshine: Öyledir. Gerçekten şanslıyım.

Glen sohbet odalarına her gün girmiyordu. İşi ve Jean yüzünden buna fırsat bulamıyordu fakat hâlâ konuştukları zamanlarda Mike Doonan'in onu bir kere götürdüğü sessiz bir internet kafeyi kullanarak Dawn'la bir süre iletişim halinde kalmayı başarmıştı. Doonan hâlâ aynı sohbet odalarını ve forumları takip ediyordu. Bu, Glen'in patronlarına Doonan'ın sakat numarası yaptığını söylemesinden önceydi. İnternet kafenin önünde Doonan'ın minibüsünden gayet rahat bir şekilde atladığını ve yaşının yarısı yaşında bir adam gibi yalanını açığa vurduğunu görmüştü. Sonra da Jean'e, böyle bir

şeyi ihbar etmenin her dürüst erkeğin görevi olduğunu söylemişti ve Jean de ona bu konuda hak vermişti.

O kulüpte Dawn'ın hayatına dair detayları öğrenmeye başlamıştı. Facebook sayfasından Dawn'ın gerçek ismini, Bella'nın doğum gününü ve çocuklara uygun restoranlarla ilgili bir sohbetlerinde de Southampton'da bir yerlerde yaşadıklarını öğrenmişti. Dawn en çok McDonald's'ı seviyordu çünkü çocuklar ağladığında kimse onları susturmuyordu ve ucuzdu. Üstelik laf arasında hep gittiği McDonald's şubesinin isminden de söz etmişti.

Glen o taraflarda bir teslimata gittiğinde kendisini sırf meraktan olduğuna ikna edip o restoranda hamburger paketini açmış ve etraftaki aileleri seyretmişti.

Oradan çıktıktan sonra da sadece şöyle bir bakmak için etrafta minibüsle biraz gezmeye karar vermişti.

Aradan bir süre geçtikten sonra Dawn başka bir anneyle sohbetleri sırasında dikkatsiz davranıp sonunda Bella'nın anaokulunun ismini ağzından kaçırmıştı. Dawn her sohbetini özel bir sohbetteymiş gibi görüyordu – tıpkı otobüste cep telefonuyla konuşurken boşanma süreçlerinden ya da genital bölgelerindeki yumrulardan bahseden insanlar gibi fütursuzdu. Glen ihtiyacı olan bilgiyi elde ettiğinde sadece ağzını oynatarak, "İşte bu!" demiş ve bu bilgiyi kendine saklamıştı.

Daha sonra önünde tavuk güveciyle Jean'in karşısına geçtiğinde ona gününün nasıl geçtiğini sormuştu.

"Lesley bana Eve'in saçını çok güzel yaptığımı söyledi. Keira Knightley tarzında kısa bir kesim istemişti ama ona yakışmayacağını biliyordum çünkü yüzü Keira Knightley'nin mükemmel bir ovalliğe sahip olan yüzüne uzaktan yakından benzemiyordu. Fakat çıkardığım işi çok beğendi."

"Tebrikler tatlım."

"Acaba eve gittiğinde kocası ne demiştir? Şu son parça tavuğu da almak ister misin? Al yoksa çöpe gidecek."

"Tamam. Neden bu kadar acıktım, anlamıyorum. Öğlen kocaman bir sandviç yemiştim. Ama yemek çok lezzetli olmuş. Televizyonda akşam ne var? *Top Gear* olmalı. Bulaşıkları çabucak yıkayıp bir göz atalım."

"Sen git, izle. Bulaşıkları ben hallederim."

Glen oturma odasına giderken mutfak lavabosunun başına çoktan geçmiş olan karısını alnından öptü. Karısı lavaboyu sıcak suyla doldururken su ısıtıcısını da çalıştırmıştı.

Televizyonun karşısına tek başına geçtiğinde edindiği yeni bilgiyi düşündü. Artık Dawn ile Bella'yı nerede bulacağını biliyordu. Anaokulunun dışında bekleyip onları gözetleyebilir ve evlerine kadar takip edebilirdi. Ya sonra? Aklından neler geçiyordu böyle? Karısı kanepeye yerleştiği sırada oturma odalarında bunu düşünmek istemiyordu.

Nasılsa yalnız kaldığında düşünür ve bir yolunu bulurdu. İstediği tek şey onları görmekti.

Sadece bir kez bakmak istemişti.

Dawn'la konuşamazdı. Dış görünüşünü Dawn'a anlatmama konusunda titiz davranmıştı fakat yine de onunla konuşma riskini göze alamazdı. Belli bir mesafede durmalı ve onu ekranın ardında tutmaya devam etmeliydi.

Bir sonraki güney sahili teslimatı için haftalarca beklemek zorunda kalmıştı. Evdeki özverili koca rolünü devam ettirirken fantezisinin detayları için endişelenmek oldukça yorucuydu. Fakat sınırları korumak zorundaydı. Birbirlerine geçmemeliydiler.

Jean'le on yedinci evlilik yıl dönümlerini büyük bir olay haline getirip eve çiçeklerle gelmiş ve karısını yemeğe çıkarmıştı. En sevdikleri İtalyan restoranında yemek yerlerken aklı başka bir yerdeydi fakat Jean bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. En azından Glen öyle umuyordu.

Otobana çıkarken içten içe duyduğu beklenti onu hasta etmişti. İnternet kulübünde anaokulunun adresini bulmuştu. Şimdi bir yandan yolu izlerken diğer yandan ilerliyordu.

Glen vardığı esnada çocuklar bir ellerinde boyalı makarnalarla yaptıkları resimlerle annelerinin ellerini tutmuş, binaya giriyorlardı. Geç kaldığını düşünmüştü fakat yine de minibüsünü onları aynadan kontrol etmesine izin verecek şekilde park edip birilerinin onu fark etmesini engelledi.

Onları neredeyse kaçırıyordu. Dawn atkuyruğu yaptığı saçları ve üzerinden dökülen eski eşofmanıyla, Facebook'a koyduğu fotoğraflarındaki halinden daha yaşlı ve bakımsız görünüyordu. Glen önce Bella'yı tanımıştı. Kaldırımda seke seke yürürken görmüştü onu. Minibüsün yanından geçene kadar onları aynadan izledi ve anne ile kızı ilk kez o zaman direkt olarak gördü. Dawn'ın göz altlarına akmış makyajını ve Bella'nın saçlarının altın pırıltısını görebileceği kadar yakınından geçmişlerdi.

Köşeyi döndüklerini görünce motoru çalıştırdı ve kendi kendine, "Sadece nerede yaşadıklarını görmek istiyorum," dedi. "Hepsi bu. Ne zararı var ki? Benim burada olduğumu bile bilmeyecekler."

Eve dönerken bir çiftlik yolunda minibüsünü kenara çekip cep telefonunu kapattı ve mastürbasyon yaptı. Dawn'ı hayal etmeye çalıştıysa da kadının yüzü zihninden kaymaya başlıyordu. Sonrasında yaşadığı tecrübenin ve dönüştüğü adamın yarattığı yoğun his ve korkuyla şoka girdi ve oturup kaldı. Kendine bunun bir daha olmayacağını söyledi. İnternete girmeyecek, porno izlemeyi bırakacaktı. Bu bir hastalıktı ve o iyileşecekti.

Fakat 2 Ekim'de Winchester'a bir teslimat görevi verilmişti ve Glen, Bella'nın sokağından tekrar geçebileceğini biliyordu.

Yolda dikkatini dağıtmak için radyoyu açmıştı ama aklındaki tek şey o altın pırıltıydı. "Yalnızca orada olup olmadıklarına bir ba-

kacağım," demişti kendi kendine. Fakat benzin almak için durduğu marketten bir uyku tulumu ve indirim sepetinden şekerlemeler aldı.

Fantezilerine kendini o kadar kaptırmıştı ki nereden sapacağını unutup garaja iki defa dönmek zorunda kalmıştı. Müşteri için kargocu adamı oynamak, şakalaşıp işine devam etmek ve bu sırada sırrını saklamak ona bir rüyada olduğu hissini vermişti. Manor Yolu'na doğru ilerliyordu ve artık onu kimse durduramazdı.

Bunu yapmasının sebeplerinden biri de tehlikeydi. Eski bankacı ve özverili koca Glen Taylor, yaptığı şeyler yüzünden rezil olma riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu fakat UzunEsmerYabancı belaya yakın olmak, dokunmak ve yanmak istiyordu.

"Yakında görüşürüz Glen," diye seslendi parça departmanındaki adamlardan biri.

"Evet, hoşça kal," diye karşılık verdi. Sonra da gidip minibüsüne bindi. Vazgeçip eve dönerek tekrar eski Glen olabilirdi. Fakat ne yapacağını biliyordu ve içindeki o adamı çıkarmaya karar vermişti.

Manor Yolu ıssızdı. Herkes ya işte ya da evindeydi. Glen bir adres arıyormuş gibi yavaşça sürüyordu minibüsü. Derken alçak bir duvarın ardında, tozlu kaldırımda yuvarlanan gri kediye bakan küçük kızı gördü. Zaman âdeta yavaşlamıştı ve Glen kendini minibüsü durdururken buldu. Motorun sesi kızın dikkatini çekmişti. Bella ona bakarak gülümsüyordu.

Minibüsün arkasında bir kapı kapanma sesi duydu ve yan aynadan yaşlıca bir adamın evinin kapısının önüne çıktığını gördü. Glen hemen harekete geçip sola dönerek mahallenin etrafında dolaştı. O yaşlı adam onu görmüş müydü? Yüzünü görmüş müydü? Ama gördüyse ne olacaktı ki? Bir şey yapmamıştı, yalnızca aracını park etmişti.

Fakat oraya geri gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Küçük kız onu bekliyordu.

Tekrar Manor Yolu'na döndüğünde Glen sokakta kimsenin olmadığını görebiliyordu. Sokaktaki tek canlı varlıklar bahçedeki kedi ve ona el sallayan çocuktu.

Ne zaman minibüsten indiğini ve Bella'ya doğru yürüdüğünü hatırlamıyordu bile. Fakat onu kucaklayıp kaldırdığını ve minibüse bindirip koltuğa oturttuktan sonra emniyet kemerini bağladığını hatırlıyordu. Her şey bir dakikadan kısa sürmüştü ve kız hiç sorun çıkarmamıştı. Glen onu Manor Yolu'ndan götürürken Bella onun uzattığı şekerlemeyi alıp koltukta sessizce oturmuştu.

46. Bölüm

11 Haziran 2010, Cuma

Dul Jeanie

Dawn sürekli televizyondaydı. Bella'nın hayatta olduğunu herkese anlatmayı seviyor. Çocuk sahibi olamayan ama bunu çok isteyen bir çiftin Bella'yı aldığını söylüyor. Ona bakan, onu seven ve ona iyi bir hayat veren birileri... Dawn artık evli – kampanyada sürekli yanında olan, kendisinden yaşça büyük bir gönüllüyle evlendi. Küçük bir kızı daha oldu. Adalet bunun neresinde? Kahvaltı programında ne kadar iyi bir anne olduğunu göstermek için küçük bebeğini sıkı sıkı tutuyor ama beni kandıramaz.

Glen ölmeden önce onu televizyonda gördüğü zamanlarda televizyonu kapatıp umursamıyormuş gibi yapar ve dışarı çıkardı. Fakat o evde olmadığı zamanlarda ben Dawn'ı izlerdim. Bella hakkında bir şeyler yazan gazete ve dergileri de alırdım. Onun video ve fotoğraflarını görmeyi severdim. Oyun oynarken, gülerken, Noel hediyelerini açarken, dili dönmese de şarkılar söylerken ve oyuncak bebek arabasını iterken... Dawn'ın röportaj verdiği gazete ve dergilerden oluşan iyi bir koleksiyon var elimde. Dawn göz önünde olmayı seviyordu. O beş dakikalık şöhreti seviyordu.

Şimdi sıra bana gelmek üzere.

Nihayet Mick elinde alışveriş torbaları ve Çin yemeğiyle dönüyor. "Yemek yapmakla uğraşamazdım," diyor Kate ve gülüyor. "Onun yerine kendimizi biraz şımartırız diye düşündüm."

Belli ki Mick de burada kalacak. Yedek çarşaf ve yastıkları nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Mick ergenler gibi gülümseyerek, "Sen bana aldırma Jean," diyor. "Yerde bile uyurum. O kadar da mızmız değilimdir."

Omuz silkiyorum. Artık bütün bu yükü taşımaktan bıktım. Eskiden olsa yatakları hazırlar, temiz havlular çıkarır ve sabunları değiştirirdim ama artık umursamıyorum. Koltuğa oturup önümdeki erişteye ve parlak kırmızı tavuklu yemeğe bakıyorum ama o kadar yorgunum ki çatalımı kaldıracak enerjimin bile kalıp kalmadığından emin değilim.

Kate ve Mick kanepeye, karşıma oturuyorlar. Yemeklerini yerken pek de hevesli görünmüyorlar. "Korkunçmuş," diyor Mick ve sonunda yemekten vazgeçiyor.

"Sen seçtin," diyor Kate ve benim dolu tabağıma bakıyor. "Kusura bakma Jean. Sana başka bir şey getirtmemi ister misin?"

Başımı iki yana sallayarak, "Sadece bir fincan çay," diyorum. Mick bana dolapta konserve fasulyem olup olmadığını soruyor ve kalkıp kendisi için fasulye ve ekmek çıkarıyor. Yatağa gitmek için kalkıyorum ama Kate'in haberleri açtığını görünce oturuyorum. Haberlerde Irak ve askerlerle ilgili bir şeyler anlatılırken koltuğumda arkama yaslanıyorum.

Sıradaki haber benim. Mick'in çektiği fotoğraflardan birindeki yüzüme inanamıyorum. "Mick, senin fotoğraf televizyonda, çabuk ol!" diye bağırıyor Kate ve Mick koşup kendini pat diye kanepeye bırakıyor.

"Sonunda ünlü oldum," diyor. O sırada spiker benim *Daily Post*'a verdiğim özel röportajdan ve Glen'in Bella'nın kaçırılmasından sorumlu olma ihtimalini düşündüğümü söylediğimden bahsediyor. Bir şeyler söylemeye başlıyorum ama görüntü kesiliyor ve gözleri

ağlamaktan şişmiş olan Dawn'a röportajla ilgili düşüncelerinin sorulduğu kısma geçiliyor. "O, şeytani bir canavar," diyor ve benden bahsettiğini anlamam biraz zaman alıyor. "Her şeyi en başından beri biliyor olmalıydı," deyip inliyor. "Kocasının zavallı bebeğime neler yaptığını biliyordu..."

Ayağa kalkıp Kate'e dönüyorum ve "Neler yazdın sen?" diye soruyorum. "Beni böyle korkunç bir canavar gibi gösterecek neler söyledin? Sana güvenip her şeyi anlatmıştım."

Benimle göz göze gelmeye çekinerek Dawn'ın her şeyi yanlış anladığını söylüyor.

"Röportajda böyle yazmıyor," diye ısrar ediyor. "Yalnızca senin de Glen'in kurbanlarından birisi olduğun ve Glen'in Bella'yı kaçırdığını çok sonra fark ettiğin yazıyor."

Mick de ona arka çıkmak için başını aptal gibi aşağı yukarı sallıyor ama onlara güvenmiyorum. O kadar öfkeliyim ki dayanamayıp odadan çıkıyorum. Beni aldatmalarına katlanamıyorum. Ardından odaya geri dönüyorum. "Defolun," diyorum. "Gidin yoksa polis çağırıp sizi zorla dışarı attırırım."

Kate tekrar benimle konuşup konuşamayacağını düşündüğü sırada odaya derin bir sessizlik çöküyor. Ben onu ve Mick'i koridora doğru sürüklerken, "Ama para Jean..." demeye başlıyor ve sözlerini tamamlamasına izin vermiyorum. "Sizde kalsın," diyorum ve ön kapıyı açıyorum. Televizyoncu adam ve ekibi yolun sonunda bekliyor.

Kate bahçe kapısına doğru yaklaşırken televizyoncu adam ona yaklaşıp bir şeyler söylüyor ama Kate çoktan telefonuna sarılıp Terry'ye her şeyin nasıl mahvolduğunu anlatmaya başladı. O sırada televizyon ekibine içeri girmelerini işaret ediyorum. Benim de söylemek istediklerim var.

47. Bölüm

14 Mayıs 2010, Cuma

Dedektif

Günler ve haftalar Taylor'ın yeniden tutuklanmasına dair bir karar çıkmadan geçmişti. Yeni amirleri, yerlerine geldikleri kişilerle aynı hataları yapmak istemiyor ve hareketsizliklerini inatla savunuyorlardı.

Wellington görüntüleri izledikten sonra, "Taylor'ı bu yeni güvenlik kamerası görüntüsüyle ilişkilendirecek kanıt nerede? Ya da şu internet kulübüyle?" diye sormuştu. "Bir plakadan kesitler ve bir porno tüccarının riskli sözleri dışında elimizde ne var? Senin içgüdülerin dışında şüpheliyi tanımlayacak daha ileri bir kanıtımız yok."

Sparkes istifa etmeye hazırdı ama Bella'yı yüzüstü bırakamazdı.

Çok yaklaşmışlardı. Adli tıp teknisyenleri plakanın bir harfine daha ulaşabilmek için olanca gayretleriyle çalışırken, uzmanlar UzunEsmerYabancı ve KocaAyı'nın e-postalarında birbirleriyle eşleşen ifadeler olup olmadığını araştırıyorlardı. Sparkes'ın eli Glen Taylor'ı her an yakalayabilirdi.

Bu yüzden Glen Taylor'ın öldüğünü duyduğunda fiziksel olarak patladığını hissetmişti.

"Ölmüş mü?"

Londra'daki teşkilattan bir arkadaşı, haber operasyon odasına düşer düşmez onu aramıştı. "Haberi hemen almak istersin diye düşünmüştüm Bob. Üzgünüm."

Sparkes'ı kendine getiren de o "üzgünüm" sözcüğüydü. Telefonu kapattı ve başını ellerinin arasına aldı. İkisi de artık bir itiraf ya da zafer anı olmayacağını biliyordu. Bella bir daha asla bulunamayabilirdi.

O sırada aklına Jean geldi. Jean artık Glen'den kurtulmuştu; konuşabilir ve o güne dair gerçeği söyleyebilirdi.

Sparkes, Salmond'a seslendi ve yardımcısı başını araladığı kapıdan içeri uzatır uzatmaz haberi verdi: "Glen Taylor ölmüş. Otobüs kazası. Greenwich'e gidiyoruz."

Salmond bir an için ağlayacakmış gibi görünse de kendini toparladı. Avcı ve organize edici süper kadın rolüne tekrar büründü.

Sparkes arabada detayları ona da anlattı. Salmond da dosyayla ilgili bilgilere en az onun kadar hâkimdi fakat Sparkes'ın her şeyi kendi kendine hatırlatmak için sesli düşünmeye ihtiyacı vardı.

"En başından beri Jean'in Glen'i koruduğunu düşünüyordum. Saygın bir kadın ama tamamen Glen'in kontrolü altındaydı. Çok genç yaşta evlenmişlerdi. Okumuş olan, iyi bir iş sahibi olan Glen'di. Jean'e ise onun küçük, tatlı karısı olma rolü kalmıştı."

Salmond patronuna yan gözle baktı. "Küçük, tatlı karısı mı?"

Sparkes gülme nezaketini gösterdi. "Demek istediğim şey şu: Tanıştıkları zaman Jean çok gençmiş ve Glen takım elbisesiyle onun ayaklarını yerden kesmiş. Jean'in bir karakterinin olmasına asla izin verilmemiş."

"Sanırım benim annem de biraz böyle," dedi Salmond otoban çıkışını işaret ederken.

Ama sen öyle değilsin, diye düşündü Sparkes. Salmond'ın kocasıyla tanışmıştı. İyi bir adamdı ve onu yerine oturtup mesleğinde ilerlemesini engellememişti.

"Bu bir tür ikili delilik gibi görünüyor. Brady ile Hindley ya da Fred ile Rose West vakalarında olduğu gibi. Üniversitedeyken

yazdığım bir makale için onların dosyalarına bakmıştım. Birinin dominantlığı yüzünden diğer taraf da aynı paranoyaları yaşıyordu. Aynı şeylere inanmaya başlıyorlardı – mesela neyi yapmaya hakları olduğu konusunda. Kendi evlilikleri ya da ilişkileri dışında kimse tarafından kabul görmeyecek bir değerler sistemi kuruyorlardı. Yeterince açıklayabildim mi, bilmiyorum. Kusura bakmayın."

Bob Sparkes duyduğu teoriyi zihninde döndürürken bir süre sessiz kaldı. "Eğer bir tür ikili delilik söz konusuysa Jean kocasının Bella'yı kaçırdığını biliyordu ve bunu onaylamıştı."

Gözünü yoldan ayırmayan Salmond, "Dediğim gibi, daha önce de böyle şeyler olmuştu," diye devam etti. "Çiftler ayrıldığında domine edilen taraf zamanla diğer tarafın kuruntularını paylaşmayı bırakıyor. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

Fakat Jean Taylor, Glen hapse girdikten sonra da maskesinin düşmesine izin vermemişti. Glen'in demir parmaklıklar ardından da karısını kontrol etme ihtimali var mıydı?

Sparkes, adli tıp psikolojisi okumalarından yola çıkarak pek de kendinden emin olmayan bir tavırla bir deneme yaptı ve "Bilişsel uyumsuzluk ya da seçici amneziyi merak ediyordum," diye atıldı. "Belki de gerçeği kabul ettiği takdirde her şeyi kaybetmekten korkuyordu? Bir travma sonucu hafızanın çok acı ya da stres verici şeyleri silme eğilimi olduğuna dair bir şeyler okumuştum. Belki de bu sebeple Glen'in masum olduğu düşüncesiyle çelişen bütün detayları hafızasından silmiştir."

"Peki ama insan zihni siyahı beyaz yapabilir mi?" diye sordu Salmond.

Sparkes insan zihninin çok güçlü bir şey olduğunu düşünüyordu. Fakat bunu yüksek sesle söylemek kulağa çok klişe geliyordu.

"Ben uzman değilim Zara. Sadece evde bir şeyler okumuştum. Bununla ilgili araştırmalar yapan birileriyle konuşmalıyız."

Yardımcısına ilk kez Zara diye hitap ettiği için biraz utanmıştı. Bunun uygun olmadığını düşünüyordu çünkü beraber çalıştıkları

süre boyunca Ian Matthews'a hep soyadıyla seslenmişti. Cesaretini toplayıp belli etmeden yardımcısını süzdü. Salmond ne gücenmişe ne de davranışını yakışıksız bulmuşa benziyordu.

"Kime sorabiliriz efendim?"

"Bize yol gösterebilecek bir akademisyen tanıyorum. Doktor Fleur Jones bize daha önce de yardımcı olmuştu."

Sparkes, Salmond bu ismi duyunca tepki vermediği için ona minnettardı. Gerçi her şeyin berbat olması Fleur Jones'un suçu değildi.

"Neden onu şimdi aramıyorsunuz?" diye sordu Salmond. "Oraya gidene kadar öğrenebiliriz. Jean Taylor'a en doğru şekilde yaklaşabilmemiz önemli."

Salmond bir sonraki benzin istasyonunda arabayı bir kenara çekti ve numarayı tuşladı.

Bir saat kadar sonra Sparkes, acil servisten içeri girip yürümeye başlamıştı.

"Merhaba Jean," dedi ve kadının yanındaki turuncu plastik sandalyeye oturdu. Jean oldukça solgun görünüyordu ve yaşadığı kederden dolayı gözlerinin etrafı kararmıştı.

"Jean," dedi Sparkes tekrar ve onun elini tuttu. Jean'e onu polis arabasına bindirirken yardımcı olduğu zamanlar dışında bu şekilde hiç dokunmamıştı fakat bu kez kendini tutamamıştı. Jean çok savunmasız görünüyordu.

Jean Taylor'ın eli, Sparkes'ın sıcak ellerinin arasında kaskatı duruyordu ama yine de Sparkes onun elini çekmesine müsaade etmedi. Onunla yavaşça ve yumuşak bir sesle konuşup şansını denemeye karar verdi.

"Artık bana anlatabilirsin Jean. Glen'in Bella'ya ne yaptığını, onu nereye götürdüğünü söyleyebilirsin. Daha fazla sır tutmana gerek yok. Zaten Glen'in sırrıydı, senin değil. Sen onun sırrının bir kurbanıydın Jean. Sen ve Bella."

İrkilmişe benzeyen dul Jean başını diğer tarafa çevirmişti.

"Lütfen söyle bana Jean. Bırak gitsin. Sen de biraz huzur bul."

"Bella'yla ilgili hiçbir şey bilmiyorum Bob," dedi Jean bir çocuğa açıklama yapar gibi ağır ağır. Ardından elini Sparkes'ın avucundan kurtarıp ağlamaya başladı. Ağlarken ses çıkarmıyordu. Yalnızca yanaklarından gözyaşları akıyor ve çenesinden süzülüp kucağına damlıyordu.

Sparkes yerinden kıpırdayamadan oturmaya devam ediyordu. Jean Taylor kalktı ve kadınlar tuvaletine doğru yürüdü.

On beş dakika kadar sonra geri döndüğünde dudaklarına bir parça kâğıt havlu bastırıyordu. Doğruca acil girişinin cam kapısına yöneldi ve çıkıp gitti.

Yaşadığı hayal kırıklığı Sparkes'ı âdeta felç etmişti. Az önce Jean Taylor'ın oturduğu sandalyede oturan Salmond'a, "Son şansımızı da mahvettim," diye mırıldandı. "Tam anlamıyla mahvettim."

"Şu anda şok geçiriyor efendim. Hangi yolun doğru olduğunu anlayamıyor. Kendine gelmesini ve olan biteni düşünmesini bekleyelim. Birkaç gün sonra evine gitsek iyi olur."

"Yarın," dedi ayağa kalkan Sparkes. "Yarın gideceğiz."

Yirmi dört saat sonra kapısına gitmişlerdi. Siyahlar içinde olduğundan on yaş yaşlı görünen Jean Taylor onları bekliyordu.

"Nasılsın Jean?" diye sordu Sparkes.

"Hem iyiyim hem kötüyüm. Glen'in annesi dün gece burada kaldı," diye karşılık verdi Jean. "İçeri girin."

Sparkes koltukta Jean'in yanına geçti ve bütün ilgi ve dikkatini ona yönelttiğini gösterecek şekilde oturdu. Zara Salmond ve Doktor Jones durumu tekrar ele almış ve başlangıç aşamasında Jean'in önemli, kendi kararlarını kendisi verebilen biri gibi hissetmesi için onu biraz pohpohlamanın işe yarayacağı konusunda fikir birliğine varmışlardı.

"Glen için hep dimdik durdun Jean. Onu desteklemek için her zaman yanındaydın."

Jean bu övgüyü duymazlıktan geldi. "Karısıydım ve bana güveniyordu."

"Bazen sana da zor gelmiş olmalı Jean. Omuzlarında bir sürü yük taşıdın."

"Bunu yaparken mutluydum. Onun yanlış bir şey yapmadığını biliyordum," dedi Jean. Sürekli tekrarladığı bu cevaplar, bütün bu girişimleri boşa çıkarıyordu.

Salmond ayağa kalktı ve odanın içinde etrafına bakındı. "Kart gelmedi mi henüz?"

"Zaten beklemiyordum. Daha çok nefret mektupları geliyor," dedi Jean.

"Cenaze nerede yapılacak Jean?" diye sordu Sparkes.

O sırada Glen'in annesi ortaya çıktı. Konuşmaları koridordan dinlediği belli oluyordu. "Krematoryumda. Kendi aramızda özel bir veda töreni düzenleyeceğiz. Öyle değil mi Jean?"

Derin düşünceler içindeki Jean başını salladı. "Sence basın gelecek midir? Buna katlanabileceğimi sanmıyorum."

Mary Taylor, gelininin oturduğu koltuğun kenarına oturdu ve onun saçlarını okşadı. "Atlatacağız Jeanie. Şimdiye dek başardık. Belki artık seni rahat bırakırlar."

Kadının iması, dışarıdaki basın mensuplarına olduğu kadar yanlarındaki iki dedektife de yönelikti.

"Sabahın sekizinden beri kapıyı çalıyorlar. Onlara Jean'in konuşamayacak kadar üzgün olduğunu söyledim ama gelmeye devam ettiler. Bence biraz bizim eve gelse iyi olur ama evinde kalmak istiyor."

"Glen hâlâ burada," dedi Jean ve Sparkes gitmek üzere ayağa kalktı.

48. Bölüm

27 Mayıs 2010, Perşembe

Dul Jeanie

Cenaze vakti o kadar çabuk gelmişti ki ilahileri ve okunacak pasajları seçme işini Mary'ye bıraktım. Doğru düzgün düşünecek halim kalmadığından hangisini seçeceğimi bilememiştim. Mary en risksiz seçeneklerde karar kılmıştı: "Amazing Grace" ve "Lord Is My Shepherd". Çünkü herkes bu ilahileri bilirdi ve zaten şansımıza krematoryum kilisesinde yalnızca on beş kişiydik.

Glen'i tabutunda görmeye gittik. Üzerinde bankada çalıştığı zamanlarda giydiği üç parçadan oluşan takım elbise ve altın rengi ile mavi karışımı kravatı vardı. Yıkayıp iyice ütülediğim gömleği harika görünüyordu. Görseydi hoşuna giderdi. Elbette ki o tabutta yatan adam benim için Glen değildi. Glen'im bal mumundan bir heykel gibi görünüyordu. Annesinin ağlamaya başladığını görünce geride durdum ve oğluyla vedalaşmasını bekledim. Bir yandan da Glen'imin mükemmel bir pembelikteki masum ellerine bakıyordum.

Mary ve ben cenaze evinden sonra şapka almak için doğruca John Lewis'e gittik.

"Modellerimizi şurada bulabilirsiniz," diyen satış görevlisinin işaret ettiği yere gittik ve karşımıza çıkan otuz çeşit şapkayı kendimizi Glen'in cenazesindeymiş gibi hayal ederek denedik. Ben önünde bir

tül olan ve asker kepine benzeyen bir model seçtim. Mary ise siperlikli bir tane aldı. Şapkalar bir servete mal olmuştu fakat ikimizin de buna aldıracak enerjisi yoktu. Büyük torbalarımızla caddeye çıktığımızda bir an için kaybolur gibi olduk.

"Eve gidip birer fincan çay içelim Jeanie," dedi Mary ve öyle yaptık.

Krematoryuma gitmek için çağırdığımız taksiye binmeden önce koridordaki aynanın önünde yeni şapkalarımızı takıyoruz. Mary ve ben gevşekçe el ele tutuşuyoruz. Glen'in çiseleyen yağmurun altında duran babası, pencerenin diğer tarafından bize bakıyor.

"Cenazelerde hep yağmur yağar," diyor. "Ne korkunç bir gün."

Cenaze denen şey çok tuhaf. Biraz da düğün gibiler aslında. Başka zaman görüşmediğin insanlar bir araya geliyor ve bir büfenin başında durup birbirlerine hal hatır sorarak gülüşüyor ve ağlıyorlar. Burada, Glen'in cenazesinde bile amcalarından birisinin sohbet edip sessizce güldüğünü görüyorum. Oraya vardığımızda ben, annem ve babam, Glen'in anne ve babası ve Taylor ailesinden küçük bir grup, bekleme alanına alınıyoruz. Gelen herkese gönülden minnettarım.

Cenazede ne bankadan ne de kuaförden kimse var. Biz artık o dünyaların bir parçası değiliz.

Derken siyah takım elbisesi ve siyah kravatıyla levazımatçıları andıran Bob Sparkes beliriyor. Bizden ayrı duruyor ve ölmüş insanların bahçenin köşesinde yer alan tabeladaki isimlerini okuyormuş gibi yapıyor. Çiçek göndermemişti çünkü istemediğimizi söylemiştik. "Aileden sevenleri göndersin yalnızca," diye önermişti cenaze levazımatçısı. Yalnızca benim defne yapraklarından ve zambaklardan oluşan çelengim var. "Klasik ve seçkin," demişti çiçekçi ve Mary, Glen'in ismini beyaz krizantemlerle yazdırmıştı. Glen olsaydı bundan muhtemelen hoşlanmazdı. "Ne klişe ama," derdi fakat Mary'nin hoşuna gidiyor ve önemli olan da bu.

Bob Sparkes'ın nerede olduğunu görmek için etrafıma bakınmaya devam ediyorum.

"Onu kim davet etti?" diye soruyor Mary.

"Sen onun için endişelenme tatlım," diyor George karısının omzuna hafifçe dokunarak. "Bugün bir önemi yok."

Töreni Mary'nin gittiği kiliseden bir papaz yönetiyor ve Glen'den, gazetelerde bahsedilen kişiden farklı biriymiş gibi bahsediyor. Glen'i tanıyormuş gibi konuştuğu zamanlarda başımı eğip yüzümü şapkamın tülünün ardına gizliyorum. Onun futbol sevgisi, okuldaki başarısı ve en kötü günlerinde yanında duran harika karısı hakkında konuşuyor. İnsanlar bir şeyler mırıldanmaya başladığı sırada başımı babamın omzuna yaslıyorum ve Glen'in tabutu yavaşça kaldırılıp perdenin arkasında kaybolurken gözlerimi kapatıyorum. İşte, her şey bitti.

Dışarı çıktığımda gözlerim Bob Sparkes'ı arıyor ama onun da gittiğini fark ediyorum. Herkes beni öpmek, bana sarılmak ve ne kadar harika bir eş olduğumu söylemek istiyor. Zor da olsa hafifçe gülümsemeyi başarıp onlara sarılıyorum ve ardından gidiyorlar. Çay ikram etmeyi düşünmüştük fakat kimse gelir miydi, bilemiyorduk. Üstelik Glen hakkında konuşup lafı Bella'ya getirmek isteyen de çıkabilirdi.

Her şeyin sade olmasını sağlıyoruz. Beşimiz eve gidip çay içiyoruz ve Mary'nin önceden hazırlayıp buzdolabına koyduğu pastırmalı sandviçlerden yiyoruz. Şapkamı kutusuna koyup giysi dolabımın üzerine yerleştiriyorum. Herkes gittikten sonra, Glen öldüğünden beri ilk kez bu kadar sessizleşen evde sabahlığımı giyiyorum ve evin bütün odalarını geziyorum. Büyük bir ev değil ama Glen evin her köşesinde. Her an, "Jeanie, gazeteyi nereye koydun?" diye seslenecekmiş gibi bekliyorum. "Ben işe gidiyorum tatlım, görüşürüz..."

En sonunda kendime bir içki hazırlayıp yatağıma giriyorum ve elimde ailemden gelen mektup ve kartlarla oturuyorum. Çirkin mektupları önceden yakmıştım.

Glen olmayınca yatak gözüme eskisinden daha büyük görünüyor. Her zaman yatağımızda yatmazdı zaten. Huzursuz olduğu geceler alt kata inip kanepede uyurdu. "Senin de uykunu kaçırmayayım Jeanie," diyerek yastığını alıp inerdi. Artık misafir odamıza gitmek istemediği için geceleri kıvrılıp yatsın diye bir çekyat almıştık. Arkasında hep bir yorgan tutardık ve bunu kimse fark etmiş miydi, bilmiyorum.

49. Bölüm

12 Haziran 2010, Cumartesi

Dedektif

Bob Sparkes cenazeden sonra haberi okudu ve Jean'in fotoğrafı ile üzerine çiçeklerle Glen yazılmış çelengin yakından çekilmiş fotoğraflarına baktı. "Artık seni nasıl bulacaklar Bella?" yazmıştı gazete onunla alay eder gibi.

Sparkes işlerine odaklanmayı denediyse de bir süre sonra kendini boşluktaki bir noktaya dalıp gitmiş ve daha fazla ileri gidemeyecek halde bulmuştu. Kafasını toplamak için biraz izin almaya karar verdi. O cumartesi sabahı Eileen'e, "Arabayı hazırlayıp Devon'a gidelim. Oraya varınca kalacak bir yer buluruz," dedi.

Eileen kediyi beslemesini söylemek için komşuya gittiği sırada Sparkes masaya oturdu.

Eileen az sonra elinde bir kap bezelyeyle arka kapıdan geri dönmüştü. "Hızlıca topladım yoksa biz gelene kadar işleri bitecek. Ziyan olmasınlar."

Kocasının kafasının içinde zaman dursa bile Eileen, evinde hayatın devam ettiğinden her daim emin olurdu. Sparkes hep düşünceli bir adam olmuştu ve Eileen onu bu nedenle seviyordu. Arkadaşlarının tabiriyle Sparkes "derin" biriydi. Eileen bunu seviyordu; kocasının düşünceli halini. Fakat şu anki ruh hali karamsardı.

"Haydi ama Bob, ben çantaları hazırlarken şunları ayıkla bari. Ne kadar süreliğine gidiyoruz?"

"Bir hafta olur mu? Sen ne dersin? Biraz temiz havaya ve uzun yürüyüşlere ihtiyacım var."

"Kulağa hoş geliyor."

Sparkes bir yandan duygularıyla mücadele ederken bir yandan da bezelyeleri ayıklıyor ve ayıkladıklarını kevgirden geçiriyordu. Meseleyi kişisel algıladığını biliyordu. Başka hiçbir dava onu gözyaşlarının eşiğine getirmemiş, kariyerine böyle etki etmemiş ve içine dokunmamıştı. Belki de şu çatlak danışmana gitse iyi olurdu. Kendi kendine güldü. Kısa bir kahkahaydı fakat Eileen duymuş ve neler olduğuna bakmak için hızla yanına gelmişti.

Yolculukları yorucu geçmemişti. Yaz tatili öncesi yollar sakindi ve otobanda çok az trafik vardı. Sparkes dosyayla arasına mümkün olduğunca hızlı bir şekilde mesafe koyabilmişti. Yanında oturan Eileen ara sıra kocasının dizine hafifçe vuruyor ya da elini dostça sıkıyordu. Bu ani kararları ikisine de kendilerini genç ve hoppa hissettirmişti.

Eileen, kocası âdeta komadan uyanmış gibi onu çocuklarıyla ve ailesiyle ilgili sohbetlerle meşgul ediyordu. "Sam, Pete'le gelecek yaz evleneceklerini söylüyor. Kumsalda evlenmek istiyormuş."

"Kumsal mı? Sanırım Margate olmaz. Nasıl isterse. Pete'le mutlu görünüyor, öyle değil mi?"

"Çok mutlular Bob. Beni asıl endişelendiren James. Çok çalışıyor."

"Formunu kimden aldığını merak ediyorum," dedi Sparkes, göz ucuyla karısının tepkisini incelerken. Birbirlerine gülümsediler ve Sparkes'ın midesi haftalar, hatta aylar sonra ilk kez guruldadı.

Başkalarının hayatı yerine kendi hayatı hakkında konuşmak harikaydı.

Exmouth'ta durup yengeçli sandviçlerden almaya karar verdiler. Eskiden yaz aylarında çocuklarını buraya getirirlerdi ve buraya dair güzel anıları vardı. Arabayı sağa çektiklerinde mavi ponponlu

ortancaların, Jubilee saat kulesindeki flamaların, çığlıklar atan martıların ve pastel renkli plaj kulübelerinin oluşturduğu gölgelerin hâlâ yerli yerinde olduğunu gördüler. 90'lı yıllara geri dönmüş gibi bacaklarını açmak için biraz gezinip denizi seyrettiler.

"Haydi sevgilim. Gidelim. Bu akşam için bir oda ayarlasınlar diye *pub*'a telefon açtım," dedi Sparkes ve karısını kendine doğru çekip öptü.

Bir saat kadar sonra Dartmouth'ta olacaklar, oradan da akşam yemeği için balık yiyecekleri Slapton Sands'e geçeceklerdi.

Pencereler açık halde yolculuk ettikleri için ikisinin de saçları darmadağın olmuştu. "Kötülüğü dışarı üflüyoruz," dedi Eileen her zamanki gibi. Hep böyle söylerdi. Bu sözler Sparkes'a Glen Taylor'ı hatırlattıysa da bir şey söylemedi.

Pub'a vardıklarında dışarı çıkıp sahile geçtiler ve kumsala yayıldılar. Güneşin son damlalarıyla banyo yaparken sabah yüzmeyi planladılar. "Erkenden kalkıp gelelim," dedi Sparkes.

"Bence öyle yapmayalım. Birazcık yatalım, sonrasında amaçsızca gezinelim. Önümüzde koca bir hafta var Bob," dedi Eileen ve bir hafta boyunca tatil yapacaklarını düşünüp gülümsedi.

Geç saatte odalarına çıktılar ve Eileen hızlıca duş alırken Sparkes biraz da alışkanlıktan ötürü haberleri açtı. Jean Taylor'ın oturma odasında röportaj verirkenki görüntüsü midesinin tekrar düğümlenmesine ve eski haline dönmesine sebep olmuştu.

"Eileen, sevgilim, ben geri dönmek zorundayım," diye seslendi karısına. "Jean Taylor, Glen'in Bella'yı kaçırdığını söylüyor."

Eileen havluya sarınmış halde banyodan çıktı. Saçını kurulamak için elinde bir havlu daha vardı. "Ne? Ne dedin?" Televizyondaki yüzü görünce yatağa oturdu. "Tanrı aşkına Bob. Bu işin sonu hiç gelmeyecek mi?"

"Hayır, Eileen. Üzgünüm ama o küçük kıza neler olduğunu öğrenene dek gelmeyecek. Jean neler olduğunu biliyor ve gidip bunu

ona sormak zorundayım. On beş dakika içinde çıkmak için hazır olur musun?"

Eileen başını salladı ve havlusuyla saçını kuruttu.

Dönüş yolculukları sessiz geçti. Eileen uyurken Sparkes boş yollarda ilerliyor, bir yandan da herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için radyoda her saat başı haberleri dinliyordu.

Eve vardıklarında karısını uyandırabilmek için hafifçe sarsmak zorunda kaldı ve neredeyse hiç konuşmadan yatağa âdeta gömüldüler.

50. Bölüm

13 Haziran 2010, Pazar

Muhabir

"İşte, yıldız muhabirimiz!" diye seslenmişti editör ertesi sabah Kate gazeteden içeri girdiği sırada. "Harika bir haberdi Kate, tebrikler!" Meslektaşlarından bazıları onu alkışlıyordu ve "Harika iş çıkardın Kate!" diye bağırırlarken Kate fazla kendini beğenmiş görünmeden gülümsemeye çalışıyordu.

Sonunda masasına ulaşıp çantasını ve ceketini çıkarırken, "Teşekkür ederim Simon," dedi.

Haber Editörü Terry Deacon da patronunun övgülerinin tadını çıkarmak için çoktan yanına yanaşmaya başlamıştı. "İkinci gün için elimizde neler var Kate? Bir başka vurgun?" diye bağırarak sarı dişlerini gösterecek şekilde zafer dolu bir ifadeyle gülümsedi.

Kate onun durumu bildiğini biliyordu çünkü hikâyeyi ona gece yarısı göndermişti fakat Simon Pearson herkesin içinde küçük bir gösteri yapmak istiyordu. Son günlerde böyle bir fırsatı pek olmamıştı. "Lanet, sıkıcı siyaset. Özel haberlere ne oldu?" Bu sözler onun günlük duası gibiydi ve Simon bugün durumun tadını çıkaracaktı.

"Çocuksuz evliliğin hikâyesi var elimizde," dedi Terry. "*Bay Normal'i canavara dönüştüren şey bu muydu?*"

Simon'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kate ürkmüştü. Başlık aşırı derecede kabaydı ve o duygusal röportajı âdeta bir sinema filmi afişine çeviriyordu. Fakat Kate buna çoktan alışmış olmalıydı. "Hikâyeyi sat" ifadesi Simon'ın özlü sözlerinden bir diğeriydi. Özlü sözlerin adamıydı. Kaba kuvvet ile ezberci öğrenme metodunu, efemine olduğunu düşündüğü yaratıcı düşünceye ve sorgulamacı metoda yeğlerdi.

Editör iyi bir manşet yazdığında bunu bilirdi ve iyi bir manşetin birden fazla kullanılmaya değer olduğunu düşünürdü. Her hafta bazı zamanlar –özellikle de beğendiyse– gazeteciliğin beslenme kanallarıyla alay etme pahasına, bir işten aceleyle kurtulması gerektiğinde bunu yapardı. Manşette soru sorulması –"Britanya'nın En Kötü Adamı mı?"– tam bir klasikti ve en güvenilir hareketti. Yalnızca soru soruyor, yorum yapmıyordu.

"Jeanie'nin bazı güzel sözlerini not aldım," dedi Kate bilgisayarını açarken.

"Vurucu sözler," diye üsteledi Terry. "Dün akşam herkes bize ulaşmak için çırpınıyordu. Dergiler ve yabancı basın, fotoğrafları çoktan istedi. Sokaktaki herkes bunu konuşuyor."

"Yaşını çok belli ediyorsun Terry," dedi Simon. "Artık sokak diye bir şey kalmadı. Küresel bir köyde yaşadığımızı bilmiyor musun?"

Haber editörü, patronunun azarını latife olarak algılamaya kararlı bir tavırla gülümsüyordu. O günün tadını hiçbir şey kaçıramayacaktı; yılın hikâyesini kapmıştı ve uzun zamandır hak ettiğini düşündüğü zammı aldıktan sonra karısını –belki de metresini– Ritz'e akşam yemeğine götürecekti.

Kate onları sidik yarışlarıyla baş başa bırakıp e-postalarına bakmaya başlamıştı bile.

"Nasıl biri, Kate? Jean Taylor'ı kastediyorum."

Kate dönüp Simon'a baktığında adamın sert yüz ifadesinin ardındaki samimi merakı gördü. Basın endüstrisinin en güçlü adamlarından biriydi ama gerçekte o da elini taşın altına koyup

haberin içinde olmak, sorular sormak, haber kaynağının kapısına dayanmak ve yaptığı harika işleri haber masasına yollamak istiyordu. Sonradan duymayı değil...

"Göründüğünden çok daha zeki bir kadın. Kocasının ardında duran cici ev hanımı pozlarına bürünüyor ama aklı her şeye yetiyor. Onun için zor olmalı çünkü sanırım bir aşamaya kadar kocasının gerçekten de masum olduğuna inanmış fakat sonradan ilişkilerinde bazı şeyler değişmiş."

Kate daha fazla bilgiye erişmesi ve gerçeği olduğu gibi ele alması gerektiğini biliyordu. Araya girdiği için Mick'i suçluyordu fakat Jean'in gözlerine bakınca daha fazla ileri gidemeyeceğini anlamıştı. Röportajın kontrolü iki kadının arasında gidip gelmişti ancak sonunda kontrolün kimde olduğu konusunda hiç şüphe kalmamıştı. Fakat Kate bunu seyircilerinin önünde kabul etmeye hazır değildi.

Diğer muhabirler de tekerlekli ofis sandalyelerini onlara yaklaştırmış, konuşmalarını dinliyorlardı.

"Bella'yı onun kocası mı kaçırmış Kate? Ve kendisi bunu biliyor muymuş?" diye sordu suç birimindeki meslektaşı. "Herkes bunu öğrenmek istiyor."

"Her ikisinin cevabı da evet," dedi Kate. "Asıl soruysa bunu ne zaman öğrendiği. Kocası kaçırdığı anda biliyor muydu, yoksa sonradan mı öğrendi? Bence Jean Taylor bildiği şeyler ile inanmak istediği şeyler arasında sıkışıp kalmış."

Herkes daha fazlasını anlatması için gözünü ona diktiği sırada Kate'in cep telefonu çaldı ve ekranda Bob Sparkes'ın ismi belirdi. "Pardon, buna cevap vermem lazım Simon. Dosyadan sorumlu polis arıyor. Belki üçüncü bir gün bile olabilir."

Ofisine yönelen patronu, "Beni haberdar et Kate," dedi ve Kate biraz yalnız kalabilmek için asansörün olduğu bölüme geçti.

"Merhaba Bob. Senden bu sabah telefon almayı beklemiştim."

Sparkes gazetenin bulunduğu binanın sütunları arasına çoktan girmiş, yaz yağmurundan korunuyordu. "Gel de bir kahve içelim Kate. Konuşmamız gerek."

Pis bir caddenin köşesindeki İtalyan kafeteryası kalabalıktı ve camları kahve makinesinin buharıyla buğulanmıştı. Kasadan uzak bir masaya geçtiler ve bir süre birbirlerine baktılar.

"Tebrikler Kate. Benim yapabildiğimden çok daha fazlasını söyletebildin ona."

Kate onun bakışlarına aynı şekilde karşılılık verdi. Sparkes'ın cömert övgüsü gardını düşürmüş ve ona gerçeği söyleme isteğiyle dolmasına neden olmuştu. Sparkes iyi bir adamdı, bunu kabul etmek zorundaydı.

"Onu daha fazla konuşturmalıydım Bob. Anlatacak başka şeyleri de vardı ama susmayı seçti. İnanılmaz bir kendini kontrol etme yeteneği var. Gerçekten de ürkütücü. Bir dakika öncesinde elimi tutup omzuma yaslanarak nasıl bir canavarla evlendiğini anlatırken ağlıyordu, bir dakika sonraysa kontrolü tekrar eline almıştı. Gıkını bile çıkarmadan, kıpırdamadan öylece oturuyordu," dedi Kate kahvesini karıştırırken. "Neler olduğunu biliyor, sence de öyle değil mi?"

Sparkes başını salladı. "Bence de biliyor. Fakat nedense söylemiyor ve sebebini bilmiyorum. Sonuçta kocası artık öldü. Kaybedecek neyi kaldı ki?"

Kate anlayış dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Belli ki kaybedecek bir şeyi var."

"Sürekli onun da bu suça ortak olup olmadığını merak ediyordum," dedi Sparkes kendi kendine konuşur gibi. "Belki işi planlamasına yardım etmiştir. Belki de çocuğu birlikte kaçırdılar fakat bir şeyler yolunda gitmedi... Kocasını harekete geçiren o bile olabilir."

Duyduğu olasılıklar Kate'in gözlerinin parlamasına neden olmuştu. "Aman Tanrım, Bob. Onu nasıl konuşturacaksın?"

Bunu Sparkes da bilmiyordu.

"Zayıf noktası ne?" diye sordu kaşığıyla oynayan Kate.

"Glen," diye karşılık verdi Sparkes. "Fakat artık hayatta değil."

"Hayır, zayıf noktası çocuklar Bob. Çocuklara saplantısı var. Ne zaman sohbet etsek konu hep çocuklara geliyordu. Oğullarım hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu."

"Biliyorum. Bebek fotoğraflarıyla doldurduğu defterini görmeliydin..."

"Defter mi?"

"Kayıtlara geçmemişti Kate."

Kate bu bilgiyi daha sonra bulup çıkarmak üzere zihninin bir köşesine yerleştirdi ve Sparkes'a, "Bana güvenebilirsin," dedi.

Fakat Sparkes bunu yutmamıştı. "Bunu yapamam. Gelecekteki bir soruşturmanın bir parçası olabilir," dedi Sparkes.

Kate durumu isteksizce kabullenerek, "Tamam, peki," dedi. "Sence şimdi ne yapacak?"

"Eğer bildiği bir şey varsa çocuğa geri dönecektir," dedi Sparkes.

"Bella'ya dönecek," diye tekrarladı Kate. "Her neredeyse..."

Jean'in aklında başka bir şey yoktu. Sparkes onun er ya da geç harekete geçeceğinden emindi.

"Bir şeyler duyduğunda beni arar mısın?" diye sordu Sparkes.

"Ararım belki," diye takıldı ona Kate. Sparkes hafifçe kızardı ve Kate sesindeki flörtöz tonu Sparkes fark ettiği için keyiflendi. Sparkes'ın kendini toparlaması uzun sürmedi.

"Kate, burada oyun oynamıyoruz," dedi yeniden profesyonel bir tavır takınarak. "İletişim halinde olalım."

Caddeye çıktıklarında yolları ayrılırken Sparkes onunla tokalaşmak için elini uzattı fakat Kate ona doğru eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

51. Bölüm

11 Haziran 2010, Cuma

Dul Jeanie

Televizyon ekibi gittiğinde sessizce oturup gece haberlerini bekliyorum. Bay Televizyon bana haberin ilk sırada olacağını söylemişti, gerçekten de öyle. "Bella Dosyasındaki Dul Kadın İlk Kez Konuşuyor" diye yazmışlar ve yanıp sönen yazıyla birlikte oturma odama müzik doluyor. İşte, televizyondayım. Yayın fazla uzun sürmüyor. Bella'nın kaybolmasıyla ilgili hiçbir şey bilmediğimi ancak Glen'in olayla bir ilgisinin olabileceğine dair şüphelerim olduğunu söylüyorum. Bundan emin olmadığımı çünkü Glen'in bana hiçbir şey itiraf etmediğini söylesem de gazeteciler sözlerimi saptırmışlar.

Koltuğumda oturup sorularına sakince yanıt vermiştim. Bana ödeme yapılacağını kabul etmiş fakat ne yazacaklarını öğrendikten sonra geri çevirmiştim. *Post* gazetesinden kısa ve öz bir açıklama gelmişti ve ekranda Kate ile Mick'in evimden ayrılırken çekilen görüntüleri belirmişti.

Telefonumun çalmasını bekliyorum. İlk arayan Glen'in annesi. "Nasıl böyle şeyler söyleyebildin Jeanie?" diyor.

"Sen de gerçekleri benim kadar biliyorsun Mary," diyorum. "Lütfen bana oğlundan şüphelenmediğini söyleme çünkü şüphelendiğini biliyorum."

Bunun üzerine sessizleşip yarın konuşacağımızı söylüyor.

Ardından Kate arıyor. Sesinde daha profesyonel bir tını var ve bana gazetenin benim televizyona verdiğim röportajı da vereceğini, böylece makalesinde hikâyenin "bana" ait olan kısmına dair bir bölüm de olacağını söylüyor.

Gülüyorum. "Hikâyenin bana ait olan kısmını senin yazman gerekiyordu," diyorum. "Kurbanlarına her zaman yalanlar söyler misin?"

Kate sorumu duymazlıktan geliyor ve onu ne zaman istersem arayabileceğimi söylüyor. Ona veda bile etmeden kapatıyorum telefonu.

Gazete ertesi gün kapımın mektup gözünden içeri atılıyor. Gazete aboneliğim yok. *Kate mi yolladı,* diye düşünüp meraklanıyorum. *Ya da bir komşu.* Manşet âdeta haykırıyor: "DUL JEAN TAYLOR, BELLA'NIN KATİLİNİN SUÇUNU İTİRAF EDİYOR". Gazeteyi açamayacak kadar kötü bir şekilde titriyorum. Gazetedeki fotoğrafımda Mick'in bana yapmamı söylediği şekilde uzaklara bakıyorum. Gazeteyi mutfak masasına bırakıp bekliyorum.

Telefonum sürekli çalıyor. Gazeteler, televizyoncular, radyolar ve ailem arıyor. Annem beni arayıp aileme getirdiğim utançtan ve lekeden ağlayarak bahsediyor, arkadan da benim daha en başından Glen'le evlenmeme karşı çıktığını söyleyen babamın sesini duyuyorum. Aslında karşı çıkmamıştı fakat bunu yapmış olmayı dilediğini tahmin edebiliyorum.

Sözlerimi doğru aktarmadıklarını söyleyerek annemi sakinleştirmeye çalışıyorum ve gazetenin her şeyi çarpıttığını söylüyorum. Fakat işe yaramıyor ve sonunda telefonu kapatıyor.

Kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki telefonumu tamamen kapatıp yatağıma uzanıyorum. Bella'yı ve Glen'i düşünüyorum. Ve Glen ölmeden önceki son birkaç günü...

Bana sürekli ne yapacağımı soruyordu. "Beni terk mi edeceksin Jeanie?" demişti. "Biraz çay yapayım," deyip onu öylece bırakmış ve türlü planlar, kararlar, ihbarlar üzerinde düşünmüştüm.

Onunla gerekmediği sürece konuşmuyordum. Gerektiği zamanlarda da lafı mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışıyordum.

Tıpkı bir hayalet gibi beni evin her yanında izliyordu. Gazetesinin ardından beni izlerken bakışlarını yakalıyordum. Artık onu elime geçirmiştim. Jeanie'sinin neler yapabileceğini kestiremiyordu ve bu da onu ölesiye korkutuyordu.

O hafta dışarı tek başıma çıkmama izin vermemişti. Gittiğim her yere o da gelmişti. Belki de doğruca Bob Sparkes'a gideceğimi düşünüyordu. Oysa benim hiç kimseye bir şey söylemeyeceğimi anlamıyordu. Elbette amacım onu korumak değildi – güldürmeyin beni.

O cumartesi günü yine yanımdan ayrılmıyordu ve Sainsbury's'den çıktığımız sırada bir alışveriş arabasındaki kız çocuğuna baktığını görmüştüm. Kısacık bir bakıştı ama yine de gözlerinde bir şey görmüştüm. Ölü bir şey... Onu iterek çocuktan uzaklaştırmıştım. O kadar hafifçe itmiştim ki ben daha bir şey anlayamadan ayağı kaldırım kenarına takılmış ve yola doğru savrulmuştu. Otobüs tam da o anda gelmişti. Her şey bu kadar hızlı olmuştu ve yerde göl olan kanının içinde yatan Glen'e bakarak şöyle dediğimi hatırlıyorum: "İşte, saçmalıklarının sonu bu oldu..."

Bu beni bir katil yapar mı şimdi? Aynada kendime bakıyorum ve gözlerimde bir yanıt arıyorum. Fakat öyle olduğumu düşünmüyorum. Glen ucuz kurtuldu. Yaptıklarım bir gün ortaya çıkacak mı endişesiyle yıllarca işkence çekebilirdi. Glen gibiler kendilerini tutamazlar. Ona elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım.

Bu evi en kısa zamanda satacağım. Fakat öncesinde resmî soruşturmadan geçmem gerekiyor. Tom Payne bana dosyanın hızlıca açılıp kapanacağını söylemişti. Sorgu yargıcına Glen'in ayağının takıldığını söyleyeceğim ve her şey bitecek. O zaman kendim için yeni bir başlangıç yapabilirim.

Dün bir emlakçıyı arayıp evin ne kadar edeceğini sordum. Ona adımı da verdim fakat sanırım kim olduğumu anlamadı – nasılsa yakında anlayacaktır. Ona hızlı bir satış istediğimi söyledim, yarın gelip evi görecek. Evin Glen'le bağlantısı fiyatı artıracak mı yoksa düşürecek mi, merak ediyorum. Kafadan kontaklar bu eve ederinden fazlasını bile ödeyebilir. Böyle şeyler hiç belli olmaz.

Hâlâ nereye taşınacağımı düşünüyorum ama kesinlikle Londra dışında bir yere taşınacağım. İnternete girip yurt dışında ya da belki de Hampshire yakınlarında bir ev bakacağım. Küçük bebeğime yakın olabilmek için...

52. Bölüm

1 Temmuz 2010, Perşembe

Muhabir

Sorgu yargıcı basın tarafından tanınan bir isimdi. Renkli ipek papyonları seven, gümüş rengi bıyığı özenle kırpılmış, kısa boylu bir adam olan Hugh Holden, kendisini otoriteler arasında tartışmalı kararlar almaktan korkmayan, diken gibi bir karakter olarak görmekten hoşlanırdı.

Kate normalde onun soruşturmalarını ve soru sorarkenki kurnaz halleriyle sözcükleri süslemesini severdi ama o gün havasında değildi. O gün Jean Taylor'ın kamuoyunun karşısına son kez çıkıyor olmasından korkuyordu. Bir daha yüzünü göstermesine gerek olmayabilirdi ve evinin kapısının ardına sonsuza dek saklanabilirdi.

Mick dışarıda diğer fotoğrafçılarla birlikte dolaşıp, gelen kişilerin fotoğraflarını çekmek üzere bekliyordu. "Selam Kate," diye seslenmişti diğerlerinin arasından. "Sonra görüşürüz."

Diğer muhabirler ve meraklılarla birlikte içeri giren Kate, tanık kürsüsünün karşısındaki basın bölümünde son sırada yer bulmayı başarmıştı. Aklı hep Jean'deydi ve kapıyı izliyordu. Kanıt sunacak Londra polisleriyle birlikte arkaya geçen Zara Salmond'ı kaçırmıştı. Sparkes kendi gelmek yerine onu göndermişti. "Sen git Salmond.

Jean Taylor'ın performansını analiz etmene ihtiyacım var. Şu anda hiçbir şeyi net olarak göremiyorum."

Salmond tam da gıcırdayan kapı menteşeleri dul kadının gelişini işaret ettiği sırada içeri girmişti. Jean Taylor asil ve kendinden emin görünüyordu. Üzerinde yine Glen'in cenazesinde giydiği elbise vardı.

Yanında avukatıyla birlikte salonda ağır adımlarla yürüyüp ön sıradaki yerine geçti.

Kate nazik bir şekilde başını sallayıp, "Günaydın Tom," diye mırıldanırken, *kurnaz Tom Payne,* diye düşündü. Adam elini kaldırıp ona selam verdiği sırada Jean de başını çevirdi ve onun kime selam verdiğine baktı. Göz göze geldiklerinde Kate, Jean'ın onu tanıdığını düşünüp hafifçe gülümsemeye çalıştıysa da Jean Taylor başını umursamaz bir tavırla öteki tarafa çevirdi.

Diğer tanıklar da yerlerini aldılar. Kimileri tokalaşarak kimileri birbirine sarılarak sıraların arasında selamlaştı ve sonunda herkes yerine geçince dikkatlerini içeri giren sorgu yargıcına yönelttiler.

Yargıç yardımcısı, mahkeme salonundakilere merhumun babasının, cesedi Glen George Taylor olarak teşhis ettiğini ve patologların otopsi sonucunu verdiklerini bildirdi. Kate, kocasının kesilip incelenmesinin detaylı sonucunu dinleyen Jean'i ve nasıl tepki verdiğini ilgiyle takip ediyordu. Patolog, cesedin midesindekileri amaçsızca sayarken Kate merhumun son kahvaltısını iyi yaptığını düşündü. Cesette herhangi bir hastalık izi yoktu. Araç çarpması ve zemine düşme sonucunda kol ve baldırlarında oluşmuş sıyrıklar ve yaralanmalar vardı. Asıl ölümcül darbeyi kafasından almıştı. Glen çarpmanın ve yere düşmenin etkisiyle beyin sarsıntısı geçirmiş ve büyük ihtimalle o anda ölmüştü.

Jean gösterişli bir hareketle çantasını dizlerinin üzerine koyup içinden küçük bir paket kâğıt mendil çıkardı ve bir gözünü sildi. *Ağlamıyor,* diye düşündü Kate. *Numara yapıyor.*

Sırada otobüs şoförü vardı. Glen'in bir anda ön camında belirdiği anı anlatırken döktüğü gözyaşları gerçekti. "Onu fark etmemiştim ve

yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şey bir anda oldu. Frene bastım ama artık çok geçti."

Mübaşirlerden biri adamın tanık kürsüsünden inmesine yardım etti ve ardından sıranın Jean'de olduğu anons edildi.

Jean'in performansı göz alıcıydı – çok göz alıcı. Kate'in kulağına her bir sözcüğü aynanın karşısında çalışılmış gibi gelmişti. Alışveriş yolculukları, market rafları arasında adım adım ilerleyişleri, otomatik kapıdan çıkışları ve ana caddeye geçişleri... Hangi mısır gevreğini alacaklarını konuşmaları ve Glen Taylor'ın tökezleyip otobüsün önüne düşmesi... Jean bunların hepsini kısık ve ciddi bir sesle anlatmıştı.

Kate onun anlattıklarını not alırken başını kaldırıp yüzünde herhangi bir duygusal tepki olup olmadığına baktı.

"Bayan Taylor, bize kocanızın neden tökezlediğini söyleyebilir misiniz? Polis o kaldırımı inceledi ve yüzeyde ayak takılacak hiçbir şeye rastlamadı," dedi sorgu yargıcı nazikçe.

"Bilmiyorum efendim. Tam önümde otobüsün önüne düşüverdi. Ona dikkatli olmasını söyleyecek zamanı bile bulamadım. Bir anda öldü," diye karşılık verdi Jean Taylor.

Bunu çalışmış olmalı, diye düşündü Kate. Jean bu konularla özdeşleşmiş ifadeler kullanıyordu.

"Kocanızın elini ya da kolunu tutuyor muydunuz? Biz beraber dışarı çıktığımızda partnerime bunu yaparım mesela," dedi sorgu yargıcı.

"Hayır. Belki de tutmuşumdur, hatırlamıyorum," dedi artık kendinden daha az emin görünen Jean.

"Kocanız o gün nasıldı? Kendinde miydi?"

"Kendinde miydi derken neyi kastediyorsunuz?"

"Yaptıklarına odaklanabiliyor muydu, demek istiyorum Bayan Taylor."

"Kafasında bir sürü şey vardı," dedi Jean Taylor ve basının olduğu bölüme döndü. "Bunları sizin de bildiğinizden eminim."

"Elbette," dedi birkaç yeni bilgi daha ortaya çıkardığı için kendisiyle gurur duyan sorgu yargıcı. "O sabah hali nasıldı?"

"Hali mi?"

Sanırım işler Jean'in planladığı gibi gitmeyecek, diye düşündü Kate. Soruları tekrarlamak kesinlikle strese işaretti. Zaman kazanmak için yapılırdı. Öne doğru eğilip hiçbir kelimeyi kaçırmadığından emin olmak istedi.

"Evet, Bayan Taylor, hali nasıldı?"

Jean Taylor tanık kürsüsünde durduğu yerde sallanır gibi olmuş ve gözlerini kapatmıştı. Tom Payne ve yargıç yardımcısı koşup onu yakaladılar ve sandalyesine oturttular. Mahkeme salonunda endişeli mırıltılar yükselmeye başlamıştı.

"Galiba numara yapıyor," dedi Kate'in arkasındaki muhabirlerden biri. "Bella davasının şüphelisi dul kadın bayıldı; bu başlık hiç yoktan iyidir."

"Henüz bitmedi," diye fısıldadı Kate ona doğru.

Jean bir yudum su içti ve gözünü sorgu yargıcına dikti.

"Şimdi nasılsınız Bayan Taylor?"

"Daha iyiyim, teşekkür ederim. Üzgünüm. Bu sabah bir şey yemedim ve..."

"Hiç sorun değil. Açıklama yapmanıza gerek yok. Şimdi soruma geri dönelim mi?"

Jean derin bir nefes aldı. "Doğru düzgün uyumamıştı, gerçi uzun süredir uyuyamıyordu ve şiddetli baş ağrıları vardı."

"Peki, uyku bozukluğu ve baş ağrısı için tedavi görüyor muydu?"

Jean başını iki yana salladı. "İyi olmadığını söylüyordu ama doktora gitmemişti. Sanırım bu konuda konuşmak da istemiyordu."

"Anlıyorum. Bunun nedeni neydi sizce Bayan Taylor?"

Jean bir süre başını öne eğdi, sonra kaldırdı. "Çünkü Bella Elliott'ın sürekli rüyasına girdiğini söylüyordu."

Salondakiler donup kalmıştı. Hugh Holden, Jean'in bakışlarına karşılık verdi ve başını aşağı yukarı sallayıp devam etmesini işaret etti.

"Gözlerini her kapattığında gözünün önüne Bella'nın geldiğini söylüyordu. Bu durum onu hasta ediyordu. Sürekli benimle olmak istiyordu. Evin içinde beni takip ediyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İyi değildi."

Sorgu yargıcı, Jean'in anlattıklarını not ederken sol tarafındaki muhabirler dehşet içinde defterlerine bir şeyler karalıyorlardı.

"Son zamanlardaki ruh halini göz önünde bulunduracak olursak, kocanız otobüsün önüne bilerek atlamış olabilir mi Bayan Taylor?" diye sordu yargıç.

Tom Payne itiraz etmek için elini kaldırdı fakat Jean ona bunun sorun olmadığını işaret etti.

"Bilmiyorum efendim. Bana canına kıyacağına dair hiçbir şey söylememişti. Fakat durumu iyi değildi."

Sorgu yargıcı ona teşekkür edip başsağlığı diledi ve ölümün kayıtlara "kaza sonucu ölüm" olarak geçmesi için hüküm verdi.

Basın mensupları salonu tek sıra halinde terk ederken Hugh Holden mübaşirine, "Bu akşam haberlerdeyim," dedi.

53. Bölüm

1 Temmuz 2010, Perşembe

Dedektif

Glen Taylor'ın Bella'yı rüyalarında gördüğüne dair haberler bütün öğleden sonrası boyunca radyolarda fırtına etkisi yaratmış ve akşam haberlerinde üçüncü haber olarak kayda değer bir yer bulmuştu. Politikacıların tatilde olduğu, okulların kapandığı ve ülkenin sessizce yavaşladığı, medyanın bu "aptal sezonu"nda habere benzer herhangi bir şey bile büyük etki yaratıyordu.

Sparkes soruşturmanın hemen sonrasında her şeyi Salmond'dan dinlemişti fakat bütün gazeteler de zaten olanları satırı satırına yazmıştı. Arabaya doğru yürürlerken Salmond, "Jean'in kendini ağır ağır ortaya koyma zamanı geliyor Bob," dedi. "Duruşmadan sonra onunla konuşmaya çalıştım ama bütün gazeteciler oradaydı – Kate Waters dâhil. Jean tek kelime bile etmedi. Her şeyi içinde tutmaya devam ediyor. Şimdilik..."

Glen'in ölümünden bahsedildiği sırada Jean Taylor'ın kendini kaybedecek gibi olmasını artık içindeki sırrın ona fazla gelmesine bağlıyordu Sparkes. "Kontrolü elinde tutarak sızdırıyor, tıpkı Orta Çağ'da hastaların kanını ağır ağır akıttıkları gibi... Kötü bir şeyden her seferinde bir parça kurtularak..." dedi Salmond'a. Salmond bilgi-

sayarın başına oturmuş, haberlere bakıyordu. "Artık tam anlamıyla onu bekleyeceğiz."

Ertesi sabah saat beşte Jean Taylor'ın evinden yarım kilometre kadar uzakta, gözetleme ekibinin aramasını bekliyorlardı. "Bunun uzun bir iş olduğunun farkındayım ama denemek zorundayız. Mutlaka bir şeyler yapacaktır," dedi Sparkes, yardımcısına.

"İçinize mi doğdu efendim?" diye sordu Salmond.

"Evet, kesinlikle böyle hissediyorum."

Aradan on iki saat geçtikten sonra fastfood yiyeceklerin kokusu ve nefesleriyle birlikte arabanın havası ağırlaşmıştı.

Şimdi saat gece onu gösteriyordu ve birbirlerinin hayat hikâyelerini, yakaladıkları suçluları, tatil felaketlerini, çocukken en sevdikleri programları, en sevdikleri yemekleri ve macera filmlerini, bir de merkezde kimin kiminle yattığını çoktan öğrenmişlerdi. Gözetleme ekibinden bekledikleri telefon nihayet geldiğinde rahatlamışlardı. Jean Taylor'ın evindeki bütün ışıklar sönmüştü.

Sparkes mesaiye son verdi. Az ötedeki ucuz bir otelde biraz uyuyabilirlerdi. Gece nöbetini başka bir ekip devralacaktı.

Sabaha karşı saat dörtte Sparkes'ın telefonu çaldı. "Işıklar yandı efendim."

Sparkes pantolonunu giyerken Salmond'ı aradığı sırada telefonunu düşürdü.

"Efendim, siz misiniz?"

"Evet, Jean kalkmış. Beş dakika içinde aşağıda buluşalım."

Zara Salmond ilk kez o her zamanki mükemmel halinden farklı görünüyordu. Uyurken saçları dağılmıştı ve makyajsızdı. Sparkes'ı kapıda bekliyordu. "Anneme hostes olmak istediğimi söylediğimi hatırlıyorum," dedi.

"Tamam o halde. Kalkışa hazırlan," diye karşılık verdi Sparkes belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Jean ön kapıya hızlıca çıktı ve sensörlü lambanın aydınlığında durup caddede bir hareketlilik olup olmadığını anlamak için bir aşağı bir yukarı baktı. Arabanın kilidini açmak için anahtarındaki tuşa bastı ve arabasının öten alarmı evlerin arasında yankılandığı sırada kapıyı açıp içeri girdi. Üzerinde hâlâ cenazede giydiği elbise vardı.

Zara Salmond iki sokak ötedeki arabaya vardıklarında motoru çalıştırdı ve gözetleme ekibinin talimatlarını bekledi. Hemen yanındaki Sparkes kucağında haritayla derin düşüncelere dalmıştı. Gözetleme minibüsündeki polis, "A2 otoyoluna döndü ve M25 yönünde ilerliyor efendim," dedi ve Salmond arabalarını harekete geçirip takibi başlattı.

Çift yönlü otobana bağlandıkları sırada, "Bahse girerim Hampshire'a gidiyor," dedi.

"Dua edelim de ikinci kez düşünmesin," dedi Sparkes. Parmağını haritanın üzerinde tutup izleyecekleri rotayı takip ederken bu kadar büyük bir ümide kapılmanın ona fazla geldiğini hissediyordu.

Yükselen güneş gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı fakat Southampton yönündeki M3 kara yoluna bağlandıkları sırada GPS cihazı gece fonundan gündüze geçmemişti henüz. Konvoyları yaklaşık beş kilometre aralıklarla oluşturulmuştu ve Sparkes ile Salmond tanınmamak için arkada kalmışlardı. "Benzin istasyonuna girmek için sinyal verdi efendim," dedi gözetleme minibüsündeki polislerden biri. "Diğerleri nerede kaldı? Yer değiştirmek zorundayız yoksa bizi fark edecek."

"Gelmek üzereler. Diğer kavşakta bekleyen bir aracımız daha var. Benzinlikten çıkana kadar onu izleyin. Oradan sonrasını biz hallederiz," diye karşılık verdi Sparkes.

Gözetleme minibüsündekiler de benzinliğe girdiler ve minibüsü hedefin iki araç arkasına çektiler. Polislerden biri başını kaşıyarak minibüsten indi ve kadınlar tuvaletine yönelen Jean Taylor'ın ardından yürüdü. Jean tuvalete girdiği sırada polis de bir hamburger almak

için sıraya girdi. Jean Taylor'ın tekrar ortaya çıkmasını beklerken hamburgercinin kasalarının önünde durmuş, nükleer serpinti renklerindeki menülerden hangisini alacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi yapıyordu. Jean Taylor'ın ıslak ellerindeki son su damlacıklarını da saçarak tuvaletten çıkması uzun sürmemişti. Polis peynirli hamburgerine yumulduğu sırada Jean Taylor plastik saksılar içindeki çiçeklerin arasından geçip pembe ve şeffaf kaplama kâğıdına sarılı bir buket pembe gonca gül aldı. Şekerlemelerin olduğu bölüme doğru giderken çiçekleri yüzüne yaklaştırıp kokladı ve şekerleme bölümünden parlak renkli bir paket seçti. Oldukça sessiz olan marketin diğer tarafındaki polis, Jean'in Skittles markasını seçtiğini fark etmişti. Jean Taylor çiçekler ve şekerlemeyle birlikte kasaya yöneldi.

Polis, Sparkes'a, "Çiçek ve şekerleme aldı efendim. Arabasına doğru yürüyor. Onu otoban bağlantısına kadar takip edip size teslim edeceğiz," dedi.

Sparkes ve Salmond birbirlerine baktılar. "Bir mezara gidiyor," dedi Sparkes kurumuş ağzıyla. "Çocuklara söyleyelim, hazır olsunlar."

Beş dakika sonra iki araç daha Jean Taylor'ın peşindeki kuyruktaydı ve birbirlerini sırayla geçerek yerlerini gerideki üç arabaya bırakıyorlardı. Jean stabil bir şekilde saatte yüz kilometre hızla ilerliyordu. Dikkatli bir sürücüydü. *Muhtemelen otobanda tek başına araç kullanmaya alışkın değil*, diye düşündü Sparkes. Belki de bu yolculuğu ilk kez yapıyordu.

Sparkes ve Salmond benzinlikten çıktıklarından beri hiç konuşmamışlardı, yalnızca polis telsizini dinliyorlardı. Winchester'a geldiklerinde Jean Taylor'ın aracının otobandan ayrılıp doğu yönünde ilerlediğini duyduklarında Sparkes, yardımcısına frene basmasını söyledi.

Biraz trafiğe girmişlerdi ama Jean'in arabasıyla aralarında artık yalnızca bir buçuk kilometrelik bir mesafe kalmıştı. Bir başka polis arabasıysa Jean'in arabasının önündeydi.

"Duruyor," diye mesaj yolladı bir polis. "Sağda ağaçlar var ve toprak yola çıkıyor, geçit yok. Ben devam etmek zorundayım yoksa fark edecek. Artık sizde."

"Sıkı tutun Salmond," dedi Sparkes.

Toprak yola girdikleri sırada Jean Taylor'ın arabasını neredeyse gözden kaçırıyorlardı fakat Sparkes son anda ağaçların arasında parlayan bir metal fark etmişti. "Orada," dedi ve Salmond yavaşlayıp arabayı kenara çekti. "Yolun karşısına park et. Diğer araçların da geçmesine ihtiyacımız olacak."

Arabadan indiklerinde yağmur çiselemeye başlayınca bagajdan montlarını aldılar. "Muhtemelen arabanın sesini duymuştur," diye fısıldadı Sparkes. "Bu ağaçlar nereye kadar devam ediyor, bilmiyorum. Ben gidip bakayım, sen diğerlerini bekle. İhtiyacım olduğunda seni arayacağım."

Salmond başını sallarken kendini aniden ağlayacak gibi hissetti.

Sparkes hızla yolun karşısına geçti ve ağaçların arasında kaybolmadan önce dönüp Salmond'a el salladı.

Ağaçların arasında rahatça ilerlemesine yetecek kadar ışık olmadığı için dikkatli yürüyordu. Kendi nefeslerinden ve varlığından rahatsız oldukları için yukarıda öten kargaların sesinden başka ses duymuyordu.

Önünde bir hareketlilik fark etmişti. Kasvetli karanlığın içinde beyaz bir şeyin parıldadığını gördü. Bir an durup hazır hissedene kadar bekledi. Kendini toparlaması gerekiyordu ve Salmond onu böyle titrerken görmediği için şanslıydı. Üç kere derin nefes aldı ve dikkatlice ilerlemeye devam etti. Tökezleyip düşmekten ve Jean'i ürkütmekten korkuyordu.

Derken bir ağacın altında gördü Jean'i. Sanki pikniğe gelmiş gibi paltosunun üstüne oturmuştu. Hemen yanında da çiçek buketi duruyordu.

"Sen misin Bob?"

Sparkes onun sesiyle birlikte donup kalmıştı.

"Evet, Jean."

"Araba sesi duydum ve senin olabileceğini tahmin ettim."

"Neden buradasın Jean?"

"Jeanie. Bana böyle seslenmeni tercih ederim," dedi Jean ona bakmadan.

"Neden buradasın Jeanie?"

"Bebeğimizi görmeye geldim."

Sparkes ona yaklaşıp paltosunu çıkardı ve tıpkı onun gibi üzerine oturdu. "Bebeğin kim Jeanie?"

"Bella tabii ki. O burada. Glen onu buraya koydu."

54. Bölüm

3 Temmuz 2010, Cumartesi

Dul Jeanie

Kendimi durduramıyordum. Ona gitmek zorundaydım. Röportaj ve resmî soruşturma, içimde bir şeyleri harekete geçirmişti ve sürekli bunu düşünüyordum. Artık ilaçlar bile fayda etmiyordu. Glen'in ölümüyle birlikte biraz huzur bulacağımı düşünmüş ama yanılmıştım. Hâlâ düşünmeye devam ediyordum. Ne yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordum. Ona gitmek zorundaydım ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

Bu onu ilk ziyaretim olmayacaktı. Glen ölmeden önceki pazartesi günü beni Bella'nın mezarına götürmüştü. Sonrasında da yatağıma oturup bana artık uyuyamadığını söylemişti. Bella'nın kaybolduğu günden bahsederken yatağın ona ait olan tarafına kıvrılmış ve yüzünü görememem için bana sırtını dönmüştü. Benimle konuşurken kıpırdamamıştım bile. Her an konuşmaktan vazgeçmesinden korkuyordum. Bu yüzden araya girmeden dinlemiştim onu.

Bella'yı aldığını çünkü kızın ondan bunu istediğini düşündüğünü söylemişti. Bunu hayal etmemişti. Eve dönerken Bella'yı tek başına küçük bir ormanlık alanda bıraktığını ve korkunç bir şey yaptığını biliyormuş. Bella minibüsün arkasında uyuyakalmış. Arka tarafta bir uyku tulumu varmış. Uyumaya devam eden kızı kucaklayıp bir

ağacın altına, daha sonra tekrar bulmak üzere bırakmış. Yanına da yesin diye birkaç tane Skittles şekerlemelerinden bırakmış. Polisi aramayı düşünmüş ama tam bir panik halindeymiş.

Konuşması bitince benim bir şeyler söylememi beklemeden kalkıp odadan çıkmıştı. Zaman âdeta durmuş gibi uzandığım yerde öylece kalmıştım, kafamda bir sürü düşünce dolanıyordu. Düşünebildiğim tek şey, minibüste neden bir uyku tulumu olduğu ve onu nereden aldığıydı. Minibüste neler olduğunu ve kocamın neler yaptığını düşünmek bile istemiyordum.

Duşta sıcak su kafamın üzerinden akarken ve damlaların sesi kulaklarımı doldururken her şeyi unutmak istiyordum fakat hiçbir güç düşünmeme engel olamıyordu.

Aşağıya, mutfağa indim ve ona Bella'yı bulacağımızı söyledim. Glen yüzünde boş bir ifadeyle bana baktı. "Jeanie, onu oraya dört yıl önce bıraktım," dedi fakat bu cevabı kabul edemiyordum.

"Onu bulmak zorundayız," dedim.

Arabamıza biniyoruz ve Bella'yı aramaya gidiyoruz. Dışarı çıktığımızda izlenmediğimizden emin olmak için etrafı gözlüyorum fakat basın artık bizim sokağımızda yaşamıyor. Komşulardan birine rastlamamız halinde onlara Bluewater'a alışverişe gittiğimizi söylemeye karar vermiştim bile.

Yoğun bir trafik var ve M25'i işaret eden tabelaları izlerken konuşmuyoruz.

Glen'in o gün Winchester'dan Southampton'a giderken kullandığını tahmin ettiğim rotayı takip ederek yola devam ediyoruz. Bella'yı minibüsüyle götürdüğü yollardan geçiyoruz. Küçük kızın şekerlemelerle dolu minibüsteki neşeli halini hayal ediyorum ama sıra korkunç ölümüne gelince duruyorum. Öyle olmadığını bilsem de bunu henüz düşünemiyorum.

Direksiyonun başındaki Glen'in yüzü solgun ve terli.

"Bu çok aptalca Jean," diyor. Fakat onun da o güne ve olanlara geri dönmek istediğini biliyorum. Bunu yapmasına izin veriyorum çünkü Bella'yı istiyorum.

Evden ayrılışımızın üzerinden yaklaşık iki saat geçtikten sonra, "Burasıydı," diyor Glen. Yanlarından geçtiğimiz diğer ağaç kümelerinin olduğu yerlerden farksız bir yerdeyiz ama yine de arabayı kenara çekiyor.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye soruyorum.

"Çite bir işaret koymuştum," diyor ve çit direğindeki silinmeye yüz tutmuş araba yağı lekesini görüyorum.

Geri dönmeyi istediğini düşünüyorum ama vazgeçiyor.

Görünmememiz için arabayı yoldan çekiyor. O gün de aynı şeyi yapmış olmalı. Ardından arabada sessizce oturuyoruz. İlk hareket benden geliyor.

"Haydi," diyorum ve Glen emniyet kemerini açıyor. Yüzünde yine koridorda bana her şeyi itiraf ettiği günkü gibi boş bir ifade var. Benim Glen'ime benzemiyor ama korkmuyorum. Titrediğini gördüğüm halde ona dokunmuyorum. Arabadan indiğimizde beni köşedeki, yola yakın bir ağacın yanına götürüyor ve yeri işaret ediyor.

"Burası," diyor. "Onu buraya bırakmıştım."

"Yalancı!" diye haykırıyorum ve korkmuş gibi bana bakıyor. "Nerede?" diye bağırırken sesim ikimizi de ürkütecek şekilde titriyor.

Bunun üzerine beni ağaçlığın derinliklerine götürüyor ve duruyor. Orada hiçbir şey olmadığını görsem de bu kez doğruyu söylediğini hissediyorum. "Onu buraya bıraktım," diyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Arkasındaki bir ağacın altında bağdaş kurup oturuyorum ve o günü bana tekrar anlatmasını bekliyorum.

"Kollarını bana doğru kaldırmıştı. Çok güzeldi, Jeanie. Duvara doğru eğilip onu kucakladım ve minibüse bindirdim. Durduğumuzda ona iyice sokulup saçlarını okşadım. Önce hoşuna gitti. Güldü. Ardından yanağından öptüm. Ona bir şekerleme verince çok sevindi. Sonrasında uyuyakaldı."

"Öldü Glen. Uyuyakalmadı. Bella öldü!" diyorum ve Glen hıçkırıklara boğuluyor.

"Neden öldüğünü bilmiyorum," diyor. "Onu ben öldürmedim. Ben yapmış olsaydım bunu bilirdim, öyle değil mi?"

"Evet, bilirdin," diyorum. "Ve biliyorsun..."

Artık yalnızca hıçkırıklarını duyuyorum fakat öldürdüğü çocuk için değil, kendisi için ağladığını düşünüyorum.

"Belki de onu fazla sıkı tutmuşumdur," diyor. "Böyle olsun istememiştim. Her şey rüya gibiydi Jeanie. Sonrasında onu uyku tulumuna sardım ve güvende olsun diye üzerini dallarla örttüm."

Ağacın köklerinde artık rengi solmuş, mavimsi bir kumaş olduğunu fark ediyorum. Bella'nın mezarının yanında diz çöküyoruz ve toprağı okşarken sakin bir sesle ona artık güvende olduğunu söylüyorum.

"Hepsi geçti bebeğim," diyorum ve Glen bir an için bunu ona söylediğimi düşünüyor.

Ayağa kalkıp arabaya geri dönüyorum ve onu arkamda bırakıyorum. Arabanın kapıları kilitli değil. İçeri girince navigasyon cihazına burayı "Ev" olarak kaydediyorum. Nedenini bilmesem de kendimi daha iyi hissediyorum. Az sonra Glen de geliyor ve konuşmadan dönüş yolculuğumuza başlıyoruz. Camdan bakıp geçtiğimiz kasabaları incelerken geleceğim için planlar yapıyorum.

Glen korkunç bir şey yaptı ama Bella'ya ben bakabilir, onu sevebilir ve sonsuza dek annesi olabilirdim.

Ve dün gece erkenden kalkıp gitmeye karar verdim. Hava aydınlanmadan gideceğim için beni kimse görmeyecekti. Gitme vaktimi beklerken uyumadım. Otobanda araba sürmekten korkuyordum – uzun yolculuklara çıktığımızda arabayı hep Glen kullanırdı. Bu onun departmanıydı. Fakat ben bunu bu kez Bella için yapacaktım.

Benzinlikte durdum çünkü ona çiçek götürmek istemiştim. Minik, pembe goncalar... Eminim bunları severdi. Tıpkı onun gibi pembe ve tatlıydılar. Mezarı için de birkaç zambak aldım. Gerçi

çiçekleri orada bırakıp bırakmayacağımdan emin değildim. Belki de onları eve götürürdüm ve Bella'yla beraber bakardık. Bella için şekerleme de aldım. Skittles marka seçmiştim fakat arabaya geri döndüğümde Glen'in de onun için aynı markayı seçtiğini hatırlayınca hepsini camdan dışarı attım.

GPS beni doğruca oraya götürdü. *Gideceğiniz yere vardınız,* dedi. Gerçekten de varmıştım. Ekranda "Ev" yazıyordu. Arkamdaki aracın beni geçmesi için yavaşladım ve toprak yola yöneldim. Hava aydınlanmaya başlamıştı fakat henüz çok erken olduğu için etrafta kimse yoktu. Önceki gelişimde Glen'in arabanın camını silmek için kullandığı sarı kumaş parçasını ağacın altına bırakmıştım ve hâlâ orada olmasını umuyordum. Ağaçlık alan fazla büyük değildi fakat yine de her ihtimale karşı yanımda küçük bir el feneri getirmiştim. Yeri bulmam fazla sürmedi. Yağmur yüzünden biraz ıslanan kumaş parçası hâlâ oradaydı.

Neler yapacağımı kafamda planlamıştım. Önce dua edecek, ardından Bella'yla dertleşecektim fakat oraya vardığımda oturmak ve yalnızca ona yakın olmak istemiştim. Paltomu yere serip üzerine oturdum ve getirdiğim çiçekleri gösterdim. Onun geldiğini duyduğumda ne kadar zamandır orada olduğumu bilmiyordum. Beni bulan kişinin ondan başkası olmayacağını biliyordum. Annem olsa buna "kader" derdi.

Benimle konuşurken çok nazikti, özellikle de bana neden burada olduğumu sorarken. İkimiz de nedenini biliyorduk ama yine de benim ona söylememe ihtiyacı vardı. Hem de çok ihtiyacı vardı. O yüzden ona anlattım. "Bebeğimizi görmeye geldim," dedim. Glen ile benim bebeğimizi demek istediğimi düşünmüştü fakat ben aslında onun ve benim bebeğim demek istemiştim çünkü onun da Bella'yı en az benim kadar sevdiğini biliyordum. Glen, Bella'yı hiç sevmemişti. Onu yalnızca istemiş ve kaçırmıştı.

Bir süre konuşmadan oturduk ve ardından Bob bana Glen'in anlatmadığı asıl hikâyeyi anlattı. Glen'in Bella'yı internette nasıl

bulduğunu ve peşine düştüğünü söyledi. Küçük kızı kaçırmadan dört gün önce onu ve annesini anaokulundan çıktıktan sonra nasıl takip ettiğini gösteren görüntülerden bahsetti. Her şeyi nasıl planladığını anlattı.

"Bana bunu benim için yaptığını söylemişti," dedim.

"Kendisi için yaptı Jean."

"Çocuk sahibi olmayı çok istiyor olmamın onu böyle bir şey yapmaya ittiğini söylemişti. Benim hatamdı ve beni sevdiği için yapmıştı bunları."

Bob bana doğru sert bir bakış attı ve ağır ağır konuştu: "Glen, Bella'yı kendisi için kaçırdı Jean. Suçlanacak başka kimse yok. Ne Dawn suçlu ne de sen suçlusun."

Bir an için kendimi suya dalmış ve artık hiçbir şey duyamaz hale gelmiş gibi hissettim. Sanki boğuluyordum. Bob ayağa kalkmama yardım edip paltomu omuzlarıma koyduğunda ve elimden tutarak yürümeme yardım ettiğinde saatlerdir oradaymışız gibi hissediyordum. Ağaca doğru döndüm ve "Hoşça kal, tatlım," diye fısıldadım. Ağaçların arasında parıldayan polis arabası ışıklarına doğru ilerledik.

Cenaze görüntülerini televizyonda izledim. Kapak kısmı pembe goncalarla kaplı beyaz bir tabut vardı. Cenazeye binlerce insan katıldı fakat ben gidemedim. Dawn benim katılmamam için karar çıkarttırmış. Mahkemeye kararı bozmaları için başvuruda bulunduk fakat hâkim de tıpkı psikiyatrist gibi düşünüp bunun bana fazla geleceğine karar verdi.

Ama ben yine de oradaydım.

Bella benim orada olduğumu biliyordu ve önemli olan da buydu.

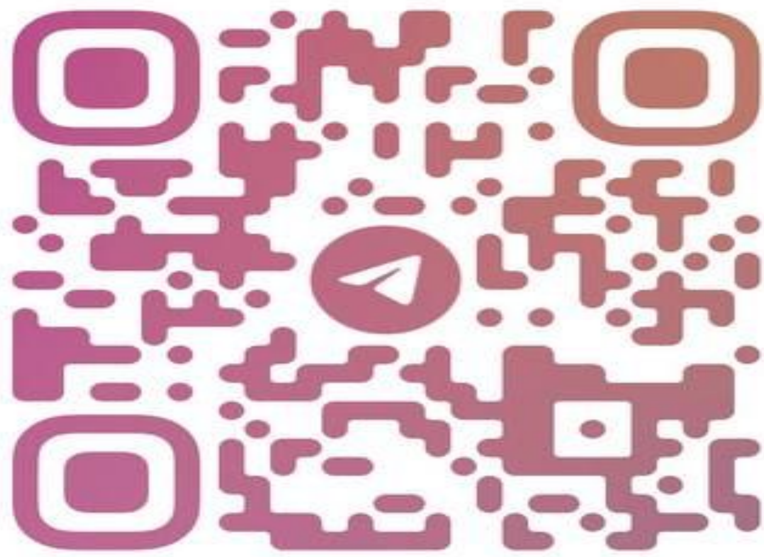
Teşekkür

Işığı yaktığı için Kutsal Meryem Ana Enstitüsü'nden Rahibe Ursula'ya; ampulü değiştirmeme yardım ettikleri için annem Jeanne Thurlow ile babam David Thurlow'a, kız kardeşim Jo West'e, Rachel Bletchly'ye, Carol Maloney'ye, Jennifer Sherwood'a, Wendy Turner'a, Rick Lee'ye ve Jane McGuinn'e; polislik işlerle ilgili emekli Şef Dedektif Colin Sutton'a ve bana internette çocuk güvenliğiyle ilgili sayısız kaynak sunan uzman John Carr'e; harika menajerim Madeleine Milburn'a, editörlerim Danielle Perez ile Frankie Gray'e ve bu kitabın yazılma sürecinde hem beni cesaretlendirdikleri için hem de sabır ve kararlılıkları için Transworld ile NAL/Penguin Random House'daki herkese çok teşekkür ederim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

@AYISIGIKITAP